PARAZİT

- SNOW CRASH -

NEAL STEPHENSON

VENI VENI VENI

Parazit/Snowcrash
Neal Stephenson
1.baskı: Ocak 2016

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Kapak Tasarımı
Erol Egemen
Editör
Alper Çeker
Baskı
Çınar Matbaacılık
Sertifika no: 12683
(0-212) 628 96 00

© **ALTI**KIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: 17613
Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğindeKadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti, yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Kadife sokak 22/4 Bahariye - Kadıköy
Tel: (0–216) 4180413
www.altikirkbes.wordpress.com
E-satış: www. 645dukkan.com
altikirkbespublishing@gmail.com
oz

Parazit

SNOWCRASH

Neal Stephenson

Türkçesi: Sibel Hacıoğlu

2016
ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy

Kar... 2.a. Karı andıran her şey. b. Televizyon ekranındaki, sinyal düşüklüğünden kaynaklanan beyaz noktalar.

Çöküş... 5, İş ya da ekonomide, ani düşüş,
The American Heritage Dictionary

Virüs... [Virüslü irin, zehir, rahatsızlık veren koku ya da tat.] 1. Zehirli hayvanların saçtığı türden olanlar gibi bir sıvı zehir. 2. Patoloji a. Hastalık etkeni ya da bir hastalık sonucu bedenin ürettiği zehirli madde, özel. diğer insanlara ya da hayvanlara aşılanma ya da başka bir yolla bulaşıp aynı hastalığı onlarda oluşturabilmek... 3. mecaz. Ahlaki ya da entelektüel zehir ya da zehirli etki.
The Oxford English Dictionary

- 1 -

Dağıtıcı, elit bir tabakaya, kutsal bir alt kategoriye mensuptu. Bu seviyeye kadar yükselmek onu cesaretlendirmişti. Şu anda, gecenin üçüncü işini tamamlamaya hazırlanıyordu. Üniforması kömür kadar siyahtı ve ışığı havanın içinden süzebiliyordu. Bir kurşun isabet etse, üniformanın örümcek ağına benzeyen dokusundan, bahçe avlusunun kapısına çarpan bir çalıkuşu gibi sekerdi. Ama aşırı terleme durumunda ter, üniformanın içinden, napalmla yakılmış bir ormanda esen bir meltem gibi esip dışarı çıkardı. Vücudunun kemikli uzantılarının olduğu yerlerde, üniforması zırh jelini katılaştırmıştı: pütürlü bir jöle hissi veren, bir telefon rehberi yığını gibi koruyan bir jel.

Ona bu işi verdiklerinde, bir de silah vermişlerdi. Dağıtıcı asla nakit parayla iş yapmazdı ama yine de birileri peşinden gelebilirdi – arabasını ya da kargosunu isteyebilirdi. Silah, bir moda tasarımcısının taşıyacağı türden küçük ve hafif bir silahtı; casus uçağı SR-71'den beş kat daha hızlı uçan minik oklar fırlatıyordu ve işiniz bittiğinde onu arabanın çakmağına takmak zorundaydınız çünkü elektrikle çalışıyordu.

Dağıtıcı bu silahı hiçbir zaman öfke ya da korku anında kullanmadı. Sadece bir kez Gila Highlands'de çıkardı. Bu yerleşim bölgesindeki birkaç serseri, bir sipariş vermiş ve parasını ödemek istememişti. Bir beysbol sopasıyla Dağıtıcıyı etkileyeceklerini düşünmüşlerdi. Dağıtıcı, silahını çıkarmış, lazer zımbırtısını o özgüvenli Louisville boksörüne odaklamış ve ateşlemişti. Öyle bir geri tepmişti ki sanki silah kendi elinde patlamıştı. Beysbol sopasının ortası, patlayıp her yöne dağılan bir yıldız gibi, yanan bir talaş birikintisine dönüşmüştü. Serseri, sopanın ucundan dökülen beyaz dumanla ve yüzünde aptal bir ifadeyle sopayı bırakmıştı. Dağıtıcıdan eline beladan başka bir şey geçmemişti.

O zamandan beri Dağıtıcı, silahı torpido gözünde saklıyor ve onun yerine, bir samuray kılıcı takımını tercih ediyordu; neden bilinmez, silah seçimini hep bu kılıçlardan yana yapıyordu. Gila Highlands'deki serseriler silahtan korkmamıştı, Dağıtıcı bu yüzden silahı kullanmak zorunda kalmıştı. Fakat kılıçların gösteriye ihtiyacı yoktu.

Dağıtıcının arabasının, bir parça domuz etini Asteroit kuşağına gönderecek kadar potansiyel enerjinin doldurulduğu aküleri vardı. Bir minivan ya da varoş hurdasının aksine, Dağıtıcının arabası bu enerjiyi, açılarak, parlayarak, cilalı büzgen kasları aracılığıyla tüketirdi. Dağıtıcı gaza basardı ve olan olurdu. Yola temas alanları mı? Sizin arabanızın tekerleklerinin yola temas alanları çok küçüktür, asfaltla araba okunuz büyüklüğündeki dört noktadan konuşurlar. Dağıtıcının arabasının, şişman bir kadının kalçaları büyüklüğünde yola temas alanları olan, büyük, yapışkan tekerlekleri vardı. Dağıtıcı, her zaman yolla temas halindeydi.

Peki, Dağıtıcı neden bu kadar donanımlıydı? Çünkü insanlar ona güvenirdi. O bir örnek insandı. Burası Amerika'ydı. İnsanlar canı ne bok isterse yapardı. Çünkü buna hakları vardı. Çünkü silahları vardı ve onları kimse durduramazdı. Bu yüzden, bu ülke dünyanın en kötü ekonomilerinden birine sahipti. Konu buraya gelmişken – ticaret bilançosuna yani – bütün teknolojimizi beyin göçüyle diğer ülkelere verince ve her şey eşitlenince, artık Bolivya'da araba, Tacikistan'da mikrodalga fırın yapmaya ve onları burada satmaya başladılar. Doğal kaynaklardaki üstünlüğümüz, beş sent için Kuzey Dakota'dan Yeni Zelanda'ya sevkiyat yapabilen dev Hong Kong gemileri ve zeplinleri tarafından saf dışı bırakıldı – Görünmez El tarihteki bütün o adaletsizlikleri alıp, Pakistanlı bir tuğlacının refah diye düşüneceği geniş bir evrensel tabakaya mâl etti – aslında neydi biliyor musunuz? Diğer herkesten daha iyi yaptığımız sadece dört şey vardı:

Müzik
Sinema
Mikrokod (yazılım)
Hızlı pizza teslimi

Dağıtıcı eskiden yazılım programları yapardı. Hâlâ yapıyordu, bazen. Ama hayat, iyi niyetli profesörler tarafından idare edilen keyifli bir ilkokul olsaydı, Dağıtıcının karnesinde şöyle yazardı: "Hiro çok zeki ve yaratıcı, ama işbirliği konusunda daha çok çalışması gerekiyor."

Şimdi başka bir işi vardı. Bu, ne zekâ ya da yaratıcılık ne de işbirliği gerektiren bir işti. Tek bir kuralı vardı: Dağıtıcı kendinden

emindi; pizzanız otuz dakikada gelirdi, gelmezse ücret ödemeyebilir, sürücüyü vurabilir, arabasını alabilir, dava açabilirdiniz. Dağıtıcı altı aydır bu işte çalışıyordu – kendi standartlarına göre oldukça uzun bir süre – ve hiçbir zaman bir pizzayı yirmi bir dakikadan fazla bir sürede teslim etmemişti.

Eskiden müşteriler dakikalar hakkında tartışırdı, birçoğu da yenilgiye uğrardı: kendi yalanlarının içinde kıpkırmızı kesilmiş ve terlemiş, Old Spice[1] ve iş stresi kokan, parlak sarı kapı girişlerinde dikilip Seiko'larını sallayan ya da eliyle mutfak lavabosunun üzerindeki saati gösteren ev sahipleri.

Artık bu olmuyordu. Pizza teslimatı büyük bir endüstriydi. İdari bir endüstriydi. İnsanlar bunu öğrenmek için dört yıl boyunca CosaNostra Pizza Üniversitesi'ne gitmişti. Abhazya, Ruanda, Guanajuato, Güney Jersey'den gelen, tek bir İngilizce cümle dahi yazamayan insanlar bu üniversitenin kapılarından girdi ve pizza hakkında, bir Bedevinin kum hakkında bildiğinden daha çok şey bilerek çıktı. Ve bu sorun üzerinde de çalışmışlardı. Kapıda yaşanan teslimat zamanı anlaşmazlıklarının sıklığı üzerine grafik çizmişlerdi. Dağıtıcılara ses kaydedici takıp, sonrasında bu kayıtları incelemişlerdi: tartışma taktikleri, ses şiddeti histogramları, hayatlarındaki bayat ve körelmiş her şeye karşı kendi Custerian direnişlerini[2] burada göstermeye karar veren, beyaz, orta sınıf, A Tipi yerleşim bölgesi sakinlerinin kullandığı farklı dil bilgisi yapıları. Sipariş zamanıyla ilgili yalan söyleyecek ya da kendilerini kandıracak ve bedava pizza yiyeceklerdi; hayatları boyunca bir bedava pizza hak etmiş olmalılardı, imtiyaz ve bilmem ne arayışı, bu kesinlikle ellerinden alınamazdı. Bu insanların evlerine psikologlar gönderildi, isimsiz bir röportaja razı olmaları için bedava televizyon seti verildi, yalan makinelerine bağlandılar, porno kraliçeleri, geceleyin yapılan araba kazaları ve Sammy Davis Jr. hakkında tutarsız, anlamsız filmler gösterilerek beyin dalgaları incelendi, güzel kokan, leylak rengi duvarları olan odalara konulup Ahlak hakkında o kadar kafa karıştıran sorular soruldu ki bir Cizvit bile ufak bir günah işlemeden bu soruları cevaplayamazdı.

CosaNostra Üniversitesi'ndeki analistin vardığı sonuç, bunun

1 Klasik bir erkek parfümü

2 George Armstrong Custer , Little Bighorn Savaşı'nda bir Kızılderili kabileyle savaşıp öldürüldü. Bu olay, Amerikan tarihinde "Custer'ın Son Direnişi" olarak geçer.

sadece insan doğası olduğu ve düzeltilemeyeceğiydi. Bu yüzden, hızlı ve ucuz bir teknik düzenleme yapmaya karar verildi: akıllı kutular. Pizza kutusu plastik bir kabuğa dönüştürüldü; bu, sağlam olması için katlanmış, kenarında, Dağıtıcıya, sipariş zamanından itibaren kaç acımasız dakikanın geçtiğini gösteren parlak, küçük bir ışıklı okuma sistemi olan bir kutuydu. İçinde çip ve benzeri şeyler vardı. Küçük bir pizza yığını, Dağıtıcının başının arkasındaki yuvalarda dururdu. Her pizza, devre kartının bilgisayara girişi gibi kayarak bir yuvaya girerdi ve akıllı kutu Dağıtıcının arabasındaki yükleme sistemiyle bir arabirim oluştururken yerine otururdu. Sipariş verenin adresi, çoktan telefon numarasından bulunmuş ve akıllı kutunun içine yerleştirilmiş belleğe aktarılmış olurdu. Oradan da arabaya iletilir ve en uygun rotayı hesaplayıp, başının üzerindeki göstergeye yansıtılırdı. Bu, Dağıtıcının eğilip bakmasına gerek kalmaması için arabanın ön camına çizilen parlak, renkli bir haritaydı.

Eğer otuz dakikalık teslim süresi geçerse, felaket haberleri CosaNostra Pizza Genel Merkezi'ne gönderilir ve oradan da Uncle Enzo'nun kendisine iletilirdi – Sicilyalı Albay Sanders: Bensonhurst'ün Andy Griffith'i, çoğu Dağıtıcının kâbuslarında ustura sallayan bir hayalet, mafya patronu ve CosaNostra Pizza A.Ş.'nin sözde başkanı. Haber geldikten sonra Uncle Enzo beş dakika içinde müşteriyi arayacak ve bolca özür dileyecekti. Ertesi gün, Uncle Enzo bir jet motorlu helikopterle müşterinin bahçesine inecek, biraz daha özür dileyecek ve ona, İtalya'ya bedava gezi hediye edecekti – tek yapması gereken, ona CosaNostra Pizza'nın marka yüzü ve halk figürü yapan bir takım feragatnameler imzalamak ve aslında, onun da bildiği gibi özel hayatını bitirmekti. Bütün olaydan, sanki bir şekilde Mafyaya bir iyilik borcu varmış gibi hissederek ayrılacaktı.

Dağıtıcı, böyle durumlarda sürücüye ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama bazı söylentiler duymuştu. Çoğu pizza teslimatı akşam saatlerinde olurdu, Uncle Enzo bu saatleri kendi özel zamanı olarak düşünürdü. Bir yerleşim bölgesindeki yaygaracı bir ahmağı aramak ve geç kalmış lanet bir pizza için ayaklarına kapanmak için ailenizle yediğiniz akşam yemeğinizi bölmek zorunda kalsaydınız, siz ne hissederdiniz? Uncle Enzo, elli yılını ailesine ve ülkesine hizmet ederek geçirmedi çünkü çoğu insanın golf oy-

nayıp torunlarını sevdiği yaşta o, küvetten ıslak ıslak çıkıp, uzanıp, pepperoni pizzasının gelmesi otuz bir dakika sürmüş on altı yaşındaki bir patenci serserinin ayaklarını öpebilmek istiyordu. Bunun düşüncesi bile Dağıtıcının nefesini daralmasına yetiyordu.

Fakat başka türlü, CosaNostra için teslimat yapmazdı. Neden mi? Çünkü hayatını riske atmak diye bir şey vardı. Bu, bir kamikaze pilotu olmak gibiydi. Zihniniz açıktı. Diğer insanlar – tezgâhtarlar, hamburgerciler, yazılım mühendisleri, Amerika'da Hayatı oluşturan anlamsız işlerin bütün isimleri – diğer insanlar sadece geleneksel rekabete inanırdı: Hamburgerlerini iki blok aşağıda oturan lise arkadaşından daha iyi yap ya da alt programlarını ondan daha hızlı düzelt çünkü biz o insanlarla rekabet halindeyiz ve insanlar böyle şeyleri fark eder.

Bu resmen bir sidik yarışıydı. CosaNostra Pizza rekabet etmezdi. Rekabet, Mafya ahlakına aykırıydı. Sokağın ilerisindeki benzer bir işletmeyle rekabet ettiğiniz için daha çok çalışmazdınız. Daha çok çalışırdınız çünkü her şey tehlikede olabilirdi. Adınız, şerefiniz, aileniz, hayatınız. O hamburgercilerin hayattan daha iyi beklentileri olabilirdi – ama o nasıl bir hayattı, bunu kendinize sormalıydınız. Bu sebeple hiç kimse, Japonlar bile, CosaNostra'dan daha hızlı pizza teslim edemezdi. Dağıtıcı, bu üniformayı giymekten gurur duyardı, bu arabayı sürmekten, sayısız varoş evinin kaldırımlarında yürümekten gurur duyardı. Ninja kostümünün içindeki acımasız görüntüsü ve omzunda bir pizzayla, gecenin içinde parlayan kırmızı, gururlu sayıları okurdu: 12.32 ya da 15.15 ya da bazen 20.43.

Dağıtıcı, Valley'deki CosaNostra Pizza No:3569'a atanmıştı. Güney California, yer konusunda acele mi etmeli yoksa beklemeli mi bilmiyordu. İnsan sayısına göre, yeteri kadar yol yoktu. Fairlanes A.Ş. sürekli yeni yollar yapıyordu. Bunu yapmak için bir sürü semti yıkmak gerekiyordu ama o yetmiş ve seksenlerden kalma yapılar zaten yıkılmak için vardı, değil mi? Kaldırım yok, okul yok, hiçbir şey yoktu. Kendi polis güçleri bile yoktu – göç kontrolü yoktu – istenmeyen kişiler, üzerleri aranmadan hatta rahatsız edilmeden yürüyüp girebiliyordu. Fakat bir yerleşim bölgesi, gerçekten yaşanacak bir yerdi. Kendi anayasası, sınırları, kanunları, polisleri, her şeyi olan bir şehir devletiydi.

Dağıtıcı bir zamanlar, Merryvale Çiftlikleri Devlet Güvenlik

Kuvvetleri'nde onbaşıydı. Tanınmış bir suçluya kılıç çektiği için kovuldu. Kılıç, suçlunun gömleğini sıyırıp geçti, yassı kısmını boynuna dayayıp onu, girmeye çalıştığı evin duvarının yan tarafındaki alanda sıkıştırdı. Oldukça adil bir baskın olduğunu düşünmüştü. Ama yine de kovuldu çünkü suçlunun, Merryvale Çiftlikleri baş yargıç yardımcısının oğlu olduğu ortaya çıktı. Çakalların tabii ki bir bahanesi vardı: 90 santimetrelik samuray kılıcının, onların Silah Protokolüne uygun olmadığını söylediler. ŞTY'yi, Şüpheli Tutuklama Yasası'nı ihlal ettiğini, suçlunun psikolojik sarsıntı geçirdiğini söylediler; artık yağ bıçaklarından korkmaya başlamış, reçelini çay kaşığının arkasıyla sürmek zorunda kalıyormuş. Onları sorumluluk altında bıraktığını söylediler.

Dağıtıcı, bunun bedelini ödemek için ödünç para almak zorunda kalmıştı. Aslında, Mafyadan ödünç para almak zorunda kalmıştı. Bu yüzden, artık onların veritabanlarındaydı – retina şekli, DNA'sı, ses diyagramı, parmak izleri, ayak izleri, avuç içi izleri, bilek izleri, vücudunun, üzerinde kırışıklık olan her lanet kısmının izleri – piç kuruları ellerinde mürekkeple izleri alıp bilgisayarlarında sayısallaştırmıştı. Ama bu onların parasıydı – tabii ki borç verirken dikkatli olacaklardı. Sonrasında Dağıtıcı işine başvurduğunda çok memnun olmuşlardı çünkü onu tanıyorlardı. Parayı alırken, Valley'nin Mafya patronunun yardımcısıyla bizzat görüşmek zorunda kalmıştı. Dağıtıcı işine onu öneren oydu. Yani aile içinde olmak gibiydi. Gerçekten korkunç, çarpık, kötü bir aile.

CosaNostra Pizza No:3569, Kings Park Alışveriş Merkezi'nin aşağısındaki Vista Otoyolu'ndaydı. Vista Otoyolu eskiden California'ya bağlıydı, şimdiyse adı Fairlanes A.Ş. CSV-5 olmuştu. En büyük rakibi bir Birleşik Devletler otoyoluydu ve onun adı da Cruiseways A.Ş. Cal-12'ydi. Valley'nin yukarı taraflarında, iki rakip otoyol kesişiyordu. Önceden çok sert anlaşmazlıklar olmuştu, kavşak ara sıra keskin nişancılar tarafından kapatılıyordu. Sonunda, büyük bir planlamacı orayı satın aldı ve içinden arabayla geçilen bir alışveriş merkezi yaptı. Şimdi, yollar sadece bir park sistemini besliyordu – park alanı değil, katlı otopark değil, bir park sistemi – ve kimliklerini kaybediyordu. Kavşaktan geçmek, park sistemindeki yolları takip etmeyi gerektiriyordu, Ho Chi Minh yolu[3] gibi birçok ince tel şeritle işaretlenmişti. CSV-5 daha kulla-

3 Vietnam Savaşı sırasında Vietkong askeri birliklerine adam ve malze-

nışlıydı ama Cal-12'nin asfaltı daha iyiydi. Bu normaldi – Fairlanes yolları, A Tipi sürücüler içindi, sizi oraya ulaştırmayı amaçlardı ve Cruiseways ise B Tipi sürücüler içindi, yolun keyfini çıkarmanızı amaçlardı.

Dağıtıcı, kuduz bir A Tipi sürücüsüydü. Kendi merkezi CosaNostra Pizza No:3569'a gitmeyi hedefliyor, CSV-5'in sol şeridinde 120 kilometreye çıkıyordu. Arabası görünmez, siyah bir eşkenar dörtgendi, şirket tabelalarıyla dolu tüneli – logloları – yansıtan karanlık bir şeydi sadece. Turuncu bir ışık dizisi, hava soluyan bir arabanın ön panjurunun olması gereken tarafta kırılıp dalgalanıyordu. Turuncu ışık, benzin dökülmüş bir ateş gibi görünüyordu. Arabaların arka camlarından içeri girip dikiz aynalarından sekiyor, insanların yüzlerine ateşten bir maske giydiriyor, bilinçaltlarına ulaşıyor ve köşeye sıkışmanın verdiği dehşetli korkularını ortaya çıkarıyordu. Tamamen bilinçli, patlayıcı bir gaz tankının altında, insanlarda kenara çekme isteği yaratıyor ve Dağıtıcının siyah, ateşten arabasıyla onları sollamasına izin veriyorlardı.

Arkasında bıraktığı izlerle CSV-5'in yönlerini gösteren üst taraftaki loglo, sayısız pilden yapılmış bir elektrik ışığı kümesiydi. Her bir pil, tek bir logo tasarımından, Dağıtıcının hayatı boyunca kazanabileceğinden daha çok kazanan Manhattan'daki görüntü mühendisleri tarafından tasarlanırdı. Mühendisler logloların ayrı ayrı görünmesi için uğraşsa da, hepsi birbirine girmiş gibi görünüyordu, özellikle de saatte 120 km. hızla giderken. Yine de, mevcut gösteriş standartlarına göre bile geniş ve büyük olan billboardı yüzünden CosaNostra Pizza No:3569'u görmek çok kolaydı. Aslında, küçük bayiliğin kendisi, billboardı marka semalarına ulaştıran, büyük, aramid fiber sütunlar için çok alçağa atılmış bir temelden daha fazlası değildi. Tescilli marka, bebeğim.

Billboard bir klasikti, geçici bir Mafya tanıtım kampanyasının icadı değildi. Bir beyanat, sağlam yapılmış bir abideydi. Basit ve değerli. Şık, İtalyan takım elbisesinin içinde Uncle Enzo'yu gösteriyordu. Takım elbisesinin ince çizgileri pırıl pırıl parlıyor ve kas telleri gibi geriliyordu. Ceket cebi ışık saçıyordu. Saçı mükemmeldi, asla çıkmayan bir şeyle arkaya yatırılmış, her bir saç tutamı Uncle Enzo'nun kuzeni– dünyadaki ikinci büyük ucuz saç kesimi

me desteği taşımak için yapılmış, Laos ve Kamboçya'dan geçen kuzey ve güney Vietnam arasında bir taşıma yolu sistemi

tesisini yöneten – Berber Art tarafından uçlarından muntazam bir şekilde kesilmişti. Uncle Enzo orada durur, tam olarak gülümsemeden, bir model gibi poz vermeden, gözünde kesinlikle bir babacan ışıltıyla, amcanızın durduğu gibi durur ve şöyle derdi:

Mafya
Ailede bir arkadaşınız var!
Ödeme, Bizim İşimiz Vakfı tarafından yapılır

Billboard, Dağıtıcı için kutup yıldızı görevi görürdü. Bilirdi ki CSV-5'te billboardun alt köşesinin, Papaz Wayne'in Cennet Kapıları yerel bayiliğinin sözde Gotik vitray kubbeleri tarafından gizlendiği yere ulaştığında, geri zekâlıların ve minivanların aylak aylak, kararsızca dolaştığı, bir vaat mi yoksa bir tehdit mi olduğunu bilmiyormuş gibi her geçen bayilik arabasına baktığı doğru şeritlere girme zamanı gelmişti.

Bir minivanın önünü keserek, dönüp yan taraftaki Al-Git'i geçti ve CosaNostra No:3569'a geldi. O büyük, şişko yola temas alanları şikâyet ediyor, gıcırdıyordu ama patentli Fairlanes A.Ş.'nin yüksek çekiş güçlü asfaltına tutunup onu piste kadar götürdü. Pistte bekleyen başka bir Dağıtıcı arabası yoktu. Bu iyiydi, onun için daha fazla iş, hızlı hareket, pizzaları götürmeye devam etmek demekti. Arabayı durdururken, yan tarafındaki elektromekanik kapak açılıp, boş pizza yuvalarını ortaya çıkardı ve kapı, bir böceğin kanadı gibi kendi kendine kapandı. Yuvalar bekliyordu. Sıcak pizzalarını bekliyorlardı.

Ve beklerken, Dağıtıcı kornaya bastı. Bu, tanımlanmış bir sonuç değildi.

Pencereler yavaş yavaş açıldı. Bu hiç olmazdı. CosaNostra Pizza Üniversitesi'nin klasörüne bakabilir, pencereler, pist, görevli hakkındaki bildirilere başvurabilirdiniz. O pencere hakkındaki bütün prosedürleri size gösterirdi – ve o pencerenin asla açılmaması gerekiyordu. Yanlış bir şeyler yoksa tabii.

Pencereler yavaş yavaş açıldı ve duman çıkmaya başladı. Dağıtıcı, ses sisteminin metal fırtınasının üstünden kulak tırmalayıcı bir ses duydu ve bunun yangın alarmı olduğunu, arabanın içinden geldiğini anladı.

Teyp kapandı. Kasvetli bir sessizlik vardı – kulak kesildi – pen-

cere, yangın alarmının çığlığıyla çınlıyordu. Araba boştaydı, bekliyordu. Kapak çok uzun süredir açıktı, atmosferdeki kirlilik pizza yuvalarının arkasındaki elektrik bağlantılarını donduruyordu. İşlerinden önce, bunları temizlemek zorunda kalacaktı. Pizza evreninin düzenini açıklayan klasöre göre her şey tam olarak gitmemesi gerektiği şekilde gidiyordu.

İçeride, futbol topu tipli bir Abhaz ileri geri koşuyor, klasörü açmış elinde tutuyordu. Kaşık üstünde yumurta taşıyan bir adam gibi koşuyordu. Abhaz lehçesiyle bağırıyordu; Valley'nin bu kısmındaki CosaNostra bayiliklerini yöneten bütün insanlar Abhazya göçmeniydi.

Ciddi bir yangın gibi görünmüyordu. Dağıtıcı bir keresinde Merryvale Çiftlikleri'nde gerçek bir yangına tanık olmuş ve dumandan başka hiçbir şey görememişti. Tek bir şey vardı: duman, bir anda gürleyen, yüksek bulutların altında çakan ısı şimşekleri gibi ara sıra patlayan turuncu ışıklar. Bu, o tür bir yangın değildi. Bu, sadece yangın alarmını çalıştırmaya yetecek kadar duman çıkaran türden bir yangındı. Ve bu boktan şey için vakit kaybediyordu.

Dağıtıcı kornaya basılı tuttu. Abhaz müdür pencereye geldi. Sürücülerle konuşmak için dâhili telefonu kullanması gerekiyordu, istediğini söyleyebilirdi ve doğrudan Dağıtıcının arabasına iletilirdi. Ama hayır, Dağıtıcı sanki lanet bir kağnı sürücüsüymüş gibi onunla yüz yüze konuşmak zorundaydı. Adam kıpkırmızı kesilmiş, terliyordu, İngilizce kelimeleri hatırlamaya çalışırken gözleri dönüyordu.

"Bir yangın, küçük," dedi.

Dağıtıcı hiçbir şey söylemedi. Çünkü bu olanların kameraya kaydedildiğini biliyordu. Kayıt CosaNostra Pizza Üniversitesi'ne gönderilecekti ve orada pizza işletmeciliği bilimi laboratuvarında incelenecekti. Pizza Üniversitesi öğrencilerine, hatta belki de kovulduğunda bu adamın yerini alacak olan öğrencilere bir hayatın nasıl altüst edildiğine örnek olarak gösterilecekti.

"Yeni eleman – yemeğini mikrodalgaya koyar – folyo varmış – bum!" dedi müdür.

Abhazya, lanet Sovyetler Birliği'nin bir parçasıydı. Mikrodalgayı kullanmaya çalışan bir Abhazya göçmeni, beyin ameliyatı yapan, açık denizdeki bir tüp solucanı gibiydi. Bu herifleri nereden

buluyorlardı? Lanet pizzayı pişirebilecek bir Amerikalı yok muydu?

"Bana bir pizza ver," dedi Dağıtıcı.

Pizzalardan konuşmak, adamı yaşadığımız yüzyıla geri getirdi. Kendini topladı. Yangın alarmının durmak bilmeyen ağıtını bastırarak pencereyi hızla kapattı.

Japon bir robot kol pizzayı çıkardı ve en üstteki yuvaya itti. Onu korumak için kapak kendi kendine kapandı.

Dağıtıcı pistten çıktı, hızını arttırmaya başladı ve ön cama yansımış adrese bakıp sağa mı yoksa sola mı dönmesi gerektiğine karar verirken, tekrarladı. Teyp tekrar kapandı – arabadaki sistemin emriyle. Sürücü yerindeki ışıklar kırmızıya döndü. *Kırmızı.* Susmayan bir zil çalmaya başladı. Pizza kutusundakini yansıtan, ön camdaki ışıklı okuma sistemi yanıp sönmeye başladı: 20.00.

Dağıtıcıya siparişi yirmi dakika önce yapılmış bir pizza vermişlerdi. Adrese baktı; 20 km. ötedeydi.

- 2 -

Dağıtıcı, istemsiz bir bağırtı kopardı ve gaza bastı. Hisleri, geri dönüp o müdürü öldürmesini söylüyordu; bagajdan kılıçlarını alıp Ninja gibi pencereden içeri atlamak, mikrodalgalı bayiliğin karmaşası içinde onu bulmak ve onu kalın hamurlu bir kıyametle yüz yüze getirmek istiyordu. Ama otoyolda biri önünü kestiğinde de aynı şeyi düşünmüştü ve öyle bir şey yapmamıştı – henüz.

Bununla başa çıkabilirdi. Bu mümkündü. Turuncu uyarı ışıklarını azami parlaklığa, farları da otomatik olarak yanıp sönmeye ayarladı. Uyarı sinyalini umursamadı, teypte, ilginç bir trafik için dinlenebilecek taksi şoförü frekanslarını dolaşan taksi tarayıcısını açtı. Tek bir kelime bile anlayamadı. Kasetler alıp, araba sürerken Taksice öğrenebilirdiniz. O sektörde bir iş bulmak için bu gerekliydi. Temelde İngilizce olduğunu söylemişlerdi ama yüz kelimeden bir tanesi bile bilindik değildi. Yine de, bir fikriniz olabilirdi. Yolda bir sorun varsa, Taksice bir şeyler konuşurlardı, tavsiye verirlerdi, başka bir yoldan gitmesini söylerlerdi *böylece*

Direksiyonu tuttu

Trafiğe takılmazdı

Gözleri büyüdü, baskı altındaydı

Ya da bir karavanın arkasında kalmazdı

Sidik torbası patlayacak gibiydi

Pizzayı geç teslim etmezdi

Ah Tanrım, ah Tanrım

Ön camda 22.06 yazıyordu; tek görebildiği, tek düşünebildiği 30.01'di.

Taksi şoförleri bir şeyler hakkında konuşuyordu. Taksice, kırık camla baharatlanmış tereyağı gibi, birkaç sert ve yabancı sesin olduğu akıcı bir dildi. "Yolcu" deyip duruyorlardı. Sürekli lanet yolcuları hakkında zırvalıyorlardı. Yolcuya *geç* gitsen ne olurdu? Az mı bahşiş alırdın? Çok önemliydi sanki.

CSV-5 ve Oahu Yolu kesişiminde büyük bir yavaşlama vardı, alışıldığı üzere, oradan kurtulmanın tek yolu kestirmeden, Windsor Heights Caddeleri'nden gitmekti.

WHC'nin hepsinin yerleşim planı aynıydı. Yeni bir yerleşim bölgesi yaratırken, WHC Gelişim Şirketi herhangi bir sıradağı

yıkabilir ve sokak planlamasına uymayabilecek büyük nehir yataklarını yolundan çıkarabilirdi – sürücü güvenliği sağlamak için ergonomik olarak planlanmış caddeler. Bir Dağıtıcı, Fairbanks'ten Yaroslavl'a, Shenzhen özel ekonomi bölgesine kadar herhangi bir yerden bir Windsor Heights Caddesi'ne girebilir ve yolu bulabilirdi.

Ama bir WHC'deki bir eve birkaç kez pizza teslim ettiğinizde, onun küçük sırlarını da öğrenmiş olurdunuz. Dağıtıcı böyle bir adamdı. WHC'de standart olarak sadece bir meydan olduğunu biliyordu – tek bir meydan – bir girişinden doğrudan girmenizi ve çıkmanızı engelliyordu. Eğer çim üzerinde araba sürmekten çekiniyorsanız, WHC'de dolanmak on dakikanızı alabilirdi. Ama o tek meydanda tekerlek izi bırakacak cesaretiniz varsa, tam ortadan girebilirdiniz.

Dağıtıcı o meydanı biliyordu. Daha önce oraya pizza götürmüştü. Bakmış, her tarafını incelemiş, kulübenin ve piknik masasının yerini ezberlemişti, karanlıkta bile onları bulabilirdi. Biliyordu ki eğer iş bu noktaya gelirse – yirmi üç dakikalık bir pizza, gidilecek uzun bir yol, CSV-5 ve Oahu'da yavaşlama – Windsor Heights Caddeleri'ne girebilir (elektronik teslimatçı vizesi otomatik olarak kapıyı açacaktı), Heritage Bulvarı'ndan hızla geçip Strawbridge Bölgesi'nden dönebilir (ÇIKMAZ SOKAK yazısını, hız sınırını ve WHC'nin her tarafına özgürce asılmış ÇOCUKLAR OYNUYOR işaretlerini umursamadan), güçlü radyal lastikleriyle hız tümseklerini yenebilir, Strawbridge Meydanı No:15'in araba yolunu yıkıp arka avludaki kulübeden sola dönebilir, Mayapple Bölgesi No:84'ün arka bahçesine sarsılarak girebilir, piknik masalarını atlatıp (ince iş) araba yollarına girebilir ve yerleşim bölgesinin çıkışına giden, onu Bellewoode Valley Yolu'na götürecek olan Mayapple'a çıkabilirdi. WHC güvenlik polisi onu çıkışta bekliyor olabilirdi ama onların ALH'leri, Ağır Lastik Hasarı aygıtları, sadece bir yönü gösteriyordu – insanları dışarıda tutabilir ama içeride tutamazlardı.

Bu araba o kadar hızlı gidebiliyordu ki Dağıtıcı, Heritage Bulvarı'na girerken, bir polis çöreğinden bir ısırık alsa, Dağıtıcı, Oahu'ya hızla çıkana kadar muhtemelen onu yutamazdı.

Pat! Ve ön camda daha fazla kırmızı ışık göründü: Dağıtıcının arabasındaki çevre güvenliği kırıldı.

Hayır. Bu olamazdı.

Birisi onu gizli gizli takip ediyordu. Tam sol tarafında. Yakınlık vektörlerini Heritage Bulvarı'na yöneltirken, kaykay üstünde biri tam onun arkasındaki otoyoldan geliyordu.

Dağıtıcı, kafası karışmış bir halde, onun kendisini zıpkınlamasına izin verdi. Bu, örümceksi bir fiber kablonun ucunda, büyük, yuvarlak, içi dolu bir elektromıknatıstı. Biraz önce Dağıtıcının arabasının arkasına atılmış ve oraya yapışmıştı. Üç metre arkasında, bu lanetli aygıtın sahibi sörf yapıyordu, onunla oyun oynuyor, bir botun arkasındaki su kayakçısı gibi arkasında kaykayla kayıyordu.

Dikiz aynasında, turuncu ve mavi ışıklar görünüyordu. Bu asalak, sadece iyi vakit geçirmek için dışarı çıkmış bir serseri değildi. Her tarafı, katılaşmış zırh jeli dolgusuyla şişmiş turuncu ve mavi tulumu, bir Kuryenin üniformasıydı. RadiKS'ten, Radikal Kurye Sistemleri'nden bir Kuryeydi bu. Bunlar bisikletli kurye gibiydi ama yüz kat daha sinir bozucuydu çünkü kendi güçleriyle pedal çevirmiyorlardı – sadece sizi esir alıp yavaşlatıyorlardı.

Dağıtıcının acelesi vardı, farlarını yanıp söndürüyor, yola temas alanlarını gıcırdatıyordu. Yoldaki en hızlı şeydi. Doğal olarak, Kurye, yapışmak için onu seçmişti.

Sinir olmaya gerek yoktu. WHC'deki kestirmeden giderken yeteri kadar zamanı olacaktı. Orta şeritte giden daha yavaş bir arabayı geçti, sonra direksiyonu arabanın önüne kırdı. Kurye ayrılmak zorunda kalacaktı yoksa yavaş giden araca yanlamasına çarpacaktı.

Hallolmuştu. Kurye artık üç metre gerisinde değildi – tam arkasındaydı, dikiz aynasından ona bakıyordu. Manevrayı anlamıştı. İçindeki motorlu çemberle bir kola bağlanmış olan kablosunu içeri doğru sarmıştı ve şu anda tam olarak pizza bölmesinin üstündeydi, hatta kaykayının ön tekerleği Dağıtıcının arka tamponunun altındaydı.

Etrafına saydam, plastik bir kâğıt sarılmış, turuncu-mavi eldivenli bir el öne uzandı ve sürücü tarafındaki cama vurdu. Dağıtıcının camına bir şey yapıştırmıştı. Kâğıtta büyük, turuncu harflerle, arabanın içinden okuyabilsin diye tersten yazılmış bir not vardı.

BU NUMARALAR BAYATLADI

Neredeyse WHC sapağını kaçırıyordu. Frene asılmak, trafiğin açılmasını beklemek ve yerleşim bölgesine girmek için bordür şeridine geçmek zorunda kaldı. Sınır noktası iyi ışıklandırılmıştı, gümrük görevlileri her geleni aramaya hazırdı – ters bir tarafı olan insanların üstlerini arıyorlardı – ama kapı sanki büyü yapılmış gibi açıldı, güvenlik sistemi bunun bir CosaNostra Pizza aracı olduğunu ve sadece teslimat yaptığını anlamıştı. Ve Dağıtıcı içeri girerken, Kurye – kıçına yapışan kene – gümrük polisine el salladı! Aşağılık herif! Sanki buraya sürekli geliyormuş gibi!

Muhtemelen buraya sürekli geliyordu. Önemli WHC insanları için önemli şeyler alıyor, diğer BSYUK'ye, Bayilik Sistemli Yarı-Ulusal Kuruluşlara teslim ediyor ve sınırdan geçmeyi beceriyordu. Kuryelerin yaptığı buydu. Hâlâ.

Dağıtıcı çok yavaş gidiyordu, bütün hareket gücünü ve zamanlamasını kaybetmişti. Kurye neredeydi? Ah, birkaç sıra uzaklaşmıştı, yine takip ediyordu. Dağıtıcı, bu adi herifin, büyük sürprizi beklediğini biliyordu. 100 kilometrede, bir çocuğun üç tekerli bisikletinin düzleştirilmiş kalıntıları üzerinde sürüklenirken de kaykayının üstünde durabilecek miydi? Birazdan görecekti.

Kurye geri yaslandı – Dağıtıcı dikiz aynasından sürekli izliyordu – bir su kayakçısı gibi geri yaslandı, kaykayını öne doğru itti ve aniden yanına geldi, Heritage Bulvarı'nda yan yana yolculuk yapıyorlardı. Pat diye başka bir kâğıt yapıştırdı, hem de bu kez ön cama!

AFERİN, SALAK

Dağıtıcı bu yapışkanlı kâğıtları biliyordu. Onları çıkarmak saatler sürüyordu. Arabayı bir oto kuaförüne götürmek ve trilyon dolarlar ödemek zorunda kalacaktı. Dağıtıcının yapılacak işler listesinde şimdi iki şey vardı: bu baş belasından kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacak ve lanet pizzayı *24.23* dakikayla sonraki 5.07 dakika arasındaki sürede teslim edecekti.

Hepsi bu kadardı – dikkatini yola vermek zorundaydı – sinyal vermeden yan sokağa daldı, Kuryenin köşedeki sokak tabelasına çarpmasını umuyordu. İşe yaramadı. Akıllı olanlar ön tekerleklerinizi izlerdi, dönerken sizi görürdü, onları şaşırtamazdınız. Strawbridge Bölgesi'nden aşağı doğru gidiyordu. Yol birden çok

uzun, hatırladığından daha uzun göründü – aceleniz varsa bu çok doğaldı. Öndeki arabaların ışıklarını, yol kenarına park edilmiş arabaları gördü – bunlar meydana park edilmiş olmalıydı. Ve işte ev de oradaydı. Yan tarafında tek katlı garajı olan, açık mavi ahşap kaplamalı, iki katlı ev. Evin araba yolunu evrenin merkezi haline getirdi, Kuryeyi aklından çıkardı, Uncle Enzo'yu ve onun şu anda ne yaptığını düşünmemeye çalıştı – banyodaydı belki de sıçıyordu ya da bir aktrisle sevişiyordu, ya da yirmi altı torunundan birine Sicilya şarkıları öğretiyordu.

Araba yolundaki eğim, ön süspansiyonun motor bölmesine vurmasına sebep oldu ama süspansiyonlar zaten bunun içindi. Araba yolundan çıktı – evde misafirler olmalıydı, bu insanların bir Lexus kullandığını hatırlamıyordu – evin etrafını çevirmiş çalılıkları geçip yan bahçeye girdi, o kulübeyi aradı, kesinlikle çarpmaması gereken kulübeyi.

Orada değil, yıkmışlar.

Sonraki problem yan bahçedeki piknik masasıydı.

Bir dakika, çit var, buraya ne zaman çit koymuşlar?

Frene basmak için vakit yoktu. Biraz daha hız verip, hareket gücünü kaybetmeden çiti yıkması gerekiyordu. Sadece bir metrelik tahta bir şeydi.

Çit çok kolay yıkıldı, hızının belki yüzde onunu kaybetti. Ama tuhaf bir şekilde, *eski* bir çite benziyordu, belki de yanlış bir yerden dönmüştü – boş bir arka bahçedeki yüzme havuzuna fırlayınca farkına vardı.

Eğer suyla dolu olsaydı, o kadar kötü olmazdı, belki araba kurtarılabilirdi ve CosaNostra Pizza'ya yeni bir araba borçlu olmazdı. Ama hayır, havuzun diğer uçtaki duvarına bombardıman uçağı gibi çarptı, çarpışmadan çok, patlama sesi gibiydi. Hava yastığı şişti, bir saniye sonra, yeni hayatını ortaya çıkaran bir perde gibi indi: WHC'de, boş bir havuzda, mahvolmuş bir arabanın içinde sıkışmıştı. Yerleşim bölgesinin güvenlik polisinin sirenleri yaklaşıyordu ve başının arkasında, giyotin gibi duran bir pizza vardı, üstünde 25.17 yazıyordu.

"Nereye gidiyor?" dedi biri. Bir kadın.

Dağıtıcı, kristalleşmiş emniyet camının kırık parçalarıyla çerçevelenmiş pencereden baktı. Onunla konuşan kişi Kuryeydi.

Kurye erkek değildi, genç bir kadındı. Lanet bir genç kız. İyiydi, yaralanmamıştı. Doğrudan havuzun içine kaymıştı, şimdi de havuzun bir ucundan diğer ucuna ileri geri sallanıyordu. Havuzun kenarına zıplıyor, tam kenarında kayıyor, dönüp aşağı inerek diğer yöne kayıyordu. Sağ elinde zıpkınını tutuyordu, elektromıknatıs, tutma koluna dolanmıştı ve bu haliyle, tuhaf, geniş açılı, galaksiler arası bir ölüm ışınına benziyordu. Göğsü, yüzlerce rozet ve madalyası olan bir generalinki gibi parlıyordu fakat bu dikdörtgenler rozet değil, barkoddu. Onu farklı işlerin içine, otobana ya da FSYUK'ye sokan, kimlik numarası olan bir barkod.

"Hey!" dedi. "Pizza nereye gidiyor?"

Dağıtıcı ölüyordu ve o *hoplayıp zıplıyordu.*

"White Columns. 5 Oglethorpe Meydanı," dedi.

"Ben götürebilirim. Kapağı aç."

Kalbi iki kat daha büyüdü. Gözlerine yaşlar doldu. Yaşayabilirdi. Bir düğmeye bastı ve kapak açıldı.

Havuzun dibindeki ikinci turunda Kurye pizzayı yuvasından çıkardı. Dağıtıcı, sarımsaklı malzemelerin kutunun diğer tarafına döküldüğünü düşünerek irkildi. Sonra Kurye kutuyu kolunun altına koydu. Bu, bir Dağıtıcının izlemeye dayanamayacağı bir şeydi.

Ama pizzayı oraya götürecekti. Uncle Enzo'nun, çirkin, şekli bozulmuş, soğuk pizzalar için özür dilemesine gerek yoktu, sadece geç kalanlar için özür dilerdi.

"Hey," dedi Dağıtıcı, "al bunu."

Dağıtıcı, siyah kolunu kırık camdan dışarı uzattı. Beyaz bir dikdörtgen, arka bahçenin loş ışıkları altında parlıyordu: bir kartvizit. Kurye, tekrar dolaşıp kartı Dağıtıcının elinden kaptı ve okudu.

HIRO PROTAGONIST

Serbest hackerların sonuncusu
Dünyadaki en iyi kılıç dövüşçüsü
Merkezi İstihbarat Şirketi'nde Ajan
Yazılımla ilgili istihbarat uzmanı
(müzik, sinema ve mikrokod)

Kartvizitin arkasında, bazı anlamsız sesler, iletişim bilgilerini açıklıyordu: bir telefon numarası. Evrensel bir sesli arama yer bu-

lucu kodu. Bir posta kutusu. Birçok elektronik iletişim ağındaki adresi. Ve Metaevrendeki adresi.

"Aptalca bir isim," dedi Kurye, kartı üniformasındaki yüzlerce küçük cepten birine koyarken.

"Ama asla unutmayacaksın," dedi Hiro.

"Eğer bir hackersan..."

"Neden pizza dağıtıyorum?"

"Evet."

"Çünkü ben bir serbest hackerım. Bak, ismin her neyse – sana borçluyum."

"İsmim Y.T.," dedi, tek ayağıyla havuzun içinde kayarak hızlanırken. Havuzun içinden sanki fırlatılmış gibi uçtu ve gitti. Kaykayının, yerin şekline uyum sağlamak için genişleyen ve daralan bir sürü tekerlek parmağından oluşan akıllı tekerlekleri onu çimenlerin üstünde, sıcak bir teflonda kayan tereyağı parçası gibi götürüyordu.

Otuz saniye öncesinden beri artık Dağıtıcı olmayan Hiro arabadan çıktı, bagajdan kılıçlarını aldı, vücuduna bağladı ve WHC topraklarında nefes kesici bir gece kaçışı için hazırlandı. Oakwood Bölgesi sınırı sadece on dakika uzaktaydı, şehir planını ezberlemişti (biraz) ve bu yerleşim bölgesi polislerinin işleri nasıl yürüttüğünü biliyordu çünkü bir zamanlar o da onlardan biriydi. Bu yüzden, başarma şansı yüksekti. Ama ilginç olacaktı.

Yukarısında, havuzun ait olduğu evde ışıklar yandı. Çocuklar, ateş geçirmez ya da kanserojen olmayan, sıcak ve yumuşak Li'l Crips ve Ninja Raft Warrior pijamalarının içinde, odalarının penceresinden ona bakıyordu. Baba, ceketini giyerek arka kapıdan çıktı. İyi bir aileydi, aydınlık bir evin içinde yaşayan güvenli bir aileydi, Hiro'nun otuz saniye öncesine kadar bir parçası olduğu aile gibiydi.

-3-

Hiro Protagonist ve Vitaly Chernobyl ev arkadaşıydı. Inglewood, California'da geniş, 20'ye 30 ölçülerinde bir u-stor-it[4] evde sakin sakin yaşıyorlardı. Odanın beton levhayla kaplı bir zemini, onu komşu birimlerden ayıran oluklu çelik duvarları – bu bir farklılık ve lüks işaretiydi – güneşin Los Angeles Havalimanı'nın üstünden battığı zamanlarda onlara birkaç kırmızı ışın veren, kuzeybatıya bakan makaralı bir çelik kapısı vardı. Zaman zaman, bir Boeing 777 ya da bir Sukhoi/Kawasaki Hipersonik Ulaşım Aracı güneşin önünde ilerler ve dümeniyle gün batımının önünü keserdi. Ya da sadece jet egzozuyla kızıl ışığı parçalar, paralel ışınları duvardaki benekli şekiller haline getirirdi.

Ama yaşanacak daha kötü yerler vardı. Bu u-stor-it evde çok daha kötü yerler vardı. Sadece bunun gibi büyük birimlerin kendi kapısı vardı. Çoğuna, oluklu çelikten yapılmış geçit labirentine ve yük asansörlerine çıkan ortak bir yük rampasından giriliyordu. Fakir evler vardı, 5'e 10 ya da 10'a 10 gibi. Buralarda, Yanoama kabile insanları fasulye pişirir ve yanan piyango bileti yığınının üstünde koka yaprağı kaynatırdı.

Deniyordu ki eski zamanlarda – u-stor-it'in gerçekten kendi amacı için kullanıldığı zamanlarda (California'lılara bir sürü eşyayla, ucuz bir depolama alanı sağlamak) – bazı girişimciler ön ofise gelmiş, sahte kimlik kullanarak 10'a 10 depoları kiralamış, zehirli kimyasal atık dolu çelik varillerle doldurmuş ve sorunu çözmeyi u-stor-it Şirketi'ne bırakarak orayı terk etmişti. Bu söylentilere göre, u-stor-it bu birimlere sadece asma kilit takmış ve listeden çıkarmıştı. Şimdi, göçmenler bazı birimlerin hâlâ bu kimyasal vesveseyle lanetli olduğunu iddia ediyordu. Aslında bu, asma kilitli birimlere girmemeleri için çocuklarına anlattıkları bir hikâyeydi.

Hiç kimse Hiro ve Vitaly'nin evine girmeye çalışmamıştı çünkü evde çalacak bir şey yoktu. Ayrıca, hayatlarının bu noktasında, ikisi de öldürülecek, kaçırılacak ya da sorguya çekilecek kadar önemli insanlar değildi. Hiro'nun bir çift kaliteli Japon kılıcı var-

4 u-stor-it: A.B.D.'de 1970'lerde faaliyete başlayan bir depolama hizmeti. İnsanlar fazla eşyalarını, ertesi yaz kullanacakları kayığı vb.'ni güvenlikli depolama hizmeti veren u-stor-it'te kiraladıkları depolarda saklamaktadır.

dı ama sürekli yanında taşıyordu ve olağanüstü tehlikeli silahları çalma fikri, olası suçluya mutlak tehlikeleri ve çelişkileri de beraberinde getiriyordu: bir kılıcı almak için boğuşuyorsanız, sapı tutan daima kazanır. Hiro'nun ayrıca iyi bir bilgisayarı vardı, nereye gitse yanında götürürdü. Vitaly'ninse yarım karton Lucky Strikes'ı, bir elektro gitarı ve bir de akşamdan kalmalığı vardı.

Şu anda, Vitaly Chernobyl bir Japon şiltesinin üzerine uzanmış, sessizce yatıyordu. Hiro Protagonist de cüruf ayaklıkların üstüne yerleştirilmiş yük paletinden oluşan, Japon tarzı, alçak bir masada bağdaş kurmuş oturuyordu.

Güneş batarken, kızıl ışığın yerini, bu u-stor-it'in doğal ortamını oluşturan, bayilik varoşlarından yayılan neon logoların ışıkları alıyordu. Loglo diye bilinen bu ışıklar, evin gölge köşelerini çirkin, çok yoğun renklerle dolduruyordu.

Hiro'nun cappuccino rengi teni ve uzun, tepesi açılmış rastaları vardı. Saçları eskisi gibi başını örtmüyordu ama genç bir adamdı, hiçbir şekilde kel ya da kelleşen bir adam değildi ve saç çizgisinin biraz geri çekilişi sadece çıkık elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Kafasının yarısını saran, parlak veri gözlükleri takıyordu; gözlüklerin ucunda, dış kulağına bağlanan küçük kulaklıklar vardı.

Kulaklıkların, içine yerleştirilmiş bir gürültü kesme özelliği vardı. Bu tip şeyler en iyi, daimi gürültüde çalışırdı. Jumbo jetler sokağın karşısındaki pistte kalkış rulelerini yaparken, sesleri çok alçak bir vızıltı gibi gelirdi. Ama Vitaly Chernobyl deneysel bir gitar solosu patlattığında, Hiro'nun kulakları yine de ağırırdı.

Veri gözlükleri gözlerine hafif, dumanlı bir sis yayıyordu ve sonsuz bir karanlığın içine yayılan çok aydınlık bir bulvarın karışık, geniş açılı bir görüntüsünü yansıtıyordu. Bu bulvar aslında yoktu; hayali bir yerin bilgisayarla resmedilmiş bir görüntüsüydü.

Bu görüntünün altında, Hiro'nun Asyalı gözlerini görmek mümkündü. Gözlerini Japonya'dan gelen Koreli annesinden almıştı. Geri kalan kısmı daha çok babasına benziyordu, Ordudan üzerinden – General Jim'in Savunma Sistemi ve Amiral Bob'un Evrensel Güvenliği gibi rakip kuruluşlara ayrılmadan önceki zamanlarda – Teksas'tan gelen bir Afrikalıydı.

Yük paletinin üstünde dört şey vardı: Puget Sound bölgesinden, Hiro'nun satın alamayacağı kadar pahalı bir şişe bira; Japon-

cada *katana* diye bilinen uzun bir kılıç; *wakizashi* diye bilinen kısa bir kılıç – Hiro'nun babası bunları, İkinci Dünya Savaşı atomik bir hale geldikten sonra Japonya'dan yağma etmişti – ve bir bilgisayar.

Bilgisayar özelliksiz, siyah bir takozdu. Güç kablosu yoktu ama arkasındaki kapaktan çıkan dar, saydam, plastik bir boru vardı, yük paletinin üzerinde ve yerde kıvrılıyor, uyuyan Vitaly Chernobyl'in başının üstündeki, kabaca takılmış fiber optik prize giriyordu. Plastik kablonun ortasında, saç teli inceliğinde bir fiber optik kablo vardı. Kablo, sürekli Hiro'nun bilgisayarıyla dünyanın geri kalanı arasında bilgi taşıyordu. Aynı miktarda bilgiyi kâğıda aktarmak için, telefon defterleri ve ansiklopedilerle dolu, her dakika evlerinin önüne inecek bir Boeing 747 kargo uçağı ayarlamaları gerekirdi.

Hiro bilgisayar da satın alamazdı ama bir tane olması gerekiyordu. Bu onun ticaret aracıydı. Bütün dünyadaki hackerlar içinde, Hiro yetenekli bir serseriydi. Beş yıl öncesine kadar bu, ona çok romantik gelen bir yaşam şekliydi. Ama yetişkinliğin sevimsiz ışığı altında – ki bu, birinin yirmili yaşlarının başına kadardı, Cumartesi gecesinin Pazar sabahına kadar oluşu gibi – bunun gerçekten ne anlama geldiğini açıkça görebiliyordu: beş parasız ve işsizdi. Birkaç hafta önce, pizza teslimatçısı olarak görev süresi – gerçekten sevdiği tek, anlamsız, bir yere gitmeyen meslek – bitmişti. O zamandan beri, ek ve yedek işine daha çok önem vermeye başlamıştı: Langley, Virginia'daki Merkezi İstihbarat Şirketi'nde serbest ajan.

İş basitti. Hiro bilgi topluyordu. Bu bilgi, dedikodu, video kaydı, ses kaydı, bir bilgisayar diski parçası, bir belge fotokopisi olabilirdi. Hatta son zamanlarda gündemde çokça yer almış bir felaket hakkındaki bir şaka bile olabilirdi.

Bunları MİŞ'in veritabanına yüklüyordu – Kütüphaneye, eski adıyla Kongre Kütüphanesi'ne, ama artık kimse öyle demiyordu. Çoğu insan "kongre" kelimesinin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu. Hatta "kütüphane" kelimesi bile anlaşılmaz hale gelmişti. Eskiden, çoğunlukla eski kitaplarla dolu bir yerdi. Sonra, video kayıtları, belgeler ve dergiler de dâhil olmaya başladı. Sonra bütün bilgiler makine tarafından okunabilir hale, yani 0'lara ve 1'lere dönüştürüldü. Ve kitle iletişim araçlarının sayısı arttıkça, malzemeler daha güncel hale geldi, Kütüphane araştırma tek-

nikleri daha da gelişti, Kongre Kütüphanesi ile Merkezi İstihbarat Şirketi arasında gerçek bir farkın olmadığı bir noktaya geldi. Tesadüfe bakın ki bu, tam da hükümet düşerken oldu. Bu yüzden, onlar birleşti ve büyük hisse tekliflerini reddetti.

Milyonlarca MİŞ ajanı aynı anda milyonlarca bilgi yüklüyordu. MİŞ kullanıcıları, genellikle büyük şirketler ve devlet başkanları, işe yarar bilgiler bulmak için Kütüphanenin altını üstüne getirirdi. Hiro'nun yüklediği bir şeyi işe yarar bulurlarsa, Hiro'ya para ödenirdi.

Bir yıl önce, Burbank'te bir ajanın çöp kutusundan çaldığı bir film senaryosunun ilk taslağını yüklemişti. Birkaç film stüdyosu taslağı görmek istemişti. Bundan aldığı parayla 6 ay yiyip içip gezmişti.

O zamandan beri, işler o kadar iyi değildi. Kütüphanedeki bilgilerin yüzde 99'unun hiç kullanılmadığını öğrenmeye başlamıştı.

Buna bir örnek: bir Kurye ona Vitaly Chernobyl hakkında tüyo verdikten sonra, yeni bir müzik hadisesini araştırmak için yoğun birkaç hafta harcamıştı – Los Angeles'taki Ukraynalı nükleer fuzzgrunge topluluklarının yükselişi. Kütüphaneye bu akımla ilgili geniş kapsamlı ve ayrıntılı notlar, bir video ve bir ses kaydı yüklemişti. Tek bir plak şirketi ya da bir rock eleştirmeni bile umursamamıştı.

Bilgisayarın üst yüzeyi, morumsu bir optik kaplaması olan parlak camdan çıkan kubbe şeklindeki balıkgözü lensi dışında dümdüzdü. Hiro ne zaman bu makineyi kullansa, bu lens yüzeye çıkar ve sonra bilgisayarın yüzeyiyle aynı düzeyde olan yerine otururdu. Yanındaki loglo da kavisli ve küçüktü.

Hiro bunu erotik buluyordu. Bu biraz da haftalardır sevişmediği içindi. Ama dahası vardı. Yıllarca Japonya'da görev yapan babası, kameralara kafayı takmıştı. Uzak Doğu'daki görev süresinde de onları götürüp geri getirmeye devam etmişti; bir sürü koruyucu tabakaya sarılı halde getirirdi, bu yüzden onu kamerayı kutudan çıkarırken izlemek, mükemmel bir striptiz izlemek gibiydi, siyah deri ve naylon şeylerin, fermuarların ve bağcıkların arasından kamerayı çıkarırdı. Ve sonunda lens ortaya çıktığında, saf geometrik denklem çözülürdü, o kadar hassas ve bir o kadar da güçlü bir şeydi. Hiro bunun sırasıyla etekten iç çamaşırına, oradan da dış dudaklar ve iç dudaklara sokulmak gibi olduğunu

düşünürdü.

Lens, evrenin yarısını görebiliyordu – bilgisayarın üst kısmındaki yarısını ve Hiro'nun görüntüsünün çoğunu. Böylelikle, genelde Hiro'nun nerede olduğunu ve ne yöne baktığını takip edebiliyordu.

Bilgisayarın içinde de üç tane lazer vardı – kırmızı, yeşil ve mavi. Parlak bir ışık yaratacak kadar güçlülerdi ama gözyuvarını yakarak arkasına ulaşacak, beyninizi kavuracak ve alnınızı kızartıp beyin loblarınızı lazer ışınıyla kesecek kadar güçlü değillerdi. Herkesin ilkokulda öğrendiği üzere, bu üç ışık rengi, Hiro'nun gözünün görebileceği herhangi bir renk oluşturmak için farklı yoğunluklarla birleştirilebilirdi.

Bu şekilde, herhangi bir rengin küçük bir ışını, bilgisayarın iç kısımlarından, balıkgözünün yukarısından herhangi bir yöne doğru çıkarılabilirdi. Bilgisayarın içindeki elektronik aynalar kullanılarak bu ışın, Hiro'nun veri gözlüklerindeki lenslerin üzerinde gezinebiliyordu, bu, televizyondaki elektron ışınının tüpün iç yüzeyini boyamasına benziyordu. Sonunda ortaya çıkan görüntü Hiro'nun Gerçeklik görüşünün önünde havada asılı duruyordu.

Bilgisayar, her gözün önüne birbirinden biraz farklı bir görüntü çizerek üç boyutlu bir görüntü elde edebiliyordu. Görüntüyü saniyede yetmiş iki kez değiştirerek hareketli hale getirebiliyordu. Hareketli ve üç boyutlu görüntüleri 2K piksel çözünürlükte çizerek, gözün algılayabileceği kadar keskin yapabiliyordu. Ve küçük kulaklıklardan stereo dijital sesler pompalayarak hareketli ve üç boyutlu resimlere mükemmel derecede gerçekçi bir film müziği yapabiliyordu.

Yani Hiro aslında hiç burada değildi. Bilgisayarının, veri gözlüklerine çizdiği ve kulaklıklarına pompaladığı, bilgisayar ürünü bir evrendeydi. Alt dilde bu hayali yer, Metaevren olarak bilinirdi. Hiro, Metaevrende çok vakit geçiriyordu. U-stor-it'e bin basardı.

Hiro, Sokağa yaklaşıyordu. Burası, Metaevrenin Broadway'i, Şanzelize'siydi. Veri gözlüklerinin lenslerine yansıtılmış, minyatürleştirilmiş ve ters çevrilmiş, çok ışıklı bir bulvardı. Aslında yoktu. Ama şu anda, milyonlarca insan orada yürüyordu.

Sokağın boyutları bir protokol tarafından sabitleştirilmişti, Programlama Sistemleri Evrensel Multimedya Protokolü Derne-

ği'nin grafiker Ninja derebeylerinin yaptığı bir protokol. Sokak, siyah bir kürenin ekvatorunu boydan boya dolaşan büyük bir bulvar gibi görünüyordu. Yarıçapı on bin kilometreden biraz daha fazlaydı. Bu da etrafı 65,536 km. demekti, Dünyadan çok daha büyüktü.

65,536 sayısı bir hacker hariç herkes için zor bir sayıydı. Bir hacker bu sayıyı annesinin doğum tarihinden bile daha iyi bilirdi: aslında 2'nin gücüydü – tam olarak 2^{16} – üs 16 bile 2^4'e eşitti ve 4 de 2^2'ye. 256; 32,768 ve 2,147,483,648'in yanı sıra 65,536 da tek önemli sayının 2 olduğu – bir bilgisayarın tanıyabildiği rakam sayısı – hacker evreninin temel taşlarından biriydi. O rakamlardan biri 0, diğeri de 1'di. 2'leri fetişistik olarak birbiriyle çarparak ve ara sıra oluşan 1'i çıkararak yaratılan sayıları bir hacker anında tanırdı.

Gerçeklikteki bir yer gibi Sokak da gelişmeye bağlıydı. Geliştiriciler, ana yola çıkan kendi küçük sokaklarını yapabiliyordu. Binalar, parklar, tabelalar ve Gerçeklikte olmayan şeyler yaratabiliyorlardı: başınızın üstünde süzülen kocaman ışık gösterileri, üç boyutlu uzay zamanı kurallarının yok sayıldığı özel semtler, insanların gidip birbirini kovalayabileceği ve öldürebileceği serbest dövüş bölgeleri gibi.

Tek fark, Sokak gerçekten var olmadığı için – bir yerlerde bir kâğıda yazılmış bir bilgisayar grafiği protokolü – bu şeylerin hiçbiri fiziksel olarak yapılmıyordu. Bunlar sadece, tüm dünyadaki fiber optik ağda bulunan insanların kullanımına sunulmuş yazılım parçalarıydı. Hiro, Metaevrene girip Sokağa baktığında ve karanlığın içine doğru uzanan, kürenin kavisinin üstüne doğru gittikçe kaybolan binalar ve elektrikli tabelalar gördüğünde, aslında büyük şirketler tarafından yapılan binlerce farklı yazılım parçasının grafik simgelerine – kullanıcı arayüzleri – bakıyor olurdu. Bu şeyleri Sokağa yerleştirmek için Evrensel Multimedya Protokol Grubu'ndan onay almak, Sokakta bir ön cephe satın almak, imar izni ve ruhsat almak, denetimcilere rüşvet vermek zorunda kalmışlardı. Bu şirketlerin Sokağa böyle şeyler yapmaları için ödedikleri paranın hepsi EMPG'nin sahip olduğu ve yürüttüğü bir vakıf fonuna gidiyordu. Bu vakıf da parayı, Sokağın var olmasını sağlayan sistemlerin ve makinelerin geliştirilmesinde kullanıyordu.

Hiro'nun, Sokağın en kalabalık kısmından biraz ötedeki bir semtte bir evi vardı. Sokak standartlarına göre oldukça eski bir

semtti. On yıl önce, Sokak protokolü ilk yazıldığı zaman, Hiro ve birkaç arkadaşı paralarını birleştirip ilk geliştirme lisanslarından birini satın almış ve küçük bir hacker semti yaratmışlardı. O zaman, sadece büyük bir karanlığın ortasındaki küçük bir ışık deseniydi. O dönemlerde Sokak sadece, boşlukta duran siyah bir topun etrafına, sokak ışıklarından yapılmış bir kolyeydi.

O zamandan beri semt çok değişmedi ama Sokak değişti. Hiro'nun, başından beri olaya dâhil olan arkadaşları bu işe çok avantajlı bir şekilde başladı. Hatta bazıları çok zengin bile oldu.

Bu yüzden Hiro'nun Metaevrende güzel, büyük bir evi vardı ama Gerçeklikte 20'ye 30 bir alanı paylaşmak zorundaydı. Emlak zekâsı her zaman evrenlerin ötesine geçmiyordu.

Gökyüzü ve yeryüzü, henüz bir şey yazılmamış bir bilgisayar ekranı gibi simsiyahtı; Metaevrende vakit her zaman geceydi, Sokak, fiziksel ve finansal kısıtlamalardan kurtulmuş Las Vegas gibi hep ışıltılı ve renkliydi. Ama Hiro'nun semtindeki insanlar çok iyi programcılardı, bu yüzden çok zevkliydi. Evler gerçek ev gibi görünüyordu. Birkaç tane Frank Lloyd Wright yapıtı ve süslü Victorian evi vardı.

Bu yüzden, her şeyin bir mil yukarıda gibi göründüğü Sokağa çıkmak her zaman şok ediciydi. Burası en gelişmiş bölge olan Şehir Merkezi'ydi. Herhangi bir yöne doğru birkaç yüz kilometre giderseniz, bu gelişmişliğin gittikçe azaldığını görebilirdiniz, siyah kadife zeminde beyaz havuzlar oluşturan sokak ışıklarının incecik çizgisi kalırdı sadece. Ama Şehir Merkezi, üst üste yığılmış neon ışıklarıyla süslü bir düzine Manhattan gibiydi.

Gerçek dünyada – Dünya gezegeni, Gerçeklik – altı ile on milyar arası insan vardı. Bazı zamanlarda, çoğu kerpiç yapıyor ya da AK-47'lerini söküyordu. Belki de bir milyarının bilgisayar almak için yeterli parası vardı; bu insanların, diğerlerinin hepsinin bir araya getirdiğinden daha çok parası vardı. Bu bir milyar potansiyel bilgisayar sahibinin belki de sadece çeyreği gerçekten bilgisayar almayı umursuyordu ve bunların da sadece çeyreğinin Sokak protokolünü kaldırabilecek kadar güçlü makineleri vardı. Yani, belirli bir zamanda Sokakta olabilecek insan sayısı altmış milyon civarıydı. Parası yetmeyen ama umumi makineleri ya da okul ve işyerlerindeki makineleri kullanarak gelen diğer bir altmış milyonu da eklersek, o anlarda Sokakta, New York'un nüfusunun iki

katı insan oluyordu.

Bu lanet yer bu yüzden bu kadar fazla gelişmişti. Sokağa bir tabela ya da bina koysanız, dünyadaki en zengin, en modern, en çevresi geniş yüz milyon insan, onu hayatlarının her günü görecekti.

Burası, yüz metre genişliğinde, ortasında uzanan dar bir tek hatlı demiryolu olan bir yerdi. Tek hatlı demiryolu, kullanıcıların Sokakta hızlı ve kolay bir şekilde yer değiştirmesini sağlayan ücretsiz bir kamu hizmeti yazılımıydı. Birçok insan onun üzerinde ileri geri gidiyor, manzaralara bakıyordu. Hiro on yıl önce burayı ilk gördüğünde, tek hatlı demiryolu henüz yapılmamıştı; o ve arkadaşları etrafta dolaşmak için araba ve motosiklet yazılımları yapmak zorunda kalmıştı. Yazılımlarını çıkartıp elektronik gecenin siyah çölünde çalıştırıyorlardı.

-4-

Y.T. bir sürü genç Clint'i, izinsiz bir gece yarışında güzel yüzlerini boş bir havuza yapıştırırken izleme ayrıcalığına sahip olmuştu. Ama hepsi kaykay üstündeydi, hiç arabalı olanı görmemişti. Yerleşim alanlarındaki gece manzaraları, baktığınızda çok tuhaf güzelliklerle doluydu.

Yine kaykayın üstündeydi. RadiKS No:4 Akıllı Tekerlek takımının üstünde meydanda dolaşıyordu. *Thrasher* dergisinde sihirli dişliler denen şeylerin reklamını gördükten sonra bir üst modele geçmişti.

İşe yaramaz, sabit tekerlekleri olan dayanıksız bir tahtanın üzerinde kayıyor ve bir susturucu, kaplanmış lastik, arabaların tekerleklerinden dökülen karlar, yoldaki hayvan ölüleri, aks, demiryolu traversi ya da dalgın bir yayayla sık sık arayüz oluşturuyor musunuz?

Bunun mümkün olmadığını düşünüyorsanız, çok fazla boş alışveriş merkezinde dolaşıyorsunuz demektir. Bütün bu engeller ve daha fazlası New Jersey Ücretli Otoyolunun bir millik bir kısmında gözlemlendi. Normal bir tahtayla o bulvarı geçmeye çalışan bir kaykaycının kafası karışmıştır.

Her engelin üstünden atlayarak geçilebileceğini iddia eden sözde kaykaycıları dinlemeyin. Profesyonel Kuryeler bilir: eğlence ya da çıkarlarınız için, yeterince hızlı giden bir arabaya yapışırsanız, tepkime süreniz saniyenin onda birine düşer – hatta uzaktan bağlıysanız bu daha da az bir süre.

RadiKS No:4 Akıllı Tekerlek takımı alın – dış lastik kaplamasından daha ucuz ve çok daha eğlenceli. Akıllı Tekerlekler, siz onlar hakkında söylenmeye başlanmadan önce, susturucu ve diğer döküntüleri tanımlamak için lazer telemetreli, milimetrik dalga deniz radarı kullanır.

Midaslaştırmayın[5] – hemen bugün yeni modele geçin!

Bunlar mantıklı sözlerdi. Y.T. tekerlekleri satın aldı. Her biri, bir sürü sağlam tekerlek parmağı olan bir tekerlek göbeğinden

5 Midas: Amerika'da çok ünlü bir araba bakım servisi.

oluşuyordu. Her parmak 5 yerden birbirinin içine geçiyordu. Ucunda küçük bir ayak, altında da bir küresel mafsal üzerinde dönen lastik dişler vardı. Tekerlekler döndükçe ayaklar kendilerini birer birer tekerleğe yerleştiriyordu. Bir tümsekten geçerseniz, tekerlek parmakları geri çekiliyordu. Bir çukurdan geçerseniz, robot dişler çukurun asfalt derinliklerine iniyordu. Her iki şekilde de, şok emiliyordu, hiçbir gümbürtü ya da sallantı kaykaya veya giydiğiniz bilekli Converse'lere ulaşamıyordu... Reklam doğruydu – akıllı tekerlekler olmadan profesyonel bir kaykaycı olamazdınız.

Hızlı pizza teslimi kolay bir iş olacaktı. Araba yolunun ucundaki ıslak çimenlerin üzerinden sarsılmadan geçti, betona çıkınca hızlandı, yokuştan aşağı doğru kayıp sokağa çıktı. Kaykayın ucunu birden çekip yönünü değiştirdi. Şimdi Homedale Bölgesi'nde bir kurban arıyordu. Çirkin ışıklarla dolu siyah bir araba gürültüyle yanından geçti, talihsiz Hiro Protagonist'in etrafını sardı. RadiKS Gece Görücü gözlükleri çok parlak, zararlı ışıkları kesmek için uygun bir şekilde kararıyordu, göz bebekleri rahatça açık kalabiliyor ve yoldaki manevra işaretlerini tarayabiliyordu. Yüzme havuzu bu yerleşim bölgesinin yamacındaydı, buradan aşağıdaydı ama yeteri kadar aşağıda değildi.

Yarım blok ötede, bir ara sokakta bir minivan, hareket etmek için dört acınası silindirini gıcırdatıyordu. Bulunduğu yerin çaprazındaydı. Sürücü vitesi R'den N'ye sonra da D'ye alırken, beyaz geri gidiş lambaları aniden parladı. Y.T. kaldırımın kenarına yöneldi, büyük bir hızla çarptı, akıllı tekerleklerin tekerlek parmakları bunu önceden anlayıp doğruca geri çekildi ve Y.T. hiçbir aksaklık yaşamadan sokaktan çimenliğe doğru kaydı. Çimenliğin karşısında, ayaklar yolda altıgen bir iz bırakmıştı. Etli, hazmedilemez bir yiyeceğin rengiyle kırmızılaşmış bir köpek bokunda RadiKS'in logosunun – her tekerleğe bastığı ikiz resim – izi çıkmıştı.

Minivan sokağın karşısında hareket etmişti. Araba, kaldırımın kenarını yontarken ne olduğu anlaşılmaz gıcırtı sesleri tekerlek yanaklarında kıvranıyordu. Burası bir banliyöydü ve burada birkaç santim daha dış tarafa, sokağın ortasına park ederek aforoz edilmeyi, kitle isterisi ortaya çıkarmayı, trafik ve genç bisikletçiler için ölümcül bir engel teşkil etmeyi göze almaktansa Goodyear'larınızı sürekli kaldırımlara sürtüp ömrünü azaltmak daha iyiydi. Y.T. makara kolunun açma düğmesine basmıştı, bir metre

kablonun açılmasını sağladı. Başının üstünde ve etrafında salladı, bu eski arabaya vurmak üzereydi. Zıpkının ucu, salata kâsesi büyüklüğündeydi, kendi yörüngesinde dönerken ıslık gibi bir ses çıkarıyordu; bu gerekli değildi ama ses çok iyiydi.

Bu araçların yola değer vermemesi ve MagnaZıpkın'ın size yapışması için gereken çelik ve diğer demir cisimlerin bunlarda eksik olması yüzünden, bir minivana yapışmak bir yayanın hayal edebileceğinden daha fazla beceri gerektiriyordu. Artık arabanın esas gövdesine endüksiyon akımı yükleyerek alüminyum karosere yapışan ve onu zoraki bir elektromıknatısa dönüştüren süperiletken zıpkınlar vardı ama Y.T.'de bunlardan yoktu. Bunlar yerleşim bölgelerindeki sert kaykaycıların markasıydı ve bu geceki eğlenceye rağmen o, onlardan biri değildi. Onun zıpkını sadece çelik, demir ya da (kısmen) nikele yapışabiliyordu. Bu model bir minivandaki tek çelik, şasideydi.

Yavaş bir atış için yaklaştı. Zıpkınının yörünge düzlemi neredeyse dikeydi, her yörüngenin ön dış kenarındaki parlak banliyö şoselerinde ezilmek üzereydi. Açma düğmesine bastığında zıpkın yaklaşık bir santimetrelik bir yükseklikle fırladı, biraz yukarı doğru saptı, sokağın karşısından minivanın altına girdi ve çeliğe yapıştı. Sıkı bir atıştı, bu hava, döşeme, boya nebulasına ve aile minivanı olarak pazarlanan ürüne yapabileceğiniz en sıkı atıştı.

Tepki hemen gelmişti, banliyö standartlarına göre çabuk kavrayan biriydi ve bu kişi Y.T.'nin gitmesini istiyordu. Minivan, bir matadorun iğneli çubuğuyla kıçından vurulmuş, hormon pompalayan bir boğa gibi hızla hareket etti. Direksiyondaki anneniz değildi. Bu genç Studley'di, bu yerleşim bölgesindeki diğer bütün çocuklar gibi on dört yaşından beri lisedeki soyunma odasında her öğlen damardan at testosteronu alan genç bir çocuktu. Artık iri yarı, aptal ve her zaman tahmin edilebilirdi.

Tamamen kontrol edemediği, yapay olarak şişirilmiş kaslarıyla kararsızca direksiyonu kullanıyordu. Deri noktalı, kestane rengi direksiyon, annesinin el kremi gibi kokuyordu; bu onu daha da öfkelendiriyordu. Minivan hızlandı yavaşladı, hızlandı yavaşladı, çünkü gaz pedalını pompalıyordu, çünkü sürekli gaza basmanın pek etkisi olmuyor gibiydi. Bu arabanın da kasları gibi olmasını istiyordu; ne yapacağını bildiği güçten daha fazla güç istiyordu. Ama bu ona zorluk çıkardı. Orta yolu bulmak için, GÜÇ düğme-

sine bastı. EKONOMİ düğmesi dışarı doğru fırladı ve söndü, bir eğitim gösterisi gibi, iki düğmede karşılıklı dışlama sistemi olduğunu hatırlatıyordu. Minivanın küçük motoru vitesi küçülttü ve aracı daha güçlü hale getirdi. Çocuk, ayağını gaza basılı tuttu ve Cottage Heights Yolu'na hızla girdi, minivanın hızı yüz kilometreye yaklaşıyordu.

Cottage Heights Yolu'nun sonuna, Bellewoode Valley Yolu'yla T biçiminde kesiştiği yere yaklaşırken, çocuk bir yangın musluğu fark etti. WHC'de güvenlik sebebiyle çok fazla yangın musluğu vardı ve emlak değerleri için çok iyi tasarlanmıştı, Tanrı'nın terk ettiği bir Endüstri Devrimi dökümhanesinin adıyla damgalanmış ve yer yer pullanmış ucuz boya tabakalarıyla paslanmış minik metal şeyler değillerdi. Bu yangın muslukları pirinçten yapılmıştı, her Perşembe sabahı bir robot tarafından siliniyordu, yerleşim bölgesindeki çimenliklerin kimyasallarla yetiştirilmiş mükemmel çimlerinin üzerinde dümdüz yükselen asil borular, potansiyel itfaiyecilere üç farklı hortum bağlantısı seçeneği sunuyordu. Victorian Hanedanlığı evleri, şık posta kutuları ve her kavşakta temel taşı gibi duran devasa, mermer sokak tabelalarını da yapan estetikçiler tarafından bir bilgisayar ekranında tasarlanmışlardı. Ama yine de geçmişteki unutulmuş şeylerin zarafetini de taşıyorlardı. Zevkli insanların, ön bahçelerinde olmasından gurur duyduğu yangın muslukları. Emlakçıların püskürteçle boyamak zorunda kalmadığı yangın muslukları.

Bu lanet Kurye ölmek üzereydi, o yangın musluklarından birinin etrafına dolanmıştı. Testosteron Çocuk Studley onun icabına bakacaktı. Bu, televizyonda gördüğü bir hareketti – ki televizyon yalan söylemezdi – kafasının içinde birçok kez uyguladığı bir numaraydı. Cottage Heights'ta maksimum hıza çıkarak direksiyonu döndürürken aniden el frenini çekecekti. Minivanın arka ucu aniden kıvrılacaktı. Sinir bozucu Kurye, kopmaz kablosunun ucunda kırbaçlanacaktı. Yangın musluğuna girecekti. Genç Studley zafer kazanacaktı, Bellewoode Valley'de galibiyetle dolaşabilecek ve havalı arabaları olan yetişkin adamların büyük dünyasına çıkabilecekti, günü geçmiş video kasetini geri götürebilecekti, *Raft Warriors IV: The Final Battle.*

Y.T. aslında bunların hiçbirini bilmiyordu ama şüphelenmişti. Bunların hiçbiri gerçek değildi. O minivanın içindeki, onun psiko-

lojik durumunun canlandırmasıydı. Bir mil ötede musluğun yaklaştığını ve Studley'nin tek elinin el frenine doğru indiğini gördü. Her şey çok netti. Studley ve onun gibiler için üzüldü. Makarayı açtı, kendini oldukça gevşek bıraktı. Studley direksiyonu çevirdi, freni çekti. Minivan hedefinden şaşarak yan tarafa doğru gitti ve Y.T., Studley'in istediği gibi musluğa çarpmadı, Y.T.'nin biraz yardımı gerekiyordu. Arabanın arka ucunun etrafında dönerken, makarayı sertçe sardı, o açısal momentum yeteneğini öne doğru hızlanmaya dönüştürdü ve dakikada bir mil giden arabanın tam yanından yıldırım gibi geçti. Üstünde BELLE WOODE VALLEY YOLU yazan mermer bir taşa doğru gidiyordu. Çarpmamak için yana yaslandı, sert bir dönüş için eğildi. Tekerlekleri kaldırımı kavradı ve onu taştan uzaklaştırdı. İyice yana yatmıştı, tek eliyle kaldırıma dokunabiliyordu, tekerlekler onu istediği sokağa götürdü. Bu sırada, minivana yapışan, onu tutan elektromanyetik gücü kesti. Zıpkının ucu yerinden çıktı, makara koluna doğru sarılırken Y.T.'nin arkasındaki kaldırıma vurdu. Y.T. muhteşem bir hızla yerleşim bölgesinin çıkışına doğru gidiyordu.

Arkasından, bir arabanın patlama sesi geldi, midesinde yankılandı, minivan yana kayıp temel taşına çarpmıştı.

Güvenlik kapısının altından başını eğerek geçti ve Oahu'nun trafiğine daldı. Yön değiştiren, ısrarla kornaya basan ve yolda tiz sesler çıkaran iki BMW'nin arasından geçti. BMW sürücüleri hemen kaçınma manevrası yaptı, BMW reklamlarındaki sürücülere benzemeye çalışıyorlardı – zarar görmediklerinde kendilerini böyle ikna ediyorlardı. Bir tır kamyonunun altından geçmek için eğilip cenin pozisyonu aldı, refüjdeki Jersey bariyerine doğru gidiyordu, ölecek gibiydi ama Jersey bariyeri akıllı tekerlekler için kolaydı. Bariyerin alt tarafında çok güzel bir tümsek vardı, sanki bunu kaykaycılar için yapmışlardı. Bariyere çıktı, yavaş bir iniş için şeride doğru kıvrıldı ve artık trafikteydi. Tam önünde bir araba vardı ve zıpkını fırlatmak zorunda bile değildi, sadece uzandı ve bagajın kapağına yapıştırdı.

Bu sürücü kaderine boyun eğmişti, umursamadı, zorluk çıkarmadı. Onu, bir sonraki Yörekent[6] olan bir White Columns'ın[7] gi-

6 Yörekent: Yazarın İngilizce "suburb" ve "enclave" sözcüklerinden türettiği "Burbclave"in karşılığı.

7 White Columns, New York'un en eski, kâr amacı gütmeyen sanat mekânıdır. Galerilerde yer bulamayan genç sanatçılar tarafından kul-

rişine kadar götürdü. Burası, güneyli, geleneksel, ırkçı Apartayd[8] Yörekentlerinden biriydi. Ana kapının üzerindeki büyük, şatafatlı tabelada şöyle yazıyordu: SADECE BEYAZLAR. BEYAZ IRKTAN OLMAYANLARA, ÖZEL İŞLEM UYGULANACAKTIR.

Y.T.'nin White Columns vizesi vardı. Y.T.'nin her yere vizesi vardı. Hepsi göğsündeki küçük barkoddaydı. Girişe doğru sallanarak giderken bir lazer, barkodu okudu ve göçmen kapısı onun için açıldı. Ama rahatsız White Columns sakinlerinin, Yörekentin girişinde boş boş oturup Eski Güney'in muhteşem ahlaksızlığının içinde kapının açılmasını bekleyecek vakti yoktu, bu yüzden kapıya bir tür elektromanyetik demir silahı yerleştirilmişti.

White Columns'un savaş öncesi ağaç şeritli dar sokaklarından aşağıya doğru gidiyordu, birbiri ardına mikrobahçeler vardı, hâlâ Genç Studley'nin benzin deposundaki yakıttan kaynaklanan kinetik enerji desteğiyle kayıyordu.

Dünya güç ve enerjiyle doluydu ve bir insan bunun çok küçük bir parçasını alarak uzaklara gidebilirdi.

Pizza kutusundaki ışık 29.32 diyordu ve pizzayı sipariş eden adam – Bay Pudgely ve komşuları Pinkhearts ve Roundass klanları – mikrobahçelerinin çimlerinde toplanmış, zamansız bir kutlama içindeydi. Sanki biraz önce kazanan piyango biletinin sahipleri onlardı. Ön kapılarından, Oahu Yolu'na kadar inen bir manzaraları vardı ve CosaNostra arabasına benzer bir şeyin geldiğini göremiyorlardı. Kolunun altında büyük, kare bir şey taşıyan – belki de bir portföy, beyaz ırkın üstün olduğunu savunan bir pazarlama şefi için yeni bir reklam tasarımı – bu Kuryede bir tuhaflık vardı.

Pudgely, Pinkheart ve Roundass'ler ağzı açık bir halde ona bakıyordu. Y.T.'nin artık tam da onların araba yoluna hızla girecek kadar enerjisi vardı. Hareket gücü onu yukarı kadar taşıdı. Bay Pudgely'nin Acura'sı ve Bayan Pudgely'nin minivanının yanında durdu ve kaykayından indi. Onun indiğini fark eden tekerlekler kendilerini düzleştirdi, araba yolunun üstüne yerleştirdi ve geri gitmeyi reddetti.

Gökyüzünden kör edici bir ışık üzerlerinde parlıyordu. Y.T.'nin Gece Görücüsü ışığın gözlerini kamaştırmasını engelliyordu

---

lanılmaktadır. Burada White Columns adı, ayrışmayı ifade etmek için kullanılmıştır ancak bu ırkçı bir ayrışmadır.

8 Apartayd: "Apartheid", Güney Afrika hükümeti tarafından uygulanan, Avrupalıların başkalarından ayrılması sistemi.

ama müşteriler dizlerinin üzerine çökmüş ve sanki ışık ağırmış gibi sırtlarını kamburlaştırmıştı. Adamlar kıllı kollarını yüzlerine kapamış, boruya benzeyen iri vücutlarını ileri geri sallıyor, aydınlığın kaynağını bulmaya çalışıyor, bir şeyler geveliyor, bu bilinmeyen olayı tamamen kontrol altına almış gibi birbirlerine ışığın kaynağı hakkında kısa teoriler sunuyorlardı. Kadınlar kuş gibi ötüp çırpınıyordu. Gece Görücünün sihirli etkisi sayesinde Y.T. ışığın 29.54'ü gösterdiğini görebiliyordu ve sonunda pizzayı Bay Pudgely'nin kanat ucuna bıraktı.

Esrarengiz ışık söndü.

Diğerlerinin gözleri henüz düzelmemişti ama Y.T. Gece Görücüsüyle yakınlardaki kızıl ötesi ışınları görebiliyordu ve ışığın kaynağını gördü: komşunun evinin dokuz metre üstünde çift-kanatlı bir hayalet helikopter. Tamamen siyah ve sadeydi, habercilerin kullandığı bir helikopter değildi. Ama eski ve duyulabilir model, en güncel logolarla süslenmiş başka bir helikopter geçiyor ve tam şu anda White Columns hava sahasına giriyordu, ışıklarıyla bahçeleri ütülüyor, bu büyük haberi ilk yakalayan olmayı umuyordu: *bu akşam bir pizza geç teslim edildi.* Sonra, bizim şahsi gazetecimiz, Standart Metropol İstatistik Bölgesi'ne mecburi yolculuğunu yaptığında nerede kalacağı hakkında yorumlarda bulundu. Ama siyah helikopter gidiyordu, ikiz turbo jetlerinden gelen kızıl ötesi ışınlar olmasaydı neredeyse görünmezdi.

Bu bir Mafya helikopteriydi ve yapmak istediği şey olayı kaydetmekti çünkü Bay Pudgely olayı Yargıç Bob'un Adalet Sistemine taşıyıp bedava pizza için tartışmaya karar verirse mahkemede kullanabileceği bir şeyi olmayacaktı.

Bir şey daha. Bu akşam havada bir sürü şey vardı, Fresno'dan taşınan birkaç megatonluk tarım toprağı havadaydı ve lazer ışını üstüne geldiğinde, ürkütücü bir şekilde ortaya çıktı; küçük geometrik bir çizgi, helikopter ve Y.T.'nin göğsü arasında aniden canlanan fiber optik bir kordona dizilmiş bir milyon parlak kırmızı tohum. Dar bir pervaneye, alt kısmı Y.T.'nin tüm gövdesini kaplayan ince bir kırmızı ışık üçgenine doğru genişliyor gibiydi.

Yarım saniye sürdü. Göğsündeki barkodları tarıyorlardı. Kim olduğunu öğrenmeye çalışıyorlardı. Mafya artık onunla ilgili her şeyi biliyordu – nerede oturduğunu, ne yaptığını, göz rengini,

borç kayıtlarını, hangi soydan geldiğini ve kan grubunu.

Bu bitince, helikopter yana doğru eğildi ve Hint mürekkebiyle dolu bir kâsenin içine giren bir hokey topu gibi gecenin içinde kayboldu. Bay Pudgely bir şeyler söylüyor, ne kadar yakına geldikleriyle ilgili espri yapıyordu. Diğerleri zorlama kahkahalar attı. Ama Y.T. onları duyamıyordu çünkü haber helikopterinin gürültüsü onların sesini bastırıyor, ışığı da onları aniden donduruyor ve görüntülerini netleştiriyordu. Hava böceklerle doluydu ve Y.T. hepsini görebiliyordu; esrarengiz şekillerde dönerek uçan, insanlara ve hava akımlarına otostop çekerek giden böcekler. Y.T.'nin bileğinde de bir tane vardı ama o böceğe vurmadı.

Helikopterin ışığı hâlâ sönmemişti. Pizza kutusunun Cosa-Nostra logosunu taşıyan geniş tarafı, sessiz şahitti. Helikopter yine de havada duruyor, her ihtimale karşı bir kayıt alıyordu.

Y.T. sıkılmıştı. Kaykayına bindi. Tekerlekler açıldı ve yuvarlak hale geldi. Arabaların etrafındaki dar ve riskli yola yöneldi, süzülerek sokağa indi. Işık onu bir süre takip etti, belki de bir arşiv görüntüsü alıyordu. Videoteyp ucuzdu. Bir şeyin ne zaman lazım olacağı asla bilinemezdi, bu yüzden bir kayıt alınabilirdi.

İnsanlar böyle geçiniyordu – istihbarat işindeki insanlar. Hiro Protagonist gibi insanlar. Bir şeyler biliyorlardı ya da etrafta dolaşıp bir şeyler kaydediyorlardı. Kütüphaneye koyuyorlardı. İnsanlar onların bildiği bir şeyleri öğrenmek ya da kayıtlarını izlemek istediğinde, onlara para ödüyor ve Kütüphaneden ödünç ya da doğrudan satın alıyorlardı. Bu tuhaf bir işti ama Y.T. fikri sevmişti. Genellikle, MİŞ bir Kuryeyi önemsemezdi. Ama anlaşılan Hiro'nun onlarla bir anlaşması vardı. Belki o da Hiro'yla bir anlaşma yapabilirdi. Çünkü Y.T. bir sürü küçük, ilginç şey biliyordu.

Bildiği küçük şeylerden biri de Mafyanın ona bir iyilik borçlu olduğuydu.

-5-

Hiro, Sokağa yaklaşırken iki genç çift gördü, muhtemelen Metaevrende bir çifte randevu için ailelerinin bilgisayarlarını kullanıyorlardı, giriş ve tek hatlı demiryolu durağının yerel bağlantı kapısı olan Bağlantı Kapısı Sıfır'dan çıkıyorlardı.

Gerçek insanlar görmüyordu, tabii ki. Hepsi, bilgisayarının, fiber optik kablodan gelen tanımlamalara göre çizdiği hareketli resimlerin bir parçasıydı. İnsanlar, avatar denilen yazılım parçalarıydı. Metaevrende insanların birbiriyle iletişim kurmak için kullandığı görsel-işitsel bedenlerdi. Hiro'nun avatarı da şu anda Sokaktaydı. Tek hatlı demiryolundan gelen çiftler onun olduğu tarafa bakarsa, onlar da onu görebilirdi, onun onları görebildiği gibi. Muhabbet etmeye başlayabilirlerdi: Hiro, L.A'de bir u-storit'te ve dört genç de muhtemelen Chicago'daki bir banliyöde, dizüstü bilgisayarlarıyla bir kanepede oturuyorlardı. Ama muhtemelen Gerçeklikte konuşacaklarından daha fazla konuşmayacaklardı. Bunlar iyi çocuklardı ve bir çift kılıç taşıyan, güçlü ve özelleştirilmiş bir avatara sahip, yalnız bir melezle konuşmak istemezlerdi.

Avatarınız, donanımınızın sınırlarına göre istediğiniz şekilde görünebilirdi. Çirkinseniz, avatarınızı güzel yapabilirdiniz. Yataktan yeni kalkmışsanız, avatarınız güzel kıyafetler içinde ve makyajlı görünebilirdi. Metaevrende bir goril, bir ejderha ya da dev bir konuşan penis gibi görünebilirdiniz. Sokakta beş dakika yürüseniz bunların hepsini görebilirdiniz.

Hiro'nun avatarı sadece Hiro'ya benziyordu, tek bir fark vardı; Hiro Gerçeklikte ne giyerse giysin, avatarı her zaman siyah, deri bir kimono giyerdi. Çoğu hacker, gösterişli avatarlarla uğraşmıyordu çünkü gerçekçi bir insan yüzü oluşturmanın, konuşan bir penis oluşturmaktan çok daha karmaşık olduğunu biliyorlardı. Giysilerden gerçekten anlayan insanların, ucuz, gri bir yün elbiseyle pahalı, elde dikilmiş, gri bir yün elbiseyi birbirinden ayıran ince ayrıntıları anlaması gibiydi.

Metaevrende, yukarıdan aşağıya ışınlanan Kaptan Kirk gibi, bir yerde aniden ortaya çıkamazdınız. Bu, etrafınızdaki insanlar için kafa karıştırıcı ve sinir bozucu olurdu. Metafora uygun ol-

mazdı. Aniden ortaya çıkmak (ya da ortadan kaybolup Gerçekliğe dönmek) en iyi, evinizin sınırları içerisinde yapılacak özel bir iş olarak kabul edilirdi. Bugünlerde, çoğu avatar anatomik olarak düzgün ve ilk yaratıldıklarında bir bebek gibi çıplaktı. Yani her halükarda, Sokağa çıkmadan önce kendinize çeki düzen vermek zorundaydınız. Tabii eğer doğası gereği utanmaz bir şey değilseniz ve umursuyorsanız.

Evi olmayan bir köleyseniz, mesela umumi bir bağlantıdan giriyorsanız, bir Bağlantı Kapısında ortaya çıkabilirdiniz. Sokakta, etrafına 256 kilometre aralıklarla yerleştirilmiş 256 tane Hızlı Bağlantı Kapısı vardı. Bu aralıklardan her biri, birbirinden tam bir kilometre uzağa yerleştirilen Yerel Bağlantı Kapılarıyla 256 kez daha bölünüyordu (akıllı hacker haberleşme bilimi öğrencileri aslında 2^8 olan 256 sayısının – hatta oradaki 8 bile oldukça çekici çünkü o da 2^2 ve ek 2'lerden oluşur – saplantılı bir şekilde tekrar edildiğini fark edebilirdi). Bağlantı kapıları, havalimanlarına benzer bir işlev görürdü: Burası başka bir yerden Metaevrene düştüğünüz yerdi. Bir Bağlantı Kapısında ortaya çıktığınız anda, Sokağa girip yürüyebilir ya da demiryoluna çıkabilirdiniz.

Demiryolundan inen çiftlerin, özelleştirilmiş avatar yaptırmaya parası yetmemişti ve kendileri de yapmayı bilmiyordu. Mevcut avatarlardan birini satın almak zorunda kalmışlardı. Kızlardan birinin avatarı oldukça iyiydi. Görünüşe göre Avatar Yapım Seti almış, kendisi oluşturmuş ve muhtelif parçalarla modeli özelleştirmişti. Sahibine bile benziyor olabilirdi. Yanındaki çocuk da fena görünmüyordu.

Diğer kız bir Brandy'di. Yanındaki çocuk da bir Clint. Brandy ve Clint popüler mevcut modellerdi. Kenar mahallelerde yaşayan liseli kızlar Metaevrende bir randevuya giderken, her zaman yakınlardaki bir Wal-Mart'a gidip bir Brandy kopyası alırdı. Kullanıcı, üç tane göğüs ölçüsü seçebiliyordu: inanılmaz, imkânsız ve gülünç. Brandy'lerin yüz ifadeleri de kısıtlıydı: şirin ve dudak büken; şirin ve ateşli; neşeli ve meraklı; güler yüzlü ve anlayışlı; şirin ve şaşkın. Kirpikleriyse neredeyse bir buçuk santimdi ve yazılım o kadar ucuzdu ki kirpikler sert abanoz parçalarından oluşmuştu. Bir Brandy kirpiklerini kırpıştırdığında neredeyse rüzgârı hissedebiliyordunuz.

Clint de Brandy'nin erkek versiyonuydu. Sert ve yakışıklıydı ve

oldukça kısıtlı yüz ifadeleri vardı.

Hiro, bu iki çiftin nasıl bir araya geldiğini nedense merak etti. Farklı sosyal sınıflardan oldukları belliydi. Belki de kardeşlerdi. Ama sonra merdivenden indiler, kalabalığa karışıp gözden kayboldular ve yeni bir etnik grup kuracak kadar Brandy ve Clint ile dolu Sokağın bir parçası oldular.

Sokak oldukça kalabalıktı. Buradaki insanların çoğu Amerikalı ve Asyalıydı – şu anda Avrupa'da sabah saatleriydi. Amerikalıların ağır basmasından dolayı, kalabalığın cafcaflı ve gerçeküstü bir görüntüsü vardı. Asyalılar için gün ortasıydı, lacivert takım elbiselerini giymişlerdi. Amerikalılar içinse parti zamanıydı ve bir bilgisayarın oluşturabileceği herhangi bir şey gibi görünüyorlardı.

Hiro, semtini Sokaktan ayıran çizgiyi geçince, bir hayvan leşinin üzerine çullanan akbabalar gibi, üzerine her taraftan renkli şekiller gelmeye başladı. Hiro'nun semtinde animasyon reklamlara izin verilmiyordu. Ama Sokakta neredeyse her şeye izin verilirdi.

Üstünden geçen bir avcı uçağı alev aldı, yörüngesinden çıktı ve ses hızının iki katı bir hızla ona doğru yaklaşmaya başladı. On beş metre önünde Sokağa düştü, paramparça oldu ve patladı. Önündeki kaldırımda sürüklenen karmaşık bir enkaz ve alev bulutuna dönüştü, büyüdü ve Hiro'nun etrafını sardı. Tek görebildiği mükemmel bir şekilde benzetilmiş ve oluşturulmuş vahşi alevlerdi.

Sonra görüntü dondu ve bir adam Hiro'nun önünde ortaya çıktı. Klasik sakallı, soluk yüzlü, zayıf bir hackerdi, Metaevrendeki büyük lunaparklardan birinin logosuyla süslenmiş kabarık, ipek bir mont giyerek kendini güçlü göstermeye çalışmıştı. Hiro bu adamı tanıyordu: eskiden ticaret kongrelerinde sürekli rastlaşırlardı. Son iki aydır Hiro'yu işe almaya çalışıyordu.

"Hiro, bana neden direndiğini anlayamıyorum. Burada para kazanıyoruz – Hong Kong doları ve Yen – ödeme ve banknotlarda esnek olabiliriz. Kılıçlar ve büyüyle ilgili bir şey yapıyoruz ve senin gibi yetenekleri olan bir hacker işimize yarayabilir. Buraya gel ve benimle konuş, tamam mı?"

Hiro görüntünün içinden yürüyüp geçti ve görüntü kayboldu. Metaevrendeki lunaparklar olağanüstü olabiliyordu, interaktif üç boyutlu film seçenekleri sunuyordu. Ama yine de, video oyunla-

rından başka bir şey değillerdi. Hiro, henüz bu şirket için video oyunları yazacak kadar fakir değildi. Sahibi Japonlardı, bu önemli değildi. Ama ayrıca Japonlar tarafından yönetiliyordu, bu da bütün programcıların beyaz gömlek giymek, sabah 8'de orada olmak, ofisteki küçük bölmelerde oturmak ve toplantılara gitmek zorunda olması demekti.

Hiro on beş yıl önce bu işi yapmayı öğrendiğinde, bir hacker oturup bütün bir yazılımı kendisi yazabiliyordu. Artık bu mümkün değildi. Yazılımlar fabrikalardan çıkıyordu ve hackerler bir bakıma seri üretim işçileriydi. Daha da kötüsü, kesinlikle program yazamayan müdürler olabilirlerdi.

Seri üretim işçisi olma ihtimali, Hiro'ya, bu gece dışarı çıkıp gerçekten çok iyi bir istihbari bilgi bulma isteği verdi. Kendisini psikolojik olarak hazırlamaya, uzun süredir yeteri kadar çalışamamanın verdiği rehavetten kurtulmaya çalıştı. Bir kez sisteme girdiğiniz zaman, istihbarat büyük bir iş olabilirdi. Ve Hiro'nun bağlantılarıyla, bu bir sorun değildi. Sadece işi ciddiye alması gerekiyordu. *Ciddiye al*. *Ciddiye al*. Ama bir şeyi ciddiye almak çok zordu.

Mafyaya yeni bir araba borçluydu. Bu, işi ciddiye almak için iyi bir sebepti.

Sokağı ve demiryolunu geçti; geniş, alçak ve siyah bir binaya yöneldi. Sokak için fazla kasvetliydi, unutulmuş bir paket gibiydi. Tepesi kesilmiş alçak, siyah bir piramitti. Tek bir kapısı vardı – bunların hepsi hayal ürünü olduğu için, acil çıkış sayısını belirleyen yönetmelikler yoktu. Güvenlik görevlisi, tabela ya da insanların içeri girmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ama binlerce avatar etrafta dolaşıyor, içeri bakıyor, bir şeyler görmeye çalışıyordu. Bu insanlar kapıdan içeri giremiyordu çünkü davet edilmemişlerdi.

Kapının üzerinde, çapı yaklaşık bir metre olan, binanın ön duvarına yerleştirilmiş mat siyah bir yarımküre vardı. Bu yerin, dekorasyon adına sahip olduğu tek şeydi. Onun altında, duvarın yapıldığı siyah maddeye kazınmış harflerle yerin adı yazıyordu: KARA GÜNEŞ.

Bu, mimari bir yapı değildi. Da5id, Hiro ve diğer hackerler Kara Güneş'i yazarken, mimar ya da tasarımcı tutacak kadar paraları yoktu, bu yüzden sadece basit geometrik şekilleri tercih etmişlerdi. Girişin etrafında dolaşan avatarlar bununla pek ilgi-

lenmiyor gibiydi.

Bu avatarlar gerçek bir sokaktaki gerçek insanlar olsaydı, Hiro girişe ulaşamazdı. Çok kalabalıktı. Ama Sokağı işleten bilgisayar sisteminin buradaki milyonlarca insanı tek tek izlemek ve birbirlerine çarpmalarını engellemeye çalışmaktansa, yapacak daha iyi işleri vardı. Bu inanılmaz zor sorunu çözmeye çalışmakla uğraşmıyordu. Sokakta, avatarlar birbirlerinin içinden geçebiliyordu.

Yani Hiro kalabalığın içinden geçip girişe yöneldiğinde, gerçekten kalabalığın içinden geçiyordu. Her şey karışıp sıkıştığında, bilgisayar bütün avatarları silik ve saydam hale getirerek her şeyi basitleştiriyordu ve böylece nereye gittiğinizi görebiliyordunuz. Hiro kendini katı bir cisim olarak görebiliyordu ama diğer herkes hayalet gibi görünüyordu. Bir sis yığınını andıran kalabalığın içinden geçip yürüdü, tam önünde Kara Güneş'i net bir şekilde görebiliyordu.

Binanın olduğu arazinin sınırını geçti ve kapıda durdu. O anda, dışarıda dolaşan bütün avatarlara görünür hale geldi. Birden hepsi çığlık atmaya başladı. Kim olduğuna dair bir fikirleri olduğundan değildi – Hiro sadece, havalimanı yakınlarındaki bir u-storit'te oturan, açlık çeken bir MİŞ ajanıydı. Ama tüm dünyada Kara Güneş'in sınırlarına girebilen sadece birkaç bin insan vardı.

Arkasını döndü ve avazı çıktığı kadar bağıran onlarca genç hayrana baktı. Artık girişte tek başına olduğu ve bir avatar selinin içinden kurtulduğu için, kalabalığın ön sırasındaki bütün insanları açık bir şekilde görebiliyordu. Hepsi, Da5id'in – Kara Güneş'in sahibi ve baş hackeri – onları içeri davet etmesini umarak, en vahşi ve en güzel avatarlarını seçmişti. Avatarlar titredi ve birleşip histerik bir duvara dönüştü. Hava fırçasıyla boyanmış ve saniyede yetmiş iki resim karesiyle düzeltilmiş, *Playboy* posterlerindeki gibi şaşırtıcı derecede güzel kadınlar üç boyutlu hale geldi – bunlar keşfedilmeyi bekleyen sözde aktrislerdi. Vahşi görünen soyut görüntüler, sarmal ışık hortumları – Da5id'in onların yeteneklerini fark etmesini, onları içeri davet etmesini ve iş vermesini ümit eden hackerler. Metaevrene serbestçe serpiştirilmiş siyah-beyaz insanlar – ucuz, umumi bağlantı noktalarından Metaevrene giren, titreşimli ve pürüzlü siyah beyazla oluşturulmuş kişiler. Bunların çoğu, belli bir aktrisi ölene kadar bıçaklama fantezisine kendini adamış, sıradan, psikopat fanatiklerdi; Gerçeklikte yanına

bile yaklaşamazlardı bu yüzden avlarına sessizce yanaşmak için Metaevrene bakıyorlardı. Lazer ışığıyla yapılmış, sanki sahneden henüz inmiş gibi görünen sözde rock yıldızları vardı. Japon iş adamlarının, pahalı donanımlarıyla mükemmel şekilde oluşturulmuş ama takım elbiselerinin içinde son derece gizli ve sıkıcı görünen avatarları vardı.

Bir tane siyah-beyaz avatar çok göze batıyordu çünkü diğerlerinden daha uzun boyluydu. Sokak protokolüne göre, avatarınız sizden daha uzun olamazdı. Bu, insanların bir mil yukarıda dolaşmasını önlemek içindi. Ayrıca, bu adam paralı bir bağlantı noktası kullanıyorsa – ki görüntü kalitesine bakılırsa öyle olmalıydı – bu, avatarını renkli hale getiremezdi. Onu, o kadar iyi olması hariç sadece olduğu gibi gösterirdi. Sokakta bir siyah-beyazla konuşmak, yüzünü fotokopi makinesine yapıştırıp sürekli kopyala tuşuna basmış biriyle konuşmak, çıktı tepsisinin yanında durarak, kâğıtları teker teker alıp bakmak gibiydi.

Bu avatarın uzun saçları vardı, bir perde gibi ortadan ayrılmıştı ve alnındaki dövmeyi ortaya çıkarıyordu. Boktan çözünürlükten dolayı dövmenin ne olduğunu görmek imkânsızdı ama kelimelerden oluşmuş gibiydi. Küçük bir Fu Manchu bıyığı vardı.

Hiro adamın onu fark ettiğini ve kılıçlara özellikle dikkat ederek onu baştan aşağı süzdüğünü gördü.

Siyah-beyaz adamın yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. Hoşnut bir gülümseme. Bir farkında olma gülümsemesi. Hiro'nun bilmediği bir şey bilen bir adamın gülümsemesi. Siyah-beyaz adam kollarını göğsünde birleştirmiş dikiliyordu, sanki sıkılmış, bir şeyler bekliyor gibiydi. Sonra kollarını indirdi ve ısınma hareketleri yapan bir atlet gibi sallamaya başladı. Yaklaşabildiği kadar yaklaştı ve öne doğru eğildi; boyu o kadar uzundu ki arkasındaki tek şey üstlerinden geçen animasyon reklamların parlak buhar izleriyle parçalanmış boş, siyah gökyüzüydü.

"Hey, Hiro," dedi siyah-beyaz adam, "biraz Karlanma Çöküşü denemek ister misin?"

Birçok insan Kara Güneş'in önünde takılıp tuhaf şeyler söylerdi. Siz de aldırış etmezdiniz. Ama bu, Hiro'nun dikkatini çekmişti.

Birinci tuhaflık: Adam Hiro'nun adını biliyordu. Ama insanların bu bilgiye ulaşma yöntemleri vardı. Muhtemelen önemsiz bir

şeydi.

İkinci tuhaflık: Bu, bir uyuşturucu satıcısının yapacağı bir teklife benziyordu. Gerçeklikte bir barda bu normal olurdu. Ama burası Metaevrendi ve Metaevrende uyuşturucu satamazdınız çünkü bir şeye bakarak kafanız güzel olamazdı.

Üçüncü tuhaflık: Uyuşturucunun adı. Hiro daha önce Karlanma Çöküşü diye bir uyuşturucu duymamıştı. Bu garip değildi – her yıl binlerce yeni uyuşturucu bulunuyordu ve her biri bir sürü özel isimle satılıyordu.

Ama "Karlanma Çöküşü" bilgisayar dilindeydi. Çok ciddi seviyede bir sisten çöküşü – bir virüs – demekti; bilgisayarın, monitördeki elektron ışınını kontrol eden parçasını yok ediyor, ekrana çılgın gibi bir şeyler yansıtıyor, mükemmel piksel sistemini rüzgârlı bir kar fırtınasına dönüştürüyordu. Hiro bunu milyonlarca kez görmüştü. Ama bu, bir uyuşturucu için çok garip bir isimdi.

Hiro'nun gerçekten dikkatini çeken şey adamın özgüveniydi. Son derece sakin ve vurdumduymaz görünüyordu. Bir asteroitle konuşmak gibiydi. Az da olsa anlaşılır bir şey yapıyor olsaydı bu önemli olmazdı. Hiro adamın yüz ifadesinden bir şeyler anlamaya çalışıyordu ama daha yakından bakmaya çalıştıkça, boktan siyah-beyaz avatarı daha çok seğirmeye ve piksellerine ayrılmaya başlıyordu. Kırılmış bir TV camına burnunu dayamak gibiydi. Dişlerini acıtıyordu.

"Affedersin," dedi Hiro. "Ne dedin?"

"Biraz karlanma çöküşü denemek ister misin?"

Hiro'nun tam olarak anlayamadığı keskin bir aksanı vardı. İşitseli de görseli kadar kötüydü. Hiro fonda, adamın yanından arabaların geçtiğini duyabiliyordu. Otoban kenarında bir umumi bağlantı noktasından giriyor olmalıydı.

"Anlamadım," dedi Hiro. "Karlanma çöküşü ne?"

"Uyuşturucu, salak," dedi adam. "Sen ne sandın?"

"Bir dakika. Böyle bir şey ilk kez başıma geliyor," dedi Hiro. "Sen şimdi sana para vereceğimi mi sanıyorsun gerçekten? Sonra ne yapacağım, malı bana göndermeni mi bekleyeceğim?"

"Denemek dedim, satın almak değil," dedi adam. "Bana para vermene gerek yok. Bedava numune. Ve sana göndermemi de beklemene gerek yok. Şimdi alabilirsin."

Cebine uzandı ve bir hypercard çıkardı.

Kartvizite benziyordu. Hypercard bir çeşit avatardı. Metaevrende veri yığınını göstermek için kullanılırdı. Bu bir metin, ses kaydı, video, görüntü ya da dijital olarak gösterilebilecek her türlü bilgi olabilirdi.

Üzerinde resim, biraz yazı ve birkaç sayısal veri olan bir beysbol kartı gibi. Bir beysbol hypercardı, oyuncunun oyundayken çekilmiş, yüksek çözünürlüklü televizyonda gösterilen bir videosunu, oyuncunun kendi ağzından, stereo dijital sesli biyografisini ve istediğiniz numaralara bakmanızı sağlayan özel yazılımla, eksiksiz bir istatistiksel veritabanını içerebilirdi.

Bir hypercardın içinde gerçekten sonsuz miktarda bilgi olabilirdi. Hiro'nun anladığı kadarıyla bu hypercard, Kongre Kütüphanesindeki bütün kitapları ya da *Hawaii Five-O* dizisinin şimdiye kadar çekilmiş bütün bölümlerini ya da Jimi Hendrix'in bütün kayıtlarını ya da 1959'daki nüfus sayımını içeriyor olabilirdi.

Ya da – büyük ihtimalle – bir sürü kötü bilgisayar virüsü. Hiro uzanıp bu hypercardı alırsa, kartın gösterdiği veri bu adamın sisteminden Hiro'nun bilgisayarına aktarılacaktı. Hiro, doğal olarak, buna kesinlikle dokunmayacaktı, Times Meydanında bir yabancıdan bedava şırınga alıp boynunuza batırmayacağınız gibi.

Ve zaten hiç mantıklı değildi. "Bu bir hypercard. Karlanma çöküşü bir uyuşturucu demiştin," dedi Hiro, ne yapacağını bilmez halde.

"Öyle zaten," dedi adam. "Denesene."

"Beynini mi mahvediyor?" dedi Hiro. "Yoksa bilgisayarını mı?"

"İkisi de. İkisi de değil. Ne fark eder?"

Hiro sonunda, bir paranoyak şizofrenle saçma bir konuşma yaparak hayatının altmış saniyesini boşa harcadığını fark etti. Arkasını döndü ve Kara Güneş'e girdi.

-6-

White Columns'un çıkışında bir panter gibi kıvrılmış siyah bir araba duruyordu, parlak çelik bir lens Oahu Yolu'nun loglosunu yansıtıyordu. Bu bir Birlikti. Bir MetaPolis Mekanize Birliğiydi. Arabanın kapısında, kabartmayla yapılmış gümüş bir rozet vardı, bir tabak büyüklüğünde, krom kaplamalı bir polis rozeti, bahsi geçen özel barış örgütünün ismini taşıyordu ve süslemede de şu yazıyordu:

ALO 1-800 POLİS
BÜTÜN KREDİ KARTLARI GEÇERLİDİR

MetaPolisler, White Columns, Windsor Heights Caddeleri, Bear Run Tepeleri, Cinnamon Grove ve Cloverdelle Çiftlikleri'nin resmi barış gücüydü. Ayrıca, Fairlanes A.Ş.'nin faaliyet gösterdiği bütün otoyol ve yan yollardaki trafik düzenlemelerini uygulamaya koyuyorlardı. Bazı farklı Bayilik Sistemli Yarı-Ulusal Kuruluşlar da onları kullanıyordu: mesela Caymans Plus ve The Alps. Ama genelde çoğu kendi güvenlik güçlerini kullanmayı tercih ediyordu. Metazanya ve Yeni Güney Afrika kendi güvenliklerini sağlayabiliyordu; insanların vatandaşlığa geçmesinin tek sebebi buydu, göreve çağrılmak. Nova Sicilya'nın da kendi güvenliği vardı. Narkolombiya'nın güvenliğe ihtiyacı yoktu çünkü insanlar oradan saatte yüz milden daha yavaş geçmeye korkuyordu (Y.T. Narkolombiya konsolosluklarıyla dolu bölgelerde her zaman bir güç yükselteci kullanırdı). Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u ve bütün BSYUK'nin babası, güvenliği, tipik Hong Kong tarzında sağlıyordu: robotlar.

MetaPolislerin en büyük rakibi WorldBeat Güvenlik, Cruiseways'e ait bütün yolların güvenliğiyle ilgileniyordu. Ayrıca, Dixie Traditionals, Pickett's Plantation, Rainbow Heights, [adını anmadığım] nehrin üzerindeki Meadowvale ve Brickyard Station ile dünya çapında anlaşmalıydı. WorldBeat, MetaPolislerden daha küçüktü, daha üst seviye anlaşmalarla ilgiliydi, daha büyük bir casus kolu vardı – insanların istediği bu olsa da, sadece Merkezi İstihbarat Şirketi'nden bir müşteri temsilcisiyle konuşurlardı.

Ve bir de İnfazcılar vardı – ama pahalıya mal oluyorlardı ve denetlenmeyi kabul etmiyorlardı. Söylentiye göre, üniformalarının

altına, resmi olmayan İnfazcı armasını taşıyan tişörtler giyiyorlardı: BENİ DAVA ET kelimeleriyle süslenmiş, cop tutan bir yumruk.

Y.T. White Columns'un ağır demir kapısına doğru yavaşça yokuştan aşağı iniyordu. Kapının açılmasını bekliyordu, bekledi, bekledi – ama kapı açılıyor gibi görünmüyordu. Y.T.'nin kim olduğunu anlamak için bekçi kulübesinden gelmesi gereken lazer sinyali görünmüyordu. Sistem geçersiz kılınmıştı. Y.T. aptal bir yaya olsaydı, MetaPolise gidip bunun sebebini sorardı. MetaPolis de sadece "Şehir güvenliği" derdi. Bu yörekentler! Bu şehir devletleri! O kadar küçük ve tehlikeliydi ki neredeyse her şey – mesela çimleri biçmemek ya da yüksek sesle müzik dinlemek – ulusal güvenlik konusu oluyordu.

Parmaklıkların etrafından dolaşmak imkânsızdı; White Columns'un etrafında 2,5 metre uzunluğunda, dövme demirden parmaklıklar vardı. Y.T. kapıya yaklaştı, kapının kolunu tuttu, zorladı, ama kapı o kadar büyük ve ağırdı ki kıpırdamadı bile.

MetaPolislerin, arabalarına yaslanmaları yasaktı – onları tembel ve güçsüz gösteriyordu. Yarım yaslanabilir, yaslanıyor gibi görünebilir ya da bu kişi gibi arabaya yaslanma taklidi bile yapabilirlerdi ama yaslanamazlardı. Ayrıca, Şahsi Modüler Donanımlı Üniformalarındaki Şahsi Portatif Donanım Takımlarının bütün görkemiyle, arabalarının cilasına zarar verirlerdi.

"Şu bariyeri kaldır dostum, yapmam gereken teslimatlar var," dedi Y.T., MetaPolise.

Mekanize Birlik arabasının arkasından, bir patlama kadar yüksek sesli olmayan ıslak bir gürültü geldi. İri bir güreşçinin tükürdüğü balgamın çıkardığı şap sesine benziyordu ya da kakasını yapan bir bebeğin uzaktan gelen osuruk sesine. Y.T.'nin hâlâ kapının kolunu tutan eli bir anlığına acıdı, ardından da hem yanıyor hem üşüyor gibi hissetti. Elini neredeyse kıpırdatamıyordu. Vinil kokuyordu.

Diğer MetaPolis arabanın arka koltuğundan dışarı çıktı. Arka kapının penceresi açıldı ama arabanın her şeyi o kadar siyah ve parlaktı ki kapı hareket edene kadar anlamak imkânsızdı. İki MetaPolis de, parlak siyah kaskları ve Gece Görücü gözlükleriyle sırıtıyordu. Arabadan çıkan MetaPolisin elinde, bir Kısa-Menzilli Kimyasal Ağ Fırlatıcı vardı – bir yapıştırıcı silahı. Planları işe yaramıştı. Arka koltukta yapıştırıcı fırlatan bir nişancı olup olmadığına bakmak Y.T.'nin aklına gelmemişti.

Ağ bu şekilde havaya fırlatıldığında bir futbol topu büyüklüğündeydi. Metrelerce küçük ama güçlü ipliklerden oluşuyordu, spagetti gibi. Spagettinin sosu yapış yapış bir şeydi, silah ateşlendiğinde sıvı halindeydi ama çabucak katılaşıyordu.

MetaPolisler bu tür aletler taşımak zorundaydı çünkü her bayi konsolosluğu bu kadar küçükken, etrafta insanları kovalayamazlardı. Suç işleyen kişi – neredeyse her zaman masum bir kaykaycı – her zaman civardaki bayi konsolosluğundaki akıl hastanesinden üç saniye ötede olurdu. Ayrıca, Şahsi Modüler Donanımlı Üniformaların inanılmaz ağırlığı ve üniformalara tutturulmuş diğer her şey onları o kadar yavaşlatıyordu ki ne zaman koşmaya çalışsalar, insanlar onlara gülmeye başlıyordu. Bu yüzden, birkaç kilo vermek yerine, üniformalarına daha fazla şey tutturuyorlardı, yapıştırıcı silahı gibi.

Fırlattıkları şeyin sümüğe benzeyen ipliksi damlası Y.T.'nin bütün elini ve önkolunu sardı ve onu kapıya yapıştırdı. Fazla gelen yapıştırıcı, kapının üzerinden akmaya başladı ama artık katılaşıyor, lastiğe dönüşüyordu. Birkaç gevşek ip de omzundan, göğsünden ve yüzünün altından tutunmayı başarmıştı. Y.T. geri çekildi ve yapışkan madde ipliklerden ayrıldı, sıcak mozzarella peyniri gibi uzun ve çok ince ipler halinde uzadı. Bu ipler anında katılaştı, sonra duman gibi kıvrılarak koptu. O kadar da korkunç ve garip değildi, yüzündeki yapışkan gitmişti ama elini hâlâ hiç kıpırdatamıyordu.

"Seni uyarıyorum; benim yetkim olmadan yapacağın her hareket senin için fiziksel, dolayısıyla psikolojik ve inanç sistemine bağlı olarak, söz konusu fiziksel riske verdiğin tepkiden kaynaklanan ruhsal bir risk oluşturabilir. Yapacağın her hareket bu riski tam olarak ve kesinlikle kabul ettiğini gösterir," dedi ilk MetaPolis. Kemerindeki küçük hoparlör söylediği her şeyi aynı anda İspanyolca ve Japoncaya çeviriyordu.

"Ya da eskiden dediğimiz gibi," dedi diğer MetaPolis, "kıpırdama, pislik!"

Çevirisi yapılmayan kelime küçük hoparlörden yankılandı, "tislik" ve "pistik" diye telaffuz edildi.

"Biz MetaPolis Şirketi'nin yetkili polisleriyiz. White Columns Yasası'nın 24.5.2'nci maddesine göre, bu bölgedeki polis gücü faaliyetlerini yürütmekle yetkiliyiz."

"Masum kaykaycıları rahatsız etmek gibi faaliyetler," dedi Y.T.

MetaPolis çeviri yapan hoparlörü kapattı. "İngilizce konuşarak, bundan sonraki bütün konuşmalarımızın İngilizce olacağını açıkça ve kesinlikle kabul etmiş oldun," dedi.

"Y.T.'nin ne dediğini anlayamazsınız bile," dedi Y.T.

"Başka bir bölgede, yani Windsor Heights Caddeleri'nde meydana geldiği iddia edilen bir suçun, araştırılmakta olan hedef kişisi olduğun tespit edildi."

"Orası başka bir ülke, adamım. Burası White Columns!"

"Windsor Heights Caddeleri Yasası'nın hükümlerine göre, söz konusu bölgede de kanunu uygulama, ulusal güvenliği ve toplum düzenini sağlama yetkimiz var. Windsor Heights Caddeleri ve White Columns arasında yapılan bir anlaşma bize, suç araştırmasındaki durumun belli olana kadar seni bir süreliğine gözaltında tutma yetkisi veriyor."

"Boku yedin," dedi ikinci MetaPolis.

"Davranışların zararsız olduğu ve göze çarpan bir silah taşımadığın için, işbirliği yapmanı sağlamak için kahramanca yollara başvurma yetkimiz yok," dedi ilk MetaPolis.

"Sen sakin durursan biz de sakin dururuz," dedi ikinci MetaPolis.

"Fakat sadece kurşun fırlatan silahlarla sınırlı olmayan, kullanıldığında sağlığın ve iyiliğin için büyük ve ani bir tehdit oluşturabilecek alet donanımımız var."

"Saçma bir şey yaparsan kafanı uçururuz," dedi ikinci MetaPolis.

"Sadece şu lanet elimi kurtarın," dedi Y.T. Daha önce bunların hepsini defalarca duymuştu.

White Columns'da, çoğu yerleşim bölgesinde olduğu gibi hapishane ve polis merkezi yoktu. Ne kadar nahoş. Mülkiyet değerleri. Maruz kalınan yükümlülük. MetaPolislerin, sokağın aşağısında genel merkez görevi gören bir bayiliği vardı. Hapishane içinse, her yarı-düzgün bayilik sınırının, ara sıra zorla getirme emrini gerçekleştirmek üzere kullanılan bir yeri vardı.

MetaPolislerin arabasıyla dolaşıyorlardı. Y.T.'nin elleri önünde kelepçeliydi. Bir eli hâlâ lastiksi yapıştırıcıyla kaplıydı, vinil o kadar kötü kokuyordu ki iki MetaPolis de camlarını indirmişti. Metrelerce gevşek ip kucağına, arabanın zeminine, kapının dışına düşmüştü ve kaldırıma uzanıyordu. MetaPolisler acele etmiyor, orta şeritte ilerliyordu. Kendi yetki alanlarında oldukları sürece etrafta aşırı hız cezası kesebiliyorlardı. Onların etrafındaki motorcular

yavaş ve makul bir şekilde sürüyordu çünkü kenara çekip yarım saat boyunca bu adamlardan feragatler, müzakereler ve karmaşık gerekçeler dinlemek düşüncesi bile onları dehşete düşürüyordu. Bir CosaNostra dağıtıcısı sol şeritten hızla geçti, turuncu ışıklar yandı ve MetaPolisler fark etmemiş gibi yaptı.

"Ne olacak, Hapishane mi Kodes mi?" dedi ilk MetaPolis. Konuşma şeklinden diğer MetaPolisle konuştuğu belliydi.

"Hapis, lütfen," dedi Y.T.

"Kodes!" dedi diğer MetaPolis arkasını dönerek. Füzesavar camın arkasından, bütün gücün onda olduğunu ima ederek sinsice gülümsedi.

Bir Al-Git bayiliğinden geçerken arabanın içi tamamen aydınlandı. Bir Al-Git otoparkında aylak aylak dolaştığınız zaman bronzlaşırdınız. Sonra WorldBeat Güvenlik gelip sizi tutuklardı. Bütün o güvenlik uyarı ışıkları, sürücü kısmının camındaki Visa ve MasterCard etiketlerinin bir anlığına parlamasına sebep olurdu.

"Y.T.'nin kartı var," dedi Y.T. "Paçayı kurtarmak kaça mal olur?"

"Niye kendine Whitey[9] diyorsun?" dedi ikinci MetaPolis. Çoğu beyaz olmayan insan gibi o da ismini yanlış anlamıştı.

"Whitey değil. Y.T.," dedi ilk MetaPolis.

"Y.T.'nin adı bu," dedi Y.T.

"Ben de öyle dedim," dedi ikinci MetaPolis. "Whitey."

"Y.T.," dedi ilk MetaPolis, T'yi o kadar bastırarak söyledi ki ön cama parlak bir tükürük saçtı. "Dur tahmin edeyim – Yolanda Truman?"

"Hayır."

"Yvonne Thomas?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Hiçbir şey."

Aslında 'Yours Truly'[10] demekti, ama bunu anlayamıyorlarsa zaten siktir etmek gerekirdi.

"Senin buna paran yetmez," dedi ilk MetaPolis. Windsor Heights Caddeleri'yle karşı karşıyasın."

"Resmen ödemem gerekmiyor. Doğrudan kaçabilirim."

"Bu bir Birlik arabası. Biz kaçanlara yardım etmeyiz," dedi ilk

9 İngilizce'de Y.T. harflerinin ve "whitey" sözcüklerinin telaffuzu birbirine çok yakındır.

10 İngilizcede 'saygılarımla' yerine kullanılan bir ifade

MetaPolis.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi ikinci. "Bize bir trilyon dolar ver, seni bir Hapishaneye götürelim. Sonra onlarla pazarlık yaparsın."

"Yarım trilyon," dedi Y.T.

"Yedi yüz elli milyon," dedi MetaPolis. "Son fiyat. Kelepçeli olan sensin, bizimle pazarlık yapacak durumda değilsin."

Y.T. üniformasının kalçasındaki cebin fermuarını açtı, temiz eliyle kartı çıkardı, ön koltuğun arkasındaki kart boşluğundan geçirdi, cebine geri koydu.

Hapishane güzel ve yeniydi. Y.T. bundan daha kötü oteller görmüştü. Logosu yepyeni ve temizdi: en tepesinde siyah bir kovboy şapkası olan neşeli bir saguaro kaktüsü.

KODES
Kaliteli hapis ve tutuklama servisleri
Binlerce insanı ağırlayabiliriz!

Park alanında başka MetaPolis arabaları ve bir İnfazcı otobüsü de vardı, hepsi arka arkaya dizilmişti. Bu, MetaPolislerden daha fazla dikkat çekiyordu. Delta Force, Peace Corps için neyse İnfazcılar da MetaPolisler için o demekti.

"Kayıt için bir kişi," dedi ikinci MetaPolis. Resepsiyonun olduğu yerde dikiliyorlardı. Duvarlarda ışıklı tabelalar diziliydi, her birinde bir Eski Batı haydudunun resmi vardı. Annie Oakley[11] boş boş Y.T.'ye bakıyordu. Kayıt masası sahte rustikti; çalışanların hepsi kovboy şapkası ve isimlerinin yazılı olduğu 5 uçlu yıldızlar takmıştı. Arkada eski, modası geçmiş demir parmaklıklardan yapılmış bir kapı vardı. Kapının arka tarafı da bir ameliyathaneye benziyordu. Prefabrik duş bölmeleri gibi sıra sıra dizilmiş biçimli ve beyaz, küçük hücreler – aslında duş bölmesi görevi de görüyorlardı, odanın ortasında yıkanıyordunuz. Saat 11'de kendi kendilerini kapatan parlak ışıklar. Bozuk parayla çalışan televizyon. Şahsi telefon hattı. Y.T. sabırsızlanıyordu.

Masanın arkasındaki kovboy Y.T.'ye bir tarayıcı doğrulttu, barkodunu okuttu. Bir grafik ekranda Y.T.'nin özel hayatıyla ilgili yüzlerce sayfa belirdi.

"Ah," dedi. "Kadın."

111860-1926 yılları arasında yaşamış Amerikalı bir keskin nişancı

İki MetaPolis 'ne kadar zeki' dercesine birbirine baktı – bu adam asla bir MetaPolis olamazdı.

"Üzgünüm çocuklar, doluyuz. Bu gece kadınlara yer yok."

"Ah, hadi ama."

"Şu arkadaki otobüsü görüyor musunuz? Uyu-Geç'te bir kargaşa vardı. Birkaç Narkolombiyalı kötü Vertigo satmış. Ortalık karıştı. 6 kişilik ekipler halinde İnfazcılar gönderildi, yaklaşık otuz kişi getirdiler. O yüzden doluyuz. Sokağın aşağısındaki Kodesi deneyin."

Bu durum Y.T.'nin hiç hoşuna gitmedi.

Onu arabaya geri götürdüler, arka koltuktaki gürültü kesiciyi açtılar, bu yüzden boş midesinden gelen gurultular ve yapışkanlı elini oynattığında çıkan çıtırtıdan başka bir şey duyamıyordu. Bir Hapishane yemeği için sabırsızlanıyordu – Campfire Chili ya da Haydut Burger.

Ön koltukta iki MetaPolis birbiriyle konuşuyordu. Trafiğe çıktılar. Önlerinde tamamı ışıklı bir logo görünüyordu, beyaz fonda siyah harflerle Evrensel Ürün Kodu, onun altında da AL-GİT yazıyordu.

Aynı tabelada, Al-Git yazısının altında daha küçük, dar harflerle KAFES yazılıydı.

Onu Kafese götürüyorlardı. Aşağılık herifler. Kelepçeli elleriyle cama vurdu, parmak izleri camı lekeledi. Bu aşağılık herifler temizlemek için uğraşacaktı. Arkalarını dönüp sanki bir şey duymuş ama ne olduğunu anlayamamış gibi doğrudan ona baktılar, suçlu pislik.

Al-Git'in radyoaktif mavi güvenlik ışık halkasına girdiler. İkinci MetaPolis içeri girdi, masadaki adamla konuştu. Bir araba dergisi satın alan şişman, beyaz bir çocuk vardı, üzerinde bir Müttefik Bayrak olan Yeni Güney Afrika beysbol şapkası takıyordu. Pencereden bakarak onları gizlice dinlemeye başladı, hayatında ilk kez gerçek bir suçlu gördüğü için dikkatle bakmak istiyordu. Arka taraftan başka bir adam çıktı, masadaki adamla aynı etnik kökene sahipti, onun da büyük gözleri ve kemikli bir boynu vardı. Bu adam, üstünde Al-Git logosu olan bir klasör taşıyordu. Bir bayiliğin müdürünü bulmak için yaka kartındaki ismi okumaya gerek yoktu, sadece elinde klasör olan adamı bulmak yeterliydi.

Müdür MetaPolisle konuştu, başını salladı, çekmeceden bir anahtarlık çıkardı.

İkinci MetaPolis dışarı çıktı, yavaş yavaş arabaya doğru geldi. Aniden arka kapıyı açtı.

"Kapa çeneni," dedi, "yoksa yapıştırıcıyı ağzına ateşlerim."

"Kafesi sevmen çok iyi," dedi Y.T., "çünkü yarın gece burada olacaksın, yapıştırıcı-adam."

"Öyle mi?"

"Evet. Kredi kartı dolandırıcılığından."

"Ben polisim, sen kaykaycı. Yargıç Bob'un Adalet Sisteminde nasıl dava açacaksın?"

"Ben RadiKS için çalışıyorum. Biz birbirimizi koruruz."

"Bu akşam değil. Bu akşam kaza yapmış bir arabadan bir pizza aldın. Olay yerini terk ettin. O pizzayı teslim etmeni RadiKS mi söyledi?"

Y.T. karşılık vermedi. MetaPolis haklıydı; o pizzayı teslim etmesini RadiKS söylememişti. Kendi isteğiyle, sonuçlarını düşünmeden yapmıştı.

"Yani RadiKS sana yardım etmeyecek. Bu yüzden, kapa çeneni."

Kolunu tutup çekti, onu arabadan çıkardı. Dosyalı adam ona hızlı bir bakış attı, gerçek bir insan olduğundan, bir çuval un ya da bir motor bloğu ya da bir ağaç kütüğü olmadığından emin olacak kadar hızlı bir bakış. Adam onları Al-Git'in pis kokulu girişine doğru götürdü, ağzına kadar dolu çöp konteynırlarındaki berbat atıkların karanlık diyarı. Arka kapıyı açtı, kapının üzerinde, kenarlarında sanki çelik pençeli hayvanlar içeri girmeye çalışmış gibi ufak işaretler olan sıkıcı bir çelik sayı vardı.

Y.T. aşağıya, zemin kata götürüldü. İlk MetaPolis de arkasındaydı, kaykayını taşıyor, dikkatsizce kapı aralıklarına ve lekeli polikarbonat şişe raflarına çarpıyordu.

"Üniformasını alsanız iyi olur – ve bütün diğer donanımlarını," diye önerdi ikinci MetaPolis cinsel bir imada bulunmadan.

Müdür Y.T.'ye baktı, bakışlarının onun vücudunda dolaşmasını engellemeye çalıştı. Onun gibi insanlar, binlerce yıldır tetikte olarak hayatta kalmıştı: Moğolların ufuktan dörtnala gelmesini beklemişlerdi, mükerrer suçluların, kayıt masalarına gelip namlusu kesilmiş pompalı tüfeklerini sallamasını beklemişlerdi. Şu andaki tetikliği belirgin ve can sıkıcıydı; sıcak nitrogliserinden yapılmış cam bir biblo gibiydi. Ondan istenilen cinsel hareket de her şeyi daha da kötüleştirmişti. Ona göre bu bir şaka değildi.

Y.T. omuz silkti, sinir bozucu ve saçma bir şey düşünmeye çalıştı. Bu noktada ciyak ciyak bağırması ve korkudan çekilmesi, debelenmesi ve zırlaması, bayılması ve yalvarması gerekiyordu.

Onu, giysilerini almakla tehdit ediyorlardı. Ne kadar korkunç. Ama sinirlenmedi çünkü onların bunu istediğini biliyordu.

Bir Kurye yolda her zaman bir yer belirlemek zorundaydı. Kanunlara uygun davranışlar sürücüleri rehavete sürüklerdi. Zihinsel olarak size şeritteki küçük bir çizgiyi tahsis ederlerdi, orada kalacağınızı ve o çizgiyi aşarsanız başa çıkamayacağınızı zannederlerdi.

Y.T. şeritleri sevmezdi. Y.T. sürekli şeritten şeride geçerek, korkunç bir rastgelelik örneği çizerek yoldaki yerini belirlerdi. İnsanların parmak uçlarında durmasını, ona tepki vermesini sağlardı – tam tersini değil. Şimdi de bu adamlar onu bir şeride sokmaya, kurallara uymasını sağlamaya çalışıyordu.

Tulumunun fermuarını göbeğine kadar açtı. Altında dalgalı soluk teninden başka hiçbir şey yoktu.

MetaPolisler kaşlarını kaldırdı.

Müdür geri sıçradı, iki elini de gözlerine kalkan oluşturacak şekilde kaldırdı, bu zararlı görüntüden kendini koruyordu. "Hayır, hayır, hayır!" dedi.

Y.T. omuz silkti, fermuarını çekti.

Korkmuyordu; çünkü vajinasına diş[12] takmıştı.

Müdür onu bir soğuk su borusuna kelepçeledi. İkinci MetaPolis daha yeni, daha sibernetik bir çeşit kelepçe çıkardı, sonra üniformasına geri taktı. İlk MetaPolis kaykayı duvara, onun uzanamayacağı tarafa dayadı. Müdür yerdeki paslı kahve kutusunu tekmeledi, Y.T.'nin tenine çarpıp yere düştü, artık banyoya gidebilirdi.

"Nerelisin?" diye sordu Y.T.

"Tacikistan," dedi.

Asosyal bir yetenek. Anlamalıydı.

"Bok kutusu futbolu sizin milli oyununuz olmalı."

Müdür anlamadı. MetaPolisler her zamanki gibi sığ kahkahalar attı.

Kâğıtlar imzalandı. Diğer herkes üst kata çıktı. Müdür kapıdan çıkarken ışıkları kapattı; Tacikistan'da elektrik oldukça önemli bir şeydi.

Y.T. Kafesteydi.

12 Dentata: Kadınların vajinalarına erkek penisini koparması için taktıkları dişler.

-7-

Kara Güneş yan yana dizilmiş birkaç futbol sahası büyüklüğündeydi. Dekor, zemin üzerine eşit aralıklarla yerleştirilmiş, havada asılı duran (bacakları kısaltmak anlamsız olurdu), siyah, kare masa üstlerinden oluşuyordu. Pikseller gibi. Tek fark orta kısımdaydı, barın dört çeyreği bir araya getirilmişti ($4 = 2^2$). Bu kısımda genişliği on altı metre olan bir bar vardı. Her şey mat siyahtı, bu da bilgisayar sisteminin, üstüne bir şeyler çizmesini kolaylaştırıyordu – karışık bir arka plan oluşturmak zor değildi. Ve bu şekilde bütün dikkat avatarlarda toplanabiliyordu, zaten insanlar da böyle seviyordu.

Kara Güneş, bütün avatarların birbirine karıştığı kalabalık Sokakta güzel bir avatara sahip olmak için para vermiyordu. Daha kaliteli bir yazılım parçasıydı. Kara Güneş'te avatarların çarpışması yasaktı. Sadece belirli sayıda insan aynı anda burada olabiliyordu ve onlar da birbirinin içinden geçemiyordu. Her şey bütün, mat ve gerçekçiydi. Ve müşteriler de kaliteliydi – burada konuşan penisler yoktu. Avatarlar gerçek insan gibi görünüyordu. Çoğunlukla hayalet programlar da.

"Hayalet program" UNIX işletim sisteminin jargonundan eski bir ifadeydi, işletim sisteminin önemli bir parçası olan alt düzey bir hizmet programı yazılımının ismiydi. Kara Güneş'te bir hayalet programı, avatar gibiydi ama bir insanı temsil etmiyordu. Metaevrende yaşayan bir robottu. Bir yazılım parçası, makinenin içinde yaşayan, yerine getirmesi gereken bir görevi olan bir tür ruh gibiydi. Kara Güneş'in, müdavimlerine hayali içecekler servis eden ve insanların küçük işlerini halleden çok sayıda hayalet programı vardı.

Hatta istenmeyen kişilerden kurtulan koruma programları da vardı – avatar fiziğinin belirli temel kurallarını uygulayarak avatarları yakalayan ve kapı dışarı eden hayalet programlar. Da5id, Kara Güneş'i biraz çizgi film gibi yapmak için fiziğini geliştirmişti. Böylece, özellikle kötü insanlar, dışarı atılmadan önce devasa çekiçlerle dövülebiliyor ya da düşen kasaların altında ezilebiliyordu. Bu, karışıklığa sebep olan, bir ünlüyü rahatsız eden ya da videoya çeken, virüs bulaştırıcı gibi görünen insanların başına ge-

liyordu. Yani, kişisel bilgisayarınıza virüs bulaştıysa ve bilgisayarınız bunu Kara Güneş aracılığıyla yaymaya kalkışırsa, bir gözünüzü tavandan ayırmamanız iyi olurdu.

Hiro "Büyük pano" diye mırıldandı. Bu, onun yazdığı bir yazılım parçasıydı, bir MİŞ ajanı için yapılmış motorlu bir aygıt. Kara Güneş'in işletim sistemine giriyor, bilgi aramak için altını üstüne getiriyor ve yüzünün önüne kare bir harita çıkarıyordu, kimin burada olduğuna ve kimin kiminle konuştuğuna dair hızlı bir genel taslak sunuyordu. Hepsi, Hiro'da olmaması gereken izinsiz verilerdi. Ama Hiro buraya iletişim ağı kurmak için gelen aptal bir aktör değildi. O bir hackerdı. Bir bilgi istiyorsa, onu sistemin içinden çalardı – dedikodlayıcı.

Büyük pano, Da5id'in, her zamanki yerinde yani barın yanındaki Hacker Dairesinde oturduğunu gösteriyordu. Film Yıldızı Dairesinde, her zamanki Muhteşemler ve özentiler vardı. Rock Yıldızı Dairesi bu akşam çok kalabalıktı; Hiro, Japon rap yıldızı Sushi K'nın ziyarete geldiğini görebiliyordu. Ve Japon Dairesinde dolaşan, bir sürü plak şirketinden gelmiş tipler vardı. Bu daire diğer daireler gibiydi ancak daha sessizdi, masalar yere daha yakındı ve eğilen, kanat çırpar gibi yürüyen geyşa yazılımlarıyla doluydu. Bu insanların birçoğu muhtemelen Sushi K'nın beraberindeki müdürler, basın sözcüleri ve avukatlardı.

Hiro; Hacker Dairesine girdi, Da5id'in masasına yöneldi. Buradaki insanların çoğunu tanıyordu ama her zamanki gibi tanımadıklarının sayısı onu şaşırtmış ve rahatsız etmişti – bütün o kurnaz, zeki, yirmi bir yaşındaki yüzler. Yazılım geliştirmenin, profesyonel sporlar gibi otuz yaşındaki insanı yaşlanmış hissettirme yönü vardı.

Da5id'in masasına doğru giden koridordan bakınca, Da5id'in siyah-beyaz bir kadınla konuştuğunu gördü. Renksizliği ve boktan çözünürlüğüne rağmen, konuşurken kollarını birleştirmesinden, Da5id'i dinlerken saçlarını geriye atmasından Hiro onu tanıdı. Hiro'nun avatarı durdu ve yıllar önce bu kadına bakarkenki yüz ifadesini takınarak ona bakakaldı. Gerçeklikte, bir eliyle uzanıp birasını aldı, şişeden bir yudum aldı ve ağzını çalkaladı.

Adı Juanita Marquez'di. Hiro onu, Berkeley'de üniversiteye başladıklarından beri tanıyordu ve birinci sınıf fizik sınıfında da

aynı laboratuvar grubundaydılar. Onu ilk gördüğünde, yıllar boyunca değişmeyen bir izlenime kapıldı: asık suratlı, kitap kurdu, inek bir tipti, bir cenaze evinde muhasebecilik işi için görüşmeye gidiyormuş gibi giyinirdi. Olmadık zamanlarda insanlara saldıran sivri bir dili vardı, bu genellikle diğer yeni öğrencilerden hiçbirinin fark etmediği görgü kurallarının ihlaline karşı büyüklenmeci, yakıcı bir misillemeydi.

Ancak birkaç yıl sonra, ikisi de Kara Güneş A.Ş.'de çalışmaya başladığında Hiro denklemi çözdü. O zamanlarda ikisi de avatarlar üzerinde çalışıyordu. Hiro vücutlar, o da yüzler üzerinde çalışıyordu. O yüz bölümüydü çünkü kimse yüzlerin o kadar önemli olduğunu düşünmüyordu – yüzler sadece avatarların üst kısmındaki et rengi büstlerdi. Böyle düşünenlerin tamamen haksız olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Ama bu evrede, Kara Güneş Sistemleri'nin güç yapısını oluşturan bilgisayar dâhisi erkek topluluğu, yüz probleminin önemsiz ve yüzeysel olduğunu söyledi. Bu tabii ki cinsiyetçilikten başka bir şey değildi, cinsiyetçi olmak için fazla zeki olduklarına içtenlikle inanan erkek teknisyenlerin benimsediği tehlikeli türden cinsiyetçilik.

Hiro'nun on yedi yaşındayken edindiği ilk izlenim bundan ibaretti – üç haftadır kendi başına olan genç bir Ordu veledinin iç sesiydi. Akıllıydı ama dünyada anladığı sadece bir iki şey vardı – samuray filmleri ve Macintosh – ve bunlardan da çok, çok iyi anlıyordu. Juanita gibi birinin dâhil olmadığı bir dünya görüşüydü.

Dünyadaki her Ordu üssünün kıçındaki çıban gibi büyüyen küçük kasabalar vardı. Bu kasabaların fazla olduğu bir bölgede, Hiro Protagonist, binlerce Al-Git güvenlik ışığının parıltısı altında büyüyen, dönüşüme uğramış narin bir orkide gibi hızla büyümüştü. Babası 1944'te on altı yaşındayken Orduya katılmış ve savaşta esir düşüp Pasifik'te bir yıl geçirmişti. Hiro doğduğunda babası kırk yaşına yaklaşıyordu. O zamana kadar çoktan işi bırakmış, emekli maaşını alıyor olabilirdi. Ama Ordu görevinden ayrılırsa ne yapacağını bilemedi, o yüzden seksenli yaşlarına gelip sonunda Ordudan atılana kadar devam etti. Hiro, sonunda Berkeley'e gitmeden önce, Wrightstown, New Jersey; Tacoma, Washington; Fayetteville, Kuzey Carolina; Hinesville, Georgia; Killeen, Teksas; Grafenwehr, Almanya; Seul, Kore; Ogden, Kansas ve Watertown, New York gibi yerlerde yaşamıştı. Bütün bu yerler aslında aynıydı,

aynı bayilik varoşları, aynı striptiz kulüpleri ve hatta aynı insanlar – yıllar öncesinden tanıdığı okul arkadaşlarına, aynı zamanda aynı üste bulunan Ordu veletlerine rastlayıp duruyordu.

Ten renkleri farklıydı ama hepsi aynı etnik gruba aitti: Askeriye. Siyah çocuklar siyah çocuklar gibi konuşmuyordu. Asyalı çocuklar okulda sivrilmek için kıçlarını yırtmıyordu. Beyaz çocuklar genellikle siyah ve Asyalı çocuklarla anlaşmakta sıkıntı çekmiyordu. Ve kızlar da yerlerini biliyordu. Hepsinin annesi aynıydı; esnek pantolonlarının içinde aynı sert popoları ve aynı, maşa yapılmış, spreylenmiş saç modelleri vardı. Aslında hepsi tatlı, sevecen, uyumluydu ve eğer zekilerse bunu saklama zahmetine girerlerdi.

Hiro, Juanita'yı ya da onun gibi bir kızı ilk gördüğünde, bakış açısı tamamen bozulurdu. Düzenli şampuanlamadan başka kimyasal bir işlem görmemiş uzun, parlak, siyah saçları vardı. Göz kapaklarına mavi şeylerden sürmüyordu. Giysileri koyu renkli, ona özel dikilmiş ve sadeydi. Ve kimseden bir bok almazdı, profesörlerinden bile ve bu o zamanlar Hiro'ya ters ve korkutucu gelirdi.

Yıllar sonra onu tekrar gördüğünde – çoğunlukla Japonya'da, gerçek giysiler giyen ve hayatlarında gerçek şeyler yapan, üst sınıfa ait esaslı, gerçek yetişkinler arasında çalışarak geçirilmiş bir süreç – Juanita'nın zarif ve güzel bir afet olduğunu fark edip şaşırmıştı. İlk başta, okuldaki ilk yıllarından beri bir sürü radikal değişikliğe uğradığını düşünmüştü.

Ama sonra o Ordu kasabalarından birine babasını ziyaret etmeye gitti ve lisedeki mezuniyet balosu kraliçesiyle karşılaştı. Şaşırtıcı bir hızla büyümüş, kabarık saçları ve kaba giysileri olan şişman bir kadına dönüşmüştü. Kantindeki kasa kuyruğunda magazin gazetelerini hızla okuyan çünkü ona verecek parası olmayan, ağzındaki sakızı patlatan ve iki çocuğunu yetiştirmek için ne gücü ne de sağduyusu olan bir kadına.

Bu kadını kantinde gördükten sonra aklında, geç kalmış ve aptal gibi hissettiren bir şimşek çaktı. Bu, gökyüzünden gelen parlak bir ışık değil de daha çok, bir merdivenin tepesinden gelen yarı-ölü bir el fenerinin kahverengi pırıltısı gibiydi: Juanita o günlerden beri o kadar da çok değişmemişti, sadece büyümüştü. Değişen kendisiydi. Tamamen.

Bir kez onun ofisine gitmişti, sadece iş için. O ana kadar, ofiste birbirlerini sürekli görür ama sanki hiç tanışmamış gibi davranır-

lardı. Ama o gün Hiro onun ofisine girdiğinde, Juanita ona kapıyı kapamasını söyledi, bilgisayar ekranını kapattı, elindeki kalemi döndürmeye başladı ve ona dünden kalmış bir tabak suşi gibi baktı. Arkasındaki duvarda, süslü, antik bir çerçeve içinde amatör bir yaşlı kadın tablosu vardı. Bu, Juanita'nın ofisindeki tek dekorasyondu. Diğer tüm hackerlerin, havalanan uzay mekiği fotoğrafları ya da uzay gemisi *Enterprise* posterleri vardı.

"Bu benim ölen büyükannem, Tanrı ruhunu affetsin," dedi, Hiro tabloya bakarken. "Benim rol modelim."

"Neden? O da programcı mıydı?"

Döndürdüğü kalemin üzerinden ona sadece baktı, bir memeli nasıl bu kadar yavaş olup da hâlâ solunum fonksiyonuna sahip olabiliyordu? Ama azarlamak yerine sadece basit bir cevap verdi. "Hayır." Sonra daha karışık bir cevap verdi. "Ben on beş yaşındayken, reglim bir ay gecikti. Erkek arkadaşım ve ben diyafram kullanıyorduk ama riskli olduğunu biliyordum. Matematikte iyiydim, hata oranını ezberledim, bilinçaltıma kazıdım. Ya da belki de bilincime, onları asla ayırt edemiyorum. Neyse, çok korkmuştum. Köpeğimiz bana farklı davranmaya başlamıştı – söylenene göre, hamile bir kadının kokusunu anlayabiliyordu. Ya da hatta hamile bir sürtük."

Bu noktaya kadar, Hiro yüzünde dikkatli ama afallamış bir ifadeyle bakıyordu. Hatta sonrasında Juanita işinde bu yüz ifadesinden faydalandı. Çünkü onunla konuşurken yüzünü izliyordu, alnındaki küçük kasların kaşlarını yukarı çekişini ve gözlerinin şekil değiştirişini inceliyordu.

"Annem bilmiyordu. Erkek arkadaşım için daha kötüydü – onu hemen orada terk ettim çünkü bu olay, o adamın nasıl bir uzaylı olduğunu fark etmemi sağlamıştı – türünüzün çoğu üyesi gibi." Erkeklerden bahsediyordu.

"Neyse, büyükannem ziyarete geldi," diye devam etti, omzunun üzerinden arkasındaki tabloya bakarak, "hep beraber yemeğe oturana kadar onu görmezden geldim. Sonra o her şeyi belki de on dakika içinde anladı, sadece masada yüzümü izleyerek. On kelimeden fazla konuşmamıştım – 'Tortillayı uzatsana.' Yüzümün bu bilgiyi nasıl verdiğini ya da büyükannemin zihnindeki ne tür bir dâhili bağlantının onun bunu başarmasını sağladığını bilmiyorum. Küçük bir nüans sisinden gerçekleri ortaya çıkarmayı."

Küçük bir nüans sisinden gerçekleri ortaya çıkarmak. Hiro, onun bu kelimeleri söylerkenki sesini, Juanita'nın ne kadar zeki olduğunu ilk kez fark ettiği anda hissettiği şeyi asla unutmadı.

Juanita devam etti. "Bunların ne anlama geldiğini gerçekten anlamamıştım bile. Yaklaşık on yıl sonra bir üniversite mezunu olarak, bu bebek katili kurumlardan biri için bir sürü veriyi hızlı bir şekilde aktaracak bir kullanıcı arayüzü yapmaya çalışırken farkına vardım." Bu, Savunma Bölümüyle ilgili şeyler için onun kullandığı terimdi. "Doğrudan beyne elektrot yerleştirmeyi denemek gibi her türlü ayrıntılı teknik tasarımı düşünüyordum. Sonra büyükannemi hatırladım ve farkına vardım ki Tanrım, insan zihni inanılmaz miktarda bilgiyi alıp işleyebilir – doğru formatta verilirse. Doğru arayüzle. Doğru yüz seçilirse. Kahve ister misin?"

Sonra bir panik hissine kapıldı: Okulda nasıl biriydi? Ne kadar pislikti? Juanita'ya kötü bir izlenim mi bırakmıştı?

Başka bir genç adam bunun hakkında sessizce endişelenirdi ama Hiro hiçbir zaman bir şeyleri uzun uzun düşünerek kendini dizginlemezdi. Bu yüzden, ona yemeğe çıkmayı teklif etti ve bir şeyler içtikten sonra (Juanita soda içmişti) soruyu sordu: benim bir pislik olduğumu düşünüyor musun?

Juanita güldü. Hiro güzel, sevimli bir flört konuşması yaptığına inanarak gülümsedi.

Birkaç yıl sonrasına kadar bu sorunun aslında onların ilişkisinin temel taşı olduğunu fark etmedi. Juanita, Hiro'nun bir pislik olduğunu düşünüyor muydu? Cevabın evet olduğunu düşünmek için her zaman bir sebebi vardı ama on seferden dokuzunda Juanita cevabın hayır olduğu konusunda ısrar etti. Bu soru, büyük tartışmalara, muhteşem sevişmelere, dramatik kavgalara ve tutkulu barışmalara neden oldu. Ama sonunda, bu çılgınlık onlara fazla geldi – iş de çok yoruyordu – ve birbirlerinden uzaklaştılar. Juanita'nın gerçekten onun hakkında ne düşündüğünü merak etmekten duygusal olarak yıpranmıştı ve onun fikrine bu kadar değer vermesi de kafasını karıştırmıştı. Juanita da, Hiro kendisinin ona layık olmadığına inanıyorsa, belki de onun bilmediği bir şey biliyordur diye düşünmeye başlamıştı.

Hiro bunun nedenini sınıf farkına bağlayabilirdi ama Juanita'nın ailesi Mexicali'de toprak zeminli bir evde yaşıyordu ve babası birçok üniversite profesöründen daha çok para kazanı-

yordu. Ama sınıf fikri hâlâ baskındı çünkü sınıf, gelirden öte bir şeydi – sosyal ilişkiler ağında nerede durduğunu bilmekle ilgiliydi. Juanita ve ailesi, bunamanın sınırındaki bir şüphesizlikle nerede durduklarını biliyordu. Hiro bunu hiçbir zaman bilmedi. Babası başçavuştu. Annesi, ailesi Japonya'da maden köleleri olan Koreli bir kadındı. Babasının siyah mı, Asyalı mı yoksa sadece Ordudan mı, zengin mi fakir mi, eğitimli mi cahil mi, yetenekli mi şanslı mı olduğunu bilmiyordu. California'ya taşınana kadar evim diyebileceği bir şehir bile yoktu ki zaten bu da Kuzey Yarımkürede yaşadığını söylemek gibiydi. Yani aslında onları bitiren şey muhtemelen Hiro'nun kendi kimlik karmaşasıydı.

Ayrıldıktan sonra, Hiro üst üste bir sürü güzel ama aptal kadınla çıktı. Silikon Vadisi'nde bir ileri teknoloji firmasında çalıştığını duyunca etkileniyorlardı (Juanita'nın aksine). Hatta yakın zamana kadar, etkilemesi daha kolay olan kadınları arıyordu.

Juanita bir süre ilişkilerden uzak durdu, sonra Da5id'le çıkmaya başladı ve en sonunda onunla evlendi. Da5id'in bu dünyadaki duruşuyla ilgili herhangi bir şüphesi yoktu. Ailesi Brooklyn'den gelmiş Rus Yahudileriydi ve beş yüz yıldır yaşadıkları Letonya'daki köylerinden geldikten sonra yetmiş yıl aynı kumtaşı evlerde yaşamışlardı; kucağında bir Tevrat'la Âdem ile Havva'ya kadar soyunun izlerini takip edebiliyordu. Tek çocuktu, her zaman her şeyde birinciydi. Stanford'da bilgisayar biliminde yüksek lisansını tamamladıktan sonra, Hiro'nun babasının yeni bir posta kutusu kiralarken sergilediği heyecanla kendi şirketini kurdu. Sonra zengin oldu ve şimdi de Kara Güneş'i yönetiyordu. Da5id her zaman her şeyden emindi.

Tamamen haksız olduğunda bile. Hiro da bu yüzden, gelecekte zengin olma ihtimaline rağmen Kara Güneş Sistemleri'ndeki işini bırakmıştı ve Juanita da bu yüzden, evlendikten iki sene sonra boşanmıştı.

Hiro, Juanita ve Da5id'in düğününe gitmedi; o sırada hapishanede çürüyordu, provadan birkaç saat önce hapse atılmıştı. Golden Gate Park'ta aşk acısı çekerken, üstünde sadece bir tangayla Courvoisier şişesinden büyük yudumlar alıp, gerçek bir samuray kılıcıyla *kendo* alıştırmaları yaparken, diğer piknikçilerin frizbilerini ve beysbol toplarını doğramak için kaslı bacaklarını çimlerin üzerinde dolaştırırken bulundu. Havadaki topu kılıcın keskin ke-

narıyla karşılamak, greyfurt gibi ortadan ikiye bölmek önemsiz bir başarı değildi. Tek dezavantajı, beysbol topunun sahipleri niyetinizi yanlış anlayabilir ve polisi çağırabilirdi.

Bütün beysbol toplarının ve frizbilerin parasını ödeyerek kurtuldu. Ama o olaydan beri, Juanita'ya, pislik olup olmadığını sorma zahmetine hiç girmedi. Artık cevabı Hiro bile biliyordu.

O zamandan beri, çok farklı yollara gitmişlerdi. Kara Güneş projesinin ilk yıllarında, hackerlara para ödenmesinin tek yolu kendilerine hisse senedi almaktı. Hiro hisseyi alır almaz sattı. Juanita satmadı. Şimdi o zengindi, Hiro değildi. Hiro'nun aptal, Juanita'nın ise akıllı bir yatırımcı olduğunu söylemek kolay olurdu ama gerçek bundan biraz daha karmaşıktı: Juanita varını yoğunu bu işe yatırdı, tüm parasını Kara Güneş hisselerine verdi; sonunda da, bu şekilde çok para kazandı ama iflas da edebilirdi. Ve Hiro'nun bir bakıma çok seçeneği yoktu. Babası hastalandığında, Ordu ve Savaş Gazileri İşleri Bakanlığı, hastane masraflarının çoğunu karşıladı ama yine de bir sürü harcama yaptılar ve Hiro'nun annesi – çok az İngilizce biliyordu – kendi kendine para kazanmak ya da parayı idare etmek konusunda gerekli donanımlara sahip değildi. Hiro'nun babası öldüğünde, annesini Kore'de iyi bir bölgeye yerleştirmek için Kara Güneş'teki bütün hisselerini sattı. Annesi orayı seviyordu. Her gün golf oynamaya gidiyordu. Hiro parasını Kara Güneş'te tutup bir yıl sonra şirket halka açıldığında on milyon dolar kazanabilirdi ama annesi sokaklarda yaşayan bir kadın olurdu. Bu yüzden, annesi onu Metaevrende ziyaret ettiğinde, golf kıyafetleri içinde bronzlaşmış ve mutlu görünürken, Hiro bunu kendi serveti olarak görürdü. Kirayı ödeyemiyordu ama önemli değildi – bir bok çukurunda yaşarken, her zaman bir Metaevren vardı ve Metaevrende, Hiro Protagonist savaşçı bir prensti.

-8-

Dili yanıyordu; fark etti ki, Gerçeklikte, birasını yutmayı unutmuştu.

Juanita'nın buraya düşük teknolojili, siyah-beyaz bir avatarla gelmiş olması ironikti. Avatarların gerçek duygulara yakın bir şeyler göstermesini sağlayan kişi oydu. Bu, Hiro'nun hiçbir zaman unutmadığı bir gerçekti çünkü işin çoğunu onlar birlikteyken yapmıştı ve Metaevrende bir avatar ne zaman şaşırmış ya da kızgın ya da tutkulu gözükse, kendisi ve Juanita'nın bir yansımasını görüyordu – Metaevrenin Âdem ve Havva'sı. Unutması zordu.

Juanita ve Da5id boşandıktan hemen sonra, Kara Güneş popüler oldu. Paralarını saymayı bitirdikten, kâr hisselerini satışa çıkardıktan, hacker topluluğundaki diğer kişilerin övgüsünü aldıktan sonra, bu yeri başarılı yapan şeyin, çarpışma önleyici algoritma ya da koruma programları ya da diğer şeyler olmadığını hepsi anladı. Başarı Juanita'nın yüzleriydi.

Örneğin, Japon Dairesindeki iş adamları. Dünyanın her yerinden takım elbiseleriyle gelip ciddi bir şekilde konuşuyorlar ve bunu yüz yüze konuşmak kadar iyi buluyorlardı. Söylenenleri çok önemsemiyorlardı – sonuçta çeviride çok şey kayboluyordu. Konuştukları insanların yüz ifadelerine ve vücut diline dikkat ediyorlardı. Ve bir kişinin kafasında neler döndüğünü bu şekilde anlıyorlardı – küçük bir nüans sisinden gerçekleri ortaya çıkararak.

Juanita bu süreci incelemeyi reddetti, bunun tanımlanamaz, kelimelerle açıklanamaz bir şey olduğu konusunda ısrar etti. Radikal, tespih taşıyan bir Katolik olarak bu tür şeylerle bir sorunu yoktu. Ama bilgisayar dâhileri bundan hoşlanmadı. Bunun akıl dışı gizemcilik olduğunu söylediler. Bu yüzden istifa etti ve bir Japon şirketinde işe başladı. Onların, para kazandırdığı sürece akıl dışı gizemcilikle bir sorunu yoktu.

Ama Juanita artık hiç Kara Güneş'e uğramıyordu. Da5id'e ve yaptığı işi hiçbir zaman beğenmeyen diğer hackerlara kızgındı. Ayrıca, bütün olayın düzmece olduğuna karar vermişti. Ne kadar iyi olursa olsun, Metaevren insanların birbiriyle konuşma şeklini bozuyordu ve o, ilişkilerinde böyle bir bozulma istemiyordu.

Da5id, Hiro'yu fark etti, bir göz hareketiyle bunun iyi bir zamanlama olmadığını işaret etti. Normalde bu tür ince mimikler sistemin gürültüsünde kaybolurdu ama Da5id'in çok iyi bir kişi-

sel bilgisayarı vardı ve Juanita onun avatarını tasarlamasına yardım etmişti – bu yüzden mesaj, tavana ateşlenen bir mermi gibi Hiro'ya ulaşmıştı.

Hiro arkasını döndü; büyük, yuvarlak barın etrafında yavaş yavaş gezindi. Altmış dört bar taburesinin çoğu alt-kademe Endüstri insanlarıyla doluydu, ikili ya da üçlü gruplar halinde oturmuş, yaptıkları en iyi şeyi yapıyorlardı: dedikodu ve entrika.

"Hikâye hakkında görüşmek için yönetmenle buluştum. Bir yazlık evi vardı –"

"İnanılmaz mıydı?"

"Hem de nasıl."

"Duymuştum. Ev, Frank ve Mitzi'ye aitken Debi orada bir partiye gitmişti."

"Neyse, ilk başta bir sahne var, ana karakter bir çöp konteynırında uyanıyor. Bilirsin, ne kadar ümitsiz olduğunu göstermek için –"

"O manyak enerji –"

"Kesinlikle."

"Mükemmel."

"Ben sevdim. Ama o, sahneyi değiştirmek istiyor, adamın bir bazukayla çölün ortasında terk edilmiş bir hurdalıkta eski arabaları havaya uçurmasını istiyor."

"Şaka yapıyorsun!"

"Sahile bakan verandada oturmuşuz ve o *bum! bum!* diye lanet bazukanın taklidini yapıyor. Bu fikir onu çok heyecanlandırdı. Yani, bir filme bazuka koymak isteyen bir adam bu. Bu yüzden, onu bundan vazgeçirdim."

"Güzel sahne. Ama haklısın. Bir bazuka, çöp konteynırı kadar iş yapmaz."

Hiro bunu not edecek kadar orada durdu, sonra yürümeye devam etti. "Büyük pano" diye mırıldandı, sihirli haritayı gördü, bulunduğu yeri belirledi ve bu senaryo yazarının ismini okudu. Sonrasında, bu adamın hangi senaryo üzerinde çalıştığını ve bazuka fetişisti gizemli yönetmenin adını öğrenmek için endüstri yayınlarını araştırabilirdi. Bütün bu konuşma ona kendi bilgisayarı aracılığıyla geldiği için, her şeyin sadece bir ses kaydını aldı. Sonra, sesleri değiştirmek için işlemden geçirecek, Kütüphaneye yükleyecek, yönetmenin adıyla eşleştirecekti. Çırpınan yüzlerce senaryo yazarı bu konuşmayı aratacak, ezberleyene kadar tekrar tekrar dinleyecek, öncelik hakkı için Hiro'ya ödeme yapacak ve birkaç hafta içinde yönetmenin ofisine bazuka senaryoları yağacaktı. *Bum!*

Rock Yıldızı Dairesi o kadar ışıklıydı ki neredeyse bakılamayacak gibiydi. Rock yıldızı avatarlarının, rock yıldızlarının sadece rüyalarında sahip olabileceği saç modelleri vardı. Hiro, arkadaşlarının orada olup olmadığına bakmak için kısa bir süre etrafa göz gezdirdi ama çoğunlukla asalaklar ve modası geçmiş ünlüler vardı. Hiro'nun tanıdığı insanların çoğu ünlü olacak kişiler ve özentilerdi.

Film Yıldızı Dairesine bakmak daha kolaydı. Aktörler buraya gelmeyi seviyordu çünkü Kara Güneş'te her zaman filmlerde göründükleri kadar iyi görünüyorlardı. Ve Gerçeklikteki bir bar ya da kulübün aksine buraya malikânelerinden, otel odalarından, kayak evlerinden ya da havayolu kabinlerinden ayrılmadan girebiliyorlardı. İstedikleri gibi gösteriş yapıyorlar ve adam kaçıranlar, paparazziler, senaryo fırlatanlar, suikastçılar, eski eşler, imza taklitçileri, mübaşirler, psikopat hayranlar, evlilik teklifleri ya da dedikodu yazarlarına maruz kalmadan arkadaşlarını ziyaret edebiliyorlardı.

Hiro, bar taburesinden kalktı ve Japon Dairesine göz gezdirerek yavaş yavaş gezinmeye devam etti. Japon Dairesi her zamanki gibi takım elbiseli adamlarla doluydu. Bazıları Endüstrideki yabancılarla konuşuyordu. Ve dairenin büyük bir kısmı, arka köşedeki eğreti bir perdeyle ayrılmıştı.

Tekrar Büyük Pano dedi. Hiro, perdenin arkasında hangi masaların olduğunu öğrendi ve isimleri okumaya başladı. Hemen tanıdığı tek kişi bir Amerikalıydı: L. Bob Rife, kablolu-TV tekelcisi. Endüstri için büyük bir isimdi ama nadiren görülürdü. Bir sürü Japon kodamanla toplantı yapıyor gibiydi. Hiro bu kişilerin isimlerini bilgisayarının hafızasına aldı, böylece onları MİŞ veritabanında araştıracak ve kim olduklarını öğrenecekti. Büyük ve önemli bir toplantıya benziyordu.

"Gizli Ajan Hiro! Nasıl gidiyor?"

Hiro arkasını döndü. Juanita tam arkasındaydı, siyah-beyaz avatarıyla göze çarpıyordu. İyi görünüyordu. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Mükemmel. Umarım benimle bu çirkin, faks makinesinden çıkmış avatarın içindeyken konuşmaktan rahatsız olmazsın."

"Juanita, diğer kadınların gerçek haline bakmaktansa senin faks çekilmiş haline bakmayı tercih ederim."

"Teşekkürler, seni kurnaz serseri. Konuşmayalı uzun zaman oldu!" dedi, sanki garip bir şeymiş gibi.

Bir şeyler vardı.

"Umarım *sen* karlanma çöküşüne bulaşmazsın," dedi. "Da5id

beni dinlemiyor."

"Neyim ben, kendine hâkim olma modeli mi? Ben tam da ona bulaşacak bir adamım."

"Bundan daha iyisi olduğunu biliyorum. Fevrisin. Ama çok akıllısın. Kılıç dövüşü reflekslerin var."

"Bunun uyuşturucu kullanmakla ne ilgisi var?"

"Yani kötü şeylerin geldiğini görebiliyor ve onları başka yöne çevirebiliyorsun. Bu bir içgüdü, öğrenilmiş bir şey değil. Arkanı dönüp beni görür görmez yüzünde o bakış oluştu. *Neler oluyor? Juanita ne planlıyor?*"

"Senin Metaevrende insanlarla konuştuğunu bilmiyordum."

"Aceleyle birine ulaşmak istersem konuşuyorum," dedi. "Ve seninle her zaman konuşurum."

"Neden ben?"

"Biliyorsun. Bizden dolayı. Hatırlıyor musun? İlişkimizden dolayı – ben bu şeyi yazarken – sen ve ben Metaevrende dürüst bir konuşma yapabilecek tek insanlarız."

"Hâlâ aynı mistik kaçıksın," dedi, bunu hoş bir ifade gibi göstermek için gülümsedi.

"Şu an ne kadar mistik ve acayip olduğumu hayal bile edemezsin, Hiro."

"Ne kadar mistik ve acayipsin?"

Onu dikkatle izledi. Yıllar önce ofisine girdiğinde baktığı şekilde.

Hiro, Juanita'nın onun yanında neden bu kadar tetikte olduğunu merak etmeye başladı. Okulda, zekâsından korktuğunu düşünürdü ama yıllardır bunun, onun endişeleneceği son şey olduğunu anlamıştı. Kara Güneş Sistemleri'nde bunun, tipik kadın tedbirliliği olduğunu fark etti – Juanita, Hiro'nun onu yatağa atmasından korkuyordu. Ama bu da oldukça imkânsızdı.

Romantik kariyerinin bu son randevusunda, yeni bir teori bulacak kadar kurnazdı: Juanita dikkatli davranıyordu çünkü ondan hoşlanıyordu. Kendine rağmen ondan hoşlanıyordu. Hiro, Juanita gibi zeki bir kızın uzak durmayı öğrenmesi gereken türden, cazip ama tamamen yanlış bir romantik seçimdi.

Kesinlikle buydu. Yaşlanmakla ilgili söylenecek şeyler vardı.

Hiro'nun sorusunu cevaplamadı. "Tanışmanı istediğim bir arkadaşım var. Lagos adında bir beyefendi ve bir bilim adamı. Konuştuğunda etkileneceğin bir adam."

"Erkek arkadaşın mı?"

Ani bir tepki vermektense bu soruyu düşündü. "Kara Gü-

neş'teki tavrımın aksine, birlikte çalıştığım her erkekle yatmıyorum. Ve öyle olsa bile, Lagos söz konusu bile olamaz."

"Tipin mi değil?"

"Hiç hem de."

"Senin tipin ne ki zaten?"

"Sağlam kariyerleri olan yaşlı, zengin, hayal gücü kıt sarışınlar."

Bu neredeyse Hiro'yu es geçiyordu. Sonra yakaladı. "Saçımı boyayabilirim. Ve nasılsa yaşlanacağım."

Juanita gerçekten kahkaha attı. Gerginliği azaltan türden bir patlamaydı. "İnan bana Hiro, şu anda bulaşmak isteyeceğin son kişiyim."

"Bu senin kilise olayının bir parçası mı?" diye sordu. Juanita fazla parasıyla kendi Katolik kilisesini kurmaya çalışıyordu – kendini, dünyanın akıllı ateistlerine karşı bir misyoner olarak görüyordu.

"Küçümseme," dedi. "Bu tam da benim savaştığım tutum. Din, ahmaklar için değildir."

"Üzgünüm. Bu adil değil, biliyordun değil mi – yüzümdeki her ifadeyi anlayabiliyorsun ve ben sana lanet bir kar fırtınasının içinden bakıyorum."

"Bu kesinlikle dinle ilgili," dedi. "Ama çok karışık ve senin bu alandaki bilgin o kadar eksik ki nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Hey, lisedeyken her hafta kiliseye giderdim. Koroda şarkı söyledim."

"Biliyorum. Zaten sorun da bu. Çoğu Hristiyan kilisesinde yapılan şeylerin yüzde doksan dokuzunun gerçek dinle hiçbir alakası yok. Akıllı insanların hepsi er ya da geç bunu fark ediyor ve her şeyin saçmalık olduğu sonucuna varıyor. Zaten bu yüzden insanların aklında ateizm, akıllı olmakla bağdaştırılıyor."

"Yani kilisede öğrendiğim şeylerin hiçbirinin senin bahsettiğin şeyle alakası yok, öyle mi?"

Juanita bir süre ona dikkatle bakarak düşündü. Sonra cebinden bir hypercard çıkardı. "Al bunu."

Hiro, hypercardı onun elinden alırken, hypercard hareketli, iki boyutlu, uydurma bir şeyden, gerçekçi, krem rengi, ince dokulu bir kâğıt parçasına dönüştü. Önyüzünde parlak, siyah mürekkeple birkaç kelime yazılıydı

BABİL

(Bilgi Kıyameti)

-9-

Bir anlığına dünya durdu ve karardı. Kara Güneş mükemmel animasyonunu kaybetti ve bulanık, sürekli donan hareketlerle kıpırdamaya başladı. Görünüşe göre, Hiro'nun bilgisayarı büyük bir kayıt bulmuştu; devrelerinin hepsi büyük bir veri yığınını işlemekle meşguldü – hypercardın içindeki veriler – ve Kara Güneş'in görüntüsünü nefes kesen kalitesiyle tekrar çizmek için zamanı yoktu.

"Lanet olsun!" dedi Hiro, Kara Güneş eski animasyonuna geri döndüğünde. "Bu kartın içinde ne var? Kütüphanenin yarısı bunun içinde olmalı!"

"Ve sistemi çalıştırmak için bir de kütüphaneci," dedi Juanita, "içinden seçmene yardımcı olmak için. Ve L. Bob Rife ile ilgili bir sürü video – hafızanın çoğunu o kaplıyor."

"Peki, bakmaya çalışacağım," dedi Hiro şüpheyle.

"Bak. Da5id'in aksine sen bundan yararlanabilecek kadar zekisin. Ve bu arada, Raven'dan uzak dur. Ve karlanma çöküşünden de. Tamam mı?"

"Raven kim?" diye sordu. Ama Juanita çoktan kapıdan çıkmak üzereydi. Pahalı avatarların hepsi ona bakıyordu; film yıldızları ona etkileyici bakışlar atıyor, hackerlar da uzun uzun saygıyla bakıyordu.

Hiro dolaşıp tekrar Hacker Dairesine geldi. Da5id masada hypercardları karıştırıyordu – Kara Güneş'in dosyaları, film ve video klipler, yazılım parçaları, aceleyle yazılmış telefon numaraları.

"Ne zaman kapıya gelsen ödümü koparan bir pat sesi var işletim sisteminde," dedi Da5id. "Sürekli Kara Güneş'in çökeceğine dair bir önsezi oluşturuyor."

"Büyük Pano yüzünden olmalı," dedi Hiro. "Tuzaklardan bazılarını bir anlığına alt belleğe yerleştiren bir rutini var."

"Ah, o zaman o olmalı. Lütfen, lütfen at o şeyi," dedi Da5id.

"Neyi, Büyük Panoyu mu?"

"Evet. Bir bakıma müthişti ama artık taştan bir baltayla füzyon reaktörü üzerinde çalışmak gibi sanki."

"Sağ ol."

"Biraz daha az tehlikeli bir şeyle güncelleştirmek istersen ihtiyacın olan bütün başlıkları sana veririm," dedi Da5id. "Yeteneklerinden şüphe etmiyorum. Sadece zamana ayak uydurman gerektiğini söylüyorum."

"Bu çok zor," dedi Hiro. "Artık serbest bir hackera ihtiyaç yok. Arkana büyük şirketleri almalısın."

"Farkındayım. Ama büyük bir şirkette çalışmaya dayanamayacağının da farkındayım. Bu yüzden, ihtiyacın olan şeyleri sana veririm diyorum. Sen benim için her zaman Kara Güneş'in bir parçasısın, Hiro, yollarımızı ayırsak da."

Bu klasik Da5id'di. Yine aklıyla değil kalbiyle konuşuyordu. Da5id bir hacker olmasaydı, Hiro onun bir iş yapmak için yeteri kadar beyni olmadığını bile düşünebilirdi.

"Başka şeylerden konuşalım," dedi Hiro. "Ben halüsinasyon mu görüyordum yoksa sen ve Juanita tekrar konuşmaya mı başladınız?"

Da5id anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Yıllar önceki Konuşmadan beri Hiro'ya karşı hep nazik davranmıştı. Uzun süredir beraber olan birkaç silah arkadaşı arasında, bira ve istiridye eşliğinde arkadaşça bir konuşma olarak başlamıştı. Konuşmanın dörtte üçü tamamlanana kadar Hiro aslında o an kovulduğunu anlamamıştı. O Konuşmadan beri, Da5id'in Hiro'ya ara sıra istihbari bilgiler ve dedikodular verdiği biliniyordu.

"İşe yarar bir şeyler peşinde misin?" diye sordu Da5id, bile bile. Birçok bilgisayar dâhisi gibi, Da5id de tamamen samimiydi. Ama böyle zamanlarda kendisini Machiavelli'nin reenkarnasyonu sanıyordu.

"Haberlerim var, dostum," dedi Hiro. "Bana verdiğin şeylerin çoğunu Kütüphaneye koymuyorum."

"Neden? Lanet olsun, sana en iyi dedikodularımı veriyorum. Bunlardan çok para kazandığını zannediyordum."

"Katlanamıyorum," dedi Hiro, "özel konuşmalarımdan bölümler alıp onları satmaya. Neden parasızım sanıyorsun?"

Bahsetmediği başka bir şey daha vardı; kendisini her zaman Da5id'le eşit sayardı ve masasının altına kıvrılmış bir köpek gibi, Da5id'in küçük bilgi kırıntıları ve haberleriyle beslenme fikrine dayanamıyordu.

"Juanita'nın buraya gelmesine sevindim – siyah-beyaz olsa

bile," dedi Da5id. "Onun Kara Güneş'i kullanmaması, Alexander Graham Bell'in telefon kullanmaması gibi bir şey."

"Bu akşam neden geldi?"

"Bir şeyler canını sıkıyor," dedi Da5id. "Sokakta bazı kişileri görüp görmediğimi öğrenmek istedi."

"Belirli biri var mı?"

"Uzun, siyah saçlı, iri yarı bir adam yüzünden endişeleniyor," dedi Da5id. "Sokakta bir şey satıyor – Karlanma çöküşü adında."

"Kütüphaneye bakmış mı?"

"Evet. Yani, bakmıştır diye düşünüyorum."

"Sen adamı gördün mü?"

"Evet. Onu bulmak zor değil," dedi Da5id. "Kapının hemen önünde. Bunu ondan aldım."

Da5id masanın üstüne baktı, hypercardları aldı ve Hiro'ya gösterdi.

PARAZİT
bedava numunenizi almak için
bu kartı ortadan yırtın

"Da5id," dedi Hiro, "siyah-beyaz birinden bir hypercard aldığına inanamıyorum."

Da5id güldü. "Eski zamanlarda değiliz, dostum. Sistemimde o kadar çok virüs önleyici program var ki hiçbir şey içeri giremez. Buraya gelen hackerlardan bir sürü virüslü bok alıyorum, veba bölgesinde çalışmak gibi. O yüzden, bu hypercardın içindekinden de korkmuyorum."

"Peki o zaman, ben içindekini merak ediyorum," dedi Hiro.

"Evet. Ben de." Da5id güldü.

"Muhtemelen hayal kırıklığına uğratan bir şey."

"Muhtemelen bir animasyon reklam," diye onayladı Da5id. "Sence yapmalı mıyım?"

"Evet. Yap hadi. Yeni bir uyuşturucu deneme şansını her gün yakalamıyorsun," dedi Hiro.

"İstersen her gün bir tane deneyebilirsin," dedi Da5id, "ama canını yakmayacak bir uyuşturucuyu her gün bulamazsın." Hypercardı aldı ve ortadan yırttı.

İlk başta, hiçbir şey olmadı. "Bekliyorum," dedi Da5id.

Da5id'in önündeki masanın üzerinde bir avatar göründü, önce hayalet gibi ve saydamdı, yavaş yavaş üç boyutlu bir cisme dönüştü. Bu gerçekten bilinen bir sonuçtu; Hiro ve Da5id gülmeye başlamıştı.

Avatar çırılçıplak bir Brandy'ydi. Standart bir Brandy gibi görünmüyordu bile; ucuz Tayvan kopyalarındandı. Görünüşe göre, sadece bir hayalet programdı. Elinde, kâğıt havlu rulosu büyüklüğünde bir çift rulo tutuyordu.

Da5id sandalyesinde geri yaslandı, tadını çıkarıyordu. Bu sahne eğlenceli görünüyordu.

Brandy öne eğildi, el işaretiyle Da5id'i çağırdı. Da5id sırıtarak onun yüzüne doğru eğildi. İnceliksiz bir şekilde yapılmış, yakut kırmızısı dudaklarını Da5id'in kulağına götürdü ve Hiro'nun duyamadığı bir şeyler fısıldadı.

Geri çekildiğinde Da5id'in yüzü değişmişti. Sersemlemiş ve ifadesizdi. Belki de Da5id gerçekten böyle bakıyordu; belki Karlanma çöküşü onun avatarını bir şekilde bozmuştu ve Da5id'in gerçek yüz ifadelerini yakalayamıyordu. Ama boşluğa bakıyordu, gözleri yuvalarında sabitlenmişti.

Brandy boruları Da5id'in hareketsiz yüzünün önüne getirdi ve açtı. Gerçekten bir ruloydu. Da5id'in yüzünün önünde ruloyu açtı, düz, iki boyutlu bir ekran gibi gözlerinin önünde ayırdı. Da5id'in felç olmuş yüzü, rulodan yayılan ışığı yansıttığı için mavimsi bir renk almıştı.

Hiro bakmak için masanın etrafında dolaştı. Brandy kapatmadan önce ruloya biraz bakabildi. Bu, esnek, düz ekranlı bir televizyon setine benzeyen gerçek bir ışık duvarıydı ve hiçbir şey göstermiyordu. Sadece karlanma çöküşleri. Beyaz gürültü. Kar.

Sonra Brandy arkasında hiçbir iz bırakmadan yok oldu. Hacker Dairesindeki birkaç masadan kopuk, alaycı bir alkış koptu.

Da5id normale döndü, yüzünde biraz sahte, biraz utangaç bir sırıtış vardı.

"Neydi o?" dedi Hiro. "Sadece en sonda biraz kar görebildim."

"Her şeyi gördün," dedi Da5id. "Siyah-beyaz piksellerden oluşmuş, oldukça yüksek çözünürlüklü sabit bir örüntü. Sadece birkaç yüz binlerce bir ve sıfır gördüm."

"Yani başka bir deyişle, birisi senin optik sinirine belki yüz bin bayt bilgi gösterdi," dedi Hiro.

"Karlanma çöküşü demek daha doğru."

"Sen kodu kırana kadar bütün bilgiler karlanma çöküşü gibi görünür," dedi Hiro.

"Neden biri bana ikili kodla bilgi göstersin? Ben bilgisayar değilim. İkil eşlem okuyamam."

"Sakin ol, Da5id, sadece seninle dalga geçiyorum," dedi Hiro.

"Ne olduğunu biliyor musun? Hackerların yaptıkları işlerin örneklerini bana nasıl göstermeye çalıştıklarını biliyor musun?"

"Evet."

"Bir hacker işini göstermek için bana bu planla geldi. Ve o Brandy ruloyu açana kadar her şey güzel gidiyordu – ama kodu virüslüydü ve yanlış zamanda karlandı. Bu yüzden onun sonucunu görmek yerine tek gördüğüm şey kardı."

"O zaman neden o şeye Karlanma Çöküşü *diyor*?"

"Kara mizah. Virüslü olduğunu biliyordu."

"Brandy kulağına ne fısıldadı?"

"Bilmediğim bir dildi," dedi Da5id. "Bir sürü karmaşık laf."

Karmaşık laf. Kargaşa.

"Sonrasında serseme dönmüştün."

Da5id bu lafa içerlemiş gibiydi. "Serseme dönmemiştim. Sadece bütün bu olayı çok garipsedim, sanırım bir anlığına afalladım."

Hiro ona aşırı derecede şüpheci bir bakış attı. Da5id bunu fark etti ve ayağa kalktı. "Japon Dairesindeki rakiplerinin ne yaptığına gidip bakmak ister misin?"

"Ne rakipleri?"

"Eskiden rock yıldızları için avatar tasarlıyordun, değil mi?"

"Hâlâ tasarlıyorum."

"Peki. Sushi K bu akşam burada."

"Ah, evet. Galaksi büyüklüğünde bir saç modeli var."

"Işınları buradan görebilirsin," dedi Da5id, yan daireyi göstererek, "ama ben kostümünün tamamını görmek istiyorum."

Sanki güneş Rock Yıldızı Dairesinin ortasında bir yerde doğuyor gibiydi. Hiro, amaçsızca dolaşan avatarların kafalarının üstünde, kalabalığın ortasında bir yerden dışarı yayılan bir turuncu ışın pervanesi gördü. Hareket ediyor, dönüyor, sallanıyor ve bütün evren onunla hareket ediyor gibi görünüyordu. Sokakta Sushi K'nın Doğan Güneş saç modelinin parlaklığı, uzunluk ve genişlik

ayarlarıyla kısıtlanmıştı. Ama Da5id, Kara Güneş'in içinde serbest dışavuruma izin veriyordu bu yüzden, turuncu ışınlar arazinin sınırlarına kadar genişliyordu.

"Merak ediyorum acaba biri ona Amerikalıların bir Japon'dan rap müzik satın almayacağını söyledi mi?" dedi Hiro oraya doğru yürürken.

"Belki de sen söylemelisin," dedi Da5id, "hizmetin için bir ücret istemelisin. Şu anda Los Angeles'ta, biliyorsun."

"Muhtemelen ona ne kadar büyük bir yıldız olacağını söyleyen bir sürü yalakayla dolu bir otelde kalıyordur. Gerçek bir biokütleyle karşılaşması gerekiyor."

Kalabalığın içine girdiler, kalabalığı yararak dar bir aralıktan geçtiler.

"Biokütle mi?" dedi Da5id.

"Canlı bir şeyin gövdesi. Bir ekoloji terimi. Bir hektarlık yağmur ormanı ya da üç mil okyanusu alıp içindeki canlı şeyleri süzdüğün zaman – toprak ve su – biokütleye ulaşırsın."

Bilgisayar dâhisi Da5id, "Anlamadım," dedi. Sesi komikti, sesine sızan beyaz gürültü çok fazlaydı.

"Endüstri ifadesi," dedi Hiro. "Endüstri, Amerika'nın insan biokütlesiyle beslenir. Denizdeki küçük balıkları yem olarak kullanan bir balina gibi."

Hiro birkaç Japon iş adamının arasına girdi. Biri mavi bir üniforma giymişti ama diğeri bir yeni-gelenekçiydi, koyu renk bir kimono giymişti. Ve Hiro gibi, iki tane kılıcı vardı – sol kalçasının üzerinde uzun *katana* ve beline çapraz bir şekilde takılmış *wakizashi*. O ve Hiro birbirlerinin silahlarına göz gezdirdi. Sonra Hiro başını çevirdi ve fark etmemiş gibi göründü. Yeni-gelenekçi ise dudaklarının aşağı kıvrılan köşeleri hariç kaskatı kesilmişti. Hiro bunu daha önce görmüştü. Bir dövüşe girmek üzere olduğunu biliyordu.

İnsanlar yoldan çekiliyordu; büyük ve amansız bir şey kalabalığın içine dalıyor, avatarları itip kakıyordu. Kara Güneş'te insanları böyle itip kakabilecek tek bir şey vardı ve o da bir koruma programıydı.

Yaklaştıkça Hiro onlardan bir sürü olduğunu gördü, smokinli goriller. Gerçek goriller. Ve Hiro'ya doğru geliyor gibi görünüyorlardı.

Hiro geri çekilmeye çalıştı ama bir şeye çarptı. Görünüşe göre Büyük Pano sonunda başına bela olmuştu; bardan çıkmaya karar verdi.

"Da5id," dedi Hiro. "Durdur onları, dostum, Büyük Panoyu bir daha kullanmayacağım."

Etrafındaki herkes Hiro'nun omzundan arkaya bakıyordu, yüzleri parlak renkli ışıklarla aydınlanıyordu.

Hiro, Da5id'e bakmak için arkasını döndü. Ama Da5id orada değildi.

Da5id'in yerine, titrek, kötü, dijital bir karma bulutu vardı. O kadar parlak, hızlı ve anlamsızdı ki bakması can acıtıyordu. Renkliden siyah-beyaza dönüşüyor ve renkliyken sanki disko ışıklarının yağmuruna tutulmuş gibi renk tekerinin etrafında deli gibi dönüyordu. Ve kendi bedeninin alanında durmuyordu; saç teli inceliğindeki piksel çizgileri, bir tarafa fırlıyor, Kara Güneş'i geçiyor ve duvarın içinden dışarı çıkıyordu. Düzenli bir beden değildi çünkü merkezinin sabitlenemediği, merkezden gittikçe uzaklaşan bir çizgi ve çokgen bulutuydu. Odanın her tarafına parlak, vücut şarapneli parçaları fırlatıyor, insanların avatarlarına karışıyor, titreşip kayboluyordu.

Goriller umursamıyordu. Uzun, kıllı parmaklarını dağılan bulutun ortasına daldırdılar ve nasıl olduysa avatarı tuttular ve Hiro'nun yanından geçerek onu çıkışa doğru taşıdılar. Hiro ona baktı ve Da5id'in yüzüne çok benzeyen bir şey gördü, sanki kırık cam parçalarının arasından bakıyor gibiydi. Bu sadece bir anlık bir bakıştı. Sonra avatar kayboldu, ön kapıdan çıkartılmıştı, ufuk çizgisine kadar giden uzun, düz bir kavisle Sokağa fırlatılmıştı. Hiro, Da5id'in masasını görebilmek için koridora baktı. Masa boştu, etrafında afallamış hackerlar vardı. Bazıları şok olmuştu, bazıları da sırıtışlarını bastırmaya çalışıyordu.

Da5id Meier, yüce hacker, Metaevren protokolünün kurucusu, dünyaca ünlü Kara Güneş'in yaratıcısı ve sahibi biraz önce bir sistem çöküşüne uğramıştı. Kendi hayalet programları tarafından kendi barından kapı dışarı edilmişti.

-10-

Kurye olmak için çalışırken öğrendikleri ikinci ya da üçüncü şey, bıçakla kelepçeleri açmaktı. Kelepçeler, milyonlarca Kafes işletmesi olmasına rağmen, birini uzun süre bağlı tutmak için yapılmamıştı. Ve bastırılmış bir etnik grup olarak kaykaycıların kıdemli mevkileri, şimdiye kadar hepsinin, zincirlerden kurtulma gösterisi sunan sanatçılar olduğu anlamına geliyordu.

Her şey sıraylaydı. Y.T.'nin üniformasında bir sürü şey vardı. Üniformanın yüz tane cebi vardı; teslimatlar için büyük, düz cepler ve teçhizat için küçük, dar cepler, kollara, kalçalara ve bacaklara dikilmiş cepler. Bu muhtelif ceplere sıkıştırılan teçhizatın küçük, ince ve hafif olması gerekiyordu; kalem, keçeli kalem, cep feneri, çakı, maymuncuk, barkod tarayıcı, işaret feneri, tornavida, Sıvı Muşta, ışıklı çubuk. Taksimetre ve kronometre işlevi de gören bir hesap makinesi sağ kalçasında ters dönmüştü.

Diğer kalçasında kişisel telefonu vardı. Müdür üst katta kapıyı kilitlerken telefonu çalmaya başladı. Y.T. boş eliyle telefonu açtı. Arayan annesiydi.

"Selam, anne. İyiyim, sen nasılsın? Tracy'nin evindeyim. Evet, Metaevrene gittik. Sokaktaki pasajda takıldık. Çok eğlenceliydi. *Evet*, güzel bir avatar kullandım. Hayır, Tracy'nin annesi sonra beni eve bırakacağını söyledi. Ama Victory'deki Joyride'a uğrayabiliriz belki, tamam mı? Tamam, iyi uykular, anne. Tamam. Ben de seni seviyorum. Sonra görüşürüz."

Kapama tuşuna bastı, annesiyle muhabbeti bitirdi ve yarım saniyelik bir çevir sesi duyduktan sonra "Roadkill," dedi.

Telefon Roadkill'in numarasını buldu ve çevirdi.

Uğultu sesleri. Bu, Roadkill'in kişisel telefonunun mikrofonuna korkunç bir hızla esen havanın sesiydi. Ayrıca, araçların tekerleklerinin yolda çıkardığı, çukur darbeleriyle bölünen rakip vın sesleri; sanki Ventura çöküyor gibiydi.

"Hey, Y.T.," dedi Roadkill, "naber?"

"Senden naber?"

"Ventura'da dolaşıyorum. Senden naber?"

"Kafesteyim."

"Ne! Kim soktu seni oraya?"

"MetaPolisler. Yapıştırıcı silahıyla beni White Columns'un kapısına yapıştırdılar."

"Of, çok fena! Ne zaman çıkıyorsun?"

"Yakında. Uğrayıp bana yardım edebilir misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Erkekler. "*Bana yardım et.* Sen benim erkek arkadaşımsın," dedi, basit ve sade bir şekilde konuştu. "İçeri girdiğimde gelip buradan çıkmama yardım etmen gerekiyor." Böyle şeyleri herkesin bilmesi gerekmiyor muydu? Aileler çocuklarına hiçbir şey öğretmiyor muydu artık?

"Hmm, şey, neredesin?"

"Al-Git No: 501,762."

"Süper-ultrayla Bernie'ye doğru gidiyorum."

San Bernardino. Süper-ultra-yüksek-öncelikli teslimat. Yani, hiç şansı yoktu.

"Tamam, hiçbir şey için sağ ol."

"Üzgünüm."

"Kaykay güvenliği," dedi Y.T., geleneksel iğneleyici bir sonla.

"Kendine dikkat et," dedi Roadkill. Uğultu sesi sustu.

Pislik herif. Bir sonraki buluşmada, gerçekten Y.T.'nin ayaklarına kapanmak zorunda kalacaktı. Ama bu arada, ona borçlu olan başka biri daha vardı. Tek sorun şu ki, beceriksiz olabilirdi. Ama denemeye değerdi.

"Alo?" dedi kişisel telefonuna. Nefes nefeseydi ve arkada birkaç siren sesi düello yapıyordu.

"Hiro Protagonist?"

"Evet, sen kimsin?"

"Y.T. Neredesin?"

"Oahu'da bir Safeway'in park yerindeyim," dedi. Ve doğruyu söylüyordu; arkada alışveriş arabalarının çarpışma ve anal birleşme seslerini duyabiliyordu.

"Şu an biraz meşgulüm, Whitey – ama senin için ne yapabilirim?"

"Adım Y.T.," dedi, "Kafesten kaçmama yardım edebilirsin." Ona ayrıntıları anlattı.

"Seni ne zaman oraya attılar?"

"On dakika önce."

"Tamam, Kafes bayiliklerinin klasörlerinde, müdürün, içeri

girdikten yarım saat sonra tutukluyu kontrol etmesi gerektiği yazar."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi imalı bir biçimde.

"Hayal gücünü kullan. Müdür yarım saat sonraki kontrolünü yaptıktan sonra beş dakika bekle ve harekete geç. Sana yardım etmeye çalışacağım. Tamam mı?"

"Tamamdır."

Tam yarım saatin sonunda, Y.T. arka kapının açıldığını duydu. Işık içeri girdi. Gece Görücü onu korkunç göz ağrılarından kurtardı. Müdür birkaç adım attı, ona dik dik baktı, oldukça uzun bir süre ona dik dik baktı. Görünüşe göre, müdür baştan çıkmıştı. Y.T.'nin teninin o bir anlık görüntüsü yarım saattir kafasının içinde zıplıyordu. Büyük kozmolojik ikilemlerle zihnini mahvediyordu. Y.T. bir şey yapmaya kalkışmamasını umuyordu çünkü vajinasındaki dişlerin etkileri tahmin edilemiyordu.

"Lanet kararını ver artık," dedi.

İşe yaradı. Bu kültür şoku patlaması, bu moronu etik muammadan kurtardı. Y.T.'ye ters bir bakış attı – sonuçta Y.T. onu kendisine çekmeye, azmaya, sersemlemeye zorlamıştı – bunun için onu tutuklamasına gerek yoktu, değil mi? – ve sırf bu yüzden ona kızmıştı. Sanki kızmaya hakkı varmış gibi.

Çocuk felci aşısını bulan cinsiyet bu muydu?

Arkasını döndü, basamakları çıktı, ışığı kapattı, kapıyı kilitledi.

Saate baktı, alarmı beş dakika sonraya kurdu – dijital saatindeki alarmı kurmayı bilen tek Kuzey Amerikalı – kolundaki dar ceplerden birinden bıçak takımını çıkardı. Neler olduğunu görebilmek için bir de ışıklı çubuk çıkarıp yaktı. Dar, düz bir parça yaylı çelik buldu, kelepçenin iç kısmına soktu, yayı yerleştirdiği kilit mandalına bastırdı. Önceden sadece daha da sıkılaşan tek yönlü bir mandal olan kelepçe, soğuk su borusundan ayrıldı.

Kelepçeyi bileğinden de çıkarabilirdi ama görüntüsünü sevdiğine karar verdi. Kelepçenin boşta kalanını da bileğine, diğerinin yanına taktı, artık iki bileziği vardı. Eskiden, bir punk iken annesinin yaptığı gibi.

Çelik kapı kilitliydi ama Al-Git güvenlik ayarlarına göre, yangın durumunda kullanılmak için zemin katta bir acil çıkış olması gerekiyordu. Ve işte, büyük parmaklıkları ve üzerine yerleştirilmiş

büyük, kırmızı, çok dilli yangın alarmı olan zemin kat penceresi oradaydı. Kırmızı ışık, ışıklı çubuğun yeşil parıltısında siyah görünüyordu. İngilizce talimatları okudu, aklında kalması için bir iki kez daha gözden geçirdi ve alarmın çalışmasını bekledi. Diğer dillerdeki talimatları okuyarak, hangisinin hangi dilde olduğunu merak ederek vakit geçirdi. Y.T.'ye göre hepsi Taksiceydi.

Pencere o kadar pisti ki neredeyse dışarısı görünmüyordu ama önünden siyah bir şeyin geçtiğini gördü. Hiro.

Yaklaşık on saniye sonra, saati çalmaya başladı. Acil çıkış kapısını tekmeledi. Zil çaldı. Parmaklıklar düşündüğünden daha karmaşıktı – iyi ki gerçek bir yangın değildi – ama sonunda açabildi. Kaykayını dışarıya, park alanına fırlattı, tam arka kapının açıldığını duyarken vücudunu dışarı sürükledi. Dosyalı adam çok önemli olan ışık düğmesini bulduğunda o, ön tarafa doğru keskin bir dönüş yapıyordu – burası da moron festivaline dönmüştü.

Sanki Güney California'nın bütün moronları buradaydı, arka koltukta uzaylı hayvanlarıyla devasa, harap olmuş taksilerini sürüyor, tütsü kokuyor ve neon renkli Airwick'lerini[13] çalkalıyorlardı. Taksilerden birinin bagajına sekiz hortumlu bir nargile koymuşlardı ve adamlar büyük dağ adamları gibi ciğerlerini boğucu dumanla doldurarak nargileyi fokurdatıyorlardı.

Ve hepsi Hiro Protagonist'e bakıyordu, o da onlara. Park alanındaki herkes tamamen şaşkındı.

Arka taraftan yaklaşmış olmalıydı – ön tarafın moronlarla dolu olduğunu fark etmemişti. Her ne planlıyorsa, işe yaramayacaktı. Plan bozulmuştu.

Müdür, Al-Git'in arka tarafından koşarak geldi, Taksice tüyler ürpertici bir alarm sinyali veriyordu. Y.T.'nin kıçına kilitlenmişti.

Ama nargilenin etrafındaki moronlar Y.T. ile ilgilenmiyordu. Onlar Hiro'ya kilitlenmişti. Şişenin boynuna yerleştirilmiş askıya nargilelerinin süslü lülelerini dikkatlice astılar. Sonra elleri montlarının iç ceplerinde, Hiro'ya doğru yönelmeye başladılar.

Ani bir ıslık sesiyle Y.T.'nin dikkati dağıldı. Hiro'ya baktı ve onun, daha önce fark etmediği bir kından, bir metre uzunluğunda, kıvrımlı bir kılıç çıkardığını gördü. Hafiften çömelmişti. Kılıç, Al-Git'in korkunç güvenlik ışıklarının altında acıyla parlıyordu.

Ne kadar tatlı!

13 Oda kokusu markası.

Nargile çocukların afalladığını söylemek yetersiz bir ifadeydi. Ama kafalarının karıştığı kadar çok korkmamışlardı. Neredeyse şüphesiz, çoğunun silahı vardı. O zaman neden bu adam onları bir kılıçla tedirgin etmeye çalışıyordu?

Y.T., Hiro'nun kartvizitindeki mesleklerden birinin *Dünyadaki en iyi kılıç dövüşçüsü* olduğunu hatırladı. Bu silahlı moron grubunun hepsini gerçekten yenebilir miydi?

Müdürün eli Y.T.'nin kolunu yakaladı – sanki bu onu durduracaktı. Y.T. diğer eliyle cebine uzandı ve müdüre Sıvı Muştadan sıktı. Müdür boğuk, belirsiz bir hırıltı çıkardı, başı geriye savruldu, Y.T.'nin kolunu bıraktı ve geri geri sendeleyerek bir taksiye yapıştı, elleriyle gözlerini kapatıyordu.

Bir dakika. O taksinin içinde kimse yoktu. Ama kontağında sallanan uzun bir makrame anahtarlık gördü.

Kaykayını arabanın camından içeri fırlattı, sonra kendisi içeri atladı (zayıftı, kapıyı açmasa da olurdu), sürücü koltuğuna tırmandı, tahta boncuklar ve araba kokularıyla dolu derin bir yuvanın içine girdi, motoru çalıştırdı ve sürmeye başladı. Geriye doğru. Arka taraftaki park alanına gidiyordu. Araba yola doğru park edilmişti – taksi tarzında – hızlı bir kaçış için hazırdı. Yalnız başına olsaydı bu işine yarardı – ama Hiro'yu unutmaması gerekiyordu. Radyo çığlık çığlığaydı, Taksice haykırışlarla doluydu. Al-Git'in arka tarafına kadar geri geri gitti. Arka taraf tuhaf bir şekilde sessiz ve boştu.

İleri vitese taktı ve geldiği yola doğru hızlıca sürdü. Moronların tepki verecek vakti bile kalmamıştı, diğer yola çıkmasını bekliyorlardı. Tam Hiro'nun yanında aniden durdu, Hiro hâlâ kılıcını kınına koyacak kadar soğukkanlıydı. Yolcu tarafındaki pencereden içeri atladı. Sonra Y.T. onunla ilgilenmeyi bıraktı. Bakması gereken başka şeyler vardı, yola çıktığında yaylım ateşine tutulup tutulmayacağı gibi.

Ateş etmediler. Y.T. tam gaz otoyola çıktı. Eski bir taksinin gidebileceği bir hızla.

Tek sorun, yarım düzine eski taksinin de onları takip ediyor olmasıydı.

Bir şey Y.T.'nin sol kalçasına baskı yapıyordu. Baktı. Kapıda asılı duran bir torbada oldukça büyük bir tabanca vardı.

Kenara çekecek bir yer bulması gerekiyordu. Bir Nova Sicilya

bayi konsolosluğu bulabilse çok işine yarardı – Mafya ona borçluydu. Ya da bir Yeni Güney Afrika, nefret etse de. Ama Yeni Güney Afrikalılar, moronlardan çok daha fazla nefret ediyorlardı.

Ama hayır; Hiro siyahtı, yani en azından kısmen siyahtı. Onu Yeni Güney Afrika'ya götüremezdi. Ve Y.T. beyaz olduğu için Metazanya'ya da gidemezlerdi.

"Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u," dedi Hiro. "Yarım mil ileride sağda."

"İyi düşündün – ama seni kılıçlarınla oraya almazlar, değil mi?"

"Alırlar," dedi Hiro, "çünkü ben onların vatandaşıyım."

Sonra Y.T. tabelayı gördü. Dikkat çekiyordu çünkü nadir görülen bir şeydi. Bunlardan çok fazla yoktu. Işıltılarla bölünmüş bir bayilik bölgesinde huzur verici, dingin, yeşil-mavi bir tabelaydı.

BAY LEE'NİN BÜYÜK HONG KONG'U

Arka taraftan patlamaya benzer bir ses geldi. Y.T.'nin kafası sarsıntı önleyiciye çarptı. Bir taksi onlara arkadan çarpmıştı.

Y.T. Bay Lee'nin otoparkına hızla girdi. Güvenlik sisteminin vizesini okuyacak ve ALH'yi azaltacak vakti bile olmadı, bu yüzden bütün lastiklerde ağır hasar vardı, kalın radyal lastikler çivilerin üzerinde kalmıştı. Dört tane çıplak jantın üzerinde kıvılcım saçarak ilerledikten sonra, karbondioksit yiyen çimenler ve kapalı otopark işlevi gören çimlerin üzerinde aniden durdu.

Y.T. ve Hiro arabadan indi.

Hiro pis pis sırıtıyordu, her taraftan onu tarayan bir düzine kırmızı lazer ışınının çapraz ateşinde hareketsiz duruyordu. Hong Kong robot güvenlik sistemi onu kontrol ediyordu. Y.T.'yi de; aşağı baktı ve göğsünde çizgiler çizen lazer ışıklarını gördü.

"Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'una hoş geldiniz, Bay Protagonist," dedi güvenlik sistemi bir hoparlörden. "Ve misafiriniz Bayan Y.T., siz de hoş geldiniz."

Diğer taksiler kaldırımın kenarında sırayla durmuştu. Birkaçı hızla Hong Kong bayiliğine girmişti ve bir blok kadar geri gitmek zorunda kalmıştı. Kapılar pat diye kapandı. Bazıları umursamadı, motoru çalışır halde ve kapıları açık bıraktı. Üç moron kaldırımda oyalanıyor, çivilere takılmış tekerlek parçalarına bakıyordu. Bir ta-

nesinin elinde tabanca vardı, aşağıya, kaldırıma doğru tutuyordu.

Dört moron daha geldi. Y.T. iki tabanca ve bir pompalı tüfek saydı. Bu adamlardan biraz daha fazla olsa, bir hükümet kurabilirlerdi.

Çivilerin üstünden dikkatlice geçip yemyeşil Hong Kong çimenlerine geldiler. Onlar yaklaşırken lazerler tekrar göründü. Moronların hepsi bir anlığına kırmızı benekli hale geldi.

Sonra değişik bir şey oldu. Işıklar yandı. Güvenlik sistemi bu insanlar için daha iyi bir aydınlatma istedi.

Hong Kong bayi konsoloslukları çimleriyle ünlüydü – üzerine park edilebilecek çimler olduğunu kim duymuş ki? – ve antenleriyle. O antenlerle NASA araştırma binalarına benziyorlardı. Bazıları gökyüzüne doğru bakan uydu bağlantılarıydı. Ama bazıları, küçücük olan antenler yere, çimlere doğru bakıyordu.

Y.T. bunu anlayamadı ama bu küçük antenler milimetrik dalga radarı alıcı-vericisiydi. Diğer radarlar gibi bunlar da metal nesneleri seçmekte iyiydi. Bir trafik kontrol merkezindeki radarın aksine bunlar ince ayrıntıları okuyabiliyordu. Bir sistemin ne kadar iyi okuduğu, onun dalga boyuyla ilgiliydi; bu radarın dalga boyu yaklaşık bir milimetre olduğuna göre, dişlerinizdeki dolguları, bilekli Converse'lerinizdeki bağcık halkalarını, Levi's kotunuzdaki perçinleri görebilirdi. Cebinizdeki bozuklukların değerini hesaplayabilirdi.

Silahları görmek sorun değildi. Bu şey, silahların dolu olup olmadığını ve ne tür bir cephaneyle dolu olduğunu bile anlayabilirdi. Bu önemli bir işlevdi çünkü Bay Lee'nin Hong Kong'unda silah yasaktı.

-11-

Da5id'in bilgisayarının çökmesiyle dalga geçmek nazik bir hareket gibi görünmüyordu. Genç hackerların çoğu, kendilerinin ne kadar bilgili olduğunu göstermek için böyle yapıyordu. Hiro bunu umursamadı ve Rock Yıldızı Dairesine doğru döndü. Hâlâ Sushi K'nın saç modelini görmek istiyordu.

Ama yolu Japon adam tarafından kesilmişti – yeni-gelenekselci. Kılıçlı adam. Hiro'yla yüz yüze geldi, aralarında iki kılıç uzunluğunda bir mesafe vardı ve adam hareket edecek gibi görünmüyordu.

Hiro nazik hareketi yaptı. Eğilerek selam verdi, sonra doğruldu.

İş adamı daha az nazik olan hareketi yaptı. Hiro'yu baştan aşağı süzdü, sonra o da eğilerek selam verdi. Kısmen.

"Bunlar –" dedi iş adamı. "Çok güzel."

"Teşekkür ederim, efendim. İsterseniz Japonca konuşmaktan çekinmeyin."

"Bu senin avatarın. Gerçeklikte böyle silahlar taşımıyorsun," dedi iş adamı. İngilizce.

"Üzgünüm ama aslında Gerçeklikte de böyle silahlar taşıyorum," dedi Hiro.

"Aynı bunlar gibi mi?"

"Aynısı."

"Bunlar eski silahlar o zaman," dedi iş adamı.

"Evet, sanırım öyle."

"Japonların bu önemli aile yadigârlarına nasıl sahip oldun?"

Hiro buradaki alt metni biliyordu: *O kılıçları ne için kullanıyorsun oğlum, karpuz kesmek için mi?*

"Bunlar benim aile yadigârlarım," dedi Hiro. "Bunları babam kazandı."

"Kazandı mı? Kumarda mı?"

"Tek dövüşte. Bir Japon subayı ve babam arasında geçen bir savaştı. Hikâye oldukça karışık."

"Hikâyeni yanlış yorumladıysam lütfen beni affet," dedi iş adamı, "ama senin ırkından adamların o savaşta olmaya izni olmadığını sanıyordum."

"Doğru," dedi Hiro. "Babam bir kamyon şoförüydü."

"O zaman bir Japon subayıyla yumruk yumruğa bir mücadeleye nasıl girdi?"

"Olay bir savaş esiri kampının dışında geçmiş," dedi Hiro. "Babam ve bir başka esir kaçmaya çalışmış. Birkaç Japon askeri ve bu kılıçların sahibi olan subay onları takip etmiş."

"Hikâyene inanmak zor," dedi iş adamı, "çünkü baban böyle bir kaçıştan, kılıçları oğluna verecek kadar uzun süre sağ kalmış olamaz. Japonya bir ada devletidir. Kaçabileceği bir yer yok."

"Bu olay savaşın sonlarında oldu," dedi Hiro, "ve bu kamp Nagasaki'nin biraz dışındaydı."

İş adamı tıkandı, kızardı, neredeyse tepesi atıyordu. Sol eli kılıcının kınına uzandı. Hiro etrafa baktı; birdenbire insanlardan oluşan bir halkanın tam ortasında kalmışlardı.

"Sence bu kılıçlara sahip olma şeklin onurlu mu?" dedi iş adamı.

"Öyle düşünmeseydim bunları çoktan geri verirdim," dedi Hiro.

"O zaman bunları aynı şekilde kaybetmeye karşı çıkmazsın," dedi iş adamı.

İş adamı sağ eliyle uzandı, kılıcını tuttu, çekti, Hiro'ya doğru çevirdi, sonra sol elini de kabzadaki sağ elinin altına koydu.

Hiro da aynısını yaptı.

İkisi de dizlerini kırdı, gövdelerini dimdik tutarak hafiften çömeldi, sonra tekrar doğruldu ve ayaklarını doğru pozisyona getirdi – ayaklar paralel, ikisi de öne doğru bakıyor, sağ ayak sol ayağın önünde.

İş adamının büyük bir *zanshin*'i olduğu ortaya çıktı. Bu terimi İngilizceye çevirmek, "bok suratlı"yı Japoncaya çevirmek gibiydi ama futbol dilinde "duygusal gerilim" diye çevrilebilirdi. Avazı çıktığı kadar bağırarak Hiro'ya doğru saldırıya geçti. Aslında hareket, ayaklarını çok hızlı bir şekilde sürümekten ibaretti böylece her zaman dengede kalınırdı. Son anda, kılıcı başının üstüne kaldırdı ve Hiro'ya doğru indirdi. Hiro kendi kılıcını kaldırdı, etrafında döndürdü böylece kabza yukarıda, yüzünün sol tarafında ve taban da aşağıda, sağ tarafındaydı, üzerinde bir çatı gibiydi. İş adamının darbesi yağmur gibi bu çatıdan sekti. Sonra Hiro onun geçmesi için yana kaydı ve kılıcını onun korumasız omzuna indirdi. Ama iş

adamı çok hızlı hareket ediyordu ve Hiro'nun zamanlaması yanlıştı. Kılıç arkasından sarktı ve iş adamının yanından geçti.

İki adam da birbirlerine bakmak, geri gidip duruşlarını almak için daireler çiziyordu.

"Duygusal gerilim" olayın yarısını bile anlatmıyordu, tabii ki. Bu, samuray savaşçılarının parçalara ayrılmış bedenlerinin, mezarlarında kemiklerini sızlatan türden kaba ve hayal kırıklığına uğratan bir çeviriydi. "Zanshin" kelimesi, anlamak için Japon olmanız gereken bir sürü boş lafla süslenmişti.

Hiro'ya göre, açıkçası, bunun çoğu uydurma mistik saçmalıklardı. Lisedeki futbol koçunun onlara güçlerinin yüzde 110'uyla oynamalarını tavsiye edişiyle aynıydı.

İş adamı bir darbe daha yaptı. Bu, oldukça basit bir hareketti: ayakları sürerek hızlıca yaklaşma ve Hiro'nun göğüs kafesine doğru ani bir kesik. Hiro darbeyi savuşturdu.

Artık Hiro bu iş adamı hakkında bir şey biliyordu: çoğu Japon kılıç dövüşçüsü gibi bunun da tek bildiği *kendo*'ydu.

Eskrim cesur bir savaşçı için ne demekse kendo da gerçek samuray kılıç dövüşü için o demekti: oldukça düzensiz, kaotik, vahşi ve acımasız bir mücadeleyi alıp şirin bir oyuna dönüştürme çabası. Eskrimde, vücudun sadece belirli bölgelerine vurabilirdiniz – zırhla korunan bölgelere. Eskrimde, rakibinizin dizlerine tekme atmak ya da kafasında sandalye kırmak yasaktı. Ve yargılama tamamen subjektifti. Kendo'da rakibinize sağlam bir darbe indirebilirdiniz ve bunun için takdir edilmezdiniz çünkü hakemler doğru miktarda zanshin'inizin olmadığını hissederdi.

Hiro'da hiç zanshin yoktu. O sadece bunun bitmesini istiyordu. İş adamı bir kez daha sağır edici çığlığına başlayıp Hiro'ya doğru geldiğinde, Hiro onun kılıcını kendi kılıcıyla durdurarak darbeyi savuşturdu, arkasını döndü ve iş adamının iki bacağını da dizlerinin tam üstünden kesti.

İş adamı yere yığıldı.

Metaevrende avatarınızı gerçek bir insan gibi hareket ettirmek, çok fazla alıştırma gerektiriyordu. Avatarınız bacaklarını kaybettiğinde, bütün teknikler pencereden dışarı giderdi.

"Aman Tanrım!" dedi Hiro. "Buraya bakın!" Kılıcını salladı ve iş adamının iki kolunu da kesti, kılıç yere düştü.

"Barbeküyü yaksan iyi olur, Jemima!" Hiro devam etti, kılıcı

döndürdü, iş adamının vücudunu, tam göbek deliğinin üstünden ikiye böldü. Sonra eğildi, doğrudan iş adamının yüzüne baktı. "Kimse sana söylemedi mi?" dedi ses tonunu değiştirerek. "Ben bir hackerım."

Sonra adamın kafasını kesti. Kafa yere düştü, biraz yuvarlandı ve tavana bakar bir halde durdu. Hiro birkaç adım geri çekildi ve mırıldandı, "Kasa."

Kenarları yaklaşık bir metre olan büyükçe bir kasa tavanın tam altında belirdi ve iş adamının yerdeki kafasının üstüne hızla düştü. Çarpmanın etkisiyle, hem kasa hem de kafa Kara Güneş'in zemininden aşağı düştü, yerde kare bir delik bıraktı, aşağıdaki tünel sistemi göründü. Parçalanmış bedenin kalanı hâlâ yerde duruyordu.

Şu anda, bir yerlerde bir Japon iş adamı, Londra'da güzel bir otelde ya da Tokyo'da bir ofiste ya da belki Los Angeles/Tokyo Hipersonik Havalimanının birinci sınıf bekleme odasında bilgisayarının karşısında oturuyor, yüzü kızarıyor ve terliyor, Kara Güneş Onur Listesi'ne bakıyordu. Metaevrende bağlantısı koptuğu için Kara Güneş'le de bağlantısı kesilmişti ve sadece iki boyutlu bir görüntü görüyordu. Tüm zamanların en iyi on kılıç ustası, fotoğraflarıyla gösteriliyordu. #11'den itibaren, sadece numara ve isim listesi vardı. Kendi derecesini bulmak isterse listenin aşağılarına bakabilirdi. Ekran, Kara Güneş'te bugüne kadar kılıç dövüşüne girmiş 890 kişinin içinde şu anda 863'üncü olduğunu gösterdi.

Bir numara, listenin en başındaki isim ve fotoğraf, Hiroaki Protagonist'ti.

-12-

Ng Güvenlik Endüstrisi Yarı-Otonom Koruma Birimi #A-367 güzel bir siyah-beyaz Metaevrende yaşıyordu. Burada biftekler ağaçlarda yetişiyor, alçak dallarda baş seviyesinde sallanıyor ve kanla ıslatılmış Frizbiler, yakalayana kadar sebepsiz soğuk havada uçuşuyordu.

Kendine ait küçük bir bahçesi vardı. Etrafında çitler vardı. Çitlerden atlayamayacağını biliyordu. Aslında atlamayı hiç denememişti çünkü yapamayacağını biliyordu. Zorunda kalmadıkça bahçeye girmiyordu. Orası sıcaktı.

Önemli bir görevi vardı: bahçeyi korumak. Bazen insanlar bahçeye gelip giderdi. Çoğu zaman iyi insanlardı ve onları rahatsız etmezdi. Neden iyi insanlar olduklarını bilmiyordu. Sadece biliyordu. Bazen kötü insanlar gelirdi ve onları kovmak için onlara kötü şeyler yapmak zorunda kalırdı. Bu, uygun ve yerinde bir hareketti.

Bu bahçenin dışındaki dünyada, onun gibi köpekleri olan başka bahçeler de vardı. Bunlar kötü köpekler değildi. Hepsi onun arkadaşıydı.

En yakın komşu köpek uzaktaydı, görebildiğinden daha uzakta. Ama kötü biri onun bahçesine yaklaştığında bu köpeğin bazen havladığını duyardı. Diğer komşu köpekleri de duyabiliyordu, bir sürü köpek her tarafa yayılmıştı. İyi köpeklerin olduğu büyük bir sürüye aitti.

O ve diğer iyi köpekler, ne zaman bahçelerine bir yabancı girse ya da hatta yakınlaşsa havlardı. Yabancı onu duymazdı ama sürüdeki bütün diğer köpekler duyardı. Yakınlarda yaşıyorlarsa, heyecanlanırlardı. Uyanır ve bahçelerine girmeye kalkarsa o yabancıya kötü şeyler yapmaya hazırlanırlardı.

Bir komşu köpek bir yabancıya havlarsa, havlamayla birlikte resimler, sesler ve kokular da aklına gelirdi. Birdenbire o yabancının nasıl göründüğünü anlardı. Nasıl koktuğunu. Nasıl konuştuğunu. Sonra, o yabancı kendi bahçesinin yakınlarına gelirse, onu tanıyacaktı. Diğer iyi köpeklerin de havlamasını sağlayacak, böylece bütün sürü, yabancıyla savaşmak için hazırlıklı olacaktı.

Bu akşam, Yarı-Otonom Koruma Birimi #A-367 havlıyordu.

Başka bir köpeğin havlamasını sürüye duyurmuyordu. Havlıyordu çünkü bu bahçede olan şeylerden dolayı çok heyecanlıydı.

İlk başta, iki insan geldi. Bu onu çok heyecanlandırdı çünkü çok hızlı gelmişlerdi. Kalpleri çok hızlı atıyordu, terliyorlardı ve korkmuş gibi kokuyorlardı. Kötü şeyler taşıyıp taşımadıklarını görmek için bu iki insana baktı.

Küçük olan biraz yaramaz şeyler taşıyordu ama o kadar da kötü değildi. Büyük olan gerçekten kötü şeyler taşıyordu. Ama büyük olanın da iyi olduğunu biliyordu, bir şekilde. Bu bahçeye aitti. Yabancı değildi; burada yaşıyordu. Küçük olan da onun misafiriydi.

Yine de, heyecanlı bir şeyler olduğunu hissetti. Havlamaya başladı. Bahçedeki insanlar onun havladığını duymadı. Ama sürüdeki diğer iyi köpekler, uzaklardan onu duydu. Duyduklarında da, bu iki korkmuş, iyi insanı gördüler, kokladılar ve duydular.

Sonra bahçeye daha fazla insan geldi. Onlar da heyecanlıydı; kalp atışlarını duyabiliyordu. Atardamarlarında pompalanan sıcak, tuzlu kanın kokusunu aldıkça ağzı sulanıyordu. Bu insanlar heyecanlı, kızgın ve biraz korkmuştu. Burada yaşamıyorlardı; onlar yabancıydı. Yabancılardan çok fazla hoşlanmazdı.

Onlara baktı ve üç tane tabanca taşıdıklarını gördü: bir .38 ve iki .357 magnum; .38 oyuk uçlu mermi çekirdekleriyle doluydu, .357'den biri Teflon kurşunlarla doluydu ve hazır durumdaydı, pompalı tüfek de saçmayla doluydu ve bir mermi sürülmüştü, şarjörde dört mermi daha vardı.

Yabancıların taşıdığı şeyler kötüydü. Korkunç şeylerdi. Heyecanlandı. Sinirlendi. Biraz korktu. Ama korkmayı seviyordu, ona göre heyecanlanmakla aynı şeydi. Aslında sadece iki duygusu vardı: uyumak ve aşırı adrenalin yüklenmek.

Tüfekli yabancı silahını kaldırdı!

Bu tamamen korkunç bir şeydi. Bir sürü kötü ve heyecanlı yabancı onun bahçesini istila ediyor, iyi ziyaretçileri incitmek için geliyordu.

Köpek kulübesinden çıkmadan önce diğer iyi köpekleri uyarmak için hemen havladı. Saf, vahşi bir duygunun öfkeyle fışkırması üzerine harekete geçti.

Y.T., çevre görüşünde ani bir ışık gördü, bir tıkırtı sesi duydu.

O yöne baktığı zaman, ışığın kaynağının, Hong Kong bayiliğinin yan tarafına yapılmış bir tür köpek kapısı olduğunu gördü. Köpek kapısı, içeriden gelen bir şey tarafından henüz açılmıştı, bir obüs mermisinin hızı ve kararlılığıyla çimlere doğru gidiyordu.

Y.T. bütün bunları anlamaya çalışırken, moronların çığlıklarını duydu. Bu çığlıklar ne kızgın ne de korkuluydu. Kimsenin korkmaya vakti olmamıştı. Bu, başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş birinin çığlıklarıydı.

Çığlıklar hâlâ devam ediyordu, köpek kapısından başka bir ışık patlaması geldiğinde Y.T. hâlâ moronlara bakmaya çalışıyordu. Gözlerini kırpıştırdı, bir şey gördüğünü sandı; kapı içeri doğru kapanırken belli belirsiz, bir anlığına ışıkta profilden görünen uzun, yuvarlak bir gölge. Ama gözlerini odakladığında, önceki gibi sallanan kapıdan başka bir şey görmedi. Algılayabildikleri bunlardı, ama bir ayrıntı vardı: bu saniyelik olay süresince köpek kapısından moronlara doğru giden, çimlerin üzerinde dans eden, havai fişek benzeri kıvılcımlar.

İnsanlar Sçanit'in dört ayak üzerinde koştuğunu söylerdi. Belki de robot bacaklarındaki pençeler, çimler üzerinde sürtünürken o kıvılcımları çıkarmıştı.

Moronların hepsi hareket halindeydi. Bazıları çimlere yapışmış, hâlâ zıplıyor ve yuvarlanıyordu. Diğerleri hâlâ ayakta kalmaya çalışıyordu. Silahsızlardı. Diğer elleriyle silah tutan ellerine uzanıyor, hâlâ bağırıyorlardı ama şimdi seslerinde biraz korku vardı. Bir tanesinin pantolonu belinden bileklerine kadar yırtılmıştı ve bir kumaş parçası alanda sürünüyordu, sanki çok acelesi olan bir yankesici, cebindekini alırken cebi de alıp götürmüş gibiydi. Belki de bu adamın cebinde bir bıçak vardı.

Hiçbir yerde kan yoktu. Sçanit titizdi. Hâlâ ellerini tutup bağırıyorlardı. Belki de dedikleri doğruydu, Sçanit, bir şeyi bırakmanızı istediğinde size elektroşok veriyordu.

"Bak," dedi Y.T. kendi kendine, "silahları var."

Hiro döndü ve sırıttı. Dişleri çok beyaz ve düzgündü; keskin bir sırıtışı vardı, bir etoburun sırıtışı. "Hayır, yok. Hong Kong'da silah yasak, hatırladın mı?"

"Bir saniye önce silahları vardı," dedi Y.T. gözlerini büyüterek ve başını sallayarak.

"Artık o silahlar Sçanit'te," dedi Hiro.

Moronlar gitmenin iyi olacağına karar verdi. Koştular, taksilerine bindiler ve lastiklerini ciyaklatarak gittiler.

Y.T. taksiyi jantlarının üzerinde geri aldı, sokağa çıktı ve paralel bir şekilde sürtünerek park etti. Sonra Hong Kong bayiliğine geri geldi, aromalı bir koku bulutu, bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi onu takip ediyordu. Tuhaf bir şekilde, Hiro Protagonist'le arabanın arka koltuğuna gitmenin nasıl olacağını düşünüyordu. Oldukça güzel olurdu, muhtemelen. Ama vajina dişini çıkarmak zorunda kalırdı ve burası yeri değildi. Ayrıca, onun Kafesten kaçmasına yardım etmeye gelecek kadar iyi birinin, on beş yaşındaki kızlarla sevişmeye muhtemelen vicdanı elvermezdi.

"Ne kadar naziksin," dedi Hiro, park edilmiş taksiye bakarken. "Lastiklerin parasını da ödeyecek misin?"

"Hayır. Sen?"

"Benim biraz nakit sıkıntım var."

Hong Kong çimlerinin tam ortasında durdu. Dikkatlice, baştan aşağı birbirlerini süzdüler.

"Erkek arkadaşımı aradım. Ama beni son anda ekti," dedi Y.T.

"O da kaykaycı mı?"

"Aynen."

"Benim bir zamanlar yaptığım hatayı sen de yapmışsın."

"Ne hatası?"

"İşle eğlenceyi karıştırmak. İş arkadaşınla çıkmak. Çok karışıyor."

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." İş arkadaşının ne olduğundan tam olarak emin değildi.

"Ortak olmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Y.T.

Ona gülmesini bekledi. Ama Hiro onun yerine sırıttı ve hafifçe başını salladı. "Aynı şey benim de aklıma geldi. Ama nasıl olacağını düşünmem gerekir."

Bunu gerçekten düşünecek olmasına çok şaşırdı. Sonra kendini topladı ve farkına vardı: Hiro zırvalıyordu. Yani muhtemelen yalan söylüyordu. Bunun sonunda muhtemelen onu yatağa atmaya çalışacaktı.

"Gitmem lazım," dedi Y.T. "Eve gitmem gerek."

Şimdi ortaklık mevzusuna olan ilgisini ne kadar çabuk kaybettiğini anlayacaktı. Ona sırtını döndü.

Birdenbire, Hong Kong robot ışıkları tekrar üzerlerine geldi.

Y.T. kaburgasında şiddetli bir acı hissetti, sanki birisi ona yum-

ruk atmıştı. Ama Hiro değildi. O kılıç taşıyan, ne yapacağı belli olmayan biriydi ama kızlara yumruk atan birinin kokusunu bir mil öteden bile alırdı.

"Ah!" dedi, darbe yüzünden kıvrılarak. Yere baktı ve ayaklarının dibinde yerde zıplayan küçük, ağır bir nesne gördü. Dışarıda sokakta, eski bir taksi lastiklerini ciyaklatarak oradan kaçıyordu. Bir moron arka pencereden sarkmış, onlara yumruğunu sallıyordu. Taş atmış olmalıydı.

Ama bu bir taş değildi. Ayaklarının dibindeki ağır şey, biraz önce Y.T.'nin kaburgasından seken şey bir el bombasıydı. Bir saniyeliğine ona baktı ve ne olduğunu anladı.

Sonra ayakları yerden kesildi, o kadar hızlıydı ki canını acıtmadı. Ve tam yönünü bulmaya çalışırken, otoparkın başka bir tarafından büyük bir patlama sesi daha geldi.

Ve sonra her şey, görünecek ve anlaşılacak kadar uzun bir süreliğine durdu.

Sçanit durmuştu. Bu, asla yapmadıkları bir şeydi. Bu onların gizeminin bir parçasıydı, onları asla göremezdiniz, çok hızlı hareket ederlerdi. Neye benzediklerini kimse bilmezdi.

Ama artık Y.T. ve Hiro biliyordu.

Düşündüğünden daha büyüktü. Rottweiler büyüklüğündeydi, bir gergedanınkiler gibi üst üste binmiş sert tabakalara bölünmüştü. Bacakları uzundu, güç sağlamak için bir çitanın bacakları gibi yukarı doğru kıvrılmıştı. Ona Sçanit denmesinin sebebi kuyruğu olmalıydı çünkü sıçana benzeyen tek tarafı buydu – inanılmaz derecede uzun ve esnek. Asitle aşınmış bir et parçasından oluşan bir sıçan kuyruğuna benziyordu çünkü düzgün bir şekilde birbirine geçmiş yüzlerce katmandan oluşuyordu, omurga gibi.

"Aman Tanrım!" dedi Hiro. Y.T. onun da daha önce bir Sçanit görmediğini anladı.

Şu anda, kuyruğu, Sçanit'in vücudunun tepesinde, ağaçtan düşmüş bir ip gibi sarmal bir şekilde yığılmıştı. Bazı tarafları hareket etmeye çalışıyordu, diğer taraflarıysa ölü ve hareketsiz görünüyordu. Bacakları teker teker düzensizce kıpırdıyor, birlikte hareket etmiyordu. Korkunç derecede yanlış bir şeyler vardı, kuyruğu, uçmuş, inişe geçmeye çalışan bir uçağın görüntüsü gibiydi. Mühendis olmayan biri bile onun bozulduğunu anlayabilirdi.

Kuyruk bir yılan gibi kıvrıldı, açıldı, Sçanit'in bacaklarından çe-

kildi. Ama yine de bacaklarda sorun vardı, ayağa kalkamıyordu.

"Y.T.," dedi Hiro, "yapma."

Yaptı. Yavaş adımlarda Sçanit'e yaklaştı.

"Fark etmedin galiba, o çok tehlikeli," dedi Hiro, onu birkaç adım geriden takip ederek. "Onun biyolojik bileşenleri olduğunu söylüyorlar."

"Biyolojik bileşenler mi?"

"Hayvani parçalar. O yüzden ne yapacağı belli olmayabilir."

Y.T. hayvanları severdi. Yürümeye devam etti.

Artık onu daha iyi görebiliyordu. Tamamen zırh ve kastan oluşmuyordu. Aslında çoğu tarafı biraz zayıftı. Vücudundan çıkan kısa, kalın, kanada benzer şeyler vardı: her omzunda büyük bir tane ve omurgası boyunca uzanan bir sürü küçük kanat, stegosaurusunkiler gibi. Y.T.'nin Gece Görücüsü bu şeylerin, üzerinde pizza pişirecek kadar sıcak olduğunu gösterdi. Yaklaştıkça, açılıyor ve büyüyorlardı.

Eğitim filmlerindeki gibi, çiçekler gibi açıyorlardı. Genişlediler ve açıldıklarında, birbirinin üstüne yığılmış karışık bir iç yapı göründü. Her bir kalın kanat, yarılıp kendinin küçük bir kopyasına ayrıldı, o kopyalar da kendi içlerinde ayrıldı, böyle devam etti. Küçük olanlar küçücük levhalardı, o kadar küçüklerdi ki uzaktan uçları belli olmuyordu.

Daha da ısınmaya devam ediyordu. Küçük kanatlar şu an neredeyse kıpkırmızıydı. Y.T. gözlüklerini alnına kaldırdı, etrafındaki ışıklardan korunmak için elleriyle yüzünü kapadı, gerçekten sönük kahverengi bir parıltı çıkardıklarını görebiliyordu, yeni yakılmış bir elektrik sobası ateşi gibiydi. Sçanit'in altındaki çimlerden duman çıkmaya başladı.

"Dikkat et. Dediklerine göre içlerinde gerçekten kötü izotoplar varmış," dedi Hiro. Şimdi biraz daha ona yaklaşmıştı ama yine de geride duruyordu.

"İzotop nedir?"

"Isı yapan bir radyoaktif madde. Bu onun enerji kaynağı."

"Isıyı nasıl kapatıyorsun?"

"Kapatmıyorsun. Eriyene kadar ısı devam ediyor."

Y.T. şimdi Sçanit'ten sadece birkaç adım ötedeydi ve ısıyı yanaklarında hissedebiliyordu. Kanatlar açılabildikleri kadar açılmıştı. Kökleri parlak sarı-turuncu renkliydi ve ince uçlarına doğru

kırmızıdan kahverengiye dönüşüyordu. Yanan çimenlerden çıkan acı duman bazı ayrıntıları gizliyordu.

Düşündü: kanatların uçları daha önce gördüğü bir şeye benziyordu. Bir pencere tipi klimanın dışındaki ince, metal pervanelere benziyordu.

Ya da arabadaki radyatöre. Fan, motoru soğutmak için radyatörden hava üflüyordu.

"Radyatörleri var," dedi Y.T. "Sçanit'in soğumak için radyatörleri var." Tam şu anda istihbarat topluyordu.

Ama soğumuyordu. Daha da ısınıyordu.

Y.T. geçimini sağlamak için trafiğin içinde kayıyordu. Bu onun kendisine uygun bulduğu bir işti: trafiği yenmek. Ve bir arabanın açık bir otoyolda hızla giderken ısınmadığını biliyordu. Trafikte durduğu zaman ısınırdı. Çünkü sabit durduğunda, radyatörden yeteri kadar hava üflenmezdi.

Şu anda Sçanit'e olan da buydu. Hareket etmesi gerekiyordu, radyatörlerinden havanın üflenmesi gerekiyordu yoksa çok ısınıp eriyecekti.

"Tamam," dedi. "Bakalım patlayacak mı?"

Vücut, sivri bir burunda birleşiyordu. Ve ön tarafta, bir savaşçı uçağının ön camı gibi eğimli, siyah, cam bir kapak vardı. Sçanit'in gözleri varsa, buradan bakıyordu.

Onun altında, çenenin olması gereken yerde, el bombasının patlamasıyla çoğu uçmuş mekanik kalıntılar vardı.

Siyah ön camda – ya da bir yüz maskesi ya da ne deniyorsa – bir delik açılmıştı. Y.T.'nin elini sokabileceği kadar büyük bir delik. Deliğin diğer tarafı karanlıktı ve çok fazla bir şey göremiyordu, özellikle de radyatörlerden gelen parlak turuncu ışığa bu kadar yakınken. Ama içeriden kırmızı bir şeylerin geldiğini görebiliyordu. Ve bu Dexron II değildi. Sçanit yaralanmıştı ve kanıyordu.

"Bu şey gerçek," dedi. "Damarlarında kan var." Düşünüyordu: Bu istihbari bir bilgiydi. Ortağıyla bundan para kazanabilirdi.

Sonra düşündü: Zavallı şey kendini diri diri yakıyordu.

"Yapma. Dokunma ona, Y.T.," dedi Hiro.

Yanına yaklaştı, yüzünü ısıdan korumak için gözlüklerini taktı. Sçanit'in bacakları düzensiz hareketlerini kesti, sanki onu bekliyordu.

Eğildi ve ön bacaklarını tuttu. Bacaklar tepki verdi, Y.T.'nin elleri bacakları çekerken o da itici kaslarını sıkılaştırıyordu. Bir köpe-

ği ön bacaklarından tutup dans etmesini istemek gibiydi. Bu şey canlıydı. Ona tepki veriyordu. Biliyordu.

Hiro'ya baktı, her şeyi anladığından emin olmak istiyordu. Hiro anlıyordu.

"Aptal!" dedi Y.T. "Ben kendimi tehlikeye atıp senin ortağın olmak istediğimi söylüyorum ve sen bunun hakkında düşünmek istediğini söylüyorsun. Senin sorunun ne, seninle çalışacak kadar iyi değil miyim?"

Geri çekildi ve Sçanit'i çimlerin üzerinde sürüklemeye başladı. İnanılmaz derecede hafifti. O kadar hızlı koşması şaşırtıcı değildi. Onu kaldırabilirdi, kendini diri diri yakmak isteseydi.

Onu geri geri köpek kapısına doğru sürüklerken, çimlerin üzerinde kara, dumanı tüten bir leke bırakıyordu. Üniformasından çıkan buharı görebiliyordu. Y.T. köpek kapısına sığacak kadar ufak tefekti – onun yapabileceği ama Hiro'nun yapamayacağı bir şey daha. Genelde bu şeyler kilitli olurdu, onlarla daha önce uğraşmıştı. Ama bu kapı açıktı.

İçerisi parlak ve beyazdı. Köpek kapısından birkaç metre ötede bir çamaşır makinesine benzeyen siyah bir şey vardı. Bu, Sçanit'in kulübesiydi, karanlık ve mahremiyet içinde gizlendiği, yapması gereken işi beklediği yerdi. Duvardan çıkan kalın bir kabloyla bayiliğe bağlanıyordu. Şu anda kulübenin kapısı açıktı, bu da daha önce görmediği bir şeydi. Ve içinden buhar çıkıyordu.

Buhar değil. Soğuk bir şey. Nemli bir günde dondurucunun kapağını açtığınızda çıkan şey gibi.

Sçanit'i kulübesinin içine itti. Bir tür soğuk sıvı bütün duvarlara püskürdü ve Sçanit'in vücuduna bile ulaşamadan buhara dönüştü. Buhar kulübenin önüne o kadar güçlü bir şekilde çıkıyordu ki onu kıçının üstüne oturttu.

Uzun kuyruğu kulübenin önünde, yerde uzanıyor, köpek kapısından dışarı çıkıyordu. Bir kısmını kaldırdı, Sçanit'in omurgasının keskin, makine yapımı uçları eldivenlerine batıyordu.

Birden sertleşti, canlandı, bir anlığına titredi. Y.T. ellerini geri çekti. Kuyruk, kulübenin içinde bir yerlere çarpıyordu. Y.T. onun hareket ettiğini bile göremiyordu. Sonra kulübenin kapısı kapandı. Bir temizlikçi robot, beyni olan bir Elektrik Süpürgesi, başka bir kapı aralığından gürültüyle geldi ve yerdeki kan izlerini temizlemeye başladı.

Üst tarafında, giriş duvarında, etrafına pembe yaseminlerden oluşan bir çelenk asılmış, çerçevelenmiş bir poster vardı. Bu, pis pis sırıtan Bay Lee'nin bir fotoğrafıydı, altında da her zamanki sözleri vardı:

HOŞ GELDİNİZ!

Hong Kong'u ziyaret eden her sınıftan insana hoş geldiniz demek benim için bir zevktir. Ciddi bir iş ya da sadece eğlence için gelmiş olmanız fark etmez, bu küçük ortamda kendinizi evinizde hissedin. Herhangi bir tarafı size hoş gelmezse, lütfen bana bildirin ve ben de memnuniyetiniz için elimden geleni yaparım.

Biz, Büyük Hong Konglular, küçük ulusumuzun büyük gelişmeleriyle gurur duyarız. Bizim adamızı Kızıl Çin'in bir lütfü olarak görenler, birçok büyük sözde güçlerin, bizim büyük adımlarımız, tez canlılığımız, bütün insanların iyiliği ve kişisel başarılar konusundaki kayıtsız dilimiz karşısında dehşete düştüğünü görünce çok şaşırmışlardır. Tüm etnik grupların ve beşeriyetlerin güçlerini Üç Kural altında birleştirmek, ekonomik savaş tarihinde bir ilktir.

1. Bilgi, bilgi, bilgi!
2. Tamamen adil pazarlama!
3. Mutlak ekoloji!

Bu sancak altına imza atmayı kim reddedebilir? Hong Kong vatandaşlığınız yoksa, pasaport için hemen başvurun! Bu ay, her zamanki HK$100'lık ücret talep edilmeyecektir. Aşağıdaki kuponlardan bir tane doldurun. Kupon yoksa, deneyimli operatörlerimizden yardım almak için hemen 1-800-HONG KONG'u arayın.

Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u özel, tamamen ülke yasaları dışında, özerk, yarı-ulusal bir oluşumdur. Diğer uluslar tarafından tanınmaz ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin bir parçası olan eski İngiliz Sömürgesi Hong Kong'la hiçbir bağı yoktur. Çin Halk Cumhuriyeti, Bay Lee'den, Büyük Hong Kong Hükümeti'nden, dolayısıyla hiçbir vatandaştan, Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'unun sahip olduğu ya da hak talep ettiği bölgelerde, binalarda, belediyelerde, kurumlarda ya da gayrimenkullerde meydana gelen yerel yasaların ihlalinden, fiziksel yaralanmalardan ya da mala zarar vermeden sorumlu değildir.

Hemen bize katılın!
Müteşebbis ortağınız,
Bay Lee

Yarı-Otonom Koruma Birimi #A-367 küçük, serin kulübesinde uluyordu.

Bahçe çok sıcaktı ve kendini kötü hissetmişti. Ne zaman bahçeye çıksa, sürekli koşması gerekiyordu yoksa ısınıyordu. Yaralandığında ve bir süre yerde yatmak zorunda kaldığında, daha önce hiç hissetmediği kadar ısınmıştı.

Artık ısıyı hissetmiyordu. Ama hâlâ yaralıydı. Yaralı ulumasını yapıyordu. Bütün komşu köpeklere yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Onlar da üzülüyor, ulumasını tekrar ediyor ve diğer köpeklere iletiyordu.

Çok geçmeden bir veteriner arabasının yaklaştığını duydu. İyi kalpli veteriner gelecek ve onu iyileştirecekti.

Tekrar havlamaya başladı. Diğer köpeklere, kötü yabancıların gelip onu nasıl yaraladığını anlatıyordu. Ve yerde yatmak zorundayken bahçenin ne kadar sıcak olduğunu. Ve iyi bir kızın ona nasıl yardım ettiğini ve onu kulübesine taşıdığını.

Hong Kong bayiliğinin önünde, Y.T. bir süredir orada duran siyah, lüks bir araba fark etti. Bunun Mafya olduğunu anlamak için plakayı görmesine gerek yoktu. Sadece Mafya böyle arabalar kullanırdı. Camlar karartılmıştı ama içeriden birinin ona baktığını biliyordu. Bunu nasıl yapıyorlardı? Bu siyah, lüks arabaları her yerde görürdünüz ama hareket ettiklerini, bir yere gittiklerini asla görmezdiniz. Y.T. içlerinde motor olduğundan bile emin değildi.

"Tamam. Üzgünüm," dedi Hiro. "Ben kendi işimi yapmaya devam edeceğim ama bulabileceğin her istihbari bilgi için ortaklığımız var. Yarı yarıya bölüşeceğiz."

"Anlaştık," dedi Y.T., kaykayına binerken.

"İstediğin zaman ara. Kartvizitim var sende."

"Hey, bir şey soracağım. Kartvizitinde müzikle ilgilendiğin yazıyor."

"Evet."

"Vitaly Chernobyl and the Metldowns'u duydun mu hiç?"

"Hayır. Bir müzik grubu mu?"

"Evet. En iyi müzik grubu. Bir ara dinle, dostum, çok ünlü olacaklar."

Y.T. yola çıktı ve Blooming Greens plakalı bir Audi'ye yapıştı.

Bu araba onu eve götürecekti. Annesi muhtemelen yatakta, uyuyor gibi yapıyor, endişeleniyordu.

Blooming Greens girişinden yarım blok önce Audi'den ayrıldı ve bir McDonald's'a girdi. Kadınlar tuvaletine gitti. Asma bir tavanı vardı. Üçüncü tuvaletin kapağının üzerine çıktı, tavandaki levhalardan birini itti ve kenara aldı. Pamuklu, çiçek desenli bir elbise kolu göründü. Tuttu ve bütün her şeyi aşağı çekti; bluz, pileli etek, Vicky's'den alınmış iç çamaşırları, deri ayakkabılar, kolye ve küpeler, lanet bir çanta. RadiKS üniformasını topladı, tavana tıkıştırdı, çıkardığı levhayı yerine koydu. Sonra kıyafetleri giydi.

Şimdi, bu sabah annesiyle kahvaltı ederkenki haline geri dönmüştü.

Kaykayını Blooming Greens'e inen sokakta elinde taşıdı. Burada kaykay taşımak yasaldı ama yolda kullanmak yasadışıydı. Sınır noktasında pasaportunu gösterdi, yepyeni kaldırımda dört yüz metre yürüdü ve verandasının ışığı açık olan evine girdi.

Annesi her zamanki gibi çalışma odasında, bilgisayar karşısında oturuyordu. Annesi Federallerle çalışıyordu. Federaller çok para kazanmıyordu ama bağlılıklarını göstermek için çok çalışmak zorunda kalıyorlardı.

Y.T. içeri girdi ve annesine baktı. Annesi sandalyeye yığılmış, sanki poz veriyormuş gibi ellerini yüzüne koymuş, çoraplı ayaklarını yukarı kaldırmıştı. Bulaşık süngerine benzeyen çok ucuz Federal çoraplarından giyiyordu, yürüdüğü zaman eteğinin altında kalçaları birbirine sürtünür, hışırtılı bir ses çıkarırdı. Masanın üstünde birkaç saat önce buz olan suyla dolu, dayanıklı bir Ziploc torba vardı. Y.T. annesinin sol koluna baktı. Kollarını kıvırmıştı, dirseğinin biraz üstünde, tansiyon kolluğunu taktıkları yerde yeni bir yara görünüyordu. Federallerin haftalık yalan makinesi testi.

"Sen misin?" diye bağırdı annesi, Y.T.'nin odada olduğunu fark etmemişti.

Y.T. annesini şaşırtmamak için mutfağa çekildi. "Evet, anne," diye bağırdı. "Günün nasıl geçti?"

"Yorgunum," dedi annesi. Her zaman böyle söylerdi.

Y.T. gizlice dolaptan bir bira aldı ve sıcak bir banyo yapmaya gitti. Su, onu rahatlatan bir uğultu sesi çıkarıyordu, annesinin komodininin üzerinde duran beyaz gürültü jeneratörünün sesi gibi.

-13-

Japon iş adamı, parçalara bölünmüş bir halde Kara Güneş'in zemininde yatıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde (tek parçayken çok gerçek görünüyordu), Hiro'nun kılıcıyla kestiği yerlerde hiç et, kan ya da organ görünmüyordu. İnce bir üstderi katmanından, çok karmaşık bir şişme bebekten başka bir şey değildi. Ama içindeki hava dışarı çıkmamıştı, yere yığılamamıştı. Kılıcın kestiği yere bakıp et ve kemik yerine, derinin diğer tarafını görebiliyordunuz.

Bu, metafora uygun değildi. Avatar gerçek bir beden gibi hareket etmiyordu. Bütün Kara Güneş patronlarına, bir hayal dünyasında yaşadıklarını hatırlatıyordu. İnsanlar bunu hatırlamaktan nefret ediyordu.

Hiro, Kara Güneş'in kılıç dövüşü algoritmalarını yazdığında – sonrasında bütün Metaevren tarafından alınan ve kullanılan kod – sonuçlarıyla başa çıkabilecek iyi bir yol olmadığını fark etmişti. Avatarların ölmemesi gerekiyordu. Parçalara ayrılmaması gerekiyordu. Metaevrenin yaratıcıları böyle bir şeye talep olacağını önceden anlayacak kadar hastalıklı değildi. Ama bir kılıç dövüşünün bütün olayı, birini kesmek ve öldürmekti. Bu yüzden, Metaevrenin zamanla etkisiz, parçalara ayrılmış, asla yere düşmeyen avatarlarla dolmaması için Hiro hızlı ve geçici bir çözüm bulmak zorunda kaldı.

Öncelikle, birisi bir kılıç dövüşünü kaybettiğinde, bilgisayarının, küresel ağla yani Metaevrenle bağlantısı kesiliyordu. Sistemden doğrudan atılıyordu. Bu, Metaevrenin sunabileceği en yakın ölüm simülasyonuydu ama asıl yaptığı, kullanıcının canını sıkmaktı.

Ayrıca, kullanıcı birkaç dakika Metaevrene geri dönemiyordu. Sisteme giremiyordu. Çünkü avatarı hâlâ parçalara ayrılmış halde Metaevrendeydi ve avatarınız aynı anda iki yerde bulunamazdı. Bu yüzden, kullanıcı, avatarı imha edilene kadar geri dönemiyordu.

Parçalanmış avatarların imha edilmesinden hayalet Mezarlık Programları sorumluydu, Hiro'nun icat etmek zorunda kaldığı yeni bir Metaevren özelliği. Bunlar, Ninja gibi siyah giyinmiş, gözleri bile görünmeyen, küçük, esnek karakterlerdi. Sessiz ve hızlılardı. Hiro rakibinin parçalanmış bedeninden uzaklaşırken, onlar Kara Güneş'in zemininindeki görünmez kapaklardan çıktı,

ölüler diyarından yukarı tırmandı ve ölen iş adamının etrafında toplandı. Saniyeler içinde parçaları siyah torbalara koydular. Sonra gizli kapaklarından aşağıya indiler ve Kara Güneş'in altındaki gizli tünellerde gözden kayboldular. Birkaç meraklı patron onları takip etmeye çalıştı, gizli kapakları açmaya çalıştı ama avatarlarının parmakları pürüzsüz, mat siyah zeminden başka bir şey bulamadı. Tünel sistemine sadece Mezarlık Programları erişebilirdi.

Ve bir de Hiro. Ama o da nadiren kullanırdı.

Mezarlık Programları, avatarı Kara Güneş'in merkezinin altındaki sonsuz ateşe, Rogus[14]'a götürecekti ve yakacaktı. Alevler avatarı yok eder etmez, Metaevrenden kaybolacaktı ve sonra sahibi yeni bir avatar oluşturarak her zamanki gibi oturum açabilecekti. Ama bir dahaki sefere daha temkinli ve nazik olması gerekecekti.

Hiro alkışlayan, ıslık çalan ve tezahürat yapan avatarlara baktı ve görüntülerinin yavaş yavaş kaybolduğunu fark etti. Şu anda bütün Kara Güneş sanki ince bir tüle yansıtılıyormuş gibi görünüyordu. O tülün diğer tarafında ışıklar parlıyor, görüntüyü bastırıyordu. Sonra tamamen yok oldu.

Gözlüklerini çıkardı ve kendini u-stor-it'in otoparkında dikilmiş, elinde bir katana tutarken buldu.

Güneş yeni batmıştı. Onlarca insan belli bir mesafede onun etrafında duruyordu, park edilmiş arabaların arkasına saklanmış, onun bir sonraki hareketini bekliyorlardı. Çoğu, oldukça korkmuştu ama birkaçı sadece heyecanlıydı.

Vitaly Chernobyl evlerinin kapısında dikiliyordu. Saç modeli parlıyordu. Yumurta akı ve diğer proteinlerle sabitleştirilmişti. Bu maddeler ışığı kırıp küçük tayfsal parçalar fırlatıyordu, misket bombalı bir gökkuşağı. Şu anda Kara Güneş'in küçük bir görüntüsü, Hiro'nun bilgisayarından Vitaly'nin kıçına yansıtılıyordu. Sürekli ayak değiştiriyordu, sanki iki ayağının üzerinde aynı anda durmak sabahın bu saatinde çok karmaşık gibiydi ve hangi ayağını kullanacağına karar verememişti.

"İşime engel oluyorsun," dedi Hiro.

"Gitme zamanı," dedi Vitaly.

"Gitme zamanı olduğunu sen mi söylüyorsun? Bir saattir uyanmanı bekliyorum."

14 Eskiden üzerinde ölülerin yakıldığı odun yığını

Hiro yaklaştıkça, Vitaly kararsızca onun kılıcını izledi. Vitaly'nin gözleri kuru ve kızarmıştı, alt dudağında da mandalina büyüklüğünde bir frengi çıbanı çıkmıştı.

"Kılıç dövüşünü kazandın mı?"

"Tabii ki lanet kılıç dövüşünü kazandım," dedi Hiro. "Ben dünyadaki en iyi kılıç dövüşçüsüyüm."

"Ve yazılımı da sen yazdın."

"Evet. O da var," dedi Hiro.

Vitaly Chernobyl and the Meltdowns, kaçırılmış eski-Sovyet mülteci gemilerinden biriyle Long Beach'e geldiğinde, Kiev'de bıraktıkları gibi büyük ve boş betonarme alanlar aramak için güney California'ya yayıldılar. Evlerini özlememişlerdi. Sanatlarını icra etmek için böyle ortamlara ihtiyaçları vardı.

Los Angeles Nehri doğal bir sahneydi. Ve bir sürü güzel üst geçit vardı. Tek yapmaları gereken, gizli yerleri çoktan keşfetmiş olan kaykaycıları takip etmekti. Kaykaycılar ve nükleer fuzzgrunge toplulukları aynı ortamlarda büyürdü. Vitaly ve Hiro da şu anda oraya gidiyordu.

Vitaly'nin çok eski bir Volkswagen Vanagon'u vardı, onu geçici bir karavana dönüştüren bir üst bölmesi olan türdendi. Hiro Protagonist'le tanışana kadar sokakta bu arabada ya da muhtelif Uyu-Geç bayiliklerinde yaşardı. Şimdi, Vanagon'un sahibinin kim olduğu konusu tartışmaya açıktı çünkü Vitaly'nin Hiro'ya arabanın teknik değerinden daha fazla borcu vardı. Bu yüzden ortak kullanıyorlardı.

Vanagon'u u-stor-it'in diğer tarafına sürdüler, yüzlerce küçük çocuğu yük rampasından kovmak için kornaya basmak ve selektör yapmak zorunda kaldılar. Burası bir çocuk bahçesi değildi.

Geniş bir geçitten aşağı doğru indiler. Yolun her santiminde izin istemeleri gerekiyordu çünkü küçük Maya kamplarının, Budist tapınaklarının ve Vertigo, Apple Pie, Fuzzy Buzzy, Nathex, Mustard gibi şeylerle uçmuş fakir beyazların üstünden geçiyorlardı. Yerin süpürülmesi gerekiyordu: kullanılmış şırıngalar, hap şişeleri, yakılmış kaşıklar, pipo sapları. Başparmağı büyüklüğünde, bir ucunda kırmızı bir kapağı olan şeffaf, plastik, küçük hortumlar da vardı. Bunlar hap şişeleri olabilirdi ama kapakları hâlâ kapalıydı ve pipocular boş bir şişenin kapağını kapatacak kadar

titiz değildi. Bu, Hiro'nun daha önce duymadığı bir şey olmalıydı.

Bir yangın kapısından u-stor-it'in başka bir tarafına geçtiler, burası da tamamen aynı görünüyordu (Amerika'da her şey aynı görünüyordu, artık dönüşüm yoktu). Vitaly'nin dolabı sağdan üçüncü dolaptı, gerçek amacı için kullanılan – depolama – 5'e 10, küçücük bir dolap.

Vitaly kapıya yöneldi ve kilidin şifresini hatırlamaya çalıştı, birkaç tahminde bulunmak gerekiyordu. Sonunda kilit açıldı. Vitaly sürgülü kapıyı açtı. Dolap çoğunlukla, üzerine hoparlör ve amfiler konulmuş, dört tekerlekli birkaç platform el arabasıyla doluydu.

Hiro ve Vitaly el arabalarını yük rampasına götürdü, eşyaları Vanagon'a koydu ve boş el arabalarını dolaba geri koydu. El arabaları, teknik olarak kamu malıydı ama buna kimse inanmıyordu.

Konser sahnesine giden yol uzundu. Vitaly, hızın Tanrı olduğu teknosentrik L.A. manzarasına karşı çıkarak saatte yaklaşık altmış kilometreyle gittiği için yol daha da uzuyordu. Trafik de iyi değildi. Bu yüzden Hiro bilgisayarını arabanın çakmağına bağladı ve Metaevrene bağlandı.

Artık, ağa bir fiber optik kabloyla bağlı değildi, böylelikle dış dünyayla olan bütün iletişimi radyo dalgalarıyla kurulmak zorundaydı, bunlar da daha yavaş ve daha güvenilmezdi. Kara Güneş'e girmek iyi bir fikir değildi – berbat görünecekti ve diğer patronlar ona sanki siyah-beyazmış gibi bakacaktı. Ama ofisine girmesinde bir sorun yoktu çünkü bu, kucağındaki bilgisayarın içinde oluşturuluyordu; bunun için dış dünyayla iletişime geçmesi gerekmiyordu.

Sokağın biraz dışındaki eski hacker semtindeki küçük, güzel evindeki ofisine girdi. Oldukça Japon tarzındaydı, yerde hasır kilimler vardı. Masası maun ağacından yapılmıştı, kırmızı ve büyüktü. Önünde bir pano açıldı, gürültüyle akan bir deresi ve sinekleri yakalamak için arada sırada zıplayan alabalıkları olan bir bahçe göründü. Teknik olarak göletin sazan balıklarıyla dolu olması gerekiyordu ama Hiro sazan balıklarını diplerde duran ve kanalizasyon atığı yiyen yenilmez dinozorlar olarak düşünecek kadar Amerikalıydı.

Yeni bir şey vardı: greyfurt büyüklüğünde bir küre, Dünya Gezegeninin bütün ayrıntılarıyla kurgulanmış bir temsili, Hiro'nun gözlerinin önünde boşlukta asılı duruyordu. Hiro bunu duymuştu ama hiç görmemişti. Basitçe Dünya adında bir MİŞ yazılımıydı.

Sahip olduğu uzamsal bilgileri takip etmek için MİŞ'in kullandığı kullanıcı arayüzüydü – bütün haritalar, iklim verileri, mimari planlar ve uydu gözlem olayları.

Hiro birkaç yıldır bunu düşünüyordu, istihbarat işi iyi giderse belki Dünya'ya katılabilecek kadar para kazanabilir ve ofisinde bu şeye erişebilirdi. Şimdi birdenbire önündeydi, ücretsizdi. Aklına gelen tek açıklama, bunu ona Juanita'nın vermiş olduğuydu.

Ama her şeyin bir sırası vardı. Babil/Bilgi Kıyameti kartı hâlâ avatarının cebindeydi. Kartı çıkardı.

Ofisinin duvarlarını oluşturan ince kâğıt paneller açıldı. Diğer tarafta, Hiro, daha önce orada olmayan büyük, loş ışıklı bir oda gördü; görünüşe göre Juanita gelmiş ve evine büyük bir katkıda bulunmuştu. Bir adam ofise girdi.

Kütüphaneci program, sevimli, elli yaşlarında, beyaz saçlı, açık mavi gözlü, sakallı bir adamdı ve bir iş gömleğinin üstüne V yaka bir kazak giymiş, kabaca dokunmuş yün bir kravat takmıştı. Kravat gevşetilmiş, kollar kıvrılmıştı. Sadece bir yazılım parçası olmasına rağmen neşeli görünüyordu; Kütüphanedeki sonsuz bilgi yığınının arasında, büyük bir gönderme ağının üzerinde dans eden bir örümceğin kıvraklığıyla hareket ediyordu. Kütüphaneci, Dünya'dan bile daha fazla paraya mal olan tek MİŞ yazılımıydı; yapamadığı tek şey düşünmekti.

"Buyurun efendim," dedi Kütüphaneci. Hevesliydi ama iğrenç bir şekilde neşeli değildi; ellerini arkasında kavuşturdu, topuklarının üzerinde hafifçe sallandı, yarım çerçeveli gözlüklerinin üstünden bir şeyler bekleyerek kaşlarını kaldırdı.

"Babil bir şehir, değil mi?"

"*Efsanevi* bir şehirdi," dedi Kütüphaneci. "Babil ismi İncil'de geçer. Kelime Sami diline aittir; Bab kapı demektir ve El de Tanrı, yani Babil (Babel) "Tanrının Kapısı" demektir. Ama muhtemelen anlaşılmaz bir dilde konuşan birini taklit ederek, çıkardığı sese göre isimlendirilmiş bir kelime. İncil kelime oyunlarıyla dolu."

"Gökyüzünü delen bir kule yapmışlar ve Tanrı onu yıkmış."

"Bu da genel yanlış kanılardan biri. Tanrı kuleye bir şey yapmadı. 'Tanrı dedi ki 'Onlar bir kavimdir, ve onların hepsinin bir dili var; ve bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar. Gelin, aşağı inelim ve dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.' Sonra Tanrı

onları yeryüzüne dağıttı ve kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil adı verildi, çünkü Tanrı bütün insanların dilini orada karıştırdı.' Tekvin 11: 6-9, Düzenlenmiş Standart Versiyon."

"Yani kule yıkılmadı. Sadece yapılamadı."

"Doğru. Yıkılmadı."

"Yani düzmece bu."

"Düzmece?"

"Tamamen yanlış. Juanita, İncil'de hiçbir şeyin tamamen doğru ya da tamamen yanlış olmadığına inanıyor. Bu tamamen yanlış olduğuna göre, o zaman İncil de yalan. Ve tamamen doğruysa da, o zaman Tanrı'nın varlığı kanıtlanır ve inanca yer kalmaz. Babil hikâyesi tamamen yanlış çünkü göğü delen bir kule yaptılarsa ve Tanrı bunu yıkmadıysa, o zaman bu kule ya da en azından görülebilir bir kalıntısı hâlâ bir yerlerde olurdu."

"Çok uzun bir kule olduğunu düşünerek geçersiz bir kanıya varıyorsunuz. Kule aslında "tepesi göklere ulaşan" olarak tarif edilmiştir. Yüzyıllar boyunca bu, tepesi o kadar yüksek ki kule gök kubbeye ulaştı diye yorumlanmıştır. Ama geçen yüzyılda, gerçek Babil ziguratları ortaya çıktığında, tepelerine çizilmiş astrolojik şemalar – gök kubbe resimleri – bulundu."

"Peki, o zaman *gerçek* hikâye şu; tepesine göksel şemalar kazınmış bir kule yapıldı. Bu, gök kubbeye ulaşan bir kuleden daha inandırıcı."

"İnandırıcıdan da öte," diye hatırlattı Kütüphaneci. "Bu yapılar gerçekten bulundu."

"Neyse, diyorsun ki Tanrı onlara kızıp aşağı indiğinde kuleye bir şey olmadı. Ama bir bilgi talihsizliği yüzünden kuleyi yapmayı bırakmak zorunda kaldılar – birbirleriyle konuşamıyorlardı."

" 'Talihsizlik' astrolojik bir terimdir, 'kötü yıldız' anlamına gelir," dedi Kütüphaneci. "Pardon – ama iç yapım yüzünden konuyla ilgili olmayan kelimelere bağımlıyım."

"Önemli değil, gerçekten," dedi Hiro. "Oldukça düzgün bir yazılımsın. Kim yazdı seni?"

"Büyük çoğunluğunu kendim yazıyorum," dedi Kütüphaneci. "Yani, tecrübeyle öğrenme yeteneğim var. Ama bu yetenek aslında yaratıcım tarafından içime kodlandı."

"Seni kim yazdı? Belki tanıyorumdur," dedi Hiro. "Bir sürü hacker tanıyorum."

"Profesyonel bir hacker tarafından kodlanmadım, Kongre Kütüphanesi'nde kodlamayı kendi kendine öğrenen bir araştırmacı tarafından kodlandım. Önemli bilgileri bulmak için alakasız ayrıntıları inceleme problemine kendisini adamıştı. Adı Dr. Emanuel Lagos."

"Adını duymuştum," dedi Hiro. "Yani bir tür meta-kütüphaneciydi. Bu çok komik, MİŞ'te takılan o yaşlı CIA ajanlarından biri diye tahmin etmiştim."

"CIA'le hiç çalışmadı."

"Peki. Şimdi işleri bitirelim. L. Bob Rife ile ilgili ücretsiz bilgilerin hepsini bul ve kronolojik sıraya diz. Ücretsiz kelimesi önemli."

"Televizyon ve gazeteler, evet efendim. Bir dakika efendim," dedi Kütüphaneci. Arkasını döndü ve çıktı. Hiro dikkatini Dünya'ya verdi.

Ayrıntı seviyesi inanılmazdı. Çözünürlük, netlik, sadece görüntüsü bile, Hiro ya da bilgisayarlardan anlayan birine bu yazılım parçasının ciddi bir iş olduğunu söylüyordu.

Sadece kıtalar ve okyanuslar yoktu. Los Angeles'ın tam üstündeki yer eş zamanlı yörüngedeki bir noktadan dünyanın göründüğü gibi görünüyordu. Hava sistemleri – büyük, dönen bulut galaksileri kürenin tam üstünde duruyor, okyanusların üzerinde gri gölgeler oluşturuyordu – ve kutuplarda, denizde süzülen ve parçalanan buzullarla tamamlanmıştı. Kürenin yarısı güneş ışığıyla aydınlanmıştı ve yarısı da karanlıktı. Ara çizgi – gece ve gündüz arasındaki çizgi – L.A.'i yeni geçmiş, şimdi Pasifik'in üzerinden batıya doğru gidiyordu.

Her şey ağır çekimde gidiyordu. Hiro yeterince uzun süre bakarsa bulutların şekil değiştirdiğini görebiliyordu. Doğu kıyısında gece açık gibiydi.

Kürenin yüzeyinde hızla hareket eden bir şey dikkatini çekti. Bir sivrisinek olmalı diye düşündü. Ama Metaevrende sivrisinek yoktu. Odaklanmaya çalıştı. Bilgisayar, korneasından düşük-güçlü lazerleri geri göndererek odaktaki değişikliği hissetti ve Hiro güçlükle solumaya başladı çünkü sanki yörünge çizgisinden düşmüş, uzayda yürüyen bir astronot gibi küreye doğru çekiliyordu. Sonunda kontrol altına alabildiğinde, dünyadan sadece birkaç yüz mil yukarıdaydı, bir bulut kümesine bakıyordu ve altında süzülen sivrisineği görebiliyordu. Bu, alçaktan uçan bir MİŞ uydusuydu,

bir kutup yörüngesinde kuzeyden güneye doğru dönüyordu.

"İstediğiniz bilgiler, efendim," dedi Kütüphaneci.

Hiro irkildi ve kafasını kaldırıp baktı. Dünya onun görüş alanından çıktı ve Kütüphaneci göründü, masanın önünde duruyor, bir hypercard uzatıyordu. Gerçeklikteki bütün kütüphaneciler gibi, bu hayalet program da ayak sesleri duyulmadan hareket edebiliyordu.

"Yürürken biraz daha fazla ses çıkarabilir misin? Ben çok çabuk irkilirim," dedi Hiro.

"Elbette, efendim. Özür dilerim."

Hiro hypercardı almak için uzandı. Kütüphaneci bir adım öne geldi ve ona doğru eğildi. Bu kez ayağı, hasır kilimin üzerinde yumuşak bir ses çıkardı ve Hiro bacağının üzerinden kayan pantolonunun beyaz gürültüsünü de duyabildi.

Hiro hypercardı aldı ve ona baktı. Ön tarafında şu yazıyordu:

Kütüphane araştırması sonuçları:
Lawrence Robert Rife, 1948-

Kartın arkasını çevirdi. Arka tarafı bir sürü, tırnak büyüklüğünde simgeyle bölünmüştü. Bazıları gazetelerin küçük ön sayfa resimleriydi. Birçoğu renkli, parlak dikdörtgenlerdi: canlı videolar gösteren küçük televizyon ekranları.

"Bu imkânsız," dedi Hiro. "Şu an bir Volkswagen kamyonette oturuyorum. Hücresel bir bağla bağlanıyorum. O kadar videoyu benim sistemime bu kadar hızlı göndermiş olamazsınız."

"Bir şey göndermeye gerek kalmadı," dedi Kütüphaneci. "L. Bob Rife ile ilgili bütün mevcut videolar Dr. Lagos tarafından toplanmış ve sisteminizdeki Babil/Bilgi Kıyameti belleğine yerleştirilmişti."

"Öyle mi?"

-14-

Hiro kartın sol üst köşesindeki küçük televizyona dikkatlice baktı. Ekran büyüdü ve biraz ilerisinde otuz santimlik düşük çözünürlüklü bir televizyona dönüştü. Sonra video görüntüsü oynamaya başladı. Altmışlardaki bir lise futbol maçının sekiz milimetrelik bir film görüntüsüydü. Film müziği yoktu.

"Ne maçı bu?"

"Odessa, Teksas, 1965. L. Bob Rife sol bek oynuyor, koyu renk formalı, sekiz numara."

"İhtiyacım olan şey daha az ayrıntı. Bu şeylerin bazılarını özetleyebilir misin?"

"Hayır. Ama içindekileri kısaca listeleyebilirim. Bellekte on bir tane lise futbol maçı var. Rife son sınıfta Teksas takımının yedek oyuncularındandı. Sonra akademik bir burs alarak Rice Üniversitesi'ne başladı ve futbol takımına girdi, bu yüzden on dört tane de üniversite futbol maçının kayıtları var. Rife'ın üniversitedeki bölümü iletişimdi."

"Şimdiki durumunu düşününce gayet mantıklı."

"Houston piyasasında bir spor muhabiri oldu, bu dönemden elli saatlik bir film var – çoğunlukla görülmemiş videolar, tabii ki. Bu işte iki yıl çalıştıktan sonra, Rife petrol işinde esaslı bir yatırımcı olan büyük amcasıyla bir işe başladı. Bu konuyla ilgili birkaç gazete haberi var ve okurken fark ettim ki hepsinin metinleri birbirine benziyor – yani hepsi aynı kaynaktan çıkmış."

"Bir basın bülteni."

"Sonra beş yıl boyunca başka haber yok."

"Bir şeyler planlıyormuş."

"Sonra daha fazla haber görmeye başlıyoruz, çoğunlukla Houston gazetelerinin Din sayfalarında, Rife'ın çeşitli kuruluşlara yaptığı bağışlar ayrıntılı bir şekilde anlatılıyor."

"Bu bana özet gibi geldi. Özet yapamadığını sanıyordum."

"Gerçekten yapamıyorum. Kısa süre önce Dr. Lagos'un Juanita Marquez'e benim yanımda yaptığı özetten alıntı yapıyordum, onlar da aynı verileri gözden geçiriyordu."

"Devam et."

"Rife, Highlands Baptist Kilisesi'ne 500$; Bayside Pentakos-

tal Gençler Ligi'ne 2,500$; Yeni Teslis Pentakostal Kilisesi'ne 150,000$; Rife İncil Okulu'na 2,3 milyon $; Rife İncil Okulu'nun arkeoloji bölümüne 20 milyon $ ve bilgisayar bilimi bölümüne 100 milyon $ bağışladı. Hepsinin başkanı Papaz Wayne Bedford."

"Bu bağışlar enflasyonun yükselmesinden önce mi yapılmış?"

"Evet efendim. Bunlar, ifadeye göre, gerçek para."

"Şu Wayne Bedford denen adam – Papaz Wayne'in Cennet Kapıları'nı işleten Papaz Wayne mi?"

"Aynı adam."

"Rife'ın Papaz Wayne'i satın aldığını mı söylüyorsun?"

"Papaz Wayne'in bayiliğini yürüten çok uluslu Cennet Kapıları ortaklığında büyük bir hissesi var."

"Tamam, bunu incelemeye devam edelim," dedi Hiro.

Hiro, Vitaly'nin konser alanına hâlâ yaklaşmadığını teyit etmek için gözlüklerinin üstünden baktı. Sonra tekrar geri döndü ve Lagos'un topladığı video ve haberleri incelemeye devam etti.

Rife'ın Papaz Wayne'e bağış yaptığı yıllarda, gazetelerin iş sayfalarında da Rife artan bir sıklıkla görülüyordu, önce yerel gazetelerde ve sonra da *The Wall Street Journal* ve *The New York Times*'da. Japonlar birbirlerini gözeterek onu telekomünikasyon piyasasının dışında bırakmaya çalıştıktan sonra büyük bir propaganda mücadelesi olmuştu – bariz halkla ilişkiler oyunları. Sonra Rife bunu Amerikan basınına taşımıştı, kendi parasının 10 milyon dolarını Amerikalıları, Japonların ikiyüzlü düzenbazlar olduklarına inandırmak için harcamıştı. Sonunda Japonlar pes edip onun, ülkedeki ve dolayısıyla Doğu Asya'nın büyük bir kısmındaki fiber optik piyasasını ele geçirmesine izin verdikten sonra zaferi *The Economist*'in kapağındaydı.

En sonunda, yaşam tarzıyla ilgili şeyler görünmeye başladı. L. Bob Rife, reklamcısına, daha insancıl bir yönünün gösterilmesini istediğini söylemişti. Rife, Birleşik Devletler hükümetinde üretim fazlası olan yeni bir yat aldıktan sonra, onun hakkında şişirme haber yapan bir şahsi gazetecilik programı vardı.

L. Bob Rife, on dokuzuncu yüzyıl tekelcilerinin sonuncusu, kaptan köşkünde dekoratörüyle görüşürken gösteriliyordu. Rife'ın bu gemiyi Deniz Kuvvetleri'nden aldığı düşünülünce, gemi bu haliyle iyi görünüyordu ama onun için yeterince Teksaslı değildi. Temizlenip tekrar yapılmasını istiyordu. Sonra, Rife'ın, dü-

mene benzeyen bedenini, geminin dar geçitlerinde ve dik merdivenlerinde hareket ettirirken çekilmiş videoları vardı. Muhabire iç kısımdaki tipik, sıkıcı gri, çelik Deniz Kuvvetleri sütunlarına çeki düzen vereceğini söylüyordu.

"Rockefeller'ın kendine aldığı yatın hikâyesini bilirsiniz. Oldukça küçük bir yat almıştı, yaklaşık yirmi metre uzunluğunda. O zamanın standartlarına göre küçüktü. Ve biri ona neden gidip böyle küçücük bir yat aldığını sorduğu zaman, o adama bakıp 'Kim olduğumu sanıyorsunuz, Cornelius Vanderbilt mi?' demişti. Pekâlâ, neyse, yatıma hoş geldiniz."

L. Bob Rife, büyük bir açık hava asansöründe muhabir ve bütün kamera ekibiyle dikilirken bunu söylüyordu. Asansör yukarı çıkıyordu. Arka planda Pasifik Okyanusu vardı. Rife son cümlesini bitirirken aniden asansör en tepeye çıktı ve kamera döndü. Eskiden A.B.D. Deniz Kuvvetleri'nin uçak gemisi ama şimdi, şiddetli bir açık artırma savaşında General Jim'in Savunma Sistemi ve Amiral Bob'un Evrensel Güvenliği'ni bozguna uğratan L. Bob Rife'ın şahsi yatı olan *Enterprise*'ın güvertesinden dışarı bakıyordu. L. Bob Rife, geminin uçuş güvertesinin devasa alanlarına hayranlıkla bakmak için ilerledi ve burayı Teksas'ın bazı bölgelerine benzetti. Alanın bir kısmını toprakla kaplatıp orada sığır yetiştirmenin eğlenceli olacağını söyledi.

İş çevresi için, anlaşılan daha sonra çekilmiş başka bir görüntü vardı: Kaptan köşkünün tamamen yeniden yapıldığı *Enterprise*'da, L. Bob Rife masasında oturuyor, bıyığına ağda yaptırıyordu. Kadınların bacaklarına ağda yaptırması gibi değildi. Sadece kıvrımlarını düzelttiriyordu. Ağdacı çok kısa boylu, Asyalı bir kadındı ve o kadar hassas davranıyordu ki L. Bob Rife'ın konuşmasını bile bölmüyordu. Kore ve Çin'deki kablolu TV ağını genişletme ve Sibirya ve Ural Dağları'ndan geçen büyük fiber optik ana hatla birleştirme çabalarından bahsediyordu.

"Evet, bilirsiniz, bir tekelcinin işi asla bitmez. Mükemmel tekel diye bir şey yoktur. Yüzde birin son onda birini asla elde edemezsiniz gibi görünür."

"Kore'de hükümet hâlâ güçlü değil mi? Oradaki kanunlarla çok sorununuz olmalı."

L. Bob Rife güldü. "Bilirsiniz, dünyaya ayak uydurmaya çalışan hükümet yöneticilerini izlemek benim en sevdiğim eğlencedir.

Ma Bell'i nasıl bitirdiklerini hatırlıyor musunuz?"

"Sadece biraz." Muhabir, yirmilerinde bir kadındı.

"Onların ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Sesli iletişim tekeli."

"Doğru. Benimle aynı işteydiler. Bilgi işi. Küçük, bakır kablolarla telefon konuşmalarını tek tek aktarmak. Hükümet onları bitirdi – ben otuz eyalette kablolu TV bayiliklerini açarken. Ah! Buna inanabiliyor musunuz? Ford Model T ve uçak piyasaya sürüldüğü zaman, atlarla ilgili bir düzenleme yapmak gibi sanki."

"Ama kablolu TV sistemi telefon sistemiyle aynı değil."

"O esnada değildi, çünkü sadece yerel bir sistemdi. Ama yerel sistemlerinizi tüm dünyaya yaydığınızda, tek yapmanız gereken onları birbirine bağlamak ve evrensel bir ağ yaratmak. Telefon sistemi kadar büyük. Hem de bu, bilgiyi on bin kat daha hızlı aktarıyor. Görüntüler, sesler, veriler, aklınıza ne gelirse."

Sade bir Halkla İlişkiler oyunu, L. Bob Rife'ın belirli bir konuda tuttuğu tarafı anlatmaktan başka herhangi bir amacı olmayan yarım saatlik bir televizyon reklamı. Görünüşe göre Rife'ın programcılarından birkaçı, sistemlerini çalıştıran insanlar bir araya gelmiş ve bir birlik kurmuş – hackerların duymadığı – ve Rife'a dava açmıştı. Evlerine gizli kamera ve dinleme cihazı yerleştirdiğini, hatta yirmi dört saat gözlem altında tuttuğunu, kendi deyimiyle "tasvip edilemez yaşam tarzları" süren bazı programcıları rahatsız ettiğini ve tehdit ettiğini iddia ediyorlardı. Mesela, programcılarından biri ve kocası bir gece kendi yatak odalarında oral seks yaptığında, ertesi sabah Rife'ın ofisine çağırılmıştı. Rife orada ona kaltak ve göt veren demiş ve masasını boşaltmasını söylemişti. Bu kötü şöhret Rife'ı o kadar sinirlendirmişti ki Halkla İlişkiler için birkaç milyon daha harcama ihtiyacı hissetmişti.

"Ben bilgi ticareti yapıyorum," dedi Rife, onunla "röportaj yapan" yalaka, sahte gazeteciye. Houston'daki ofisinde oturuyor, normalden daha kurnaz görünüyordu. "Bütün dünyada müşterilere ulaşan televizyon benden geçiyor. MİŞ veritabanına giren ve çıkan bilgilerin çoğu benim ağlarımdan geçiyor. Metaevren – tüm Sokak – benim sahip olduğum ve kontrol ettiğim bir ağın sayesinde var.

"Ama bu demek oluyor ki, benim düşüncelerimi biraz takip

ederseniz, bu bilgiyle benim emrimde çalışan bir programcım olduğu zaman, büyük bir baskı altında kalıyor. Bilgi onun beynine giriyor. Ve orada kalıyor. Gece evine gittiğinde de onunla gidiyor. Tanrı aşkına, *rüyalarına* bile giriyor. Karısına bundan bahsediyor. Ve lanet olsun, bu bilgi üzerinde hiçbir hakkı yok. Bir araba fabrikası işletiyor olsaydım, işçilerin o arabalarla evlerine gitmelerine ya da aletleri ödünç almalarına izin vermezdim. Ama benim hackerlarım işten eve gittiklerinde, her gün saat 5'te yaptığım şey bu, dünyanın her yerinde.

"Eskiden at hırsızlarını astıkları zamanlarda, onların yaptıkları son şey pantolonlarına işemekti. Bu, vücutlarını kontrol edemediklerine, ölmek üzere olduklarına dair son işaretti. Anlıyor musunuz, bir kuruluşun ilk görevi kendi büzgen kaslarını kontrol etmektir. Biz bunu bile yapmıyoruz. Biz yönetim tekniklerimizi düzeltmeye çalışıyoruz ki o bilgi her neredeyse onu kontrol edebilelim – sabit diskimizde hatta programcıların kafalarının içinde. Şimdi, daha fazla konuşamayacağım çünkü ilgilenmem gereken bir rekabet var. Ama umuyorum ki beş ya da on yıl içinde, bu tür şeyler söz konusu bile olmayacak."

Bir bilim haberleri programının yarım saatlik bölümü, yeni ve çok tartışılan bir konu olan astronomi bilgisiyle ilgiliydi; diğer güneş sistemlerinden gelen radyo sinyallerini aramak. L. Bob Rife bu konuyla özel olarak ilgileniyordu; çeşitli ulusal hükümetler mülkiyetlerini açık artırmayla sattığında, birkaç tane radyo gözlemevi satın almıştı ve bunları, yeryüzü kadar büyük tek bir devasa antene dönüştürmek için efsanevi fiber optik ağını kullanarak birleştirmişti. Günün yirmi dört saati gökyüzünü tarıyor, bir anlamı olan radyo dalgaları arıyordu – diğer medeniyetlerden bilgi taşıyan radyo dalgaları. Ve neden diye soruyordu muhabir – teknoloji enstitüsünden ünlü bir profesör – neden bir petrolcü böyle simgesel, soyut bir uğraşla ilgileniyordu?

"Neredeyse bütün bu gezegeni tekelime aldım."

Rife bu cümleyi, bir Amerikalının onu küçümsediğinden şüphelenen bir kovboyun abartılı aksanıyla, aşağılayıcı ve kibirli bir tonda söyledi.

Diğer bir haber, görünüşe göre birkaç yıl sonra yapılmıştı. Yine

Enterprise'daydı ama bu kez ortam yine değişmişti. Üst güverte, bir açık hava mülteci kampına dönüştürülmüştü. Hindistan'da nehrin yukarısındaki ormansızlaşma sebebiyle – hidrolojik savaş – ülkeleri bir dizi büyük selin ardından okyanusa gömüldükten sonra, L. Bob Rife'ın Bengal Körfezi'nden çıkardığı Bangladeşlilerle doluydu. Kamera dönerek uçuş güvertesinin kenarından dışarıyı ve aşağıyı gösterdi, Cankurtaran göründü; *Enterprise*'a bağlanmış yüzlerce bot, Amerika'ya bedava gitmeyi ümit ediyordu.

Rife insanların arasında yürüyor, insanlara İncil karikatürleri, çocuklara ise öpücükler dağıtıyordu. İnsanlar da gülümseyerek onun etrafını sarıyor, avuçlarını birleştiriyor ve eğilerek onu selamlıyorlardı. Rife da eğilerek selam verdi, gayet beceriksizceydi ama yüzünde sevinç yoktu. Ölümüne ciddiydi.

"Bay Rife, bu yaptığınızı sadece kendinizi yüceltmek için kullandığınız bir reklam numarası olarak gören insanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" Bu muhabir kötü polis olmaya çalışıyordu.

"Lanet olsun, her şey hakkında bir fikir sahibi olmak için zaman harcarsam, hiçbir işimi halledemem," dedi L. Bob Rife. "Ne düşündüklerini bu insanlara sormalısınız."

"Bu mülteci yardım programının sizin toplumsal imajınızla bir alakası olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır. L –"

Röportaj bu kısımda kesilmişti, muhabir kameraya konuşuyordu. Hiro, Rife'ın tam vaaz vermek üzere olduğunu ama onu durdurduklarını anladı.

Ama Kütüphanenin gerçek güzelliklerinden biri de videolarda kesilmiş bölümlerin burada olmasıydı. Bir videonun yayın için düzenlenmemesi, istihbari değerinin olmadığı anlamına gelmezdi. Uzun zaman önce MİŞ, ağların video kütüphanelerine el atmıştı. Bütün o kesilmiş bölümler – milyonlarca saatlik filmler – henüz dijital şekliyle Kütüphaneye yüklenmemişti. Ama talep edilebiliyordu. MİŞ de o videoyu raftan sizin için alıyor ve gösteriyordu.

Lagos bunu çoktan yapmıştı. Video buradaydı.

"Hayır. Bakın. Cankurtaran bir medya olayı. Ama düşünebileceğinizden daha temel, daha genel bir şekilde," dedi L. Bob Rife.

"Öyle mi?"

"Medya tarafından yaratıldı, yani medya olmasaydı insanlar bunun burada olduğunu bilemezdi, mülteciler Cankurtarana gel-

mezdi. Bu, medyayı da güçlendiriyor. Bilgi akışı sağlıyor – filmler, haberler – bilirsiniz."

"Yani sağladığı bilgi akışından para kazanmak için kendi haberinizi yaratıyorsunuz?" dedi muhabir, tam olarak anlamaya çalışarak. Ses tonu, bunun ne kadar boş bir video olduğunu söylüyordu. Bıkkın tavrı, Rife'ın konuyu saptırmasının ilk kez olmadığını gösteriyordu.

"Kısmen. Ama bu çok eksik bir açıklama. Konu bundan daha derin. Endüstri, biokütleyle beslenir ifadesini muhtemelen duymuşsunuzdur, denizdeki küçük balıkları yem olarak kullanan bir balina gibi."

"Bu ifadeyi duydum, evet."

"Bu benim ifadem. İlk ben söyledim. Bunun gibi bir ifade tıpkı bir virüs gibidir – bir bilgi – veri – bir insandan diğerine yayılır. Cankurtaranın görevi daha çok biokütle getirmek. Amerika'yı yenilemek. Birçok ülke durağandır, tek yapmaları gereken, bebek yapmaya devam etmektir. Ama Amerika, tabiatta hantal hantal yürüyen, gördüğü her şeyi kapıp yiyen büyük, eski, çatırdayan bir makine gibi. Arkasında bir mil uzunluğunda bir çöp izi bırakıyor. Her zaman daha çok yakıta ihtiyacı var. Labirent ve Minotor'un hikâyesini okudunuz mu?"

"Tabii ki. Girit'te geçiyordu, değil mi?" Muhabir sadece iğnelemek için cevap veriyordu, burada bunu dinlediğine inanamıyordu, dün Los Angeles'a geri dönmüş olmak istiyordu.

"Evet. Her yıl Yunanlar birkaç bakireyi Girit'e hediye olarak göndermek zorundaydı. Sonra kral onları bir labirente koyardı ve Minotor onların hepsini yerdi. Bu hikâyeyi küçükken okurdum ve Girit'teki bu adamların kim olduklarını merak ederdim, herkes onlardan o kadar çok korkuyordu ki her yıl hiç seslerini çıkarmadan çocuklarından vazgeçiyorlardı. Bunlar çok acımasız orospu çocukları olmalıydı.

"Şimdi farklı bir açıdan bakıyorum. Girit o zavallı Yunan budalalarına nasıl baktıysa, Amerika da bu aşağıdaki zavallı insancıklara öyle bakmalıdır. Fakat burada hiçbir zorlama yok. Buradaki insanlar çocuklarından isteyerek vazgeçiyor. Milyonlar tarafından yenmeleri için onları labirente gönderiyorlar. Endüstri onlarla besleniyor ve görüntüler tükürüyor, bu insanlara benim ağlarım üzerinden filmler ve TV programları gönderiyor, onların rüyala-

rında bile göremeyeceği refah ve egzotik şeylerin görüntüleri. Ve bu onlara hayalini kurabilecekleri bir şey, bir amaç veriyor. Sadece büyük, eski bir karides gemisi."

Sonunda muhabir, muhabir olmayı bıraktı ve L. Bob Rife'la açık açık konuşmaya başladı. Bu adama yeteri kadar katlanmıştı. "Bu iğrenç bir şey. İnsanlar hakkında böyle düşündüğünüze inanamıyorum."

"Kahretsin, oğlum, sakin ol. Kimse gerçekten yenmiyor. Lafın gelişi. Onlar buraya geliyor, düzgün işlerde çalışıyor, İsa'yı buluyor, Weber barbekü satın alıyor ve sonsuza kadar mutlu yaşıyor. Bunun nesi yanlış?"

Rife sinirlendi. Bağırıyordu. Arkasında, Bangladeşliler onun duygusal durumunu anlıyor ve üzülüyordu. Aniden, aralarından biri, uzun, sarkık bir bıyığı olan inanılmaz sıska bir adam kameranın önüne koştu ve bağırmaya başladı: "a ma la ge zen ba dam gal nun ka aria su su na an da..." Sesler ondan komşularına yayıldı, uçuş güvertesinin üzerinde bir dalga gibi yayıldı.

"Kestik," dedi muhabir, kameraya dönerek. "Kestik. Gürültü takımı yine başladı."

Artık L. Bob Rife'ın nispet yaparcasına attığı tiz kahkahalarının arkasında, anlaşılmaz bir dilde kelimeler söyleyen binlerce insanın yaptığı bir film müziği vardı.

"İşte bu, dillerin mucizesi," diye bağırdı Rife, gürültünün arasında. "Bu insanların söylediği her kelimeyi anlayabiliyorum. Ya sen, kardeşim?"

"Hey! Çık oradan artık!"

Hiro karttan başını kaldırdı. Ofisinde Kütüphaneciden başka kimse yoktu.

Görüntü odaklanmayı bıraktı, yukarı doğru döndü ve görüş açısından çıktı. Hiro, Vanagon'un ön camından dışarı bakıyordu. Birisi aniden gözlüklerini yüzünden çekti – Vitaly değildi.

"Buradayım, dört göz!"

Hiro pencereden dışarı baktı. Bu Y.T.'di, bir eliyle arabanın kenarına tutunmuş, diğer elinde de gözlükleri tutuyordu.

"Orada çok zaman geçiriyorsun," dedi. "Biraz da Gerçeklik dene, dostum."

"Gittiğimiz yerde," dedi Hiro, "katlanabileceğimden daha faz-

la Gerçeklik olacak."

Hiro ve Vitaly otoyolda bu geceki konserin yapılacağı büyük üstgeçide yaklaşırken, Vanagon'un sağlam demir özelliği, küçük keklerin hamamböceklerini çekmesi gibi MagnaZıpkın'ların ilgisini çekmişti. Arabanın içinde Vitaly Chernobyl'in olduğunu bilselerdi, delirir, arabanın motorunu durdururlardı. Ama şu anda, konser alanına giden her şeye yapışabilirlerdi.

Üstgeçide yaklaştıklarında, araba sürmeye çalışmak boşunaydı, kaykaycılar çok fazlaydı. Bu, krampon giyip yavru köpeklerle dolu bir odada yürümeye çalışmak gibiydi. Yavaş yavaş, kornaya basarak, selektör yaparak ilerlemek zorundaydılar.

Sonunda, konser sahnesini oluşturan yanları ve üstü açık tıra ulaştılar. Onun yanında başka bir tır daha vardı, amfiler ve diğer ses sistemleriyle doluydu. Tırların şoförleri, iki kişiden oluşan bastırılmış bir azınlık, ses sisteminin olduğu tırın içine oturmuş sigara içiyor ve otoyolların besin zincirindeki baş düşmanları olan kaykaycı sürüsüne kötü kötü bakıyordu.

Grubun diğer elemanları etrafta sigara içiyordu, sigaraları Slav tarzında, dart oku gibi iki parmaklarının arasında tutuyorlardı. Sigaralarını yere atıp ucuz, vinil ayakkabılarıyla ezdiler, Vanagon'a doğru geldiler ve ses cihazlarını arabadan indirmeye başladılar. Vitaly veri gözlüklerini taktı, ses sisteminin olduğu tırdaki bilgisayara bağlandı ve sistemi ayarlamaya başladı. Hafızada üstgeçidin üç boyutlu bir modeli vardı. Gürültü seviyesini en yükseğe çıkarmak için bütün farklı hoparlör gruplarındaki gecikmeleri nasıl eş zamanlı hale getireceğini çözmesi gerekiyordu.

-15-

Alt grup, Blunt Force Trauma akşam 9'da başladı. İlk güç akorunda, ucuz, ikinci el hoparlörlerin hepsi kısa devre yaptı; kablolarından kıvılcımlar çıktı ve bu, kalabalık kaykaycı grubunun arasında bir kaosa sebep oldu. Ses sisteminin olduğu tırdaki teknisyenler bozuk devrelerin bağlantısını kesti ve hiçbir şey ya da hiç kimse zarar görmeden kapattı. Blunt Force Trauma, Meltdowns'un anti-teknolojik fikirlerinden etkilenmiş, hızlı bir reggae yapıyordu.

Bu adamlar muhtemelen bir saat çalacaktı. Sonra birkaç saat Vitaly Chernobyl and the Meltdowns beklenecekti. Ve Sushi K gelirse, misafir sanatçı olarak sahneye çıkabilirdi.

Bunun gerçekten olma ihtimaline karşı, Hiro çılgın kalabalığın arasından çıktı ve kenarlarda dolaşmaya başladı. Y.T. de o kalabalığın içinde bir yerdeydi ama onu bulmanın yolu yoktu. Zaten Hiro gibi bir yaşlı adamla görünmekten utanırdı.

Konser başladığına göre, kendi kendine devam edebilirdi. Hiro'nun yapması gereken başka bir şey yoktu. Ayrıca, kalabalığın kenarlarında ilginç şeyler olurdu, her şeyin aynı olduğu orta kısımda değil. Işıkların üstgeçidin gölgesinde kaybolduğu tarafta bir şeyler oluyor olabilirdi.

Kenardaki kalabalık, gecenin bir yarısında bir L.A. üstgeçidinin yanlış tarafı için oldukça normal görünüyordu. Üçüncü Dünya ülkelerindeki çalışamaz insanların oluşturduğu büyük bir gecekondu mahallesi vardı, ayrıca uzun zaman önce beyinlerini hayallerinin radyasyon ısısında yakmış, kapitalist ülke şizofrenleri de etrafa yayılmıştı. Çoğu, kalabalığın kenarında ayakucuna basarak gürültüye ve ışığa bakmak için ters çevrilmiş çöp konteynırlarından ve buzdolabı kutularından çıkıp gelmişti. Bazıları uykulu ve şaşkın, bazıları da – bodur Latin erkekleri – eğleniyor gibi görünüyordu, sigara içiyor ve hayretle kafalarını sallıyorlardı.

Burası Crips[15] bölgesiydi. Crips güvenliği sağlamak istemişti ama Hiro, bir Altamont öğrencisi olarak onları hiçe sayma riskini almıştı. Güvenlik için İnfazcıları tutmuştu.

Her on metrede bir, arkasında İNFAZCI yazılı asit yeşili bir

15 Bir Afro-Amerikan sokak çetesi.

mont giymiş, dimdik duran iri bir adam vardı. Çok dikkat çekiyorlardı, zaten istedikleri de buydu. Ama her şey elektropigmentlerle yapılıyordu, yani bir sorun olduğunda, bu adamlar yakalarındaki bir düğmeye basarak ten renklerini siyaha çevirebiliyordu. Ve montlarının fermuarını kapatarak kendilerini kurşungeçirmez yapabiliyorlardı. Şu anda, ılık bir geceydi ve çoğu, üniformasının önünü açık bırakmıştı. Bazıları sadece seyrediyordu ama çoğu dikkatliydi, gözlerini kalabalıktan ayırmıyordu.

Bu askerlerin hepsini gördükten sonra Hiro generallerini aradı ve hemen buldu; ufak tefek, şişman, bira fıçısı boyutlarında, halterci tipli, siyah bir adamdı. O da aynı monttan giymişti ama ayrıca altında kurşungeçirmez bir yelek ve onun üstüne tutturulmuş iletişim araçları ve insanları incitmek için kullanılan küçük, akıllı aygıtlar vardı. Sürekli ileri geri koşuyor, etrafa bakıyor, kulaklığına hızlı hızlı bir şeyler mırıldanıyordu, yan çizgideki bir futbol koçu gibiydi.

Hiro, kırkına yaklaşmış, uzun boylu, sivri bir keçi sakalı olan, kömür grisi, kaliteli bir takım elbise giymiş bir adam gördü. Kravat iğnesindeki, yüzlerce metre öteden parıldayan elmasları görebiliyordu. Yaklaşsa, o elmasların arasına mavi safirle yazılmış "Crips" kelimesini görebileceğini biliyordu. Takım elbiseli birkaç adam daha vardı, yani bu adam kendi güvenlik ekibini getirmişti. Güvenliği onlar sağlamasa bile, kendilerini göstermek için sembolik bir heyet göndermeden duramamışlardı.

Bunun, son on dakikadır Hiro'nun zihnini kemiren şeyle alakası yoktu: Lazer ışığının belirli bir tür parlaklığı, kaynağını yansıtan moleküler bir saflığı vardı. Gözleriniz bunu fark ederdi, doğal olmadığını bir şekilde anlardı. Her yerde göze çarpardı, ama özellikle de gecenin bir yarısında, kirli bir üstgeçidin altında. Hiro çevresel görüşünde bu ışığı görüyordu. Kaynağını bulmak için etrafa göz gezdirmeye devam etti. O bunu anlamıştı ama başka kimse fark etmiş gibi görünmüyordu.

Bu üstgeçitte birisi, bir yerden, Hiro'nun yüzüne lazer ışığı tutuyordu.

Sinir bozucuydu. Hiro, çok fark ettirmeden yönünü değiştirdi, rüzgârın, bir çelik varilin içinde yanan çöp ateşinin dumanını götürdüğü yere doğru yürüdü. Şimdi, koklayabildiği ama tam olarak

göremediği seyrek bir dumanın ortasında duruyordu.

Ama lazer yüzüne tutulduğunda bu kez milyonlarca küçük, toz parçacıklarına ayrıldı ve boşlukta düz bir çizgi olarak, doğrudan kaynağını işaret ederek göründü.

Bu bir gargoyleydi, bir gecekondunun yanında karanlıkta duruyordu. Yeterince dikkat çekici olmaması ihtimaline karşı, bir de takım elbise giyiyordu. Hiro ona doğru yürümeye başladı.

Gargoyleler, Merkezi İstihbarat Şirketi'nin utanç verici tarafını temsil ediyordu. Laptop kullanmak yerine, bilgisayarlarını üstlerine giyiyorlardı, bele, sırta ve kafaya astıkları ayrı birimlere bölmüşlerdi. İnsan gözetleme aygıtları işlevi görüyorlardı, etraflarında olan her şeyi kaydediyorlardı. Bundan daha salakça bir şey olamazdı; bu donanımlar, sürgülü hesap cetveli kılıfı ya da kemere takılan hesap makinesi çantasının günümüzdeki karşılığıydı; kullanıcının, insan toplumunun hemen üstündeki ya da çok altındaki bir sınıfa ait olduğunu gösteriyordu. Bunlar Hiro için bir lütuftu çünkü MİŞ ajanlarının en kötü stereotipleriydi. En çok onlar dikkat çekiyordu. Bu gönüllü aforoz edilmenin ödülü de her zaman Metaevrende olabilmek ve her zaman bilgi toplayabilmekti.

MİŞ'teki yüksek rütbeliler bu adamlara katlanamıyordu çünkü bir ihtimal faydalı olur diye veritabanına çok fazla miktarda gereksiz bilgi yüklüyorlardı. Bu, biri bir vur-kaç olayına dâhil olursa diye, her sabah işe giderken gördüğünüz her arabanın plaka numarasını yazmaya benziyordu. MİŞ veritabanı bile bu kadar çöpü kaldıramıyordu. O yüzden genelde bu daimi gargoyleler çok geçmeden MİŞ'ten atılıyordu.

Bu adam henüz atılmamıştı. Ve donanımlarının kalitesine bakılırsa – çok pahalıydı – uzun süredir MİŞ'teydi. Yani oldukça iyi olmalıydı.

Eğer öyleyse, burada takılıp ne yapıyordu?

"Hiro Protagonist," dedi gargoyle, sonunda Hiro onu bir gecekondunun yanında karanlıkta bulduğunda. "11 aylık MİŞ ajanı. Endüstri'de uzman. Eski hacker, güvenlik görevlisi, pizza dağıtıcısı, konser düzenleyicisi." Mırıldanır bir şekilde konuştu, bilinen gerçekleri anlatmakla Hiro'nun vaktini harcamasını istemiyordu.

Hiro'nun gözüne tutulan lazer bu adamın bilgisayarından, alnının ortasında, gözlüklerinin üstünde duran bir çevresel görüş aygıtından çıkmıştı. Uzun menzilli bir retina tarayıcısı. Gözleriniz açık bir şekilde ona doğru dönerseniz, lazer ışığı çıkıyor, irisinize,

en hassas büzgen kasınıza giriyor ve retinanızı tarıyordu. Sonuçlar da veritabanında milyonlarca retina taraması olan MİŞ'e gönderiliyordu. Birkaç saniye içinde, eğer zaten veritabanındaysanız, kim olduğunuz öğreniliyordu. Eğer değilseniz, siz de o veritabanına ekleniyordunuz.

Tabii ki kullanıcının giriş önceliğinin olması gerekiyordu. Ve kimliğinizi öğrendiği zaman, sizin hakkınızda daha fazla bilgi almak için, daha fazla giriş önceliğinin olması gerekiyordu. Bu adamın, görünüşe göre bir sürü giriş önceliği vardı. Hiro'dan çok daha fazla.

"İsmim Lagos," dedi gargoyle.

Demek bu oydu. Hiro ona burada ne yaptığını sormayı düşündü. Onunla bir yerde bir şeyler içmeyi, Kütüphanecinin nasıl kodlandığı hakkında konuşmayı çok isterdi. Ama kızgındı. Lagos ona kaba davranmıştı (gargoyleler her zaman kabaydı).

"Raven olayı yüzünden mi buradasın? Ya da sadece, yaklaşık otuz altı gündür üstünde çalıştığın fuzz-grunge olayı için mi?" dedi Lagos.

Gargoylelerle konuşmak eğlenceli değildi. Bir cümleyi asla bitirmezlerdi. Bir lazer dünyasında başıboş takılır, her tarafta retina tarar, on metrelik bir alan içerisindeki herkesin geçmişini araştırır, her şeyi optik ışıklı, kızıl ötesi, milimetrik dalga radarında görür ve hepsini ses dalgalarıyla görüntülerdi. Sizinle konuştuğunu sanırdınız ama aslında onlar odanın diğer tarafındaki bir yabancının kredi kaydını inceliyor ya da üstünüzde uçan uçağın markasını ve modelini tanımlıyor olurdu. Belki de konuşuyor gibi görünürlerken Lagos orada dikilmiş, Hiro'nun kamışının uzunluğunu ölçüyordu.

"Sen Juanita'yla çalışan adamsın, değil mi?" dedi Hiro.

"Juanita benimle çalışıyor. Ya da öyle bir şey."

"Seninle tanışmamı istediğini söyledi."

Lagos birkaç saniye dondu kaldı. Daha fazla veri araştırıyordu. Hiro onun başından aşağı bir kova su dökmek istedi.

"Mantıklı," dedi. "Sen de herkes kadar Metaevren'i biliyorsun. Serbest hacker – bu çok güzel."

"Çok mu güzel? Artık kimse serbest hacker istemiyor."

"Şirketlerdeki seri üretim hackerları bulaşmaya bayılır. Binlercesi mahvolacak, Kudüs'ün duvarları önündeki Sanherib'in ordusu gibi," dedi Lagos.

"Bulaşmak mı? Sanherib mi?"

"Ve kendini Gerçeklikte de koruyabilirsin – Raven'a karşı çıkarsan bunu yapman iyi olur. Unutma, onun bıçakları bir molekül kadar keskindir. Kurşungeçirmez bir ceketi, bir kadın geceliği gibi keser."

"Raven kim?"

"Muhtemelen bu gece onu göreceksin. Ona bulaşma."

"Tamam," dedi Hiro. "Ona dikkat ederim."

"Onu kast etmedim," dedi Lagos. "Ona bulaşma dedim."

"Neden?"

"Burası tehlikeli bir dünya. Sürekli daha da tehlikeli oluyor. Terörün dengesini bozmak istemeyiz. Soğuk Savaş'ı düşün."

"Evet." Hiro'nun şu an tek yapmak istediği yürüyüp gitmek ve bu adamı bir daha görmemekti ama konuşmayı bitiremezdi.

"Sen bir hackersın. Bu demek oluyor ki senin de endişelenmen gereken derin yapıların var."

"Derin yapılar mı?"

"Beynindeki nörolinguistik yollar. İkili kodu ilk öğrendiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Beyninde yollar oluşturuyordun. Derin yapılar. Sinirlerin, onları kullandıkça yeni bağlantılar oluşturur – aksonlar bölünür ve destek hücrelerinin arasında ilerler – biyolojik yazılımın kendi kendini değiştirir – yazılım, donanımın bir parçası haline gelir. Yani şimdi savunmasızsın – bütün hackerlar savunmasızdır – *tılsıma* karşı. Birbirimizi gözetmeliyiz."

"Tılsım nedir? Neden ona karşı savunmasızım?"

"Sadece hiçbir ikil eşleme dikkatle bakma. Son günlerde sana ikil eşlem göstermeye çalışan oldu mu? Mesela, Metaevrende?"

İlginç. "Bana değil ama laf açılmışken, bir Brandy arkadaşıma geldi –"

"Asherah'nın fahişesi. Hastalığı yaymaya çalışıyor. Günahın eş anlamlısı. Kulağa aşırı duygusal geliyor, değil mi? Aslında değil. Mezopotamyalılara göre, günah diye ayrı bir kavram yoktu. Sadece hastalık ve sağlıksızlık. Günah, hastalıkla eş anlamlıydı. Yani bu sana ne anlatıyor?"

Hiro uzaklaşmaya başladı, tıpkı onu sokakta takip eden psikotik sokak insanlarından uzaklaştığı gibi.

"Günahın bir virüs olduğunu anlatıyor!" diye bağırdı Lagos, arkasından. "Tılsımın işletim sistemine girmesine izin verme!"

Juanita bu uzaylıyla mı çalışıyordu?

Blunt Force Trauma tam bir saat çaldı, ses duvarında hiçbir çatlak yaratmadan bir şarkıdan diğerine geçti. Hepsi estetiğin bir parçasıydı. Müzik bittiğinde, onların sahnesi de bitmişti. Hiro ilk kez kalabalığın heyecanını duyabildi. Kafasının içinde hissettiği, kulaklarını çınlatan tiz bir ses patlamasıydı.

Ama pat diye bir ses de geliyordu, sanki birisi büyük bir davula vuruyormuş gibiydi. Üstlerindeki üstgeçitten geçen bir kamyon olabileceğini düşündü. Ama ses fazla sabitti, azalmıyordu.

Arkasındaydı. Diğer insanlar fark etmiş, sesin nereden geldiğine bakmak için arkalarını dönmüş, hızla kaçışmaya başlamıştı. Hiro ne olduğunu görmek için döndü.

Öncelikle, büyük ve siyahtı. Böyle iri bir adam, bunun gibi kükreyen bir Harley'e oturamaz gibi görünüyordu.

Sağ tarafına bir motosiklet sepeti eklenmişti, kendi tekerlekleri olan parlak siyah bir fırlatma sepeti. Ama sepette kimse oturmuyordu.

Bir adam şişman olmadan bu kadar hantal olamaz gibi görünüyordu. Ama hiç şişman değildi, sadece kemiklerini ve kaslarını gösteren dar kıyafetler giymişti – deriye benziyordu ama tam da değildi.

Harley'i o kadar yavaş sürüyordu ki sepet olmasa kesinlikle düşerdi. Arada sırada da debriyajdan ayağını çekerek ilerliyordu.

Bu kadar iri görünmesinin bir sebebi belki de – gerçekten iri olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak – boynu yokmuş gibi görünmesiydi. Kafası büyüktü ve omuzlarıyla birleşen noktaya kadar daha da genişliyordu. İlk başta Hiro bunun avangard bir tür kask olduğunu düşündü. Ama adam onun yanından geçtiğinde, bu devasa parçanın hareket ettiğini ve dalgalandığını gördü. Hiro bunun onun saçı olduğunu anladı, neredeyse beline kadar uzanan kalın, siyah bir yeleydi.

Hiro hayretler içinde ona bakarken, adamın da kafasını çevirip ona baktığını fark etti. Ya da onun tarafına. Gözlükleri yüzünden tam olarak nereye baktığını anlamak imkânsızdı.

Hiro'ya bakıyordu. Bu gecenin daha erken saatlerinde, Hiro'nun Kara Güneş'in girişinde beklerken gördüğü aynı lanet gülümsemeyle baktı.

Bu oydu. Raven. Juanita'nın aradığı adam buydu. Lagos'un ona bulaşmamasını söylediği adam. Ve Hiro onu daha önce Kara Güneş'in kapısının önünde görmüştü. Da5id'e Karlanma Çöküşünü veren adam buydu.

Alnındaki dövmede büyük harflerle üç kelime yazılıydı: YETERSİZ DÜRTÜ KONTROLÜ.

Hiro irkildi ve Vitaly Chernobyl and the Meltdowns ilk şarkıları "Radiation Burn"e başlarken gerçekten yerinden zıpladı. Çoğunlukla tiz seslerden ve distorsiyondan oluşan bir kasırgaydı.

Bugünlerde çoğu eyalet, ya bayi konsolosluğu ya da yerleşim bölgesiydi, bir hapishane ya da hatta bir adalet sistemi gibi şeylere sahip olamayacak kadar küçüktü. Bu yüzden, biri kötü bir şey yaptığında, hızlı ve pis cezalar bulmaya çalışırlardı; kırbaçlama, mal varlığına el koyma, toplum içinde küçük düşürülme ya da başkalarına tekrar zarar verme ihtimali yüksek olan insanlar için de, vücudunun görünür bir tarafına bir uyarı dövmesi. YETERSİZ DÜRTÜ KONTROLÜ. Görünüşe göre, bu adam öyle bir yere gitmiş ve gerçekten tepesi atmıştı.

Bir an, parlak, kırmızı bir ışık şeması Raven'un yüzünün yan tarafında belirdi. Çabucak küçüldü ve bütün ışıklar sağ gözbebeğinde birleşti. Raven başını salladı, lazer ışığının kaynağını bulmak için etrafa baktı ama çoktan yok olmuştu. Lagos onun retina taramasını yapmıştı bile.

Lagos bu yüzden buradaydı. Hiro ya da Vitaly Vhernobyl'le ilgilenmiyordu. Raven'la ilgileniyordu. Lagos onun burada olacağını bir şekilde biliyordu ve şimdi de buralarda bir yerde adamı kameraya çekiyor, adamın ceplerindekileri radarla inceliyor, nabzını ve solunumunu kaydediyordu.

Hiro telefonunu çıkardı. "Y.T." dedi ve Y.T.'nin numarası çevrildi.

Telefon uzun süre çaldı. Konserin sesinden başka bir şey duymak neredeyse imkânsızdı. Sonunda Y.T. telefonu açtı.

"Ne istiyorsun?"

"Y.T., çok üzgünüm. Ama bir şeyler oluyor. Büyük bir şeyler. Raven adında iri yarı bir motorcuyu izliyorum."

"Siz hackerların sorunu, çalışmayı asla bırakmamanız."

"Hackerlar böyledir," dedi Hiro.

"Raven denen adamı izleyeceğim," dedi, "*ben* de çalışıyor olduğum zaman." Sonra telefonu kapattı.

-16-

Raven, çok yavaş giderek, her tarafa bakarak kalabalığın çevresinde birkaç geniş tur attı. Sinir bozucu derecede sakin ve rahattı.

Sonra kalabalıktan uzaklaşarak karanlığa doğru sürdü. Biraz daha etrafa baktı, gecekondu mahallesinin çevresini kontrol etti. Ve sonunda, büyük Harley'ini döndürdü ve iri yarı Crip'in yanına gitti. Safir kravat iğnesi ve şahsi güvenlik timi olan adam.

Hiro çok belli etmeden kalabalığı yararak o tarafa doğru gitmeye başladı. İlginç olacak gibi görünüyordu.

Raven yaklaşırken, korumalar baş Crip'in etrafına toplandı, koruyucu bir halka oluşturdu. Raven biraz daha yaklaşırken, hepsi bir iki adım geri çekildi, sanki görünmez bir saha ekibi adamın etrafını sarmış gibiydi. Sonunda Raven durdu, ayağını yere koymaya tenezzül etti. Harley'inden inmeden önce gidonları birkaç kez çevirdi. Sonra, olacakları bekleyerek ayaklarını açıp, kollarını kaldırıp dikildi.

Her tarafından bir Crip yaklaştı. Bu özel görev için çok mutlu gözüktükleri söylenemezdi, motosiklete yan yan bakmaya devam ettiler. Baş Crip onları ön tarafa göndermeye devam ediyordu, elleriyle onları Raven'a doğru kışkışlıyordu. Her birinin elinde metal detektörü vardı. Detektörleri Raven'ın vücudunun etrafında gezdirdiler ve hiçbir şey bulamadılar, en küçük bir metal parçası bile, bozuk para bile. Adam yüzde 100 organikti. Yani eğer başka bir şey yoksa, Lagos'un bıçak hakkındaki uyarısı saçmalıktı.

Bu iki Crip hızla ana gruba doğru yürüdü. Raven onları takip etmeye başladı. Ama baş Crip bir adım geri gitti, iki elini de 'dur' anlamında kaldırdı. Raven durdu, orada öylece dikildi, tekrar sırıtmaya başladı.

Baş Crip arkasını döndü ve siyah BMW'sine doğru yöneldi. BMW'nin arka kapısı açıldı ve kot pantolon, büyük spor ayakkabılar ve tipik öğrenci giysileri giymiş, daha genç ve daha küçük siyah bir adam indi.

Öğrenci yavaşça Raven'a doğru yürüdü, cebinden bir şey çıkardı. Bir el cihazıydı ama bir hesap makinesi için fazla büyüktü. Üstünde bir mini klavye ve yan tarafında bir çeşit pencere vardı,

öğrenci pencereyi Raven'a doğru tutuyordu. Mini klavyenin üstünde ışıklı bir gösterge ve onun altında da yanıp sönen kırmızı bir ışık vardı. Öğrenci aletin ucundaki yuvaya bağlanmış bir kulaklık takmıştı.

İlk başta, öğrenci pencereyi yere doğru, sonra gökyüzüne, sonra da Raven'a doğru tuttu, yanıp sönen kırmızı ışıktan ve göstergeden gözlerini ayırmıyordu. Dini bir tören gibiydi, gökyüzünün ruhundan, sonra toprağın ruhundan ve sonra da motosikletçi kara meleğin ruhundan dijital veriler alıyordu.

Sonra öğrenci her seferinde bir adım atarak yavaşça Raven'a doğru yürümeye başladı. Hiro cihazdaki kırmızı ışığın aralıklı olarak yanıp söndüğünü görebiliyordu, belirli bir düzeni ya da ritmi yoktu.

Öğrenci Raven'ın bir metre yakınına kadar geldi ve sonra birkaç kez etrafında dolaştı, cihaz hep Raven'a dönüktü. İşi bittiğinde, hızla geri çekildi, döndü ve cihazı motosiklete doğru tuttu. Kırmızı ışık çok daha çabuk yanıp sönmeye başladı.

Öğrenci baş Crip'e doğru yürüdü, kulaklıklarını çıkarttı ve aralarında kısa bir konuşma geçti. Crip öğrenciyi dinledi ama gözü Raven'un üstündeydi, birkaç kez başını salladı, sonunda öğrencinin omzuna dokundu ve onu BMW'ye geri gönderdi.

Bu cihaz bir Geiger sayacıydı.

Raven büyük Crip'in yanına gitti. El sıkıştılar, bu, aşırıya kaçan hiçbir hareketi olmayan basit, standart, Avrupa tarzı bir el sıkışmaydı. Gerçekten dostane bir buluşma değildi. Crip gözlerini biraz fazla açmıştı, Hiro adamın alnındaki çizgileri görebiliyordu, duruşu ve ifadesi resmen bağırıyordu: beni bu Marslıdan kurtarın.

Raven radyoaktif makinesine döndü, birkaç esnek kordonu çekti ve metal bir çanta çıkardı. Çantayı baş Crip'e verdi ve tekrar el sıkıştılar. Sonra arkasını döndü, yavaşça ve sakince motosikletine yürüdü, bindi ve gitti.

Hiro durup biraz daha izlemek isterdi ama Lagos'un bu olayı kaydettiğini biliyordu. Ayrıca, yapacak başka işleri vardı. İki limuzin, kalabalığın arasından sahneye doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Limuzinler durdu ve arabadan Japonlar inmeye başladı. Si-

yahlara bürünmüş adamlar partinin/ayaklanmanın ortasında öylece duruyordu, renkli bir jöle kalıbının içinde kalmış bir avuç kırık tırnak gibiydiler. Sonunda, Hiro bunun düşündüğü kişi olup olmadığını öğrenmek için cesaretini toplayarak pencerelerin birinden baktı.

Mat camdan göremiyordu. Eğildi, gerçekten belli etmeye çalışarak yüzünü pencereye iyice yaklaştırdı.

Hâlâ bir tepki veren yoktu. Sonunda, pencereye vurdu.

Sessizlik. Etrafına bakındı. Çevredeki herkes onu izliyordu. Ama o bakınca, herkes kafasını çevirdi, sigaralarını içmeye ya da gözlerini ovuşturmaya başladı.

Limuzinin içinde, mat camdan görülebilecek kadar parlak olan tek bir ışık kaynağı vardı ve o da kolaylıkla ayırt edilebilen televizyon ekranıydı.

Ne olacaktı ki? Burası Amerika'ydı. Hiro da yarı Amerikalıydı ve bu kibarlık olayını sağlıksız bir seviyeye taşımanın hiçbir anlamı yoktu. Limuzinin kapısını açtı ve arka koltuğa baktı.

Sushi K, kendi görüntü mühendisi ekibindeki programcılar olan birkaç genç Japon adamın arasına sıkışmış oturuyordu. Saç modeli kapanmıştı, şimdi sadece turuncu bir Afro saçı gibi görünüyordu. Kısmen yapılmış bir sahne kostümü giymişti, görünüşe göre bu akşam sahneye çıkması bekleniyordu. Hiro'nun teklifini kabul etmiş gibiydi.

Eye Spy isimli ünlü bir televizyon programını izliyordu. Yapım MİŞ'e aitti ve büyük stüdyolardan biriyle ortaklaşa gerçekleştiriliyordu. Bir reality şovdu: MİŞ ciddi bir operasyona karışan ajanlardan birini seçiyor – gerçek bir casusluk işi – ve ona gargoyle kıyafeti giydiriyordu, böylelikle gördüğü ve duyduğu her şey Langley'deki merkeze iletiliyordu. Sonra da bu, haftalık dört saatlik bir programa dönüştürülüyordu.

Hiro bu programı hiç izlemezdi. MİŞ'te çalıştığı için biraz sinir bozucu buluyordu. Ama program hakkında bir sürü söylenti duyuyordu ve bu akşam, sondan ikinci bölümü beş parçada göstereceklerini biliyordu. MİŞ bir adamı gizlice Cankurtarana sokmuştu ve o da Cankurtaranın renkli ve sadist korsan gruplarından birinin içine sızmaya çalışıyordu: Bruce Lee örgütü.

Hiro limuzine girdi ve tam televizyona baktığı anda Bruce Lee'yi gördü, bir hayalet gemideki koridorda talihsiz gargoyle aja-

nına yaklaşıyordu. Bruce Lee'nin samuray kılıcından buğu damlıyordu.

"Bruce Lee'nin adamları, casusu Merkez'deki eski bir Kore fabrikasında kıstırdı," dedi Sushi K'nın yandaşlarından biri, hızlı bir açıklamayla. "Şu anda onu arıyorlar."

Birdenbire Bruce Lee, kendine özgü elmas sırıtışını bir galaksinin kolu gibi parlatan bir spot ışığın altında hareketsiz kaldı. Ekranın ortasında, Bruce Lee'nin alnına doğrultulmuş birkaç hedef işareti göründü. Görünüşe göre, casus kendini bu beladan kurtarmaya karar vermişti ve Bruce Lee'nin kafatasına ateşlemek için güçlü MİŞ silahları getiriyordu. Ama sonra bir taraftan bir karaltı göründü, Bruce Lee'yi görmemizi engelleyen esrarengiz bir karaltı. Hedef işaretleri şu anda odaklanmıştı – tam olarak neye?

Öğrenmek için haftaya kadar beklemek gerekiyordu.

Hiro, Sushi K'nın ve programcıların karşısına, televizyon setinin yanına oturdu, böylece adam ona televizyon gözüyle bakabilirdi.

"Ben Hiro Protagonist. Anladığım kadarıyla mesajımı almışsınız."

"Şahane!" dedi Sushi K, her amaca hizmet eden Hollywood sıfatını kullanarak.

Ve devam etti, "Hiro-san, küçük eserlerimi böyle seyirciler önünde sergileme şansını verdiğin için sana cidden borçluyum." Bunu Japonca söyledi.

"Her şeyi bu kadar aceleyle ve plansız ayarladığım için alçakgönüllülükle özür dilemeliyim," dedi Hiro.

"Japon rapçilerin her şeylerini vereceği bir fırsatı bana vermişken, özür dileme ihtiyacı hissetmen beni çok üzüyor – bana Los Angeles'ın kenar mahallelerindeki arkadaşların önünde naçiz eserlerimi sergileme fırsatı verdin."

"Çok üzgünüm ama bu hayranlar tam olarak kenar mahalle çocukları değil, istemeden sizi yanlış yönlendirmiş olmalıyım. Bunlar kaykaycı. Hem rap müzik hem de heavy metal seven kaykaycılar."

"Öyle mi? Neyse, önemli değil," dedi Sushi K. Ama ses tonundan, aslında bunun önemli olduğu anlaşılıyordu.

"Ama Crips temsilcileri de burada," dedi Hiro, kendi standartlarına göre bile çok hızlı bir şekilde, "ve performansınız iyi

tepkiler alırsa, ki eminim alacaktır, onların grupları arasında da duyulacaktır."

Sushi K pencereyi açtı. Desibel seviyesi bir anda beş katına çıktı. Kalabalığa baktı, beş bin potansiyel pazar payı, akıllarında mükemmellik olan genç insanlar. Mükemmel olmayan müziği daha önce hiç duymamışlardı. Ya CD çalarlarındaki mükemmel stüdyo kayıtları ya da isim yapmak için L.A.'e gelmiş ve kulüplerin gladyatör savaşlarında hayatta kalmış, piyasanın en iyi gruplarının mükemmel fuzz-grunge performansları. Sushi K'nın yüzü sevinç ve korkuyla aydınlandı. Artık gerçekten gidip bu işi yapması gerekiyordu. Kaynayan biokütlenin önünde.

Hiro arabadan indi ve onun için yolu açtı. Bu kolaydı. Sonra oradan ayrıldı. Kendi üzerine düşeni yapmıştı. Daha büyük bir kazanç kaynağı olan Raven dışarıdayken bu önemsiz Sushi K olayıyla vaktini boşa harcamanın anlamı yoktu. Bu yüzden, kalabalığın etrafına doğru geri gitmeye başladı.

"Hey! Kılıçlı ahbap," dedi biri.

Hiro arkasını döndü, ona doğru gelen yeşil ceketli bir İnfazcı gördü. Bu, kulaklık takan, kısa boylu, güçlü olan adamdı, güvenlik timinin başında olan adam.

"Ben Squeaky," dedi, elini uzatarak.

"Hiro," dedi Hiro, adamın elini sıktı ve kartvizitini verdi. Bu adamlardan çekinmek için bir sebep yoktu. "Senin için ne yapabilirim, Squeaky?"

Squeaky kartı okudu. Orduda görev yapmış bir adam gibi biraz abartılı derecede kibardı. Sakin, olgun, bir lisedeki futbol koçu gibi rol modelimsiydi. "Bu konserde yetki sizde mi?"

"Bir bakıma herkeste."

"Bay Protagonist, birkaç dakika önce Y.T. isimli bir arkadaşınız bizi aradı."

"Ne oldu? O iyi mi?"

"Evet, efendim, o çok iyi. Ama bugün konuştuğunuz o adam var ya?"

Hiro, Squeaky'nin gargoyle Lagos'tan bahsettiğini anladı.

"Evet."

"Y.T.'nin bize bu adam hakkında gizlice verdiği bir bilgi var. Bakmak istersiniz diye düşündük."

"Neler oluyor?"

"Şey, neden benimle gelmiyorsunuz. Bilirsiniz, bazı şeyleri göstermek, anlatmaktan daha kolaydır."

Squeaky arkasını döndüğünde, Sushi K'nın ilk rap şarkısı başladı. Sesi sinirli ve gergindi.

Hiro kalabalıktan ayrılarak Squeaky'yi Yahudi mahallesinin az aydınlatılmış tarafına doğru takip etmeye başladı. Üstlerindeki üstgeçit setinde, fosforlu ışıkları zar zor seçebiliyordu – yeşil ceketli İnfazcılar, tuhaf bir çekim noktasının etrafında dolaşıyordu.

"Adımınıza dikkat edin," dedi Squeaky, seti tırmanmaya başlarken. "Yerler kaygan."

Burası, ilk yağmurda çökecek gibi görünen yumuşak bir toprak ve taş yığınıydı. Etrafta adaçayı, kaktüs ve domuz otu vardı ve hepsi hava kirliliği yüzünden yamuk yumuk ve yarı ölü görünüyordu.

Hiçbir şey tam olarak görünmüyordu çünkü Sushi K aşağılarında, sahnede oraya buraya zıplıyordu, güneş ışığı saç modelinin parlak turuncu ışınları süpersonik bir hızda setin karşısına yayılıyordu, ot ve taşların üzerini ışık taneleriyle süpürüyor ve her şeyi tuhaf, rengi değişmiş, yüksek kontrastlı sabit görüntülere dönüştürüyordu.

Squeaky yukarı doğru yürüyordu, yumuşak sarı topraktaki taze motosiklet izlerine paralel gidiyordu. Derin, geniş bir iz ve birkaç adım sağında ona paralel giden daha dar bir izden oluşuyordu.

Daha yukarı çıktıkça izler derinleşiyordu. Daha derin ve daha karanlık. Motosiklet tekerleklerinin izinden çok, siyah pis suların aktığı bir drenaj çukuruna benziyordu.

Tepedeki İnfazcılardan birinin elinde fener vardı. O hareket ettikçe, fener düz bir açıyla toprağı ışıldak gibi aydınlatıyordu. Bir an, ışık motosiklet izlerini aydınlattı ve Hiro buranın, parlak, kırmızı, oksijenlenmiş bir kan gölü olduğunu gördü.

Lagos yerde yatıyordu, tekerlek izlerinin üzerine serilmişti. Somon balığı gibi kesilmişti, anüsünden başlayarak beline, oradan göğüs kafesine ve çenesinin altına kadar uzanan tek bir temiz kesikle yarılmıştı. Bu sadece gelişigüzel bir kesik değildi. Bazı yerlerden omurgasına kadar uzanıyordu. Bilgisayar sistemini vücudunda tutan siyah naylon kayışlar tam ortadan düzgünce kesilmişti ve aletlerin yarısı toprağa düşmüştü.

-17-

Jason Breckinbridge kızıl balçık rengi bir ceket giymişti. Bu, Sicilya'nın rengiydi. Jason Breckinbridge Sicilya'ya hiç gitmemişti. Bir gün, prim alıp oraya gidebilirdi. Sicilya'ya bedava yolculuğu kazanmak için Jason'ın 10.000 Üstünlük Puanı toplaması gerekiyordu.

Bu maceraya, çok elverişli bir pozisyonda başlamıştı. Kendi Nova Sicilya bayiliğini açtığı için, Üstünlük Puanı bankasına otomatik olarak 3.333 puan eklenmişti. 500 puanlık bir tek-seferlik Vatandaşlık puanını da buna ekleyince denge oldukça iyi görünüyordu. Sayı, Brooklyn'deki büyük bilgisayarda saklanıyordu.

Jason, ülkedeki en çok bayiliğin olduğu bölgelerden birinde, Chicago'nun batı banliyölerinde büyüdü. Illinois Üniversitesi'ne girdi, not ortalamasını 2,9567 yaptı ve son sınıfta "Bazı Piyasalardaki Rekabetin Etnografik, Finansal ve Paramiliter Boyutları" adında bir tez yazdı. Bu, eski mahallesi Aurora'daki Nova Sicilya ve Narkolombiya bayiliklerinin arasındaki mücadelenin bir durum incelemesiydi.

Enrique Cortazar, Jason'ın hakkında fikirler öne sürmüş olduğu sorunlu Narkolombiya bayiliğini yönetiyordu. Jason onunla telefonla birkaç kez görüşmüştü ama Bay Cortazar'ın yüzünü hiç görmemişti.

Bay Cortazar, Jason'ın mezuniyetini, bir otoparkta Breckinbridge'lerin Omni Horizon arabalarına yangın bombası atarak ve sonra evlerinin ön duvarına on bir otomatik tüfek şarjörü boşaltarak kutlamıştı.

Neyse ki, Enrique Cortazar'ı bozguna uğratan Nova Sicilya bayi konsolosluğunun yerel zincirini yöneten Bay Caruso, bu olaylar olmadan önce, muhtemelen Bay Cortazar'ın güvenliği zayıf cep telefonlarından ve halk bandı radyolarından gelen işaret istihbaratını yakalayarak saldırıların haberini almıştı. Jason'ın ailesini zamanında uyarabilmişti; böylece bütün o kurşunlar gecenin bir yarısı evlerine yağarken, onlar Otoyol 96'dan beş mil aşağıdaki bir eski Sicilya meyhanesinde bedava şampanyalarının tadını çıkarıyordu.

Doğal olarak, ticaret okulu yılsonu iş fuarını düzenlediğinde,

Jason Nova Sicilya standına uğrayıp, ailesindeki herkesi ölümden kurtardığı için Bay Caruso'ya teşekkür etmeyi ihmal etmedi.

"Hey, bilirsin, komşular böyle yapar, değil mi oğlum Jasie?" dedi Bay Caruso, Jason'ın kürek kemiklerine sertçe vurarak ve kavun büyüklüğündeki delta kaslarını sıkarak. Jason, on beş yaşındaki kadar steroid kullanmıyordu ama vücudu hâlâ iyiydi.

Bay Caruso New York'luydu. İş fuarındaki en popüler standlardan birine sahipti. Fuar, Dernekteki büyük sergi alanında yapılıyordu. Salon, hayali bir sokak şekliyle tasarlanmıştı. İki "otoyol", salonu dörde bölüyordu ve bütün bayiliklerin ve ulusların otoyol üzerinde kendi standları vardı. Yerleşim bölgeleri ve diğer şirketlerin standları, dörtgenin içindeki banliyö "sokaklarında" gizlenmişti. Bay Caruso'nun Nova Sicilya standı, iki otoyolun tam kesişimindeydi. Düzinelerce çelimsiz ticaret okulu mezunu, kuyruk oluşturmuş görüşme bekliyordu. Ama Bay Caruso, Jason'ın kuyrukta beklediğini fark edip yanına gitti, onu kuyruktan çıkardı ve delta kaslarını tuttu. Diğer bütün ticaret okulu mezunları kıskançlıkla Jason'a bakıyordu. Jason kendini iyi, özel hissetti. Nova Sicilya hakkında hissettiği de buydu: özel ilgi.

"Şey, buraya görüşmeye gelecektim tabii ki ve Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'una da, çünkü yüksek teknolojiyle gerçekten ilgileniyorum," dedi Jason, Bay Caruso'nun babacan sorusuna cevaben.

Bay Caruso onu sıkıca kucakladı. Sesinden çok şaşırdığı anlaşılıyordu ama bu, Jason hakkında kötü düşündüğü anlamına gelmezdi, en azından henüz değil. "Hong Kong? Senin gibi zeki, beyaz bir çocuk, lanet bir Japon işletmesinde ne yapmak ister ki?"

"Teknik olarak Japon değiller," dedi Jason. "Hong Kong çoğunlukla Kanton– "

"Onların hepsi Japon," dedi Bay Caruso, "ve bunu neden söylüyorum biliyor musun? Lanet bir ırkçı olduğumdan değil, çünkü değilim. Çünkü onlara göre – o insanlar, yani Japonlara göre – hepimiz yabancı şeytanlarız. Bize böyle diyorlar. Yabancı şeytanlar. Bunu biliyor muydun?"

Jason sadece anlayışla güldü.

"Onlar için yaptığımız onca iyi şeyden sonra. Ama burası Amerika, Jasie, hepimiz yabancı şeytanlarız, değil mi? Hepimiz bir yerlerden geldik – lanet Kızılderililer hariç. Lakota Ulusu'yla görüş-

meyeceksin, değil mi?"

"Hayır, efendim, Bay Caruso," dedi Jason.

"İyi düşünmüşsün. Ben de aynı fikirdeyim. Esas demek istediğim, hepimizin kendi etnik ve kültürel kimliği olduğuna göre, bu farklı kimliklere saygı duyan ve bunları korumayı hedefleyen – hepsini işlevsel bir bütüne dönüştüren – kurumlarda bir iş bulmalıyız, anlıyor musun?"

"Evet, demek istediğinizi anlıyorum, Bay Caruso," dedi Jason.

Bu konuşma süresince, Bay Caruso onu biraz uzağa götürmüştü ve metaforik Fırsat Otoyolları'ndan birinde dolaşıyorlardı. "Artık kendine uygun ticari kuruluşları düşünmeye başlayabilirsin, Jasie."

"Peki..."

"Lanet Hong Kong değil. Orası, Japon olmak isteyip olamayan beyaz insanlar için, bunu biliyor muydun? Japon olmak istemiyorsun, değil mi?"

"Ha ha ha. Hayır, efendim, Bay Caruso."

"Ne duydum biliyor musun?" Bay Caruso elini Jason'ın omzundan çekti, döndü, yakınlaşıp yüz yüze geldi, el kol hareketleri yaparken purosu Jason'ın kulağında vızıldıyordu. Bu, konuşmanın gizli kısmıydı, iki adam arasında kısa bir hikâyeydi. "Japonya'da çuvallarsan ne yapıyorlar, biliyor musun? Parmaklarından birini kesmek zorunda kalıyorsun. Çat. Öylece. Tanrı'ya yemin ederim. Bana inanmıyor musun?"

"Size inanıyorum. Ama Japonya'nın hepsi böyle değil, efendim. Sadece *Yakuza*'da öyle. Japon Mafyası."

Bay Caruso başını geri atarak güldü, elini tekrar Jason'ın omzuna koydu. "Biliyor musun, seni sevdim Jason, gerçekten," dedi. "Japon Mafyası. Söylesene Jason, bizim işimizi hiç 'Sicilyalı Yakuza' olarak tarif edeni duydun mu? Ha?"

Jason güldü. "Hayır, efendim."

"Neden biliyor musun? Biliyor musun?" Bay Caruso konuşmanın ciddi ve anlamlı kısmına geçmişti.

"Neden efendim?"

Bay Caruso, Jason'ı döndürdü, şimdi ikisi de otoyolun üzerinden Uncle Enzo'nun, kesişimin üzerinde Özgürlük Heykeli gibi duran büyük heykeline bakıyordu.

"Çünkü sadece bir tane var, oğlum. Sadece bir tane. Ve sen

bunun bir parçası olabilirsin."

"Ama o kadar rekabete dayalı ki– "

"Ne? Şunu dinle! Senin üç puanlık not ortalaman var. Canlarına okursun, oğlum!"

Bay Caruso'nun diğer bayilik sahipleri gibi, "fırsat bölgeleri" denilen şeyi takip etmek için Nova Sicilya'nın kullandığı çoklu listeleme servisi olan SahaNet'e giriş izni vardı. Jason'ı standa geri götürdü – sırada bekleyen bütün o zavallı tiplerin yanından geçtiler, bu Jason'ın çok hoşuna gitti – ve bir ağa bağlandı. Jason'ın yapması gereken tek şey bir bölge seçmekti.

"Güney California'da araba bayiliği olan bir amcam var," dedi Jason, "ve bunun çok hızlı büyüyen bir alan olduğunu biliyorum ve–"

"Bir sürü fırsat bölgesi!" dedi Bay Caruso, abartılı bir hareketle klavyeye vurarak. L.A. bölgesinin bir haritasını göstermek için monitörü Jason'a doğru döndürdü. Sahipsiz saha sektörleri kırmızı noktalarla işaretlenmişti. "Seçimini yap, Jasie!"

Şu anda Jason Brickenbridge Valley'deki Nova Sicilya No:5328'in müdürüydü. Her sabah kızıl balçık rengi şık ceketini giyer, Oldsmobile'iyle işe giderdi. Birçok genç girişimci BMW ya da Acura kullanırdı ama şu anda Jason'ın bir parçası olduğu kurum, gelenek ve aile değerlerine çok önem veriyordu ve gösterişli, yabancı ithalatlardan hoşlanmıyordu. "Bir Amerikan arabası Uncle Enzo için iyiyse..."

Jason'ın ceketinin göğüs cebine Mafya logosu işlenmişti. L.A. havzasının hesaplarıyla ilgilenen bölümün adı olan Gambino'yu temsilen "G" harfi kullanılmıştı. Altında da adı yazıyordu: "Jason "Halterci" Brickenbridge." Bu, bir yıl önce Illinois'deki iş fuarında Bay Caruso'yla buldukları takma isimdi. Herkesin bir takma ismi olmalıydı, bu bir gelenek, bir gurur simgesiydi ve sizin hakkınızda bir şeyler anlatan bir şey seçmenizi istiyorlardı.

Bir yerel ofis müdürü olarak Jason'ın işi, yerel çalışanlar arasında iş paylaşımı yapmaktı. Her sabah, Oldsmobile'ini ön tarafa park eder ve ofisine girerdi, olası Narkolombiyalı nişancılardan kaçmak için çabucak zırhlı kapıdan içeri dalardı. Bu, büyük Uncle Enzo tabelasına rastgele ateş etmelerini engellemezdi ama bu tabelalar eski püskü görünmeye başlamadan önce inanılmaz de-

recede hasara katlanabiliyordu.

Jason içeride, güvenli bir şekilde SahaNet'e girerdi. İş listesi otomatik olarak ekranda görünürdü. Jason'ın tek yapması gereken, o akşam eve gitmeden önce bütün o işleri yapabilecek çalışanları bulmaktı yoksa kendisi ilgilenmek zorunda kalıyordu. İşler bir şekilde yapılmak zorundaydı. İşlerin büyük çoğunluğu basit teslimatlardı, bunları da Kuryelere veriyordu. Sonra, borcunu ödemeyen kişilerden ve teçhizat güvenliği açısından Nova Sicilya'ya bağlı olan bayiliklerden yapılması gereken tahsilâtlar vardı. Eğer ilk uyarıysa, kurumlarının borç konularında kişisel, birebir, pratik ve yakından ilgilenilen bir yaklaşım uyguladığını vurgulamak için Jason şahsi olarak bu kişilere uğramayı seviyordu. İkinci veya üçüncü uyarıysa, yaptıkları işten her zaman memnun kaldığı etkili bir tahsilât ajansı olan Deadbeaters International'a bir sözleşme yazardı. Sonra bazen H Kodları vardı. Jason, H Kodlarıyla uğraşmaktan nefret ediyordu, onları toplumun işleyişini sağlayan karşılıklı güven sistemindeki çöküşün belirtileri olarak görüyordu. Ama genellikle bunlar bölgesel seviyede halledildiyordu ve Jason'ın tek yapması gereken, sonuçları yönetmek ve yorum yönlendirmekti.

Bu sabah, Jason özellikle bakımlı görünüyordu, Oldsmobile'i yeni boyanmış ve cilalanmıştı. İçeri girmeden önce otoparktaki hamburger paketlerini topladı, nişancıların canı cehennemeydi. Uncle Enzo'nun burada olduğunu duymuştu, limuzinlerini ve savaş arabalarını ne zaman bayiliğe getireceği ve çalışanlarla el sıkışmak için ne zaman uğrayacağı asla bilinemezdi. Evet, Jason bu akşam geç saatlere kadar çalışacaktı, Uncle Enzo'nun uçağının sağ salim alandan uçtuğunu haber alana kadar sabahlayacaktı.

SahaNet'e girdi. Her zamanki gibi iş listesi ekranda göründü, çok uzun bir liste değildi. Bayilikler arası işler bugün oldukça azdı çünkü bütün yerel müdürler giyinmiş kuşanmış, Uncle Enzo'nun olası gelişini bekliyordu. Ama işlerden biri kırmızı harflerle en üstte duruyordu, öncelikli bir işti.

Öncelikli işler biraz tuhaftı. Kötü moral ve genel ihmalkârlık belirtisi. Her işin öncelikli bir iş olması gerekiyordu. Ama arada bir, kesinlikle gecikmemesi ya da mahvedilmemesi gereken bir şey olurdu. Jason gibi bir yerel müdür öncelikli bir işin emrini veremezdi; daha yüksek bir kademeden gelmesi gerekiyordu.

Öncelikli bir iş genellikle bir H Koduydu. Ama Jason bunun basit bir teslimat olduğunu fark edip rahatladı. Bazı belgelerin onun ofisinden şehir merkezinin güneyindeki Nova Sicilya No: 4649'a götürülmesi gerekiyordu.

Oldukça güneye. Compton'a. Bir savaş bölgesi, uzun süredir Narkolombiyalıların ve Rastafaryan silahlı soyguncuların kalesi.

Compton. Compton'daki bir ofis onun mali kayıtlarının imzalı kopyasını neden istiyordu ki? Bütün vakitlerini orada H Kodları yaparak geçiriyor olmalıydılar.

Aslında, Compton'da bir bölgede çok etkin bir Genç Mafya grubu vardı, bütün Narkolombiyalıları defetmeyi başarmış ve bölgeyi Mafya gözetimi altına almışlardı. Yaşlı kadınlar tekrar sokaklarda yürüyordu. Çocuklar okul servislerini bekliyor ve yakın zamanda kanla lekelenmiş kaldırımlarda seksek oynuyordu. Bu güzel bir örnekti; bu bölgede bu yapılabiliyorsa, her yerde yapılabilirdi.

Aslında, Uncle Enzo onları bizzat tebrik etmek için geliyordu.

Bu öğleden sonra.

Ve No: 4649 onun geçici genel merkezi olacaktı.

Çıkarımlar şaşırtıcıydı.

Jason'a öncelikli bir iş verilmişti, kayıtlarını bu öğleden sonra Unce Enzo'nun espressosunu içeceği bayiliğe götürmesi gerekiyordu!

Uncle Enzo onunla ilgileniyordu.

Bay Caruso yüksek yerlerde tanıdıklarının olduğunu iddia etmişti ama gerçekten bu kadar yüksekte olabilir miydi?

Jason, renk uyumlu, toprak tonlarındaki döner sandalyesine yaslandı ve birkaç gün içinde bütün bölgeyi – ya da daha iyisini – yönetme ihtimalini düşündü.

Bir şey kesindi – bu bir Kuryeye, kaykay üstündeki bir serseriye yaptırılacak bir teslimat değildi. Jason, belgeleri bizzat bırakmak için Oldsmobile'iyle gidecekti.

-18-

Planladığından bir saat önce oradaydı. Yarım saat erken gitmeyi amaçlamıştı ama Compton'ı görünce – burası hakkında hikâyeler duymuştu tabii ki, ama Tanrım! – arabayı manyak gibi sürmeye başladı. Ucuz, pis bayiliklerin hepsinin logosu parlak, çirkin bir sarıydı ve bu yüzden Alameda Sokağı önünde apaçık fark ediliyordu, L.A.'in ölü merkezinden güneye fırlatılmış radyoaktif bir sidik damlası gibiydi. Jason şerit işaretlerini ve kırmızı ışıkları görmezden gelerek hızla ilerlemeye devam etti.

Bayiliklerin çoğu sarı logolu, Uptown, Narkolombiya, Caymans Plus, Metazanya ve Kafes gibi varoş semt işletmeleriydi. Ama Nova Sicilya konsolosluk bayisi bu bataklıkta kayalık adalar gibi göze çarpıyordu – Mafyanın, karşı konulmaz bir biçimde güçlü olan Narkolombiya'yı düelloda yenme çabasını gerçekleştirdiği güvenli yer.

Kafesin bile satın almayacağı boktan araziler her zaman bir Narkolombiya ruhsatına bir milyon Yen ödeyen ve etrafına çit çevirip bölgeselleştirebilecekleri bir gayrimenkule ihtiyacı olan ekonomi-kafalı müdürler tarafından alınırdı. Bu yerel konsolosluk bayileri, brütlerinin çoğunu bayilik ücretlerinde Medellin'e gönderir ve genel giderlerini zar zor öderdi.

Bazıları dolap çevirmeye kalkar, güvenlik kamerasının izlemediğini düşündükleri anda birkaç faturayı gizlice ceplerine atar ve en yakın Caymans Plus ya da The Alps konsolosluğuna giderdi. Ama bu insanlar, Narkolombiya'da neredeyse her şeyin, ölüm cezası gerektiren bir suç olduğunu ve bir adalet sistemi olmadığını, sadece günün ya da gecenin herhangi bir saati konsolosluk bayinize dalıp kayıtlarınızı Medellin'deki fazla dikkatli bilgisayara fakslama hakkı olan bir adalet ekibi olduğunu çok çabuk öğrenirlerdi. Bir idam mangasının önünde kendi ellerinizle inşa ettiğiniz işyerinizin arka duvarına götürülmek kadar iğrenç bir şey olamazdı.

Uncle Enzo, Mafyanın sadakat ve geleneksel aile değerlerine verdiği önemle, bu girişimlerin çoğunu Narkolombiya vatandaşı olmadan önce kaydedebileceklerini düşünüyordu.

Ve bu, Compton'a girerken Jason'ın artan sıklıkla gördüğü billboardları açıklıyordu. Uncle Enzo'nun gülen yüzü her köşe-

den ışık saçıyor gibiydi. Her zamanki gibi, kolunu genç, sağlıklı bir siyah çocuğun omzuna atmıştı ve üstünde de bir slogan vardı: MAFYA – AİLEDE BİR ARKADAŞINIZ VAR! ve RAHAT OLUN – MAFYANIN GÖZETİMİ ALTINDA OLAN BİR BÖLGEYE GİRİYORSUNUZ! ve UNCLE ENZO AFFEDER VE UNUTUR.

Sonuncusuna genellikle Uncle Enzo'nun kolunu bir gencin omzuna koyduğu ve onunla sert ama babacan bir konuşma yaptığı bir resim eşlik ederdi. Kolombiyalıların ve Jamaikalıların neredeyse herkesi öldürdüğü gerçeğinin bir kinayesiydi.

OLMAZ, JOSE! Uncle Enzo bir elini kaldırmış, makineli tüfek taşıyan İspanyol bir pisliği durdurmaya çalışıyordu; arkasında çocuklar ve yaşlılardan oluşan, beysbol sopalarını ve tavaları büyük bir kararlılıkla tutmuş pan-etnik bir topluluk duruyordu.

Ah, tabii ki, Narkolombiyalıların koka yapraklarındaki üstünlüğü hâlâ devam ediyordu ama artık Japon Eczacılığı, Mexicali'deki büyük kokain-sentezi tesisini neredeyse tamamlamıştı. Mafya, bugünlerde bir işe başlayan her zeki gencin bu billboardlara dikkat edeceğini ve iki kere düşüneceğini iddia ediyordu. Yeni, kızıl balçık rengi bir ceket giyip neşeli bir ailenin parçası olmak varken neden bir Al-Git'in arkasında kendi iç organlarında boğulasınız ki? Özellikle de şimdi kültürel kimliğinize saygı duyacak siyah, İspanyol ve Asyalı patronları varken? Sonuçta Jason sürüdeki bir boğa gibiydi.

Siyah Oldsmobile'i böyle bir yerde hedef gibiydi. Gördüğü en kötü yerdi Compton. Alev almış gaz yağı varillerinde köpek kızartan cüzzamlılar. Sağanak kanallarından dışarı attıkları, üstünden sular damlayan milyon ve milyar dolarlık fatura yumaklarını yığdıkları el arabalarını iten evsizler. Asfalt leşleri – bir sürü asfalt leşi – o kadar büyüktü ki sadece bir blok uzunluğundaki kısa ve uzun şeritlere yapışmış insanlar olabilirdi. Büyük caddelerde yanan barikatlar. Hiçbir yerde bir bayilik yoktu. Oldsmobile'den sesler geliyordu. Jason bunun ne olduğunu anlamadı, sonra insanların ona ateş ettiğini fark etti. Amcası iyi ki ona zırh ısmarlamıştı. Ateş ettiklerini anladığında gerçekten heyecanlandı. Bu şey gerçekti, dostum! Oldsmobile'inde dolaşıyor ve piçler ona ateş ediyordu ve gerçekten önemli değildi!

Her sokakta bayilikler, Mafya savaş arabaları tarafından kapatılmıştı. Adamlar iki metre uzunluğunda tüfekler taşıyarak ve

arkasında on santimlik flüoresan harflerle MAFYA yazan siyah montlar giyerek yanmış evlerin tepesinde pusuya yatmıştı.

Olay buydu, dostum, gerçek olay buydu.

Kontrol noktasında durduğunda, Oldsmobile'inin portatif bir mayın tarlasının arasında kaldığını fark etti. Eğer yanlış adamsa, arabayı çelik bir kurabiyeye çevirecekti. Ama Jason yanlış adam değildi. O doğru adamdı. Öncelikli bir işi, yanındaki koltukta sıkıca ve güzelce sarılmış bir belge yığını vardı.

Pencereyi açtı ve üst-kademe bir Mafya muhafızı onu retina tarayıcısıyla yakaladı. Kimlik kartı saçmalığı yoktu. Bir mikro saniye içinde kim olduğunu anladılar. Travma önleyicisine yaslandı, dikiz aynasından kendine baktı, saçını kontrol etti. Hiç de fena değildi.

"Ahbap," dedi muhafız, "listede değilsin."

"Evet, listedeyim," dedi Jason. "Bu öncelikli bir teslimat. Kâğıtlar burada."

SahaNet iş listesinin çıktısını muhafıza verdi, muhafız baktı, homurdandı ve bir sürü antenle dolu savaş arabasına girdi.

Uzun, çok uzun bir bekleyiş oldu.

Mafya bayiliği ve etrafı arasındaki boşluktan bir adam yürüyerek yaklaşıyordu. Boş alan, yakılmış tuğlalar ve eğri büğrü elektrik borularından oluşan bir araziydi ama bu beyefendi Celile Denizi'ndeki İsa gibi yürüyordu. Takım elbisesi tamamen siyahtı. Saçı da. Yanında hiç muhafız yoktu. Etraftaki güvenlik o kadar iyiydi.

Jason, kontrol noktasındaki bütün muhafızların biraz daha dik durduğunu, kravatlarını ve üstünü başını düzelttiğini fark etti. Jason da kurşun delikli Oldsmobile'inden inip bu adama gereken saygıyı göstermek istiyordu ama kapıyı açamıyordu çünkü iri bir muhafız tam orada duruyor, arabanın tavanını ayna olarak kullanıyordu.

Birdenbire buradaydı.

"Bu o mu?" dedi bir muhafıza.

Muhafız birkaç saniye Jason'a baktı, sanki inanamıyordu, sonra siyah takım elbiseli, önemli adama baktı ve başını salladı.

Siyah takım elbiseli adam da başını salladı, üstünü başını düzeltti, birkaç dakika gözlerini kısarak etrafa baktı, çatılardaki nişancılara baktı, Jason hariç her yere baktı. Sonra bir adım öne geldi. Bir gözü camdan yapılmıştı ve diğeriyle aynı yöne bakmı-

yordu. Jason başka tarafa baktığını düşündü. Ama gören gözüyle ona bakıyordu. Ya da bakmıyordu. Jason hangi gözün gerçek olduğunu anlayamıyordu. Bir dondurucudaki köpek yavrusu gibi irkildi ve durdu.

"Jason Brickenbridge," dedi adam.

"Halterci," diye hatırlattı Jason.

"Kapa çeneni. Bu konuşmanın geri kalanında hiçbir şey söylemeyeceksin. Neyi yanlış yaptığını söylediğimde, üzgün olduğunu söylemeyeceksin çünkü üzgün olduğunu zaten biliyorum. Ve buradan canlı çıktığında, hayatta olduğun için bana teşekkür etmeyeceksin. Ve bana hoşça kal bile demeyeceksin."

Jason başını salladı.

"Başını sallamanı bile istemiyorum, beni o kadar sinirlendiriyorsun. Sadece dur ve kapa çeneni. Tamam, başlayalım. Bu sabah sana öncelikli bir iş verdik. Gerçekten kolaydı. Tek yapman gereken kahrolası iş kâğıdını okumaktı. Ama okumadın. Sadece teslimatı yapma işini üstlendin. Ki iş kâğıdı bunu yapmamanı açıkça söylüyordu."

Jason'ın gözleri koltuktaki belgelere kaydı.

"Onlar saçmalık," dedi adam. "Senin lanet belgelerini istemiyoruz. Seninle ve cehennemin dibindeki lanet bayiliğinle ilgilenmiyoruz. Tek istediğimiz Kuryeydi. İş kâğıdında bu teslimatın senin bölgende çalışan Y.T. isimli bir Kuryeyle yapılması gerektiği yazıyordu. Uncle Enzo, Y.T.'den hoşlandı. Onunla tanışmak istiyor. Şimdi, sen işi batırdığın için Uncle Enzo'nun isteği yerine getirilmedi. Ah, ne korkunç bir son. Ne utanç. Ne inanılmaz bir sıçış. Bayiliğini kurtarmak için artık çok geç, Halterci Jason. Ama lağım farelerinin meme uçlarını akşam yemeğinde yemesini engellemek için çok geç olmayabilir."

-19-

"Bu bir kılıçla yapılmamış," dedi Hiro. Durmuş Lagos'un cesedine bakarken şaşkınlığın da ötesindeydi. Bütün duyguları muhtemelen daha sonra, eve gidip uyumaya çalıştığında hissedecekti. Şimdilik, beyninin düşünen kısmı vücudundan ayrılmış gibiydi, sanki bir sürü hap yutmuştu ve tıpkı Squeaky kadar soğukkanlıydı.

"Öyle mi? Nasıl anlayabildiniz?" dedi Squeaky.

"Kılıçlar hızlı keser, baştan sona. Bir kafa ya da bir kol kesermiş gibi. Kılıçla öldürülmüş biri bunun gibi görünmez."

"Gerçekten mi? Kılıçla çok insan öldürdünüz mü, Bay Protagonist?"

"Evet. Metaevrende."

Bir süre daha cesede bakarak durdular.

"Bu bir hız hareketi gibi görünmüyor. Bu bir güç hareketi," dedi Squeaky.

"Raven yeterince güçlü görünüyor."

"Evet öyle."

"Ama silah taşıdığını düşünmüyorum. Crips onu aradı, temizdi."

"O zaman ödünç almış olmalı," dedi Squeaky. "Bu herif her yerdeydi. Onu izliyorduk çünkü Raven'ı kızdırmasından korktuk. Sürekli gözetleme için uygun bir yer arıyordu."

"Gözetleme ekipmanları var," dedi Hiro. "Ne kadar yükseğe çıkarsa, o kadar iyi çalışıyor."

"Demek bu yüzden bu sete geldi. Ve görünüşe göre, suçlu onun nerede olduğunu biliyormuş."

"Toprak," dedi Hiro. "Lazerleri izle."

Aşağıda Sushi K, kafasına fırlatılan bira şişesinden kaçmak için parmak uçlarında döndü. Bir sürü lazer ışığı setin üzerinde dolaşıyordu, rüzgârın getirdiği ince tozun üzerinde açıkça görülebiliyordu.

"Bu adam lazer kullanıyordu. Buraya çıkar çıkmaz–"

"Onun yerini belirlediler," dedi Squeaky.

"Ve sonra Raven onun peşinden geldi."

"Yani, o olduğunu söyleyemeyiz," dedi Squeaky. "Ama bu kişi" – cesedi gösterdi – "Raven'ı tehdit edilmiş hissettiren bir şey yapmış olabilir."

"Ne bu, grup terapisi mi? Raven'ı tehdit edilmiş hissettirmek kimin umurunda?"

"Benim umurumda," dedi Squeaky, büyük bir kararlılıkla.

"Lagos sadece bir gargoyleydi. İstihbarat için bilgi topluyordu. Ciddi operasyonlara gittiğini sanmıyorum – ve gidiyorsa bile, bu kıyafetlerle yapmazdı."

"O zaman Raven neden bu kadar sinirlendi sizce?"

"Sanırım gözetleme altında olmayı sevmiyor," dedi Hiro.

"Evet," dedi Squeaky. "Bunu unutmamalısınız."

Sonra Squeaky kulaklığındaki sesleri daha iyi duymak için bir elini kulağının üstüne koydu.

"Y.T. bu olayı gördü mü?" dedi Hiro.

"Hayır," diye mırıldandı Squeaky, birkaç saniye sonra. "Ama onu buradan ayrılırken gördü. Şu an onu takip ediyor."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?!"

"Sanırım siz yapmasını söylemişsiniz ya da öyle bir şey."

"Onun peşinden gideceği aklıma gelmemişti."

"Raven'ın adamı öldürdüğünü bilmiyor," dedi Squeaky. "Sadece gördüğü için aradı – Harley'iyle Çin Mahallesine gidiyor." Ve seti tırmanmaya başladı. Birkaç İnfazcı arabası yukarıdaki otoyolun kenarına park etmiş, bekliyordu.

Hiro da arkasından gitti. Kılıç dövüşü sayesinde bacakları çok iyi durumdaydı ve Squeaky arabasına ulaşana kadar ona yetişmeyi başardı. Şoför elektrikli kapı kilitlerini açtığında Squeaky ön koltuğa geçerken Hiro da arka koltuğa atladı. Squeaky arkasını döndü ve ona yorgun bir bakış attı.

"Uslu duracağım," dedi Hiro.

"Tek bir şey–"

"Biliyorum. Raven'a bulaşma."

"Evet."

Squeaky bir süre daha ters ters baktı ve sonra başını çevirdi, şoföre arabayı sürmesini işaret etti. Gösterge paneli yazıcısından üç metrelik bir çıktıyı sabırsızca çekti ve incelemeye başladı.

Bu uzun kâğıt şeridinde Hiro, Raven'ın uğraştığı keçi sakallı Crip'in birkaç yorumunu gördü. Çıktıda ondan "T-Bone Murphy" olarak bahsediliyordu.

Ayrıca Raven'ın bir fotoğrafı vardı. Hareket ederken çekilmişti, vesikalık bir fotoğraf değildi. Berbat bir çıktıydı. Renkleri solduran

ve düşük kontrastlı gösteren bir tür ışık-artıran optikle çekilmişti. Daha net görünmesi için biraz görüntü işleme yapılmıştı; bu da onu daha pikselli hale getirmişti. Plaka, arka lambaların parıltısında kaybolmuş yassı bir lekeydi. Bir tarafa yatmıştı, motosiklet sepetinin tekerleği birkaç santim havadaydı. Ama motorcunun bir boynu varmış gibi görünmüyordu; başı ya da daha çok karanlık bir leke, omuzlarıyla birleşene kadar genişlemeye devam ediyordu. Bu kesinlikle Raven'dı.

"T-Bone Murphy'nin fotoğrafı neden orada?" dedi Hiro.

"Onu kovalıyor," dedi Squeaky.

"Kim kimi kovalıyor?"

"Arkadaşınız Y.T. bir Edward R. Murrow değil. Ama raporlarından anlayabildiğimiz kadarıyla aynı bölgede görülmüşler, birbirlerini öldürmeye çalışırken," dedi Squeaky. Kulaklıklarından gelişmeleri alan birinin yavaş ve uzak ses tonuyla konuşuyordu.

"Bir tür anlaşma yapıyorlardı," dedi Hiro.

"O zaman şu anda birbirlerini öldürmeye çalışmalarına çok şaşırmadım."

Şehrin bir bölgesine vardıklarında, T-Bone ve Raven gösterisini takip etmek, ambulansları birleştirme olayına dönüştü. Birkaç blokta bir, polis ve doktor topluluğu, kıvılcım saçan ışıklar ve öksüren telsizler vardı. Tek yapmaları gereken birinden diğerine gitmekti.

İlkinde, kaldırımda yatan ölü bir Crip vardı. İki metre genişliğinde bir kan tabakası vücudundan çaprazlama bir şekilde yola, oradan da bir rögara akıyordu. Ambulans görevlileri etrafta dikilmiş sigara içiyor, plastik bardakta kahve içiyor, cesedi morga götürmek için İnfazcıların incelemesini ve fotoğraf çekmesini bekliyordu. Açılmış bir damar yolu, etrafa fırlatılmış tıbbi bir atık parçası ya da açılmış bir doktor çantası yoktu; uğraşmamışlardı bile.

Bir sonraki parlak ışık topluluğuna gitmek için birkaç köşe döndüler. Burada, ambulans şoförleri, bir MetaPolisin bacağına şişirilebilir alçı takıyordu.

"Motosiklet üstünden geçmiş," dedi Squeaky, klasik bir İnfazcının, acınası arkadaşları MetaPolislere duyduğu küçümsemeyle başını salladı.

Sonunda, hepsi duyabilsin diye telsiz yayınını gösterge paneline ekledi.

Motosikletçinin izleri artık soğuktu ve görünüşe göre yerel polislerin çoğu olayın yarattığı sorunlarla uğraşıyordu. Ama bir vatandaş aramış, motosikletli bir adamın ve başka birkaç kişinin onun apartmanının önündeki şerbetçiotu tarlasına zarar verdiğini ihbar etmişti.

"Buradan üç blok ötede," dedi Squeaky şoföre.

"Şerbetçiotu mu?" dedi Hiro.

"Orayı biliyorum. Yerel bir bira fabrikası," dedi Squeaky. "Kendi şerbetçiotlarını yetiştiriyorlar. Şehirdeki bahçıvanlara yaptırıyorlar. Onların angaryasını çeken Çinli köylüler."

Oraya vardıklarında, Raven'ın neden bir şerbetçiotu tarlasına doğru gittiği anlaşıldı: gizlenmek için mükemmel bir yerdi. Şerbetçiotları, uzun bambu çubuklarından yapılmış kafeslerde yetişen ağır, çiçekli sarmaşıklardı. Kafesler iki buçuk metre yüksekliğindeydi; hiçbir şey görünmüyordu.

Hepsi arabadan indi.

"T-Bone?" diye bağırdı Squeaky.

Tarlanın ortasından birinin bağırarak İngilizce bir şeyler söylediğini duydular. "Buradayım!" Ama Squeaky'ye cevap vermiyordu.

Şerbetçiotu tarlasına girdiler. Dikkatlice. Etrafta marihuanadan farklı olmayan reçineli bir koku vardı, pahalı bir biradan çıkan keskin koku gibiydi. Squeaky, Hiro'ya arkada kalmasını işaret etti.

Başka durumlarda, Hiro bunu yapardı. Yarı Japon'du ve bazı durumlarda otoriteye tamamen saygılıydı.

Bu o durumlardan biri değildi. Raven, Hiro'nun yakınına bir yere gelirse, Hiro onunla katanasıyla konuşacaktı. Ve olay oraya gelirse, Hiro, Squeaky'yi yakınlarında istemiyordu çünkü gerilme hareketini yaparken Squeaky kolunu ya da bacağını kaybedebilirdi.

"Hey, T-Bone!" diye bağırdı Squeaky. "Biz İnfazcılarız ve çok kızgınız! Çık oradan, dostum. Hadi eve gidelim!"

T-Bone, ya da Hiro'nun T-Bone olduğunu düşündüğü kişi, makineli tabancadan bir el ateş ederek cevap verdi. Namlunun alevi

şerbetçiotu sarmaşıklarını bir işaret cihazı gibi aydınlattı. Hiro bir omzunu yere eğdi, birkaç saniyeliğine kendini yumuşak toprağa ve yaprakların içine gömdü.

"Lanet olsun!" dedi T-Bone. Bu, hayal kırıklığına uğramış ama içinde ağır bir öfke duygusu olan ve hiç korku olmayan bir 'lanet olsun'du.

Hiro çömeliş pozisyonuna geçti, etrafa baktı. Squeaky ve diğer İnfazcı hiçbir yerde görünmüyordu.

Hiro kafeslerden birinin içinden geçerek olayın olduğu yere yakın bir sıraya gelmeye çalıştı.

Diğer İnfazcı da – şoför – aynı sırada, yaklaşık on metre uzağındaydı, sırtı Hiro'ya dönüktü. Omzunun üzerinden Hiro'nun olduğu tarafa, sonra diğer tarafa baktı ve başka birini gördü – Hiro kim olduğunu tam olarak göremiyordu çünkü İnfazcı önündeydi.

"Bu da ne," dedi İnfazcı.

Sonra biraz sıçradı, irkilmiş gibi ve ceketinin arkasına bir şey oldu.

"Kim o?" dedi Hiro.

İnfazcı bir şey söylemedi. Arkasını dönmeye çalışıyordu ama bir şey onu engelliyordu. Bir şey etrafındaki sarmaşıkları sallıyordu.

İnfazcı titredi, yalpaladı. "Kaçmamız lazım," dedi yüksek sesle, kime dediği belli değildi. Koşmaya başladı, Hiro'dan kaçıyordu. Sıradaki diğer kişi artık gitmişti. İnfazcı tuhaf, kolları iki yana düşmüş, dimdik bir şekilde koşuyordu.

Hiro onun peşinden koştu. İnfazcı sıranın sonuna, sokak ışıklarının göründüğü yere doğru koşuyordu.

İnfazcı ondan birkaç saniye önce tarladan çıktı ve Hiro kaldırımın kenarına geldiğinde o, devasa bir görüntü ekranından gelen mavi ışıkla aydınlatılmış yolun ortasındaydı. Tuhaf, küçük, paldır küldür adımlarla etrafında dönüyordu, dengesini kuramıyordu. Boğazını temizlemek istermiş gibi hırıldayan alçak, sakin bir sesle "Aaah, aaah" diyordu.

İnfazcı dönerken, Hiro ona iki buçuk metrelik bir bambu kargısının saplanmış olduğunu gördü. Yarısı önden, yarısı arkadan çıkmıştı. Arkadaki ucu kan ve dışkı parçalarıyla kararmıştı, ön taraftaki ucu ise yeşil-sarı ve temizdi. İnfazcı sadece ön taraftakini görebiliyordu ve elleriyle kargıya dokunuyor, gözlerinin gördü-

ğünü onaylamaya çalışıyordu. Sonra arkadaki uç, park edilmiş bir arabaya çarptı, boyalı ve cilalı bagaj kapağının üzerinde bok izleri bıraktı. Arabanın alarmı ötmeye başladı. İnfazcı sesi duyunca ne olduğuna bakmak için arkasını döndü.

Hiro onu son gördüğünde, titrek neon ışıkların olduğu sokağın ortasından Çin Mahallesi'ne doğru koşuyordu, araba alarmının bip sesiyle çakışan berbat, rastgele bir şarkıyı bağırarak söylüyordu. Hiro o anda bile dünyada bir şeyin yırtılarak açıldığını ve boşluğun üzerinde sallanarak olmak istemediği bir yere baktığını hissetti. Biokütlede kaybolmuştu.

Katanasını çıkardı.

"Squeaky!" diye bağırdı. "Mızrak fırlatıyor! Hem de çok iyi fırlatıyor! Şoförün vuruldu!"

"Tamam!" diye bağırdı Squeaky.

Hiro en yakın sıraya geri döndü. Sağ taraftan bir ses duydu ve o sıraya geçmek için katanasını kullanarak otları kesti. Burası şu an için iyi bir yer değildi ama görüntü ekranının plütonik ışığı altındaki sokakta durmaktan daha güvenliydi.

Sıranın sonunda bir adam vardı. Hiro, kafasının omuzlarına ulaşana kadar genişleyen tuhaf şeklinden onu tanıdı. Bir elinde kafeslerden yeni koparılmış bir bambu çubuğu tutuyordu.

Raven diğer eliyle bir ucuna vurdu ve kısa bir parça yere düştü. O elinde bir şey parlıyordu, görünüşe göre bu bir bıçaktı. Çubuğu bir mızrağa dönüştürmek için bir ucunu keskin bir açıyla kesmişti.

Mızrağı dümdüz fırlattı. Hareketi sakin ve güzeldi. Mızrak görünmüyordu çünkü doğrudan Hiro'ya geliyordu.

Hiro'nun doğru pozisyonu alacak vakti yoktu ama önemli değildi çünkü zaten pozisyonunu almıştı. Ne zaman elinde bir katana olsa otomatik olarak pozisyon alıyordu çünkü dengesini kaybetmekten ve yanlışlıkla kolunu ya da bacağını kesmekten korkuyordu. Ayaklar paralel ve öne doğru bakıyordu, sağ ayak sol ayağın önündeydi, katana da penisin bir uzantısı gibi kasık seviyesine indirilmişti. Hiro katananın ucunu kaldırdı ve kılıcın yan tarafıyla mızrağa vurarak başka tarafa fırlattı; mızrak dönerek yan tarafa, Hiro'nun sağındaki bir sarmaşığa saplandı. Durana kadar bir sürü sarmaşığı koparmıştı. Ağırdı ve çok hızlı gidiyordu.

Raven gitmişti.

Bu arada, Raven bu akşam birkaç Crips ve İnfazcıyla çarpışma-

yı amaçladıysa bile, bir silah taşıma zahmetine girmemişti.

Birkaç sıra ileriden bir silah sesi daha geldi.

Hiro oldukça uzun bir süredir dikilmiş, biraz önce olanları düşünüyordu. Yandaki sarmaşık sırasını kesti ve namlu alevinin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı, bir yandan da konuşuyordu: "Ateş etme, T-Bone, ben senin tarafındayım dostum."

"Orospu çocuğu göğsüme mızrak fırlattı dostum!" diye sızlandı T-Bone.

Zırh giydiyseniz bir mızrakla vurulmak önemli bir şey değildi.

"Belki de sadece unutmalısın," dedi Hiro. T-Bone'a ulaşmak için bir sürü sarmaşık sırası kesmek zorunda kalıyordu ama T-Bone konuşmaya devam ettiği sürece Hiro onu bulabilirdi.

"Ben bir Crip'im. Biz hiçbir şeyi unutmayız," dedi T-Bone. "Sen misin?"

"Hayır," dedi Hiro. "Daha oraya gelmedim."

Bir el ateş sesi geldi, sonra kesildi. Birden, kimse konuşmaz oldu. Hiro yandaki sırayı da kestiğinde neredeyse T-Bone'un kesik eline basıyordu. Parmağı hâlâ bir MAC-11'in tetik korkuluğunu tutuyordu.

T-Bone'un geri kalan kısmı iki sıra ötedeydi. Hiro durdu ve sarmaşıkların arasından izledi.

Raven, Hiro'nun profesyonel bir spor etkinliği dışında gördüğü en iri adamlardan biriydi. T-Bone sıranın sonunda ondan kaçıyordu. Raven uzun, kendinden emin adımlarla hareket ederek T-Bone'a yetişti ve bir elini T-Bone'un vücuduna doğru savurdu; orada olduğunu anlamak için Hiro'nun bıçağı görmesine gerek yoktu.

T-Bone bu olaydan, dikilmiş bir el ve biraz rehabilitasyonla kurtulacakmış gibi görünüyordu çünkü zırh giymişse bir insan o şekilde bıçaklanarak öldürülemezdi.

T-Bone çığlık attı.

Raven'ın eli yukarı aşağı hareket ediyordu. Bıçak, kurşungeçirmez kumaşı boydan boya kesmişti ve şimdi Raven, Lagos'a yaptığı gibi T-Bone'un da bağırsaklarını dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Ama bıçağı – ya da her ne boksa – kumaşı o şekilde kesemedi. İçine girecek kadar keskindi – ki bu imkânsızdı – ama kesecek kadar keskin değildi.

Raven bıçağı çekti, bir dizinin üstüne çöktü ve bıçağı tuttuğu

elini uzun bir elips şeklinde T-Bone'un kalçalarının arasına doğru salladı. Sonra T-Bone'un yere düşen vücudunun üstünden atladı ve kaçtı.

Hiro, T-Bone'un öldüğünü anladı, bu yüzden Raven'ı takip etmeye başladı. Niyeti adamı yakalamak değildi, nerede olduğunu anlamaktı.

Birkaç sarmaşık sırası daha kesmek zorundaydı. Raven'ı hemen kaybetti. Diğer tarafa doğru koşabildiği kadar hızlı koşmayı düşündü.

Sonra bir motosiklet motorunun derin, ciğer-genişleten gürültüsünü duydu. Hiro en yakın sokak çıkışına koştu, sadece bir an için görmeyi umuyordu.

Ve gördü de, ama çok kısa bir görüntüydü, polis arabasındaki grafikten çok daha iyi değildi. Raven, tam giderken dönüp Hiro'ya baktı. Sokak lambasının tam altındaydı bu yüzden Hiro ilk kez yüzünü net görebildi. Asyalıydı. Çenesine uzanan bir bıyığı vardı.

Başka bir Crip, Hiro'dan yarım saniye sonra koşarak sokağa geldi, Raven gidiyordu. Durumu değerlendirmek için bir an yavaşladı, sonra savunma oyuncusu gibi motosikleti hızla sürdü. Bunu yaparken bağırıyordu, savaş narası atıyordu.

Squeaky, Crip'le neredeyse aynı anda geldi ve onları sokakta kovalamaya başladı.

Raven, arkasından koşan Crip'ten bihaber gibi görünüyordu ama aslında belli ki motosikletin dikiz aynasından onun yaklaşmasını izliyordu. Crip menzile girdiğinde Raven kolu bıraktı ve sanki çöp atarmış gibi elini geri doğru salladı. Yumruğunu, bir toptan fırlatılan donmuş bir domuz budu gibi Crip'in yüzünün ortasına vurdu. Crip'in başı geriye savruldu, ayakları yerden kesildi, ters saltoyu neredeyse tamamladı ve önce ensesini çarparak kaldırıma düştü, bunu yaparken kolları da yola çarpmıştı. Kontrollü bir düşüşe çok benziyordu ama öyleyse, bu refleks olmalıydı.

Squeaky yavaşladı, döndü ve Raven'ı umursamadan yerdeki Crip'in yanına çömeldi.

Hiro iri, radyoaktif, mızrak-fırlatan, acımasız uyuşturucu tacirinin motosikletiyle Çin Mahallesine gidişini izledi. Onu bulup yakalamak söz konusuysa bu Çin'e gitmekle aynı şeydi.

Sokağın ortasında çarmıha gerilmiş gibi yatan Crip'in yanına gitti. Crip'in yüzünün alt yarısını açıkça görmek oldukça zordu.

Gözleri yarı açıktı ve oldukça rahatlamış görünüyordu. Sessizce konuştu. "Kahrolası bir Hintli falan."

İlginç bir fikir. Ama Hiro hâlâ onun Asyalı olduğunu düşünüyordu.

"Ne yaptığını zannediyordun, pislik herif?" dedi Squeaky. O kadar sinirliydi ki Hiro geri çekildi.

"O aşağılık herif bizi dolandırdı – çanta yandı," dedi Crip, ezilmiş çenesinin arasından.

"O zaman neden boş vermedin? Sen deli misin, Raven'la böyle uğraşıyorsun?"

"Bizi dolandırdı. Bunu yapan kimse hayatta kalmaz."

"Raven yaptı ve hayatta," dedi Squeaky. Sonunda biraz sakinleşiyordu. Topuklarının üstüne çöktü, başını kaldırıp Hiro'ya baktı.

"T-Bone ve şoförün muhtemelen hayatta değil," dedi Hiro. "Bu adam kımıldamasa iyi olur – boynu kırılmış olabilir."

"Boynunu *ben* kırmadığım için şanslı," dedi Squeaky.

Ambulans görevlileri, Crip ayağa kalkmak için sabırsızlanmaya başlamadan önce boynuna bir şişme boyunluk takacak kadar hızlı geldi. Birkaç dakika içinde onu götürdüler.

Hiro tekrar şerbetçiotlarının arasına girdi ve T-Bone'u buldu. T-Bone ölmüştü, bir kafesin önüne diz üstü yığılmıştı. Kurşungeçirmez yeleğini delen bıçak muhtemelen ölümcül olabilirdi ama bu Raven'a yetmemişti. Alçalmış, T-Bone'un kalçalarının iç taraflarını doğramıştı, şu an kemiğe kadar açıktı. Böyle yaparak, T-Bone'un uyluk atardamarlarının ikisini de boylu boyunca kesmişti ve vücudundaki bütün kan boşalmıştı. Bir strafor bardağın alt kısmını kesmek gibi.

-20-

İnfazcılar arabalar, hapishane arabaları ve açık kasa kamyonlarda uydu bağlantılarıyla bütün bloğu bir polis merkezine dönüştürdü. Beyaz giysili adamlar Geiger sayaçlarıyla şerbetçiotu tarlasında dolaşıp duruyordu. Squeaky de kulaklığıyla dolaşıyor, boşluğa bakıyor, orada olmayan insanlarla konuşuyordu. Bir çekici kamyon geldi, arkasında T-Bone'un siyah BMW'sini çekiyordu.

"Hey, sen." Hiro arkasını döndü ve baktı. Bu Y.T.'ydi. Sokağın karşısındaki mekân Hunan'dan yeni çıkmıştı. Hiro'ya küçük beyaz bir kutu ve yemek çubukları verdi. "Siyah fasulye soslu baharatlı tavuk, monosodyum glutamat yok. Yemek çubuklarını nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Hiro bu aşağılamaya omuz silkerek cevap verdi.

"İki tane sipariş ettim," diye devam etti Y.T., "çünkü sanırım bu akşam bir sürü bilgi topladık."

"Burada ne olduğunun farkında mısın?"

"Hayır. Yani, belli ki birileri yaralanmış."

"Ama olaya tanık olmadın."

"Hayır, onlara yetişemedim."

"Bu iyi," dedi Hiro.

"Ne oldu?"

Hiro sadece başını salladı. Baharatlı tavuk ışıkların altında parlıyordu; hayatı boyunca hiç bu kadar az aç olmamıştı. "Bilseydim seni bu işe karıştırmazdım. Sadece gözetleme işi olduğunu sanmıştım."

"Ne oldu?"

"Konuşmak istemiyorum. Bak. Raven'dan uzak dur, tamam mı?"

"Tamam," dedi Y.T. Bunu, yalan söylediği ve bunu sizin anlamanızı istediği zamanlarda takındığı neşeli ses tonuyla söyledi.

Squeaky, BMW'nin arka kapısını açtı ve arka koltuğa baktı. Hiro biraz daha yaklaştı, soğuk dumanın kötü kokusunu aldı. Bu, yanmış plastik kokusuydu.

Raven'ın daha önce T-Bone'a verdiği alüminyum çanta koltuğun ortasında duruyordu. Ateşe atılmış gibi görünüyordu; kilitlerin etrafına doğru yayılan siyah duman lekeleri vardı ve plastik

kolu kısmen erimişti. BMW'nin koltuklarını kaplayan yumuşak deride yanık lekeleri vardı. T-Bone'un sinirlenmesi boşuna değildi.

Squeaky bir çift lateks eldiven giydi. Çantayı çıkardı, bagaj kapağının üstüne koydu ve küçük bir levyeyle kilitleri açtı.

Her ne ise, karmaşık ve iyi tasarlanmıştı. Çantanın üst kısmında Hiro'nun u-stor-it'te gördüğü küçük kırmızı kapaklı tüplerden vardı. Beş sıra ve her sırada yaklaşık yirmi tüp vardı.

Çantanın alt kısmı küçük, eski bir bilgisayar bağlantısına benziyordu. Büyük bir kısmını bir klavye kaplıyordu. Bir seferde muhtemelen beş satırlık bir yazı gösterebilen küçük bir sıvı kristal ekran vardı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda sarılı bir kabloyla çantaya bağlanmış, kaleme benzer bir nesne vardı. Bir ışıklı kalem ya da bir barkod tarayıcısına benziyordu. Klavyenin üstünde, klavyeyle yazan kişiye yöneltilmiş bir lens vardı. İşlevleri çok belli olmayan başka şeyler de vardı: kredi ya da kimlik kartı yerleştirme yeri olabilecek bir yuva ve o küçük tüplerden birinin büyüklüğünde, silindir şeklinde bir soket.

Hiro'ya göre bu şey bir zamanlar böyle görünüyordu. Hiro gördüğünde hepsi eriyip birbirine girmişti. Çantanın dışındaki duman lekelerinin şekline bakılırsa – üst ve alt kısım arasındaki çatlaktan dışarı doğru çıkıyor gibiydi – alevlerin kaynağı içerideydi, dışarıda değil.

Squeaky uzandı, raftaki tüplerden birini aldı ve Çin Mahallesi'nin parlak ışıklarına doğru tuttu. Daha önce şeffaftı ama şimdi ısı ve dumanla kararmıştı. Uzaktan basit bir ilaç şişesine benziyordu ama daha yakından bakınca Hiro bu şeyin içinde en az yarım düzine küçük, ayrı bölme olduğunu gördü, hepsi kapiler tüplerle birbirine bağlıydı. Ucunda kırmızı plastik bir kapak vardı. Kapakta siyah, dikdörtgen şeklinde bir pencere vardı ve Squeaky döndürünce, Hiro içindeki etkin olmayan ışıklı göstergenin koyu kırmızı parıltısını gördü, kapalı bir hesap makinesinin ekranına bakmak gibiydi. Onun altında küçük bir delik vardı. Basitçe açılmış bir delik değildi. Yüzeyi genişti ve neredeyse görünmez, iğne ucu kadar küçük bir noktaya doğru daralıyordu.

Şişenin içindeki bölmeler kısmen sıvılarla doluydu. Bazıları saydam, bazıları da siyahımsı kahverengiydi. Kahverengi olanlar bir çeşit organik madde olmalıydı, şimdi ısı yüzünden tavuk çorbasına dönmüşlerdi. Saydam olanlar her şey olabilirdi.

"Bara gidip bir şeyler içmek için çıkmıştı," diye mırıldandı Squeaky. "Pislik herif."

"Kim?"

"T-Bone. T-Bone bu ünitenin kayıtlı kullanıcısıydı. Bu çantanın. Ve bundan üç metre uzaklaşır uzaklaşmaz – *bum* – kendini imha etti."

"Neden?"

Squeaky Hiro'ya salakmış gibi baktı. "Ben Merkezi İstihbarat'ta çalışmıyorum. Ama sanırım bu uyuşturucuyu kim yapıyorsa – ona Geri Sayım ya da Kırmızı Kapak ya da Kar Çöküşü diyorlar – ticari sırlar hakkında çok şey biliyor. Yani uyuşturucu satıcısı çantayı bırakırsa ya da kaybederse ya da başkasına vermeye çalışırsa – *bum*."

"Sence Crips, Raven'ı yakalayabilecek mi?"

"Çin Mahallesi'nde değil. Lanet olsun," dedi Squeaky, olanları düşünüp tekrar sinirlendi. "O adama inanamıyorum. Onu öldürebilirdim."

"Raven'ı mı?"

"Hayır. O Crip'i. Raven'ı kovalayan. Ona ilk ben değil Raven ulaştığı için şanslı."

"Sen Crip'i mi kovalıyordun?"

"Evet, Crip'i kovalıyordum. Ne, Raven'ı yakalamaya çalıştığımı mı sandın?"

"Biraz, evet. Yani, kötü adam o, değil mi?"

"Kesinlikle. Bu yüzden, eğer polis olsaydım ve işim kötü adamları yakalamak olsaydı Raven'ı kovalıyor olurdum. Ama ben bir İnfazcıyım ve benim işim düzen sağlamak. O yüzden Raven'ı korumak için elimden geleni yapıyorum – şehirdeki diğer İnfazcılar gibi. Ve gidip Raven'ı bulmayı ve öldürdüğü arkadaşının öcünü almayı düşünüyorsan, bunu unutabilirsin."

"Öldürdüğü mü? Hangi arkadaş?" Y.T. araya girdi. Lagos'a ne olduğunu görmemişti.

Hiro bunu duyunca alçalmış hissetti. "Herkes bana bu yüzden mi Raven'a bulaşma diyordu? Ona *saldıracağımdan* korktukları için mi?"

Squeaky kılıçlara baktı. "İmkânların var."

"Neden birileri Raven'ı korumak zorunda?"

Squeaky gülümsedi, sanki şakalaşma diyarının sınırlarına girmişlerdi. "O bir Hükümdar."

"O zaman ona savaş açın."

"Bir nükleer güce savaş açmak iyi bir fikir değil."

"Ha?"

"Lanet olsun," dedi Squeaky, başını sallayarak, "bu konu hakkında bu kadar az şey bildiğini bilseydim, seni asla arabama almazdım. Senin ciddi bir MİŞ operasyon adamı olduğunu düşünmüştüm. Sen şimdi bana gerçekten Raven hakkında hiçbir şey bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, onu söylüyorum."

"Peki. Sana anlatacağım ki gidip daha fazla sorun çıkarma. Raven, eski bir Sovyet nükleer denizaltısından çıkardığı bir torpido başlığına sahip. Tek patlamada bir uçak gemisi muharebe grubunu ortadan kaldırmak için tasarlanmış bir torpidoydu. Nükleer bir torpido. Raven'ın Harley'indeki o komik sepet var ya? O bir hidrojen bombası, dostum. Atışa hazır. Tetiği de kafatasına yerleştirilmiş Elektroensefalografi elektrotlarına bağlı. Raven ölürse, bomba patlar. O yüzden Raven şehre geldiğinde, onun rahat etmesi için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Hiro'nun gerçekten nefesi kesilmişti. Y.T. onun yerine devreye girmek zorunda kaldı. "Tamam," dedi. "Ortağım ve kendi adıma konuşuyorum, ondan uzak duracağız."

-21-

Y.T. bütün öğleden sonrayı rampada takılarak geçireceğini düşünmüştü. Harbor Otoyolunda sörf hep yukarı doğruydu, onu Downtown'dan Compton'a götürüyordu, ama o bölgeye giden çıkış yolları o kadar nadiren kullanılıyordu ki çukurlarında neredeyse bir metre boyunda domuz otları yetişiyordu. Ve Compton'a kesinlikle kendi kendine gitmeyecekti. Büyük ve hızlı bir şeye yapışmak istiyordu.

Varacağı yere pizza sipariş etme ve sonra hızla giden teslimatçı çocuğa yapışma taktiğini kullanamazdı çünkü hiçbir pizza şirketi bu bölgeye gönderim yapmıyordu. Bu yüzden bir çıkış yolunda durmak ve saatlerce araç beklemek zorunda kalacaktı. Bir rampa pisliği.

Aslında bu teslimatı yapmayı hiç istemiyordu. Ama patronu çok istiyordu. Gerçekten çok. Ona teklif ettiği para çok yüksekti, saçmaydı. Paket yeni bir çeşit uyuşturucuyla dolu olmalıydı.

Ama bu, sonra olacaklar kadar tuhaf değildi. Harbor Otoyolundan gidiyordu, istediği çıkış yoluna yaklaşıyordu, güneye giden bir tıra yapışmıştı. Çıkış yoluna yaklaşırken, kurşun-delikli, siyah bir Oldsmobile yanından geçti, sağa geçmek için sinyal veriyordu. Çıkacaktı. Çok şanslıydı. Hemen Oldsmobile'e yapıştı.

Bu havalı otomobilin arkasındaki rampaya giderken, dikiz aynasından sürücüyü kontrol etti. Patronun ta kendisiydi, bu işi yapması için ona gerçekten saçma miktarda parayı veren kişi.

Şimdi, Compton'dan ziyade, ondan korkuyordu. Psikopat olmalıydı. Ona âşık olmalıydı. Bu, çarpık, psikopat bir aşk hikâyesiydi.

Ama artık biraz geçti. Onunla kaldı, bu yanan ve kokuşan mahalleden çıkmanın bir yolunu aradı.

Büyük, kötü görünen bir Mafya barikatına yaklaşıyorlardı. Gaz pedalına bastı, ölüme gidiyordu. Gitmesi gereken bayiliği görebiliyordu. Son saniyede, arabayı hızla döndürdü ve araba ciyaklayarak durdu.

Gerçekten daha fazla yardımcı olamazdı. Sonunda güvenli ve makul bir hızla kontrol noktasını geçerken Y.T. ondan ayrıldı. Muhafızlar silahlarını gökyüzüne doğru tutmuştu. Y.T. yanlarından geçerken kıçına bakmak için başlarını çevirdiler.

Compton Nova Sicilya bayiliği ürkütücü bir sahneydi. Genç Mafya âlemiydi. Bu gençler Mormon Bal Arısı Yerleşim Bölgesi'ndekilerden bile daha sıkıcıydı. Erkekler kasvetli, siyah takım elbiseler giyiyordu. Kızlardan da anlamsız bir dişilik akıyordu. Kızlar Genç Mafyaya giremiyordu bile; Yardımcı Kızlar olmak ve gümüş tabaklarda kurabiye servis etmek zorundaydılar. "Kızlar" bu organizmalar için fazla iyi bir kelimeydi. Güzel bile değillerdi.

Y.T. çok hızlı gidiyordu, o yüzden kaykaya kenarlardan vurdu, eğildi ve durdurdu. Önünde dolaşan, küçük İtalyan kanepelerini ısıran ve yetişkin taklidi yapan birkaç Genç Mafyanın parlak ayakkabılarını matlaştıran bir toz dalgası kaldırdı. Genç Mafya güzellerinin beyaz dantelli çoraplarını lekeledi. Tam kaykaydan düşecekken son anda dengesini sağladı. Bir ayağıyla kaykayın kenarına bastı ve kaykay havaya fırladı, kendi uzun ekseninde hızla döndü ve koltukaltına girdi. Y.T. kaykayı kolunun altında sıkıca tuttu. Akıllı tekerleklerin parmaklarının hepsi geri çekildi, böylece tekerlekler göbeklerinden neredeyse daha büyük hale geldi. MagnaZıpkını, kaykayın altındaki yuvaya soktu, böylece bütün ekipmanları bir paket haline geldi.

"Y.T.," dedi. "Genç, hızlı ve dişi. Enzo nerede?"

Erkekler Y.T.'ye karşı olgun davranmaya karar verdi. Bu yaştaki erkekler birbirlerinin iç çamaşırlarını çekmek ve komaya girene kadar içmekle meşguldü. Ama bir dişinin etrafındayken, olgun oluyorlardı. Bu çok komikti. Bir tanesi biraz öne geldi. "Nova Sicilya'ya hoş geldiniz," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Y.T. iç çekti. "Enzo diye biri için bir teslimat var ve bu semtten çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Burası iyi bir semt," dedi HeyMan. "Biraz takılmalısın. Belki biraz terbiye öğrenirsin."

"İş çıkışında Ventura'da yolculuk yapmayı denemelisin. Belki sınırlarını öğrenirsin."

HeyMan güldü, 'tamam, demek böyle istiyorsun' dercesine. Kapıyı gösterdi. "Konuşmak istediğin adam orada. Ama seninle konuşmak ister mi, emin değilim."

"Beni o çağırdı," dedi Y.T.

"Bizim yanımızda olmak için ülkenin bir ucundan geldi," dedi adam, "ve bizimle çok mutlu görünüyor."

"O zaman neden dışarıda duruyorsun?" diye sordu Y.T. ve içeri girdi.

Bayiliğin içinde her şey şaşırtıcı derecede sakindi. Uncle Enzo oradaydı, tıpkı resimlerinde olduğu gibi görünüyordu, sadece Y.T.'nin beklediğinden daha iriydi. Cenaze giysileri içindeki birkaç adamla masada oturmuş, kâğıt oynuyordu. Puro içiyor ve yavaş yavaş espressosunu yudumluyordu.

Burada mobil bir Uncle Enzo destek sistemi vardı. Seyyar bir espresso makinesi başka bir masanın üstüne konmuştu. Onun yanında bir dolap vardı, içindeyse büyük bir paket İtalyan Kafeinsiz Kahve ve bir kutu Havana purosu vardı. Ayrıca bir köşede, normalden daha büyük bir laptopu olan, kendi kendine mırıldanan bir gargoyle vardı.

Y.T. kolunu kaldırdı, kaykayı eline aldı, boş bir masanın üstüne koydu ve teslimatı omzundan indirerek Uncle Enzo'ya yaklaştı.

"Gino, lütfen," dedi Uncle Enzo, teslimatı göstererek. Gino teslimatı almak için öne doğru geldi.

"İmza atman lazım," dedi Y.T. Nedense ona "ahbap" ya da "dostum" demedi.

Bir anlığına Gino dikkatini dağıttı. Aniden Uncle Enzo ona yaklaştı ve sağ elini sol eliyle tuttu. Kurye eldivenlerinde, onun dudaklarına yetecek kadar büyüklüğünde bir açıklık vardı. Uncle Enzo, Y.T.'nin eline bir öpücük kondurdu. Ilık ve ıslaktı. Vıcık vıcık ve iğrenç değil, antiseptik ve kuru da değildi. İlginçti. Bu adam kendine güveniyordu. Lanet olsun, kurnazdı da. Güzel dudakları vardı. Sıkı, kaslı dudaklar, on beş yaşındaki dudaklar gibi jelatinimsi ve yağlı değil. Uncle Enzo'nun hafif bir limon-ve-bayat-tütün kokusu vardı. Tamamen koklamak için çok yakınında durmak gerekiyordu. Y.T.'den çok daha uzundu, belirli bir mesafede duruyor, kırışık yaşlı-adam gözleriyle ona bakıyordu.

Oldukça iyi görünüyordu.

"Seninle tanışmayı ne kadar çok istediğimi sana anlatamam, Y.T.," dedi.

"Merhaba," dedi. Sesi istediğinden daha neşeli çıkmıştı. O yüzden ekledi, "O çantada bu kadar değerli ne var?"

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi Uncle Enzo. Gülümsemesi pek kendini beğenmiş değildi. Daha ziyade utanmıştı, biriyle tanışmak için ne kadar garip bir yol dercesine. "Görüntü mühendis-

liğiyle alakalı," dedi ilgisizce elini sallayarak. "Benim gibi bir adamın senin gibi medyada uygunsuz görüntüleri olmayan bir genç kızla görüşmesinin fazla yolu yok. Çok aptalca. Ama böyle şeylere dikkat ediyoruz."

"Peki, benimle ne hakkında görüşmek istedin? Yapmamı istediğin bir teslimat mı var?"

Odadaki bütün adamlar güldü.

Ses Y.T.'yi biraz ürküttü, kalabalığın önünde performans sergilediği zamanı hatırladı. Gözlerini Uncle Enzo'dan çevirdi.

Uncle Enzo bunu fark etti. Gülümsemesi iyice küçüldü ve bir an tereddüde düştü. O anda, odadaki diğer bütün adamlar ayağa kalktı ve çıkışa yöneldi.

"Bana inanmayabilirsin," dedi, "ama birkaç hafta önce teslim ettiğin pizza için sana teşekkür etmek istedim."

"Sana neden inanmayayım?" diye sordu. Kendi ağzından iyi, tatlı bir şey çıkmasına şaşırdı.

Uncle Enzo da. "Eminim sen sebebini biliyorsundur."

"Peki," dedi, "Genç Mafyayla iyi vakit geçiriyor musun?"

Uncle Enzo ona 'dikkat et, evlat' diyen bir bakış attı. Y.T. önce korktu, bir saniye sonra gülmeye başladı çünkü bu bir gösterişti, sadece ona zor anlar yaşatmak istiyordu. Uncle Enzo onun gülmesini onaylar gibi gülümsedi.

Y.T. bir konuşmaya bu kadar dâhil olduğu zamanı hatırlamıyordu. Neden herkes Uncle Enzo gibi olamıyordu?

"Bir bakalım," dedi Uncle Enzo, tavana bakarak hafızasını taradı. "Senin hakkında birkaç şey biliyorum. On beş yaşında olduğunu, Valley'de bir yerleşim bölgesinde annenle yaşadığını."

"Ben de senin hakkında birkaç şey biliyorum," demeye cesaret etti Y.T.

Uncle Enzo güldü. "Düşündüğün kadar çok şey değildir, emin ol. Söylesene, annen kariyerin hakkında ne düşünüyor?"

"Kariyer" kelimesini kullanması çok hoştu. "Tam olarak bilmiyor – ya da bilmek istemiyor."

"Muhtemelen yanlış düşünüyorsun," dedi Uncle Enzo. Bunu, yeteri kadar neşeli bir biçimde söyledi, onu çürütmeye falan çalışmıyordu. "Ne kadar iyi bildiğini bilsen şoke olursun. Yine de bu benim düşüncem. Annen ne iş yapıyor?"

"Federaller için çalışıyor."

Uncle Enzo bunu çok komik buldu. "Ve kızı Nova Sicilya için pizza teslimatı yapıyor. Federaller için ne yapıyor?"

"Ağzımdan kaçırırım diye bana söylemediği bir şey. Sürekli yalan makinesi testi yaptırmak zorunda kalıyor."

Uncle Enzo bunu çok iyi anlamış görünüyordu. "Evet, çoğu Federal işi öyledir."

Tam zamanında bir sessizlik oldu.

"Beni biraz korkutuyor," dedi Y.T.

"Federallere çalışması mı?"

"Yalan makinesi testleri. Koluna bir şey takıyorlar – kan basıncını ölçmek için."

"Tansiyon ölçme aleti," dedi Uncle Enzo net bir şekilde.

"Kolunda bir yara izi bırakıyor. Nedense bu beni rahatsız ediyor."

"Rahatsız etmeli zaten."

"Ve ev dinleniyor. Yani ben evdeyken – ne yapıyor olursam olayım – birileri büyük ihtimal dinliyor."

"Hmm, bu kesinlikle ilgimi çekti," dedi Uncle Enzo.

İkisi de güldü.

"Sana bir Kuryeye hep sormak istediğim bir soru soracağım," dedi Uncle Enzo. "Sizi her zaman limuzinimin camından izliyorum. Aslında, bir Kurye bana yapıştığında şoförüm Peter'a onlara zor anlar yaşatmamasını söylüyorum. Sorum şu, tepeden tırnağa koruyucu giysilerle kaplısınız. Peki neden kask takmıyorsunuz?"

"Giysinin boyun kısmında, kaykaydan düştüğün zaman patlayan bir hava yastığı var, yani başını çarpmıyorsun. Ayrıca, kasklar garip bir his veriyor. İşitme duyunu etkilemediğini söylüyorlar ama etkiliyor."

"İşinde işitme duyunu çok kullanıyor musun?"

"Kesinlikle evet."

Uncle Enzo başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Vietnam'da birliğimdeki çocuklarla aynı şeyi hissetmiştik."

"Vietnam'a gittiğini duymu**ştu**m ama–" Tehlikeyi hissederek durdu.

"Yalan haber olduğunu düşündün. Hayır, oraya gittim. İsteseydim gitmeyebilirdim. Ama gönüllü oldum."

"Vietnam'a gitmek için gönüllü mü oldun?"

Uncle Enzo güldü. "Evet, oldum. Ailemde bunu yapan tek erkektim."

"Neden?"

"Brooklyn'den daha güvenli olacağını düşündüm."

Y.T. güldü.

"Kötü bir espri," dedi. "Gönüllü oldum çünkü babam istemedi. Ve onu kızdırmak istedim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Yıllarca onu kızdırmanın yollarını bulmayı denedim. Siyah kızlarla çıktım. Saçımı uzattım. Ot içtim. Ama en büyük başarım – kulağımı deldirmekten bile daha iyi – Vietnam'da görev yapmak için gönüllü olmaktı. Ama o zaman bile çok fazla önlem almak zorunda kaldım."

Y.T.'nin gözleri Uncle Enzo'nun derisi buruşmuş kulak memesine kaydı. Sol kulağında küçücük bir elmas çivi görünüyordu.

"Çok fazla önlem almak derken neyi kastediyorsun?"

"Kim olduğumu herkes biliyordu. Haber çabuk yayılır, bilirsin. Daimi orduya katılsaydım, ABD'de form dolduracaktım – hatta belki de Bensonhurst, Fort Hamilton'da. Bunu önlemek için Özel Kuvvetler'e katıldım, bir cephe birliğine girmek için elimden geleni yaptım." Güldü. "Ve işe yaradı. Neyse, yaşlı bir adam gibi boş boş konuşuyorum. Kasklar hakkında konuşmaya çalışıyordum."

"Evet."

"Görevimiz ormanda dolaşıp kendilerinden büyük silahlar taşıyan birkaç güvenilmez beyefendiye sorun çıkarmaktı. Sinsi adamlar. Ve biz de işitme duyumuza güvendik – tıpkı senin gibi. Ve ne biliyor musun? Hiçbir zaman kask takmadık."

"Aynı sebepten."

"Kesinlikle. Kulakları kapatmasa da, işitme duyuna gerçekten bir şeyler yapıyordu. Hâlâ hayatımı kask takmamaya borçlu olduğumu düşünüyorum."

"Bu gerçekten çok güzel. Çok ilginç."

"Bir de kasklar problemi çözer diye düşünülür."

"Evet," dedi Y.T. "Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor."

Uncle Enzo başını geriye atarak güldü. Genelde, Y.T. bu hareketi sinir bozucu bulurdu ama Uncle Enzo sadece iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu, onu aşağılamıyordu.

Y.T. ona en son isyanından sonra aile işini yürütmeye nasıl geçtiğini sormak istiyordu. Sormadı. Ama Uncle Enzo doğal olarak konunun oraya geldiğini anladı.

"Bazen benden sonra kimin geleceğini merak ediyorum," dedi. "Gelecek nesilde bir sürü muhteşem insanımız var. Ama ondan sonra – bilmiyorum. Sanırım bütün yaşlı insanlar dünyanın sonu geliyor gibi hissediyor."

"Milyonlarca Genç Mafya adamın var."

"Hepsi sonunda ceket giyecek ve banliyölerde kâğıt karıştıracak. Sen bu insanlara çok saygı duymuyorsun Y.T. çünkü genç ve gururlusun. Ama ben de onlara pek saygı duymuyorum çünkü yaşlı ve bilgiliyim."

Uncle Enzo'nun bunu söylemesi oldukça şaşırtıcıydı ama Y.T. **çok şaşırmadı.** Sadece mantıklı dostu Uncle Enzo'nun kullandığı mantıklı bir ifade gibiydi.

"Hiçbiri ormanda bacağından vurulmak ya da sadece yaşlı bir adamı kızdırmak için gönüllü olmaz. Kişiliklerinde eksiklik var. Ruhsuz ve ezikler."

"Bu üzücü," dedi Y.T. İlk başta onları küçümseyecekti ama bunu söylemek daha iyi geldi.

"Neyse," dedi Uncle Enzo. Bu, konuşmanın sonunu başlatan "neyse"ydi. "Sana gül yollayacaktım ama sanırım bu pek ilgini çekmez, değil mi?"

"Ah, benim için bir sakıncası yok," dedi, sesi acınası derecede zayıf çıkmıştı.

"Bak, artık silah arkadaşı olduğumuza göre daha iyi bir şey olsun," dedi. Kravatını ve yakasını gevşetti, gömleğinin içine uzandı, ucunda bir çift damgalı gümüş künye olan çok ucuz, çelik bir zincir çıkardı. "Bu benim asker künyem," dedi. "Yıllardır öylesine takıyorum. Sen takarsan çok memnun olurum."

Y.T. dizlerinin titremesini engelleyerek künyeyi taktı. Üniformasının üstünde duruyordu.

"İçine soksan daha iyi," dedi Uncle Enzo.

Künyeyi göğüslerinin arasındaki gizli yere soktu. Uncle Enzo'nun sıcaklığı hâlâ künyenin üstündeydi.

"Teşekkürler."

"Sırf eğlence olsun diye," dedi, "ama başın belaya girerse ve canını sıkan kişiye bu künyeyi gösterirsen, muhtemelen olaylar hızla değişecektir."

"Teşekkürler, Uncle Enzo."

"Kendine iyi bak. Annene iyi davran. O seni seviyor."

-22-

Y.T. Nova Sicilya bayi konsolosluğundan çıktığında, **bir adam onu bekliyordu.** Yüzünde ironik bir gülümseme vardı ve dikkatini çekmek için sadece başıyla hafifçe selam verdi. Çok saçmaydı ama bir süre Uncle Enzo'nun yanında durduktan sonra Y.T.'yle ilgilenmeye başlamıştı. O yüzden, Y.T. ona **gülümse**medi, sadece başını çevirdi ve onu umursamadı.

"Y.T., sana vereceğim bir iş var," dedi.

"Meşgulüm," dedi, "yapmam gereken başka teslimatlar var."

"Çok kötü yalan söylüyorsun," dedi, durumu anlayarak. "İçerideki gargoyleyi gördün mü? Biz konuşurken bile RadiKS bilgisayarına bağlıydı. Yani hepimiz biliyoruz ki yapacak başka işin yok."

"Bir müşteriden iş alamam," dedi Y.T. "Merkezden gönderiliyoruz. 1-800'ü aramak zorundasın."

"Tanrım, nasıl bir aşağılık herif olduğumu düşünüyorsun?" dedi adam.

Y.T. durdu, döndü ve sonunda adama baktı. Uzun boylu ve sıskaydı. Siyah giysileri, siyah saçları **ve** tehlikeli görünen bir takma gözü vardı.

"Gözüne ne oldu?" dedi.

"Buz kıracağı, Bayonne, 1985," dedi. "Başka soru?"

"Üzgünüm, dostum, öylesine sordum."

"Şimdi işe geri dönelim. Çünkü sandığın gibi bir pislik değilim. Bütün Kuryelerin 1-800'ü arayarak merkezden gönderildiğinin farkındayım. Ama biz 1-800'ü ve merkezden gönderilmeyi sevmiyoruz. Bu bizim aramızda. Biz yüz yüze görüşmeyi seviyoruz, eski usul. Sonuçta mesela annemin doğum gününde telefonu açıp 1-800-ANNEMİ-ARA'yı tuşlamıyorum. Bizzat oraya gidip yanağına bir öpücük konduruyorum, tamam mı? Şimdi bu olayda, özellikle seni istiyoruz?"

"Neden?"

"Çünkü çok fazla soru soran küçük kızlarla uğraşmayı seviyoruz. Bu yüzden, gargoylemiz, RadiKS'in, Kuryeleri göndermek için kullandığı bilgisayara çoktan bağlanmıştı."

Takma gözlü adam döndü, başını bir baykuş gibi çevirdi ve gargoyleye bakıp başını salladı. Bir saniye sonra, Y.T.'nin telefonu

çaldı.

"Aç şu lanet telefonu," dedi.

"Ne?" dedi telefona.

Bir bilgisayar sesi, Griffith Park'tan bir paket alıp Van Nuys'daki Papaz Wayne'in Cennet Kapıları bayiliğine götürmesi gerektiğini söyledi.

"A noktasından B noktasına bir şey teslim edilmesini istiyorsan, neden kendin götürmüyorsun?" diye sordu Y.T. "O siyah lüks Lincoln arabalarından birine koy ve götür."

"Çünkü bu olayda, paket tam olarak bize ait değil. A ve B noktasındaki insanlarla da aramız pek iyi değil."

"Bir şey çalmamı mı istiyorsun?" dedi Y.T.

Takma gözlü adam üzüldü, incindi. "Hayır, hayır, hayır. Evlat, dinle. Biz Mafyayız. Bir şey çalmak istersek, bunu nasıl yapacağımızı da biliriz, tamam mı? Bir şeyi çalmak için on beş yaşındaki bir kızın yardımına ihtiyacımız yok. Burada yaptığımız, daha çok gizli bir operasyon."

"Casusluk olayı." **İstihbarat**.

"Evet. Casusluk olayı," dedi adam, ses tonu birini eğlendirmeye çalıştığını söylüyordu. "Ve bu operasyonu yapabilmemizin tek yolu bizimle biraz iş birliği yapabilecek bir Kuryemizin olması."

"Yani Uncle Enzo'yla olanlar sahteydi," dedi Y.T. "Sadece bir Kuryeyle arkadaş olmaya çalışıyorsunuz."

"Ha-ha, şuna bak sen," dedi takma gözlü adam, gerçekten eğleniyordu. "Evet, sanki on beş yaşında bir kızı etkilemek için her şeyi yapmak zorundayız. Bak, evlat, para vererek bu işi yaptırabileceğim milyonlarca Kurye var. Yine de seni istiyoruz çünkü ekibimizle kişisel bir ilişkin var."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

"Normalde burada ne yapıyorsan onu," dedi adam. "Griffith Park'a git ve paketi al."

"Bu kadar mı?"

"Evet. Sonra da teslimatı yap. Ama bize bir iyilik yap ve I-5 yolundan git, tamam mı?"

"Ama en iyi yol o değil–"

"Sen öyle yap."

"Tamam."

"Şimdi gel, sana bu bok çukurundan çıkana kadar eşlik ede-

lim."

Bazen, eğer rüzgâr doğru yönde esiyorsa ve bir on sekiz tekerin arkasındaki hava boşluğuna girerseniz, ona yapışmak zorunda kalmıyordunuz. Hava boşluğu, güçlü bir elektrik süpürgesi gibi sizi içine çekiyordu. Bütün gün orada durabilirdiniz. Ama işi beceremezseniz, birdenbire kendinizi otobanın sol şeridinde, yanınızda bir tır konvoyuyla yalnız ve güçsüz bulabilirdiniz. Daha da kötüsü, onun gücüne teslim olursanız, sizi doğrudan çamurluğuna **çekecek ve bunu kimse bilmeyecekti. Buna Sihirli Süpürge Zıpkını deniyordu. Y.T.'ye, Hiro Protagonist'le olan pizza macerası gecesinden beri hayatının nasıl değiştiğini anımsattı.**

San Diego Otobanına çıkarken zıpkınını fırlattı. En hafif, en adi plastik-alüminyum Çin malı bile onu çekebilirdi. İnsanlar onunla uğraşmazdı. Kaldırımdaki yerini belirlemişti.

Bundan sonra bir sürü iş alacaktı. Bir sürü işi de Roadkill'e yaptırmak zorunda kalacaktı. Ve bazen, önemli iş düzenlemeleri yapmak için bir yerlerde bir motelde kalmak zorunda kalacaklardı – gerçek iş adamları böyle yapardı. Son zamanlarda, Y.T. Roadkill'e ona masaj yapmasını öğretmeye çalışıyordu. Ama Roadkill omuzlarından aşağı asla inmezdi, sinirlenip Bay Maço olmaya başlıyordu. Aslında bu çok tatlıydı.

Bu kesinlikle doğrudan Griffith Park'a giden yol değildi ama Mafya böyle yapmasını istemişti: 405'ten Valley'ye gir ve sonra oradan doğru git. Çok paranoyaklardı. Çok profesyonel.

Los Angeles Uluslararası Havalimanı sol tarafındaydı. Sağındaysa, o embesil ortağının muhtemelen şu anda bilgisayarında takıldığı Ev-Depo'yu gördü. Artık Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'unun özel bir karakolu olan Hughes Havalimanı'nın etrafındaki karışık trafiğin arasından geçti. Amiral Bob'un Evrensel Güvenliği tarafından satın alınan Santa Monica Havalimanı'nı da geçti. Annesinin her gün işe gittiği Federal Bölgesi'ne girdi.

Federal Bölgesi eskiden Gazi Hastanesi ve birkaç Federal binasından oluşuyordu; şimdiyse 405'in etrafını saran, böbrek şeklinde bir alana dönüşmüştü. Etrafında, sıra sıra dizilmiş tel örgülerle yapılmış parmaklıklar, akordeon biçimli dikenli teller, taş yığınlarından oluşan bir bariyer ve bir binadan diğerine geçişi engelleyen beton bariyerler vardı. Federal Bölgesi'ndeki bütün bi-

nalar büyük ve çirkindi. İnsanlar ıslak granit renginde yün giysiler giymiş, sütunların arasında dolaşıyordu. Binaların beyaz heybeti altında cılız ve karanlık görünüyorlardı.

Federal Bölgesi'nin bariyerinin uzağında, sağ tarafta, şu anda Japonlar, Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u ve birkaç büyük Amerikan şirketi tarafından ortak olarak yönetilen UC[illegible]ı görebiliyordu.

İnsanlar, solda Pasific Palisades'te okyanusun üstünde, Merkezi İstihbarat Şirketi'nin batı kıyısı merkezi olan büyük bir bina olduğunu söylüyordu. Y.T. bir gün – belki de yarın – oraya çıkacak, o binayı bulacak, belki de sadece yanından geçecek ve el sallayacaktı. Hiro'ya anlatacak çok şeyi vardı. Uncle Enzo hakkında bir sürü bilgi. İnsanlar bunun için milyonlar öderdi.

Ama içten içe, vicdan azabı hissetmeye başlamıştı. Mafyanın sırlarını ifşa edemeyeceğini biliyordu. Onlardan korktuğu için değil, onlar ona güvendiği için yapamazdı. Ona iyi davranmışlardı. Ve kim bilir, belki sonunda bir şey olurdu. MİŞ'te yapabileceğinden daha iyi bir kariyere sahip olabilirdi.

Federal Bölgesi'ne çok fazla araba gitmiyordu. Annesi, diğer Federallerin yaptığı gibi her sabah oraya gidiyordu. Ama bütün Federaller işe erken gider ve geç saate kadar çalışırdı. Bu onların bağlılığıyla ilgili bir şeydi. Federaller bağlılık fetişistiydi – çok para kazanmadıkları ya da saygı görmedikleri için, işlerine bağlı olduklarını ve bu tuzaklara düşmediklerini kanıtlamak zorundaydılar.

Örneğin: Y.T. Los Angeles Uluslararası Havalimanı'ndan beri aynı araca bağlıydı. Arka koltukta bir Arap oturuyordu. Kefiyesi, **açık pencereden esen** rüzgârla dalgalanıyordu; klima çalışmıyordu, bir Los Angeles taksisi kara borsadan bir soğutucu alacak kadar kazanmıyordu. Bu normaldi: sadece Federaller bir ziyaretçinin pis, klimasız bir taksi tutmasını sağlardı. Taksi gerçekten de BİRLEŞİK DEVLETLER yazan yola girdi. Y.T. zıpkını geri çekti ve Valley'ye doğru giden bir dağıtım kamyonuna fırlattı.

Devasa Federal binasının tepesinde, telsizleri olan güneş gözlüklü Federaller pusuya yatmış, Wilshire Boulevard'a gelen araçların ön camlarına uzun mercekler tutuyordu. Eğer gece olsaydı, muhtemelen A.B.D. çıkışına doğru dönen taksinin barkod plakasında dolaşan bir lazer tarayıcı görürdü.

Y.T.'nin annesi ona bu adamlar hakkındaki her şeyi anlatmıştı.

Onlar Yürütme Organı Genel Harekât Komutanlığı'ydı, YOGHK. Ordu, Deniz Kuvvetleri ve Hava Kuvvetleri'nin yaptığı gibi FBI, Federal Polisler, Gizli Servis ve Özel Kuvvetler ayrı bir kimliklerinin olduğunu iddia ediyordu ama hepsi YOGHK'nin emri altındaydı, hepsi aynı şeyleri yapıyordu ve zaten yer de değiştirebiliyorlardı. Federal Bölgesi'nin dışında, herkes onları sadece Federal olarak biliyordu. YOGHK'nin, bir izin belgesi ya da hatta iyi bir bahane sunmadan Amerika Birleşik Devletleri sınırları içinde herhangi bir yere herhangi bir zamanda gitme hakkı vardı. Ama sadece burada, Federal Bölgesi'nde bir teleobjektiften, tüfek mikrofondan ya da dürbünlü tüfekten bakarken gerçekten evdeymiş gibi hissediyorlardı.

Onların **altında, arka koltuğunda Arap'ın oturduğu** taksi, stratejik olarak yerleştirilmiş .50 kalibre makineli tüfeklerin yerleştirildiği beton bariyerlerin arasında ışık hızıyla zikzak çizmeye başladı. Bir anlığına durdu, her iki tarafında da köpeklerle bekleyen YOGHK çocukları ve altında bomba ya da şasisinde NBKB (nükleer-biyolojik-kimyasal-bilgisel) araçlar olup olmadığına bakan güçlü spot ışıkları vardı. Bu sırada, şoför arabadan indi ve daha fazla Federalin onları kontrol etmesi için motor kapağını ve bagajı açtı; başka bir Federal, Arap'ın oturduğu taraftaki cama yaslandı ve pencereden onu sorguya çekti.

Washington D.C.'de bütün müzelere ve anıtlara devletin imtiyaz tanıdığını ve bunların şu an hükümet gelirinin yaklaşık yüzde 10'unu oluşturan bir turist parkına dönüştürüldüğünü söylüyorlardı. Bu imtiyazı Federaller de tanıyabilirdi ve muhtemelen hâsılatın daha fazlasını alırdı ama mesele bu değildi. Felsefi bir olaydı. Özüne dönme olayıydı. Hükümet yönetmeliydi. Bu, **eğlence sektörü değildi, değil mi? Eğlence**, Endüstri tiplerine bırakılmalıydı – step dansında uzmanlaşmış kişiler. Federaller böyle değildi. Federaller ciddi insanlardı. Siyaset bilimi uzmanları. Öğrenci konseyi başkanları. Münazara kulübü başkanları. Sıcaklık yüz on dereceye ulaştığında ve nem bir jumbo jeti düşürebilecek kadar arttığında bile koyu renk yün takımlar giymeye ve yakalarını sımsıkı düğmelemeye cesareti olan türden insanlar. Tek yönlü aynanın arka tarafında daha rahat hisseden türden insanlar.

-23-

Bazen, Y.T.'nin yaşındaki erkekler, erkekliklerini kanıtlamak için Hollywood Hills'in doğu ucundaki Griffith Park'a gider, istedikleri bir yolu seçer ve oradan arabayla geçerlerdi. Oradan sağ salim çıkmak, bir High Plains savaş alanında bir askere saldırıp ölmemek gibiydi; yani tehlikeye bu kadar yakın olmak sizi daha da erkek yapıyordu.

Doğası gereği, tek gördükleri şey biten sokaklardı. Sırf eğlence olsun diye Griffith Park'a gittiğinizde ve bir ÇIKIŞ YOK tabelası gördüğünüzde, babanızın Honda Accord'unu geri vitese alıp, ara gaz vererek eve kadar geri geri gitmenizin zamanının geldiğini anlardınız.

Y.T. parka girdi, takip etmesi gereken yoldan giderken bir ÇIKIŞ YOK tabelası gördü.

Y.T. bunun gibi bir iş alan ilk Kurye değildi ve bu yüzden, gittiği yer hakkında bir şeyler duymuştu. Dar bir kanyondu, sadece bu yoldan oraya girilebiliyordu ve kanyonun aşağısında yeni bir topluluk yaşıyordu. Herkes onlara Falabalalar diyordu çünkü birbirleriyle böyle konuşuyorlardı. Kendi dilleri vardı ve kulağa anlamsız sözler gibi geliyordu.

Şu anda önemli olan, bunun ne kadar aptalca olduğunu düşünmemekti. Doğru kararı vermek, yeteri kadar niyasin almak ve verdiği inci küpeler için büyükanneye bir teşekkür mektubu yazmak gibiydi. En önemlisi, vazgeçmemekti.

Sıraya dizilmiş makineli tüfek yuvaları Falabala topraklarının sınırlarını gösteriyordu. Y.T.'ye biraz gereğinden fazla geldi. Ama sonuçta Mafyayla hiç çatışmamıştı. Sakin davrandı, saatte belki on beş kilometre hızla bariyere doğru yaklaştı. Korkması gerekiyorsa, orası burasıydı. Sibernetik, kırmızı bir logosu olan renkli RadiKS faksını yukarıda tutuyordu, gerçekten önemli bir teslimatı almak için burada olduğunu gösteriyordu. Bu adamlarda asla işe yaramayacaktı.

Ama işe yaradı. Büyük bir jilet **şeridi öylece yolundan çekildi** ve Y.T. yavaşlamadan devam etti. İşte o zaman bir sorun çıkmayacağını anladı. Bu insanlar burada, herkes gibi sadece iş yapıyordu.

Kanyonun içine kadar kaymak zorunda değildi. Şükürler olsun! Birkaç dönüşün etrafından dolaştı, ağaçlarla çevrilmiş düz, açık bir alana çıktı ve kendini açık hava tımarhanesine benzeyen bir yerde buldu.

Ya da bir Moon tarikatı[16] toplantısı falan vardı.

Düzinelerce insan vardı. Hiçbiri kendine bakmamıştı. Eskiden düzgün olan giysilerin yırtık pırtık kalıntılarını giymişlerdi. Bazıları ellerini sıkıca birleştirmiş ve diz çökmüştü, görünmeyen varlıklara bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Ölü bir arabanın bagaj kapağının üstüne eski bir bilgisayar terminali kurmuşlardı, sadece üstünde örümcek ağına benzeyen bir çatlak olan karanlık bir monitör vardı, sanki biri ekrana bir kahve kupası fırlatmıştı. Kırmızı pantolon askılarını indirmiş şişman bir adam klavyenin üzerinde ellerini oynatıyordu, tuşlara rastgele basıyor, anlamsız bir şeyler söylüyordu. Birkaç tane adam da onun arkasında dikiliyor, omzunun üstünden ekranı dikizlemeye çalışıyor ve bazen de işe burunlarını sokmaya çalışıyorlardı ama adam onları başından savdı.

Ayrıca ellerini çırpan, sallanan ve "The Happy Wanderer"ı söyleyen bir kalabalık vardı. Gerçekten de kendilerini kaptırmışlardı. Y.T. Roadkill'e kıyafetlerini çıkarması için ilk kez izin verdiğinden beri kimsenin yüzünde bu çocuksu sevinci görmemişti. Ama bu, kirli saçlı, otuz yaşlarındaki bir insan grubunda normal görünmeyen, farklı türden bir çocuksu sevinçti.

Ve sonunda, Y.T.'nin Baş Rahip diye adlandırdığı bir adam vardı. Bay Area'daki bir şirketin logosunu taşıyan beyaz, eski bir laboratuvar önlüğü giymişti. Eski bir pick-up'ın arkasında uzanıyordu. Ama Y.T. alana girdiğinde ayağa fırladı ve ona doğru koşmaya başladı. Öyle koşuyordu ki Y.T. bunu biraz tehditkâr bulmadan edemedi. Ama diğerlerine göre neredeyse normal, sağlıklı, formda, çalılıklarda yaşayan çılgın bir psikotik gibi görünüyordu.

"Bir çanta almak için buraya geldin, değil mi?"

"Bir teslimat almak için buraya geldim. Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Y.T.

Ölü arabalardan birinin yanına gitti, kaportayı açtı ve alüminyum bir çanta çıkardı. Tıpkı önceki gece Squeaky'nin BMW'den çıkardığı çantaya benziyordu. "İşte teslimatın," dedi, ona doğru gelerek. Y.T. içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi. "Korkutucu bir tipim."

Adam çantayı yere koydu ve ayağıyla itti. Çanta, kaldırımın üstünden Y.T.'ye doğru kaydı.

"Bu teslimatın çok acelesi yok," dedi adam. "Kalıp bir şey iç-

16 Sun Myung Moon tarafından kurulan, dünyada Moon liderliğinde bir teokrasi kurulmasını ve herkesin Korece konuşmasını amaçlayan bir tarikat

mek ister misin? Kool-Aid'imiz var."

"Çok isterdim," dedi Y.T., "ama şeker hastalığım sorun çıkarır."

"O zaman sadece kalıp misafirimiz olursun. Sana anlatacak bir sürü muhteşem şeylerimiz var. Gerçekten hayatını değiştirebilecek şeyler."

"Yazılı bir şeyiniz var mı? Yanımda götürebileceğim bir şey?"

"Korkarım yok. Neden kalmıyorsun? Gerçekten iyi bir insana benziyorsun."

"Üzgünüm, Jack ama beni aptal bir sürtükle karıştırıyorsun," dedi Y.T. "Çanta için sağ ol. Buradan gidiyorum."

Y.T. bir ayağını kaldırıma sürterek, olabildiğince hız kazanmaya çalıştı. Çıkış yolunda, başı kazınmış, sahte, kirli ve paçavraya dönmüş bir Chanel elbise giymiş, genç bir kadının yanından geçti. Y.T. onun yanından geçerken, kadın boş boş gülümsedi, elini uzattı ve el salladı. "Merhaba," dedi. "Ba ma zu na la amu pa go lu ne me a ba du."

"Selam," dedi Y.T.

Birkaç dakika sonra, I-5'dan yukarı doğru Valley'ye çıkıyordu. Biraz korkmuştu, acele etmiyordu. Kafasının içinde bir melodi dolaşıyordu: "The Happy Wanderer." Bu onu deli ediyordu.

Büyük, siyah bir karaltı ona doğru geliyordu. Biraz daha hızlı olsaydı, cazip bir hedef olabilirdi çünkü çok geniş ve demirdendi. Ama Y.T. yavaş gittiğinde bile bu mavnadan daha hızlıydı.

Siyah arabanın sürücü tarafındaki cam açıldı. Bu oydu. Jason. Ona bakmak için başını camdan çıkarmıştı, yola bakmadan sürüyordu. Saatte seksen kilometre **hızla esen rüzgâr sinekkaydı tıraş edilmiş yüzünü buruşturmuyordu.**

Gülümsedi. Yalvaran bir bakışı vardı, Roadkill'in bakışı gibi. Arka çamurluğunu işaret etti.

Neler oluyordu? Y.T. en son bu adama yapıştığında, onu gideceği yere kadar götürmüştü. Y.T. yapıştığı Acura'dan ayrıldı ve Jason'ın şişman Oldsmobile'ine yapıştı. Jason onu otobana çıkardı, sonra Victory Boulevard'a ve en sonunda da Van Nuys'a doğru yöneldi. Bu tam da Y.T.'nin gideceği yerdi.

Ama birkaç kilometre sonra birden direksiyonu sağa kırdı ve eski bir alışveriş merkezinin otoparkına girdi – ki bu yanlıştı. Şu anda otoparkta, on sekiz tekerlekli, motoru çalışan, yan taraflarında SALDUCCI BROS. TAŞIMA VE DEPOLAMA yazan bir tırdan başka bir araba yoktu.

"Hadi," dedi Jason, Oldsmobile'inden inerek. "Vakit kaybetmek istemezsin."

"Siktir git, pislik herif," dedi. Zıpkınını geri çekti ve batıya doğru giden trafiğe baktı. Bu adamın aklında ne varsa, büyük ihtimal işle ilgili değildi.

"Genç bayan," dedi diğer bir ses, daha yaşlı ve dikkat çekici bir sesti. "Jason'ı sevmemeniz önemli değil. Ama dostunuz Uncle Enzo'nun sizin yardımınıza ihtiyacı var."

Tırın arkasındaki kapı açıldı. Siyah takım elbiseli bir adam orada duruyordu. Onun arkası, tırın iç kısmı aydınlatılmıştı. Halojen ışık, adamın saçlarında parlıyordu. Bu arkadaki ışıkla bile Y.T. bunun takma gözlü adam olduğunu anlayabiliyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi Y.T.

"İstediğim şey," dedi onu baştan aşağı süzerek, "ve ihtiyacım olan şey birbirinden farklı. Şu anda çalışıyorum, yani ne istediğim önemli değil. İhtiyacım olan şeyse, kaykayın ve o çantayla birlikte bu tıra binmen."

Sonra ekledi, "Anlatabiliyor muyum?" Bu neredeyse retorik bir soruydu, sanki cevabın hayır olduğunu farz etmişti.

"O doğru söylüyor," dedi Jason, sanki Y.T. onun fikrine güvenirmiş gibi.

"Gördün mü?" dedi takma gözlü adam.

Y.T.'nin şu anda Papaz Wayne'in Cennet Kapıları bayiliğine gidiyor olması gerekiyordu. Bu teslimat işini batırırsa, bu Tanrı'ya ihanet etmek anlamına gelirdi, var olsa da olmasa da affedebilme özelliği vardı. Mafya kesinlikle vardı ve daha yüksek bir bağlılık standardına uyuyordu.

Y.T. takma gözlü adama kaykayı ve alüminyum çantayı verdi ve sonra onun uzattığı eli görmezden gelerek tırın arkasına zıpladı. Adam geri çekildi, elini kaldırdı, elinde bir şey olup olmadığına baktı. Y.T. ayağını yerden çektiğinde, tır hareket etmeye başlamıştı. Kapı kapanana kadar çoktan yola çıkmışlardı.

"Senin teslimatın üzerinden birkaç test yapmam gerek," dedi takma gözlü adam.

"Kendini tanıtmayı hiç düşündün mü?" dedi Y.T.

"Hayır," dedi, "insanlar isimleri her zaman unutur. Beni sadece o adam olarak bil, anlarsın ya?"

Y.T. aslında dinlemiyordu. Tırın içini inceliyordu.

Bu tırın römorku uzun, ince bir odadan oluşuyordu. Y.T.'nin tıra bindiği yer buranın tek girişiydi. Odanın bir ucunda, birkaç

Mafya adamı, her zaman yaptıkları gibi, boş boş takılıyordu.

Odanın büyük bir kısmını elektronik aletler kaplamıştı. Büyük elektronik aletler.

"Bilgisayarda yapılacak birkaç iş var," dedi, çantayı bilgisayarcıya verirken. Y.T. onun bilgisayarcı olduğunu anladı çünkü atkuyruğu yaptığı uzun saçları vardı, kot pantolon giymişti ve nazik birine benziyordu.

"Hey, o çantaya bir şey olursa canıma okurlar," dedi Y.T. Sert ve cesur görünmeye çalıştı ama bu şartlar altında sahte bir hareketti.

Takma gözlü adam **şaşırdı**. "Beni ne zannediyorsun, aptal bir aşağılık herif mi?" dedi. "Lanet olsun, bir bu eksikti, Uncle Enzo'ya küçük tavşanını diz kapaklarından nasıl vurduğumu anlatmaya çalışmak."

"Çantaya bir zarar gelmeyecek. Sadece bir prosedür," dedi bilgisayarcı, sakin bir sesle.

Bilgisayarcı çantayı elinde birkaç kez döndürdü, elleriyle yokladı. Sonra masanın üstünde duran geniş, açık uçlu bir tüpün içine koydu. Tüpün duvarları birkaç santim kalınlığındaydı. Bu şey buzlanıyor gibiydi. İçinden sürekli esrarengiz gazlar çıkıyordu. Gazlar masanın üstüne dağılıyor, yere damlıyor ve ayakkabılarının etrafında akan ve büyüyen küçük bir sis örtüsü oluşturuyordu. Bilgisayarcı çantayı yerine oturttuğunda, elini hemen soğuktan çekti.

Sonra bir veri gözlüğü taktı.

Bu kadardı. Orada birkaç dakika oturdu. Y.T. bilgisayardan pek anlamazdı ama bu tırın arkasındaki dolaplar ve kapıların arkasında bir yerde şu anda bir sürü şey yapan bir bilgisayar olduğunu biliyordu.

"Bilgisayarlı tomografi gibi," dedi takma gözlü adam, golf turnuvası anlatan bir sunucu gibi alçak sesle konuşuyordu. "Ama her şeyi görüyor," dedi, elleriyle büyük bir halka çizerek.

"Kaç para?"

"Bilmiyorum."

"Adı ne?"

"Henüz bir adı yok."

"Peki kim yapıyor?"

"Kahrolası şeyi biz yaptık," dedi takma gözlü adam. "Son birkaç hafta içinde."

"Neden?"

"Çok fazla soru soruyorsun. Bak. Sen tatlı bir çocuksun. Yani, fıstık gibisin. Dehşet bir afetsin. Ama bu aşamada çok önemli biri olduğunu düşünmeye kalkma."

Bu aşamada. Hmm.

-24-

Hiro, u-stor-it'teydi. Ortağına göre Gerçeklikte çok az zaman geçiriyordu. Kapı açıktı, okyanus esintisi ve jet egzozu içeri esiyordu. Bütün mobilyalar – Japon şilteleri, yük paletleri, deneysel cüruf blok mobilyaları – duvara yaslanmıştı. Bir ucunu kabza haline getirmek için bantladığı ağır, bir metre uzunluğunda bir nervürlü demir tutuyordu. Demir çubuk katanaya benziyordu ama çok daha ağırdı. Hiro buna amele katanası diyordu.

Kendo duruşundaydı, ayakları çıplaktı. Bol, bilek hizasında etek pantolon ve çivit mavisi bir tunik giyiyor olması gerekiyordu, geleneksek üniforma buydu ama Hiro jokey şortu giymişti. Ter, kaslı, cappuccino renkli teninden aşağı süzülüyor ve göğsünde dolaşıyordu. Sol ayak parmaklarının aralarında su toplamış, yeşil üzüm büyüklüğünde kabarcıklar oluşmaya başlamıştı. Hiro'nun kalbi ve ciğerleri gelişmişti, anormal derecede hızlı reflekslerle kutsanmıştı ama babası gibi doğuştan güçlü değildi. Doğuştan güçlü olsaydı bile, amele katanasıyla çalışmak çok zor olurdu.

Adrenalin doluydu, çok heyecanlanmıştı ve zihni, serbest yüzen anksiyeteyle darmadağın olmuştu. Odanın dokuz metrelik ekseninde ayaklarını ileri geri sürüyordu. Arada hızlanacak, ucu geriye bakacak şekilde amele katanasını başının üstüne kadar kaldıracak, hızla indirecek, son anda bileklerini çıtlatacak ve katana havada duracaktı. Sonra da şöyle diyecekti, "Sıradaki!"

Teorik olarak. Aslında, amele katanası bir kez hareket etmeye başladığında, durdurması zor bir şeydi. Ama iyi bir egzersizdi. Ön kolları çelik kablo bağları gibi görünüyordu. Neredeyse. Yani, yakında öyle görünecekti.

Japonlar hareketi tamamlama saçmalığından hoşlanmıyordu. Eğer bir katanayla bir adamın başına bir darbe indirirseniz ve kılıcı durdurmak için hiçbir çaba harcamazsanız, bu onun kafatasını böler ve muhtemelen köprücük kemiğine ya da pelvisine takılırdı. Sonra bir ortaçağ savaş alanının ortasında ölü rakibinizin yüzüne ayağınızla bastırıp kılıcı çıkarmaya çalışırdınız. Bu arada onun en iyi arkadaşı da gözlerinde intikam dolu bir ışıltıyla size doğru gelmeye başlardı. Bu yüzden, plan, darbeden hemen sonra kılıcı durdurmak, kafatasını birkaç santim delmek, sonra çıkarmak ve yeni bir samuray aramaktı, bu yüzden: "Sıradaki!"

Bu akşam Raven'la olanları düşünüyordu, uykusunu kaçırmış-

tı ve sabahın üçünde amele katanasıyla pratik yapmasının sebebi de buydu.

Tamamen hazırlıksız olduğunu biliyordu. Mızrak doğrudan ona gelmişti. Kılıçla mızrağa vurmuştu. Doğru zamanda vurabilmişti ve ona denk gelmemişti. Ama bunu neredeyse farkında olmadan yapmıştı.

Belki de büyük savaşçılar böyle yapardı. Umursamadan, sonuçlarıyla zihinlerini karıştırmadan.

Belki de kendi gururunu okşuyordu.

Birkaç dakikadır bir helikopter sesi geliyordu. Hiro havalimanının yanında oturuyor olsa da bu normal değildi. Los Angeles Uluslararası Havalimanı'nın tam yanından uçamazlardı, **güvenlik problemleri yaratırdı**.

Helikopterin sesi iyice arttı ve bir noktada, Hiro ve Vitaly'nin evinin tam önündeki otoparkın birkaç metre üstünde dolaşmaya başladı. Kaliteli, koyu yeşil, üstünde birkaç işaret olan bir şirket helikopteriydi. Hiro, daha parlak bir ışıkta, büyük ihtimal General Jim'in Savunma Sistemi'nin logosunu görebileceğini düşündü.

Alnı açılmış, kel, soluk yüzlü bir beyaz adam helikopterden indi, yüzüne göre daha atletik görünüyordu. Otoparkta doğrudan Hiro'ya doğru yürüdü. Bu, babası ordudayken hatırladığı türden bir adamdı – efsaneler ve filmlerdeki ezik gazilerden değil, büyük üniformalar içinde sürekli konuşan, otuz beş yaşında normal bir tipti. O bir binbaşıydı. Adı, savaş üniformasına işlenmişti: Clem.

"Hiro Protagonist?"

"Evet."

"Juanita beni seni götürmem için gönderdi. Onu tanıdığını söyledi."

"Onu tanıyorum. Ama Juanita için çalışmıyorum."

"Bundan sonra çalıştığını söyledi."

"Pekâlâ," dedi Hiro. "Sanırım biraz acil bir iş?"

"Sanırım doğru bir tahmin," dedi Binbaşı Clem.

"Bana birkaç dakika izin verir misin? Egzersiz yapıyordum ve yan tarafa gitmem gerek."

Binbaşı Clem yan kapıya baktı. Kapıda DİNLENME TESİSİ yazıyordu.

"Durum oldukça sabit. Beş dakika verebilirim," dedi Binbaşı Clem.

Hiro'nun dinlenme tesisinde bir hesabı vardı. U-stor-it'te yaşamak için, bir hesabının olması gerekiyordu. Görevlinin bekle-

diği kasaya uğramadan ön ofise geçti. Üyelik kartını bir yuvaya soktu ve bir bilgisayar ekranı üç tane seçenek sunarak aydınlandı:

E
K
ÇOCUK ODASI (ÜNİSEKS)

Hiro "E" tuşuna bastı. Sonra ekran değişti ve **dört seçenek daha sundu:**

ÖZEL SINIRLI HİZMETLER–
EKONOMİK AMA HİJYENİK

STANDART HİZMETLER–
TIPKI EVİNİZ GİBİ–BELKİ BİRAZ DAHA İYİ

BİRİNCİ KALİTEDE HİZMETLER–
FARKLI MUAMELE İSTEYEN MÜŞTERİLER İÇİN HOŞ BİR YER

BÜYÜK KRALİYET BANYOSU

Otomatik olarak ÖZEL SINIRLI HİZMETLER'i yumruklamadan önce refleksini yenmek zorunda kaldı. O ve diğer u-stor-it sakinleri her zaman bu seçeneği kullanıyordu. Oraya girip başka birinin vücut sıvılarıyla temas etmemek neredeyse imkânsızdı. Hoş bir manzara değildi. Hoş bir yer değildi. Onun yerine – ne olacaktı ki, Juanita onu işe alacaktı zaten, değil mi? – BÜYÜK KRALİYET BANYOSU tuşuna bastı.

Daha önce buraya hiç gelmemişti. Atlantic City'de lüks, büyük bir kumarhanenin en üst katındaki, South Philly'den gelen, yarı-geri zekâlı yetişkinleri, büyük paralar kaybettikten sonra koydukları yere benziyordu. Beyinsiz, patolojik bir kumarbazın lüks diye tanımlayabileceği her şey vardı; altın kaplama eşyalar, enjeksiyon kalıbıyla yapılmış sahte mermerler, kadife perdeler ve bir uşak.

U-stor-it sakinlerinin hiçbiri Büyük Kraliyet Banyosu'nu kullanmıyordu. Burada olmasının tek sebebi bu yerin Los Angeles Uluslararası Havalimanı'nın karşısında olmasıydı. Duş almak ve ses efektleri sayesinde, diğer yolcuların da aynısını yaptığını duymadan ve koklamadan keyifle sıçmak isteyen Singapurlu yöneticiler buraya gelip her şeyi şirketlerinin seyahat kartlarına yükle-

yebilirlerdi.

Uşak, gözleri sanki son birkaç saattir kapalıymış gibi biraz komik görünen, otuz yaşlarında bir Orta Amerikalıydı. Hiro içeri girdiğinde kolunun üstüne inanılmaz derecede kalın havlular atıyordu.

"İçeri girip beş dakikada çıkmam gerek," dedi Hiro.

"Tıraş ister misiniz?" dedi uşak. Göstermek için kendi yanaklarına dokundu, Hiro'nun etnik grubunu anlayamamıştı.

"İsterdim. Vaktim yok."

Jokey şortunu çıkardı, kılıçlarını kadife koltuğun üzerine fırlattı ve duşun mermerden yapılmış amfi tiyatrosuna girdi. Sıcak su aynı anda her taraftan açıldı. Duvarda istediğiniz sıcaklığı seçebilmeniz için bir düğme vardı.

Sonrasında, sıçmak ve ileri teknoloji tuvaletin yanındaki parlak, telefon defteri kalınlığındaki dergilerden okumak istedi ama gitmesi gerekiyordu. Sirk çadırı büyüklüğünde bir havluyla kendisini kuruladı, bol bir pantolon ve bir tişört çekti, uşağa biraz para verdi, kılıçlarını takarak dışarı çıktı.

Kısa bir uçuştu çünkü askeri pilot hız adına konforu feda etmekten memnundu. Helikopter basit bir açıyla havalandı, bir jumbo jetle karşılaşmamak için alçaktan uçuyordu. Pilot manevra yapabilecek bir yere ulaşır ulaşmaz kuyruğu döndürdü, burnu alçaltı ve helikopteri az ışıklı Hollywood Hills'e yöneltti.

Ama tepelerin birinde durup bir hastanenin çatısına indiler. Bu hastane Merhamet zincirinin bir parçasıydı, teknik olarak burası da Vatikan hava sahasıydı. Şu ana kadar her şeyi Juanita'nın ayarladığı belliydi.

"Nöroloji bölümü," dedi Binbaşı Clem, bu kelimeleri bir emir gibi söyleyerek. "Beşinci kat, doğu kanadı, oda numarası 564."

Hastane yatağındaki adam Da5id'di.

Yatağın başına ve ucuna çok kalın, geniş, deri bantlar geçirilmiş, bantlara da yumuşak koyun derisi kelepçeler yerleştirilmişti. Bu kelepçeler Da5id'in bileklerine ve ayak bileklerine takılmıştı. Da5id'in üzerinde bir hastane önlüğü vardı.

En kötüsü de Da5id'in gözleri sabit bir yöne bakmıyordu. Kalp atışını gösteren bir EKG'ye bağlıydı ve Hiro doktor olmasa da kalp atışlarının düzenli olmadığını görebiliyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu, sonra hiç atmıyordu, sonra bir alarm sesi geliyor ve tekrar atmaya başlıyordu.

Beyni tamamen durmuştu. Gözleri bir şey görmüyordu. İlk başta, Hiro onun vücudunun gevşediğini ve rahat olduğunu düşündü. Yakınlaşınca, Da5id'in gergin olduğunu, titrediğini ve terlediğini gördü.

"Geçici kalp pili taktık," dedi bir kadın.

Hiro arkasını döndü. Cerrah gibi **görünen bir rahibeydi.**

"Kasılmalar ne zamandır var?"

"Eski karısı bizi aradı, endişelendiğini söyledi."

"Juanita."

"Evet. Sağlık görevlileri evine ulaştığında, sandalyesinden düşmüş, yerde kıvranıyordu. Buradaki morluğu görebilirsiniz, bilgisayarının masadan onun kaburgalarının üstüne düştüğünü düşünüyoruz. Bu yüzden, daha fazla zarardan korumak için onu bağladık. Ama son yarım saattir bu durumda – sanki bütün vücudu kasılıyor. Bu şekilde devam ederse, bağları çözeceğiz."

"Onu bulduğunuzda veri gözlükleri gözünde miydi?"

"Bilmiyorum. Sizin için sorabilirim."

"Ama sizce bu bilgisayara bağlıyken mi oldu?"

"Gerçekten bilmiyorum, efendim. Tek bildiğim, kalp atışları o kadar düzensizdi ki orada ofiste ona geçici kalp pili takmak zorunda kaldık. Nöbet geçirdiğini düşünüp ilaç verdik, işe yaramadı. Sonra sakinleştirici verdik, o da biraz işe yaradı. Sorunun ne olduğunu bulmak için kafasına çeşitli görüntüleme makineleriyle baktık. Heyet hâlâ üzerinde çalışıyor."

"Ben gidip evine bakacağım," dedi Hiro.

Doktor omuz silkti.

"Uyandığında bana haber verin," dedi Hiro.

Doktor hiçbir şey söylemedi. İlk defa, Hiro, Da5id'in durumunun geçici olamayabileceğini anladı.

Hiro koridora çıkarken, Da5id konuşmaya başladı, "e ne em ma ni a gi a gi ni mu ma ma dam e ne em am an ki ga a gi a gi..."

Hiro arkasını döndü ve baktı. Da5id bağların arasında gevşemişti, rahatlamış ve yarı uykulu görünüyordu. Yarı açtığı gözlerinin arasından Hiro'ya bakıyordu. "e ne em dam gal nun na a gi agi e ne em u mu un abzu ka a gi a agi..."

Da5id'in sesi derinden ve sakin geliyordu, stresten iz yoktu. Heceler dilinden anlamsız sözler gibi dökülüyordu. Hiro koridorda yürürken, Da5id'in konuştuğunu duyabiliyordu.

"i ge en i ge en nu ge en nu ge en us sa tur ra lu ra ze em men..."

Hiro tekrar helikoptere bindi. Beachwood Kanyonu'nun ortasından, Hollywood tabelasına doğru uçmaya başladılar.

Da5id'in evi, **ışık yüzünden başkalaşmıştı. Kendi küçük yolunun sonu**nda, bir tepenin başındaydı. General Jim yolu kapatmıştı, koyu kırmızı ve mavi ışıklar binanın üzerindeydi. Evin üzerinde başka bir helikopter daha vardı. Askerler evin her yerindeydi, el fenerleriyle evin içinde dolaşıyorlardı.

"Bölgenin güvenli olması için önlem aldık," dedi Binbaşı Clem.

Da5id'in laptopu, çalışmayı sevdiği masanın yanında, yerdeydi. Etrafında tıbbi atıklar vardı. Bu yığının ortasında, Hiro, Da5id'in veri gözlüklerini buldu, gözlükler ya Da5id yere düştüğünde düşmüştü ya da sağlık görevlileri tarafından çıkarılmıştı.

Hiro gözlükleri aldı. Gözlerine doğru yaklaştırırken, görüntüyü gördü: siyah-beyaz bir karlanma çöküşü duvarı. Da5id'in bilgisayarı karlandı.

Gözlerini kapattı ve gözlükleri bıraktı. Bir ikil **eşleme bakarak yaralanamazdınız. Ya da acaba olabilir miydi?**

Ev, bir ucunda yüksek bir kulesi olan modernist bir kaleye benziyordu. Da5id, Hiro ve diğer hackerlar bir kasa bira ve bir portatif ocak alıp kuleye çıkar, karides, yengeç bacağı ve istiridye yiyerek ve bira içerek bütün geceyi orada geçirirlerdi. Şimdi ıssızdı, tabii ki, sadece bir arkeolojik kalıntı gibi gri küllerin içine neredeyse gömülmüş paslı ocak vardı. Hiro buzdolabından Da5id'in biralarından birini aldı**, eskiden en sevdiği yer olan bu kulede bir süre oturdu, eskiden olduğu gibi birasını yavaş yavaş içti ve ışıklardaki hikâyeleri okudu.**

Eski merkezi semtler sonsuz, organik bir sisin altında yan yanaydı. Diğer şehirlerde, içinize endüstriyel atıkları çekerdiniz ama L.A.'de içinize aminoasit çekiyordunuz. Sisli alan, tost makinesindeki kızgın teller gibi parlak çizgilerle sarmalanmış ve örülmüştü. Kanyonun çıkışında, ışıklar daha da keskinleşiyor, yıldızlara, kavislere ve parlak harflere bölünüyordu. Kırmızı ve beyaz cisimcikler otobanda titriyor, akıllı trafik ışıklarının bulanık mantığıyla birleşiyordu. Daha uzaklarda, alana yayılmış bir milyon hareketli logo beton kemerlerin üzerini lekeliyordu, bükeylerde birleşen geometrik noktalar gibi. Bayilik bölgelerinin iki tarafında da, loglolar birkaç basit oluşumun üzerinde azalıyor, birilerinin arka bahçesindeki güvenlik ışıklarının parıltısıyla bölünen bir karanlığa dönüşüyordu.

Bayilikler ve virüsler aynı prensiple çalışıyordu: bir yerde başarılı olan başka bir yerde de olurdu. Sadece yeteri kadar tehlikeli bir iş planı bulmanız, bir klasörde anlatmanız – DNA'sını – fotokopisini çekmeniz ve tercihen bir sola dönüş şeridi olan, çok kullanılan bir otoyolun verimli bir tarafına yerleştirmeniz gerekiyordu. Sonra mülkiyet sınırlarını aşana kadar genişleyecekti.

Eski zamanlarda, bir şeyler yemek ve bir fincan kahve içmek için Mom's Cafe'ye gider, evinizde gibi hissederdiniz. Mahallenizden hiç ayrılmıyorsanız çok işe yarıyordu. Ama başka bir mahalleye giderseniz, kapıdan girdiğinizde herkes başını kaldırıp size dik dik bakardı ve Blue Plate Special sizin bilmediğiniz bir şey olurdu. Yeteri kadar yolculuk yaptıysanız, hiçbir yerde eviniz gibi hissedemezdiniz.

Ama New Jersey'li bir iş adamı Dubuque'e gittiğinde, bir McDonald's'a girebileceğini ve kimsenin ona dik dik bakmayacağını bilirdi. Menüye bakmadan sipariş verebilirdi ve yemeğin tadı her zaman aynı olurdu. McDonald's bir Ev'di, bir klasörde anlatılmış ve fotokopisi **çekilmiş bir ev. "Sürpriz yok" bayilik bölgesinin mottosuydu, İyi Hizmet mührü**, alanı çevreleyen ışık kavisleri ve ağlarını oluşturan her tabela ve logoda bilinçaltını etkileyecek biçimde sergilenmişti.

Dünyanın en şaşırtıcı ve korkunç ülkesi Amerika'da yaşayan insanlar bu mottoyla avunuyordu. Logloları dış taraflara doğru takip ettiğinizde, büyümenin vadilere ve kanyonlara doğru daha da arttığı yerlerde mültecilerin topraklarını bulurdunuz. Onlar gerçek Amerika'dan kaçmıştı; atom bombaları, kafa derisi yüzme, hiphop, kaos teorisi, çimentoya gömme, yılan terbiyecileri, seri katiller, uzay yürüyüşleri, bufalo zıplamaları, arabadan açılan ateşler, seyir füzeleri, Sherman'ın Yürüyüşü, trafik, motosiklet çeteleri ve bungee-jumping Amerika'sı. Bilgisayarda tasarlanmış, aynı şekildeki sokaklara arabalarını paralel bir şekilde park etmiş, vinil zeminleri, yamuk yapılmış ahşap işleri olan, kaldırımları olmayan simetrik alçı panel bok deliklerine gizlenmişlerdi, medya kültürüne karşı bir kültür ortamı.

Şehirde kalmış olanlar sadece çöpten beslenen evsizler; Asya güçlerinin yıkımından fırlayan şarapnel gibi dışarı atılmış göçmenler; bohem gençler; Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'unun teknomedya rahipliğiydi. Ve de harekete geçirilmeyi sevdikleri ve bununla başa çıkabileceklerini bildikleri için şehirde yaşama riskini alan Da5id ve Hiro gibi genç, zeki insanlar.

-25-

Y.T. nerede olduklarını tam olarak anlayamadı. Trafikte sıkışıp kaldıkları belliydi.

"Y.T. şimdi yola çıkmalı," dedi Y.T.

Bir an hiç tepki gelmedi. Sonra hacker olan adam sandalyesine yaslandı, veri gözlüklerinin üstünden baktı, üç boyutlu bilgisayar ekranına değil, duvara bakıyordu. "Tamam," dedi.

Takma gözlü adam bir firavun faresi kadar hızlı bir şekilde sıçradı, alüminyum çantayı kriyojenik silindirden çıkardı ve Y.T.'ye fırlattı. Bu sırada, orada takılan Mafya adamlarından biri, tırın arka kapısını açtı ve onlara bulvardaki güzel trafik manzarasını gösterdi.

"Bir şey daha," dedi takma gözlü adam ve Y.T.'nin çok bölmeli ceplerinden birine bir zarf sıkıştırdı.

"Bu ne?" dedi Y.T.

Kendini korurcasına iki elini kaldırdı. "Endişelenme, sadece küçük bir şey. Hadi şimdi git."

Kaykayını tutan adama işaret verdi. Adam **çok havalı çıktı, kaykayı fırlattı ve k**aykay tuhaf bir açıyla aralarına **düştü. Ama tekerlek parmakları yere yaklaştığını çoktan anlamış, bütün açıları hesaplamış, hayvani bir smaçtan sonra yere inen bir basketbol oyuncusu gibi kendilerini genişletmiş ve esnetmişti. Kaykay**, tekerleklerinin üstüne düştü, önce bir tarafa sonra diğer tarafa yattı, sonra dengesini kurdu, Y.T.'ye doğru geldi ve onun yanında durdu.

Y.T. kaykaya bindi, birkaç kez tekmeledi, tırın arka kapısından dışarı atladı ve onları fazla yakından takip eden bir Pontiac'ın kaportasına düştü. Ön camı, yan kaymak için iyi bir zemindi ve kaldırıma indiğinde yönünü tam tersine çevirmişti. Pontiac'ın sahibi onu kınayarak kornaya basıyordu ama onu kovalaması imkânsızdı çünkü trafik tamamen durmuştu. Gerçekten hareket edebilen tek şey Y.T.'ydi. Zaten Kuryelerin bütün olayı da buydu.

Papaz Wayne'in Cennet Kapıları #1106 oldukça büyüktü. Küçük seri numarası onun büyük yaşını gösteriyordu. Uzun zaman önce, toprak ucuzken ve alanlar genişken yapılmıştı. Otopark yarı doluydu. Genelde burada tek gördüğünüz, arka tamponla-

rına boyayla yazılmış saçma İspanyolca ifadeler olan külüstürlerdi – düzgün işler bulmak ve anavatanlarının amansız Katolik tarzından kaçmak için kuzeye gelen Orta Amerikalı Protestanların arabaları. Bu otoparkta ayrıca bütün yerleşim bölgelerinin plakalarını taşıyan normal arabalar da vardı.

Bulvarın bu kısmında trafik biraz daha iyiydi. Bu yüzden, Y.T. çabucak otoparka gelebildi, hızını yavaşlatmak için bayiliğin etrafında bir iki kez döndü. Hızlı gidiyorsanız zemini düz bir otoparka karşı koymak ve daha çocuksu bir bakış açısıyla bakmak zordu. Bir yerleri incelemek, ortamını bilmek iyi bir fikirdi. Y.T. bu otoparkın, yandaki **çenç araba satıcısının** ("Her aracı dakikalar içinde nakde çeviriyoruz!") otoparkıyla ve dolayısıyla da onun yanındaki alışveriş merkezininkiyle birleşik olduğunu öğrendi. Azimli bir kaykaycı muhtemelen bir otoparktan diğerine geçerek L.A.'den New York'a gidebilirdi.

Bu otoparkın bazı taraflarından çat pat sesler geliyordu. Aşağıya bakınca, bayiliğin arkasında, çöp konteynırının yanında, asfaltta küçük cam şişeler gördü, Squeaky'nin geçen gece baktığı ilaç şişelerine benziyordu. Bir parmaklığın arkasında sigara izmaritleri gibi yere dağılmışlardı. Y.T.'nin tekerlekleri bu şişelerin üzerinden geçtiğinde, şişeler kaldırıma fırladı.

İnsanlar kapıda sıraya girmiş, içeri girmeyi bekliyordu. Y.T. öne geçti ve içeri girdi.

Papaz Wayne'in Cennet Kapıları'nın girişi, tabii ki, diğerleri gibiydi; ibadet edenlerin numaralarının gelmesini bekleyebilecekleri vinil sandalye sıraları, her uçta saksı bitkileri ve üstünde tarih öncesi çağlara ait dergilerin olduğu bir masa. Çocukların zaman öldürebilecekleri, plastik enjeksiyon kalıplarla hayali, kozmik savaş oyunları oynayabilecekleri bir oyuncak köşesi. Eski bir kilisedeki bir şeye benzesin diye sahte ahşaptan yapılmış bir masa. Masanın arkasında, saç maşasıyla düzgün şekil verilmiş bulaşık suyu sarısı saçları, metalik mavi göz farı, geniş ve jelatinimsi yanaklarını kaplayan pembe bir makyaj örtüsü, tişörtünün üzerine giyilmiş ince bir koro kıyafeti olan, kısa boylu ve tombul bir liseli kız.

Y.T. içeri girdiğinde, bir işlemin tam ortasına denk geldi. Kız Y.T.'yi hemen gördü ama dünyadaki hiçbir klasör, bir işlemi ortasında bırakmanıza izin vermezdi.

Beklemek zorunda kalınca Y.T. iç geçirdi ve sabırsızlığını göstermek için kollarını birleştirdi. Diğer iş kurumlarında, çoktan kıyameti koparır, orası onunmuş gibi masanın arkasına doğru yürümeye başlardı. Ama kahretsin, burası bir kiliseydi.

Masanın önünde, ücretsiz (bağış istenen) dini kitapçıklardan oluşan küçük bir raf vardı. Rafın birkaç bölümü Papaz Wayne'in en çok satan **ünlü** kitabıyla doluydu. *Amerika Komünizmden Nasıl Kurtuldu: ELVIS, JFK'İ VURDU.*

Takma gözlü adamın onun cebine sıkıştırdığı zarfı çıkardı. Maalesef, içinde çok para varmış gibi kalın ve yumuşak değildi.

İçinde yarım düzine fotoğraf vardı. Hepsi Uncle Enzo'nundu. Fotoğrafta Uncle Enzo, Y.T.'nin şu ana kadar kendi gözleriyle gördüğü bütün evlerden daha büyük bir evin geniş, düz, at nalı şeklindeki araba yolundaydı. Bir kaykayın üstündeydi. Ya da bir kaykaydan düşüyordu. Ya da yavaşça gidiyordu, kolları iki yana açılmış, sinirli güvenlik personeli tarafından kovalanıyordu.

Fotoğrafların etrafına bir kâğıt parçası sarılmıştı. Şöyle diyordu: "Y.T. – Yardımın için teşekkür ederim. Bu fotoğraflarda da gördüğün üzere, bu iş için biraz antrenman yapmayı denedim ama biraz pratik gerekecek. Dostun, Uncle Enzo."

Y.T. fotoğrafları tekrar sardı, cebine koydu, gülümsemesini bastırdı ve işine döndü.

Masanın arkasındaki kız hâlâ işlem yapıyordu. İşlemi yapılan kişi de turuncu elbiseli, tıknaz, İspanyolca konuşan bir kadındı.

Kız bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Müşteri, Visa kartını sahte ahşap masanın üstüne koydu; tüfek ateşi gibi bir ses çıkardı. Kız, iki buçuk santimlik tırnaklarını kullanarak kartı masadan aldı, bu hareket Y.T.'nin yumurta kesesinden çıkan böcekleri düşünmesine sebep oldu. Sonra, bir ayin gerçekleştirdi; dikkatlice ayarlanmış bir kol hareketiyle kartı elektromanyetik yuvasından geçirdi, kâğıt parçasını uzattı, imza ve telefon numarasını mırıldanarak istedi. Latince konuşabilirdi ama önemli değildi çünkü bu müşteri, ayini, imzaları ve sayıları biliyordu.

Sonrası sadece Yüksek Mevki'nin onayına kalmıştı. Ama bugünlerde bilgisayarlar ve iletişim çok iyiydi ve kredi kartı onayını almak genelde birkaç saniyeden fazla sürmüyordu. Küçük makine onay kodunu verdi, ucuz hoparlörlerden ilahi bir ses geldi ve ofisin arkasındaki sedef görünümlü kapılar görkemli bir şekilde açıldı.

"Bağışınız için teşekkür ederiz," dedi kız, bütün heceleri birbirine karıştırarak.

Müşteri ikili kapıdan yavaşça içeri girdi, hipnotize edici org melodileri onu içeri doğru **çekiyordu. Şapelin iç kısmı tuhaf bir şekilde renklendirilmişti, kısmen tavana takılmış flüoresan parçalarla ve kısmen de vitray pencerelere benzetilmiş büyük renkli ışık kutularıyla aydınlatılmıştı. Bu kutuların en büyüğü, büyütülmüş bir Gotik kemer şeklindeydi, arka duvara, mihrabın üstüne yerleştirilmişti ve bariz bir üçlü göze çarpıyordu: İsa, Elvis ve Papaz Wayne. İsa'ya öncelik verilmişti. İbadet eden kişi, içeri girdikten sonra çok ilerlemeden koridorun ortasında dizlerinin üstüne çök**tü ve anlaşılmaz bir dilde konuşmaya başladı: "ar ia ari ar isa ve na a mir ia i sa, ve na a mir ia a sar ia..."

Kapılar tekrar kapandı.

"Bir saniye lütfen," dedi kız, Y.T.'ye biraz sinirli bakarak. Köşeyi döndü ve kıyafetinin kenarı yanlışlıkla Ninja Raft Warriors savaş takımına takılınca oyuncak alanının ortasında durdu. Sonra tuvaletin kapısını çaldı.

"Dolu!" dedi bir adam sesi, kapının diğer tarafından.

"Kurye burada," dedi kız.

"Çıkıyorum," dedi adam biraz daha sessizce.

Ve gerçekten çıktı. Y.T. ne bir fermuar ne de el yıkama sesi duymadı. Adam, rahip elbisesi yakası olan siyah bir takım elbise giymişti, oyuncak köşesine girerken üstüne hafif, siyah bir cüppe attı, küçük oyuncaklar ve savaş uçakları siyah ayakkabılarının altında eziliyordu. Saçı siyah ve briyantinliydi, arada birkaç beyaz tel vardı. Hafif kahverengiye çalan çerçeveli, çift odaklı gözlük takıyordu. Çok büyük gözenekleri vardı.

Y.T.'nin bütün bu ayrıntıları anlayacak kadar yakınına geldiğinde, kokusunu da alabildi. Old Spice kokuyordu ve de nefesinde de güçlü bir kusmuk kokusu vardı. Ama alkol kusmuğu değildi.

"Onu bana ver," dedi ve alüminyum çantayı Y.T.'nin elinden çekti.

Y.T. insanların bunu yapmasına asla izin vermezdi.

"İmza atmak zorundasın," dedi. Ama artık çok geç olduğunu biliyordu. İmzayı ilk başta almazsanız, sıçmıştınız. Gücünüz ya da avantajınız kalmazdı. Sadece kaykay üstünde bir velet olurdunuz.

Bu yüzden Y.T. insanların teslimatları elinden çekip almasına asla izin vermezdi. Ama bu adam bir papazdı. Tanrı aşkına! Böy-

le bir şey beklememişti. Çantayı elinden çekip almıştı – ve şimdi çantayla birlikte ofisine geri gidiyordu.

"Ben imzalayabilirim," dedi kız. Korkmuş görünüyordu. Hatta daha çok, hasta görünüyordu.

"Bizzat onun imzalaması gerekiyor," dedi Y.T. "Papaz Dale T. Thorpe."

Y.T. artık şaşırmayı bırakmıştı, sinirlenmeye başlıyordu. O yüzden onu ofisine doğru takip etti.

"Oraya giremezsiniz," dedi kız. Ama bunu sersemlikle, üzüntüyle söyledi, sanki bütün olayı yarı-unutmuştu. Y.T. kapıyı açtı.

Papaz Dale T. Thorpe masasında oturuyordu. Alüminyum çanta önünde açıktı. Geçen gece Raven olayından sonra gördüğü aynı karmaşık parçalarla doluydu. Papaz Dale T. Thorpe bu aygıta boynundan bağlanmış görünüyordu.

Hayır, aslında boynuna bir ipin ucunda bir şey takmıştı. Giysilerinin altında saklıyordu, Y.T.'nin Uncle Enzo'nun künyesini sakladığı gibi. Papaz şimdi onu dışarı çıkarmış, alüminyum çantanın içindeki bir yuvaya sokmuştu. Üstünde barkod olan bir kimlik kartına benziyordu.

Kartı çıkardı ve önünde sallanmasına izin verdi. Y.T. onun kendisini fark edip etmediğini anlayamadı. Klavyede bir şey yazıyor, iki parmağıyla vuruyor, harfleri kaçırıyor, tekrar yazıyordu.

Sonra alüminyum çantanın içindeki motorlar ve servolar vızıldadı ve titredi. Papaz Dale T. Thorpe, kapaktaki küçük ilaç şişelerinden birini aldı ve klavyenin yanındaki bir yuvaya yerleştirdi. Şişe yavaşça içeri doğru çekildi.

Şişe tekrar geri fırladı. Kırmızı plastik kapak taneli, kırmızı bir ışık yayıyordu. İçine yerleştirilmiş küçük ekranlar vardı ve sayıları heceliyor, geri sayıyordu: 5, 4, 3, 2, 1..

Papaz Dale T. Thorpe şişeyi sol burun deliği hizasına kaldırdı. Ekrandaki sayaç sıfıra ulaşınca, lastik subabından çıkan hava gibi tıslad**ı. Tam o anda, Papaz şişedekini içine, ciğerlerine çekti. Sonra da şişeyi ustalıkla çöp kutusuna fırlattı.**

"Peder?" dedi kız. Y.T. arkasını döndüğünde kızın ofise doğru geldiğini gördü. "Şimdi de benimkini yapar mısınız, lütfen?"

Papaz Dale T. Thorpe cevap vermedi. Deri, döner sandalyesine yığılmış, Elvis'in ordudaki günlerinde elinde tüfekle çekilmiş, neon çerçeveli fotoğrafına bakıyordu.

-26-

Uyandığında, gün ortasıydı ve güneş yüzünden tamamen kurumuştu, kuşlar etrafında uçuşuyor, ölü mü yaşıyor mu diye karar vermeye çalışıyorlardı. Hiro, kulenin çatısından aşağı indi ve tedbiri elden bırakarak üç bardak L.A. musluk suyu içti. Da5id'in dolabından biraz domuz pastırması çıkardı ve mikrodalgaya attı. General Jim'in adamlarının çoğu gitmişti, sadece yolun aşağısında birkaç sembolik asker vardı. Hiro, yamaca bakan bütün kapıları kilitledi çünkü Raven'ı **düşünmeden edemiyordu. Sonra mutfak masasına oturdu ve veri** gözlüklerini taktı.

Kara Güneş çoğunlukla Asyalı doluydu, Bombay film endüstrisinden bir sürü insan birbirine ters ters bakıyor, bıyıklarını okşuyor, gelecek yıl Persepolis'te ne tür şiddetli bir aksiyon filminin gösterileceğini öğrenmeye çalışıyorlardı. Orada geceydi. Hiro orada bulunan birkaç Amerikalıdan biriydi.

Barın arka duvarında, yan yana dizilmiş özel odalar vardı, küçük, baş başa görüşülebilecek odalar ve avatarların bir araya gelip toplantı yapabileceği büyük konferans odaları vardı. Juanita küçük odalardan birinde Hiro'yu bekliyordu. Dürüst bir tasvirdi, büyük, siyah gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları gizlemek için hiçbir çaba harcamamıştı. Parlak saçlarının çözünürlüğü o kadar iyiydi ki Hiro ışığı kırıp küçük gökkuşaklarına dönüştüren çizgileri görebiliyordu.

"Ben Da5id'in evindeyim. Sen neredesin?" dedi Hiro.

"Uçaktayım – o yüzden kopabilirim," dedi Juanita.

"Buraya mı geliyorsun?"

"Oregon'a, aslında."

"Portland?"

"Astoria."

"Böyle bir zamanda Astoria, Oregon'a ne diye gidiyorsun?"

Juanita derin bir nefes aldı, titreyerek nefes verdi. "Sana söylersem, tartışacağız."

"Da5id'in son durumu ne?" dedi Hiro.

"Aynı."

"Herhangi bir teşhis var mı?"

Juanita iç geçirdi, yorgun görünüyordu. "Bir teşhis konmaya-

cak," dedi. "Bu bir donanım değil, yazılım problemi."

"Ha?"

"Şüphe çeken şeyleri bir araya getiriyorlar. Bilgisayarlı tomografiler, nükleer manyetik rezonans görüntülemeleri, pozitron emisyon tomografileri, elektroensefalografiler. Her şey normal. Beyninde – donanımında – bir sorun yok."

"Yanlış programı çalıştırdığı için olabilir mi?"

"Yazılımı zehirlenmiş. Dün gece Da5id'in kafasının içinde bir Karlanma çöküşü vardı."

"Bunun psikolojik bir problem olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu, bilinen kategorilerin biraz daha ötesinde," dedi Juanita, "çünkü yeni bir olay. Aslında çok eski."

"Bu şey öyle birden mi oluyor?"

"Sen söyle," dedi. "Dün gece sen oradaydın. Ben gittikten sonra bir şey oldu mu?"

"Kara Güneş'in kapısında Raven'dan aldığı bir Karlanma çöküşü hypercardı vardı."

"Lanet olsun. Pislik."

"Kim pislik? Raven mı Da5id mi?"

"Da5id. Onu uyarmaya çalıştım."

"Da5id onu kullandı." Hiro, Brandy'yi ve sihirli ruloyu açıklamaya devam etti. "Sonra bilgisayarında bir sorun oluştu ve dışarı atıldı."

"O kısmı duydum," dedi. "O yüzden sağlık görevlilerini aradım."

"Da5id'in bilgisayarının çökmesiyle senin ambulansı araman arasında bir alaka kuramadım."

"Brandy'nin rulosu rastgele karlanma çöküşleri **göstermiyordu. Büyük miktarda sayısal bilgi gönderiyordu, ikili formatta. O sayısal bilgiler doğrudan Da5id'in optik sinirine gidiyordu. Yani beyninin bir kısmına – bir insanın göz bebeğine dikkatlice bakarsan, beyne bağlanan ucunu görebilirsin."**

"Da5id bir bilgisayar değil. İkili kod okuyamaz."

"O bir hacker. Onun işi ikili kodlarla uğraşmak. Bu yetenek onun beyninin derinlerdeki yapılarına sıkıca bağlı. Yani o tür bilgilere yatkın. Ve sen de öylesin, dostum."

"Ne tür bilgilerden bahsediyoruz?"

"Kötü haber. Bir metavirüs," dedi Juanita. "Bilgi savaşlarının atom bombası – her sistemin kendine yeni virüsler bulaştırmasına sebep olan bir virüs."

"Yani Da5id'i hasta eden şey bu mu?"

"Evet."

"Ben neden hasta olmadım?"

"Çok uzaktın. Gözlerin ikil eşlemi çözemezdi. Yüzünün tam önünde olması gerekiyor."

"Bunun üzerinde düşüneceğim," dedi Hiro. "Ama başka bir sorum var. Raven başka bir uyuşturucu da dağıtıyor – Gerçeklikte – adı Karlanma çöküşü. Nedir o?"

"O bir uyuşturucu değil," dedi Juanita. "Uyuşturucu gibi görünmesini ve hissettirmesini sağlıyorlar ki insanlar almak istesin. İçine biraz kokain ve başka şeyler katılmış."

"Uyuşturucu değilse, ne peki?"

"Metavirüs bulaşmış insanlardan alınmış, kimyasal olarak işlenmiş kan serumu," dedi Juanita. "Yani, hastalığı yaymanın bir diğer yolu."

"Kim yayıyor?"

"L. Bob Rife'ın kendi kilisesi. O insanların hepsine hastalık bulaşmış."

Hiro başını ellerinin arasına aldı. Tam olarak bunu düşünmemişti; bu düşüncenin kafatasının içinde sekerek dolaşmasını ve durmasını bekledi. "Bir dakika, Juanita. Karar ver. Bu Karlanma çöküşü – bir virüs mü, uyuşturucu mu yoksa bir din mi?"

Juanita omuz silkti. "Ne fark eder?"

Juanita'nın bu şekilde konuşması, Hiro'nun bu konuşmada kendine gelmesine yardımcı olmadı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sen kendin dindar bir insansın."

"Bütün dinleri bir araya toplama."

"Üzgünüm."

"Her insanın dini vardır. Sanki beyin hücrelerimize yerleştirilmiş **din algılayıcılarımız var** ve bizim için o boşluğu dolduracak her şeye bağlanıyoruz. Din özünde virüslü bir şeydi – insan zihninin içinde üreyen, bir insandan diğerine sıçrayan bir bilgi. Eskiden böyleydi ve maalesef şu anda da oraya doğru gidiyor. Ama bizi ilkel, mantıksız dinlerin elinden kurtaracak bir sürü girişimde bu-

lunuldu. İlki yaklaşık dört bin yıl önce Enki adında biri tarafından yapıldı. İkincisi milattan önce on sekizinci yüzyılda, II. Sargon'un istilasıyla evlerinden kovulan Yahudi bilim adamları tarafından yapıldı ama sonunda boş bir kanunculuğa dönüştü. Girişimde bulunan bir diğer kişi de İsa'ydı – ölümünden elli gün sonra virüslü etkiler tarafından gasp edildi. Virüs Katolik Kilise tarafından etkisiz hale getirildi ama 1900 yılında Kansas'ta başlayan ve o zamandan beri güç toplayan büyük bir salgının ortasındayız."

"Tanrı'ya inanıyor musun, inanmıyor musun?" dedi Hiro. Her şeyin bir sırası vardı.

"Kesinlikle inanıyorum."

"İsa'ya inanıyor musun?"

"Evet. Ama İsa'nın bedensel olarak dirilişine değil."

"Buna inanmadan nasıl Hristiyan olabilirsin?"

"Ben de diyorum ki," dedi Juanita, "buna inanırsan nasıl Hristiyan olabilirsin? Hristiyanlığın gerçeklerini araştırma zahmetine giren biri, bedensel olarak dirilişin, gerçek hikâyeler yazıldıktan yıllar sonra hikâyeye eklenen bir efsane olduğunu görebilir. Bu bir magazin haberi gibi, sence de öyle değil mi?"

Bunun dışında, Juanita'nın söylediği başka bir şey olmadı. Şu anda bu konuya girmek istemediğini söyledi. "Bu noktada" Hiro'nun düşüncelerini etkilemek istemiyordu.

"Bu başka noktalar da olacağı anlamına mı geliyor? Bu devam eden bir ilişki mi?" dedi Hiro.

"Da5id'e hastalık bulaştıran insanları bulmak istiyor musun?"

"Evet. Juanita, o benim arkadaşım olmasaydı bile, bana hastalık bulaştırmadan önce onları bulmak isterdim."

"Babil konusuna bak, Hiro, sonra da, Astoria'dan geri dönebilirsem, beni ziyarete gel."

"Geri dönebilirsem mi? Orada ne yapacaksın?"

"Araştırma."

Bütün konuşma boyunca yüzünde ciddi bir ifade vardı, bilgileri veriyor, Hiro'ya olanları anlatıyordu. Ama yorgun ve endişeliydi ve Hiro aslında onun korktuğu izlenimine kapıldı.

"Bol şans," dedi. Bu buluşmada onunla flört etmeye, geçen gece kaldıkları yerden devam etmeye kendini hazırlamıştı. Ama o zamandan şimdiye kadar, Juanita'nın aklında bir şeyler değişmiş-

ti. Flört etmek, aklına gelecek en son **şeydi.**

Juanita, Oregon'da tehlikeli bir şeyler yapacaktı. Endişelenmesin diye Hiro'nun bilmesini istememişti.

"Babil hakkındaki bilgilerde Inanna adında biriyle ilgili bir sürü şey var."

"Inanna kim?"

"Bir Sümer Tanrıçası. Ona aşığım. Neyse, Inanna'yı anlayana kadar, yapmak üzere olduğum şeyi anlayamazsın."

"Peki, bol şans," dedi Hiro. "Inanna'ya benden selam söyle."

"Teşekkürler."

"Geri döndüğünde seninle biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Ben de istiyorum," dedi. "Ama önce bundan kurtulmalıyız."

"Bir şeyin içinde olduğumu fark etmedim."

"Aptal olma. Hepimiz bu işin içindeyiz."

Hiro dışarı, Kara Güneş'e çıktı. Hacker Dairesinde dolaşan ve gerçekten göze çarpan bir adam vardı. Avatarı o kadar etkileyici görünmüyordu. Ve kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Metaevrene ilk kez gelen ve nasıl hareket edeceğini bilmeyen bir adama benziyordu. Sürekli masalara çarpıyordu ve arkasını dönmek istediğinde, birkaç kez dönüyor, kendisini nasıl durduracağını bilmiyordu.

Hiro ona doğru yürüdü çünkü yüzü tanıdık geliyordu. Adam, Hiro'nun onu tam olarak görebileceği kadar sabit durduğunda, Hiro avatarı tanıdı. Bu bir Clint'ti. Genellikle yanında bir Brandy olurdu.

Clint, Hiro'yu tanıdı ve bir saniyeliğine şaşkın göründü, sonra sert, haşin görüntüsü geri geldi. Ellerini önünde kaldırdı ve Hiro onun, tıpkı Brandy'ninki gibi bir rulo tuttuğunu gördü.

Hiro katanasına uzandı ama rulo çoktan yüzünün önünde açılmış, içindeki ikil **eşlemin mavi ışığını göstermeye başlamıştı. Hiro y**ana kaydı, Clint'in yan tarafına geçti, katanayı başının üstüne kaldırdı ve Clint'in kollarını kesti.

Rulo yere düşünce, daha da açıldı. Hiro artık bakmaya cesaret edemiyordu. Clint arkasını dönmüş, beceriksizce Kara Güneş'ten kaçmaya çalışıyor, pinpon topu gibi masadan masaya çarpıyordu.

Hiro adamı öldürebilirse – kafasını kesebilirse – avatarı Kara Güneş'te kalacak, Mezarlık Programları tarafından götürülecekti. Hiro biraz hackerlık yapıp onun kim olduğunu, nereden geldiğini

öğrenebilirdi.

Ama onlarca hacker, barın etrafında takılıyor, bu olayı izliyordu ve eğer gelip ruloya bakarlarsa, sonları Da5id gibi olacaktı.

Hiro çömeldi, ruloya bakmadı ve yerdeki, tünel sistemine giden gizli kapaklardan birini açtı. Bu tünelleri Kara Güneş'e kodlayan kişi oydu; bütün barda bunları kullanabilecek tek kişi oydu. Ruloyu bir eliyle tünele attı ve kapağı kapattı.

Hiro çıkışın yanında Clint'i görebiliyordu, avatarını kapıdan çıkarmaya çalışıyordu. Hiro peşinden koştu. Adam Sokağa ulaşırsa, onu bulamazdı – şeffaf bir hayalete dönüşecekti. Bir milyon şeffaf hayaletin içinde, onu bulmanın yolu yoktu. Her zamanki gibi, kapının önünde toplanmış bir özenti kalabalığı vardı. Hiro birkaç siyah-beyaz insan dâhil her zamanki çeşitliliği görebiliyordu.

O siyah-beyazlardan biri Y.T.'ydi. Orada boş boş dolaşıyor, Hiro'nun çıkmasını bekliyordu.

"Y.T.," diye bağırdı. "Kolları olmayan adamı yakala!"

Hiro, Clint'ten sadece birkaç saniye sonra kapıdan çıktı. Hem Clint hem de Y.T. çoktan gitmişti.

Kara Güneş'e geri döndü, yerdeki kapaklardan birini açtı ve tünel sistemine indi, Mezarlık Programlarının diyarı. Bir tanesi çoktan ruloyu almış, ateşe atmak için merkeze doğru yavaş yavaş yürüyordu.

"Hey, ahbap," dedi Hiro, "bir sonraki tünelden sağa dön ve o şeyi benim ofisime bırak, tamam mı? Ama bana bir iyilik yap ve önce onu sar."

Hiro Mezarlık Programını tünelde, Sokağın altında takip etti. Hiro'nun ve diğer hackerların evlerinin olduğu bölgenin altına geldiler. Hiro, Mezarlık Programından sarılı ruloyu onun bodrumdaki atölyesine – hack yaptığı oda – koymasını istemişti. Sonra Hiro yukarı, ofisine çıktı.

-27-

Hiro'nun telefonu çalıyordu. Açtı.

"Ahbap," dedi Y.T. "Bir ara oradan asla çıkmayacağını sandım."

"Neredesin?" dedi Hiro.

"Gerçeklikte mi Metaevrende mi?"

"İkisinde de."

"Metaevrende tek hatlı bir trendeyim. Biraz önce Bağlantı Kapısı 35'i geçtim."

"Geçtin mi? Ekspres olmalı."

"İyi düşündün. Kollarını kestiğin şu Clint iki vagon önümde. Sanırım onu takip ettiğimi bilmiyor."

"Gerçeklikte neredesin?"

"Papaz Wayne'in karşısındaki sokaktaki terminalde."

"Öyle mi? Ne kadar ilginç."

"Buraya bir teslimatım vardı."

"Ne tür bir teslimat?"

"Bir alüminyum çanta."

Hiro ondan bütün hikâyeyi öğrendi ya da bütün hikâye olduğunu düşündü – anlamanın bir yolu yoktu.

"Parktaki insanların söylediği anlamsız sözlerle Papaz Wayne'deki kadının söylediği anlamsız sözlerin aynı olduğuna emin misin?"

"Eminim," dedi Y.T. "Oraya giden bir sürü insan tanıyorum. Ya da aileleri gidiyor ve yanlarında onları da sürüklüyor, bilirsin."

"Papaz Wayne'in Cennet Kapıları'na mı?"

"Evet. Ve tek yaptıkları şey, anlamsız sözcükler söylemek. Daha önce de duymuştum."

"Sonra konuşuruz, dostum," dedi Hiro. "Yapmam gereken çok ciddi bir araştırma var."

"Görüşürüz."

Babil/Bilgi Kıyameti kartı masasının ortasında duruyordu. Hiro kartı aldı. Kütüphaneci belirdi.

Hiro, Kütüphaneciye Lagos'un ölüp ölmediğini sormak üzereydi. Ama bu anlamsız bir soruydu. Kütüphaneci biliyordu ama o bilmiyordu. Kütüphaneyi incelese, birkaç dakika içinde bulabilirdi. Ama bilgiye gerçekten sahip olamazdı. Ayrı bir hafızası yoktu. Onun hafızası Kütüphaneydi ve bir kerede ancak küçük kısımları-

nı kullanabiliyordu.

"Anlaşılmaz bir dilde konuşmak hakkında ne söyleyebilirsin?" dedi Hiro.

"Teknik terim 'glosolali'dir," dedi Kütüphaneci.

"Teknik terim mi? Dini bir ayin için neden teknik bir terim kullanılsın ki?"

Kütüphaneci kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda büyük bir teknik edebiyat var. Dini ayinlerde sadece *istifade edilen* **nörolojik bir olay.**"

"Hristiyanlıkta, değil mi?"

"Pentekostal Hristiyanlar böyle düşünüyor ama kendilerini kandırıyorlar. Pagan Yunanlar bunu yaptı – Platon buna *teomani* – kendini Tanrı zannetme – dedi. Roma İmparatorluğu'nun doğu tarikatları bunu yaptı. Hudson Körfezi Eskimoları, Çukçi Şamanları, Laponlar, Yakutlar, Semang pigmeleri, Kuzey Borneo tarikatları, Gana rahipleri. Zulu Amandiki tarikatı ve Çinli Shang-ti-hui tarikatı. Tonga'nın medyumları ve Brezilyalı Umbanda tarikatı**. Sibir**ya'nın Tunguz kabilesi üyeleri der ki, şaman transa geçtiğinde ve çılgınca anlaşılmaz heceler söylediğinde, Doğanın dilini öğrenir."

"Doğanın dili."

"Evet, efendim. Afrikalı Sukuma kabilesi bu dilin *kinaturu* olduğunu söyler, belirli bir kabileden geldikleri düşünülen bütün büyücülerin atalarının dili."

"Buna ne sebep oluyor?"

"Esrarengiz açıklamalar bir kenara bırakıldığında, görünüşe göre glosolali beynin derinliklerine gömülmüş yapılardan kaynaklanıyor ve bu yapılar **bütün insanlarda var.**"

"Nasıl görünüyor? Bu insanlar nasıl davranıyor?"

"C. W. Shumway, 1906 Los Angeles toplantısını gözlemledi ve altı tane temel semptom fark etti: akıl kontrolünü tamamen kaybetme; histeriye varan duygu yoğunluğu; düşünce veya irade kaybı; konuşma organlarının kendiliğinden çalışması; hafıza kaybı ve titreme ya da seğirme gibi ara sıra gösterilen fiziksel belirtiler. Eusebius, 300 yılında benzer bir olay gözlemledi, sahte peygamber, bilinçli düşünceyi kasten bastırmakla başladığını ve kontrol edemediği bir hezeyanla bitirdiğini söyledi."

"Hristiyanlık bunu doğruluyor mu? İncil'de bunu destekleyen bir şey var mı?"

"Pentekost."

"Bu kelimeyi daha önce de söyledin – nedir o?"

"Yunanca *pentekostos*'tan gelir, ellinci demektir. İsa'nın çarmıha gerilmesinin ellinci gününü kasteder."

"Juanita bana Hristiyanlığın daha elli günlükken virüslü etkiler tarafından gasp edildiğini söyledi. Bundan bahsediyor olmalıydı. Nedir bu?"

" 'İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu yabancı dillerde konuşmaya başladılar. O sırada Kudüs'te, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. Bunlar sesi işittikleri zaman büyük bir kalabalık halinde toplandılar. Her biri kendi dilinde konuşulduğunu duyunca şaşakaldılar. Hayret ve şaşkınlık içinde, «Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?» diye sordular. «Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilimizi işitiyoruz? Aramızda Partlar, Medler, Elamlılar var. Mezopotamya'da, Yahudiye ve Kapadokya'da, Pontus ve Asya ilinde, Frikya ve Pamfilya'da, Mısır ve Libya'nın Kirene'ye yakın bölgelerinde yaşayanlar var. Hem öz Yahudi hem de Yahudiliğe dönme Romalı konuklar, Giritliler ve Araplar var aramızda. Ama her birimiz Tanrı'nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz.» Hepsi hayret ve şaşkınlık içinde birbirlerine, «Bunun anlamı ne?» diye sordular.' Elçilerin İşleri 2:4-12."

"Bunu bilmiyorum," dedi Hiro. "Babil'in tersi gibi."

"Evet, efendim. Birçok Pentekostal Hristiyan, dilin bir lütuf olduğuna, başka insanların dillerini öğrenmek zorunda kalmadan dinlerini yaymak için verildiğine inanır. Buna da *ksenoglosi* denir."

"Rife o videoda, *Enterprise*'da bunu iddia ediyordu. O Bangladeşlilerin ne dediğini anlayabildiğini söylüyordu."

"Evet, efendim."

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?"

"İddiaya göre, on altıncı yüzyılda, Aziz Louis Bertrand, otuz binle üç yüz bin arası Güney Amerika Kızılderilisini Hristiyan yapmak için dil yeteneğini kullandı," dedi Kütüphaneci.

"Vay canına. Çiçek hastalığından daha hızlı yayılmış."

"Yahudiler bu Pentekost olayı hakkında ne düşünüyordu?" dedi Hiro. "Hâlâ ülkeyi yönetiyorlardı, değil mi?"

"Ülkeyi Romalılar yönetiyordu," dedi Kütüphaneci, "ama birkaç Yahudi dini otorite vardı. O zamanda, üç grup Yahudi vardı: Ferisiler, Sadukiler ve Esseniler."

"Ferisiler'i *Jesus Christ, Superstar*'dan hatırlıyorum. Sürekli

İsa'yla tartışan kalın sesli insanlardı."

"Onunla tartışıyorlardı," dedi Kütüphaneci, "çünkü dini açıdan çok katılardı. Din kurallarına sıkı sıkıya bağlılardı; onlara göre, Hukuk her şeydi. Şüphesiz, İsa onlar için bir tehditti çünkü o aslında Hukuku ortadan kaldırmayı öneriyordu."

"Tanrı'yla yeniden anlaşmak istiyordu."

"Benzetmelerde iyi değilim – ama kelimenin tam anlamıyla düşünüldüğünde bile bu doğru."

"Diğer iki grup kimdi?"

"Sadukiler materyalistti."

"Yani? BMW mi sürüyorlardı?"

"Hayır. Felsefi açıdan materyalistlerdi. Bütün felsefeler ya monist ya da düalistti. Monistler mevcut dünyanın tek dünya olduğuna inanırdı – bu yüzden materyalistlerdi. Düalistler ikinci bir dünyanın olduğuna, mevcut dünyanın yanında bir de ruhani bir dünya olduğuna inanırdı."

"Bir bilgisayar delisi olarak ben de ikinci bir dünyaya inanmak zorundayım."

Kütüphaneci kaşlarını kaldırdı. "Bu ne demek?"

"Üzgünüm. Şakaydı. Kötü bir kelime oyunu. Hani bilgisayarlar bilgiyi göstermek için ikili kod kullanır ya, o yüzden ben de ikinci bir evrene inanmak zorundayım, düalist olmak zorundayım."

"Ne kadar komik," dedi Kütüphaneci, çok eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Ama yine de şakanızın gerçek bir dayanağı olmalı."

"O ne demek? Sadece şaka yapıyordum, gerçekten."

"Bilgisayarlar her şeyi göstermek için bire ve sıfıra bağlıdır. Bir şey ve hiçbir şey arasındaki fark – olmak ve olmamak arasındaki bu esas ayrım – oldukça önemlidir ve birçok Yaradılış efsanesinin temelini oluşturur."

Hiro yüzünün ısındığını, sinirlenmeye başladığını hissetti. Kütüphanecinin onunla dalga geçtiğinden, onu aptal yerine koyduğundan şüphelendi. Ama Kütüphanecinin ne kadar inandırıcı bir halde yapıldıysa da, sadece bir yazılım parçası olduğunu ve böyle şeyler yapamayacağını biliyordu.

" 'Bilim' kelimesinin kökeni bile Hint-Avrupa dilleridir, 'kesmek' ya da 'ayırmak' anlamına gelir. Aynı kökten 'bok' kelimesi de türemiştir, tabii ki yaşayan bedeni yaşamayan atıklardan ayırmak demektir. Aynı kök bize 'tırpan' ve 'makas' ve 'hizip' kelimelerini de verir. Hepsinin de ayırma konseptiyle bariz bir ilgisi var."

"Peki 'kılıç'?"

"Birkaç anlamlı bir kökten. O anlamlardan biri "kesmek ya da delmek." Bir tanesi 'kazık' ya da 'sopa.' Ve diğeri de 'konuşmak.'

"Neyse, konumuza dönelim," dedi Hiro.

"Peki. İsterseniz bu konuşmaya başka bir zaman dönebilirim."

"Bu noktada bölünmek istemiyorum. Bana üçüncü grubu anlat – Esseniler."

"Komün halinde yaşıyorlardı ve fiziksel ve ruhsal temizliğin birbirine bağlı olduğuna inanıyorlardı. Sürekli yıkanıyor, güneşin altında çırılçıplak yatıyor, lavmanlarla temizleniyor ve yiyeceklerinin kirlenmemiş olduğundan emin olmak için her yolu deniyorlardı. İsa'nın cin çarpmış insanları mucizelerle değil vücutlarından tenya gibi asalakları çıkartarak iyileştirdiğini anlatan kendi İncilleri bile vardı. Bu asalaklar, şeytanlarla aynı anlama geliyordu."

"Hippilere benziyorlar."

"Bu benzetme daha önce yapıldı ama birçok açıdan yanlış. Esseniler çok dindardı ve asla uyuşturucu kullanmazdı."

"Yani onlara göre, tenya gibi bir asalaktan hastalık kapmakla, şeytan tarafından ruhun ele geçirilmesi arasında bir fark yoktu."

"Doğru."

"İlginç. Bilgisayar virüsleri hakkında ne düşünürlerdi acaba?"

"Tahmin benim sınırlarımı aşıyor."

"Aklıma gelmişken – Lagos bana virüsler, hastalık ve tılsım (namshub) diye bir şeylerden bahsediyordu. Bu ne demek?"

"Numshub Sümer dilinden bir kelimedir."

"Sümer dili mi?"

"Evet, efendim. M.Ö. 2000 yılına kadar Mezopotamya'da kullanılmıştır. Yazılı dillerin en eskisi."

"Öyle mi? Yani diğer bütün diller ondan mı geliyor?"

Kütüphaneci bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Bu işaret onun Kütüphaneye başvurduğunu gösteriyordu.

"Aslında, hayır," dedi Kütüphaneci. "Hiçbir dil Sümer dilinden gelmiyor. Sümer dili bitişimli bir dildir, yani grup haline getirilen ekler ya da hecelerin toplamı – çok farklı."

"Yani diyorsun ki," dedi Hiro, hastanedeki Da5id'i hatırlayarak, "biri Sümer dili konuşursa, yan yana getirilmiş kısa hecelerden oluşan uzun bir cümle mi duyarım?"

"Evet, efendim."

"Kulağa glosolali gibi mi gelir?"

"Bir kanıya varamam. Gerçek birine sorun," dedi Kütüphaneci.

"Herhangi modern bir dile benziyor mu?"

"Sümer dilinin, sonrasında gelen herhangi bir dille kanıtlanmış genetik bir bağı yok."

"Bu çok tuhaf. Mezopotamya tarihim paslanmış," dedi Hiro. "Sümerlere ne oldu? Soykırım mı?"

"Hayır, efendim. Ele geçirildiler ama soykırıma dair bir kanıt yok."

"Herkes er ya da geç ele geçirilir," dedi Hiro. "Ama dilleri ölmedi. Sümer dili neden yok oldu?"

"Ben sadece bir kod parçası olduğum için, tahmin yürütmekle çok büyük bir riske girmiş olurum," dedi Kütüphaneci.

"Peki. Sümer dilini anlayan biri var mı?"

"Evet, bir zamanlar dünyada bu dili okuyabilen yaklaşık on kişi olduğu görünüyor."

"Nerede çalışıyorlar?"

"Biri İsrail'de. Biri British Museum'da. Biri Irak'ta. Biri Chicago Üniversitesi'nde. Biri Pennsylvania Üniversitesi'nde. Ve beşi de Houston, Teksas'taki Rife İncil Okulu'nda."

"İyi bir dağılım. Peki bu insanlardan herhangi biri 'nam-shub' kelimesinin Sümer dilindeki anlamını bulmuş mu?"

"Evet. Nam-shub büyü gücü olan sözler demek. En yakın çevirisi 'tılsım' ama bunun birkaç yanlış yan anlamı da var."

"Sümerler büyüye inanır mıydı?"

Kütüphaneci başını salladı. "Bu basit bir soru gibi görünse de, çok derin bir konu ve benim gibi yazılım parçaları bu konuda çok beceriksizdir. Alıntı yapmama izin verin. Samuel Noah Kramer ve John R. Maier'den *Myths of Enki, the Crafty God*. New York, Oxford: Oxford University Press, 1989: 'Din, büyü ve tıp Mezopotamya'da o kadar iç içe geçmiştir ki bunları ayırmak beyhude ve belki de anlamsız bir iştir... Sümerlerin büyülü sözleri din, büyü ve estetik arasında o kadar yakın bir ilişki gösteriyor ki birini diğerinden ayırmak bütünü bozacaktır.' Burada konuyu açıklamaya yardımcı olacak bir sürü materyal var."

"Nerede?"

"Yan odada," dedi Kütüphaneci, duvarı göstererek. Yürüdü ve ince kâğıt duvarı indirdi.

Büyü gücü olan sözler. Bugünlerde insanlar böyle şeylere inanmıyordu. Büyünün mümkün olduğu Metaevren hariç. Metaevren kodlarla yapılmış kurgusal bir yapıydı. Ve kod da bir tür söz

biçimiydi – bilgisayarların anladığı söz biçimi. Bütün Metaevren L. Bob Rife'ın fiber optik ağlarıyla kendini canlandıran tek, büyük bir tılsım olarak düşünülebilirdi.

Telefon çaldı. "Bir saniye," dedi Hiro.

"Acele etmeyin," dedi Kütüphaneci, gerekirse bir milyon yıl bekleyebileceğini hatırlatmadı.

"Yine ben," dedi Y.T. "Hâlâ trendeyim. Kesik kol, Ekspres Bağlantı Kapısı 127'de indi."

"Hmm. Bu Şehir Merkezi'nin en ucu. Yani, Şehir Merkezi'nden sonra gidebileceğin en uzak nokta."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Sözüne güveniyorum. Kesinlikle cehennemin dibiydi."

"İnip onu takip etmedin mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Orada mı? Orası en yakın binadan on bin mil ötede, Hiro."

Haklıydı. Metaevren, genişleyebilmek için bir sürü boş alanla yapılmıştı. Bütün geliştirmeler Şehir Merkezi'nin iki ya da üç Hızlı Bağlantı Kapısı içindeydi – yaklaşık beş yüz kilometre. Bağlantı Kapısı 127 yirmi bin mil ötedeydi.

"Orada ne var?"

"Her kenarı tam yirmi mil olan siyah bir küp."

"Tamamen siyah mı?"

"Evet."

"O kadar büyük bir siyah küpü nasıl ölçtün?"

"Yıldızlara bakarak gidiyordum. Birden trenin sağ tarafından onları göremez oldum. Yerel bağlantı noktalarını saymaya başladım. On altı tane saydım. Ekspres Bağlantı Kapısı 127'ye geldik, kesik kol trenden indi ve siyah şeye doğru gitti. On altı tane daha yerel bağlantı kapısı saydım ve sonra yıldızlar göründü. Sonra otuz iki kilometreyi aldım, sıfır nokta altıyla çarptım ve yirmi mil buldum – seni pislik herif."

"Bu iyi," dedi Hiro. "Bu iyi bir bilgi."

"Kimin boyu yirmi mil olan siyah bir küpü vardır sence?"

"Sadece önyargıyla tahmin edersem, L. Bob Rife. Söylenenlere göre onun, bilinmeyen bir yerde, Metaevrenin tüm iç sistemini sakladığı büyük bir yapısı varmış. Eskiden motosiklet yarışı yaparken bazılarımız arada ona çarpardı."

"Gitmem gerek, dostum."

-28-

Hiro telefonu kapattı ve yeni odaya girdi. Kütüphaneci arkasından geldi.

Odanın bir kenarı 15 metreydi. Alanın ortasında [illegible] büyük yapı ya da yapıların üç boyutlu temsilleri vardı. Ortada boşlukta asılı duran, sehpa büyüklüğünde ve yaklaşık otuz santim kalınlığında, pişmiş balçıktan yapılmış bir levha vardı. Hiro bunun daha küçük bir nesnenin büyütülmüş temsili olduğunu düşündü. Levhanın geniş yüzeyi, Hiro'nun çivi yazısı diye bildiği küçük yazılarla kaplıydı. Kenarlarında, balçığa şekil verirken parmaklarla yapılmış gibi görünen yuvarlak, paralel çukurlar vardı.

Levhanın sağında, tepesinde dallar olan tahta bir direk vardı, biçimlendirilmiş bir ağaca benziyordu. Solundaysa, iki buçuk metre yüksekliğinde, tepesine yarım kabartma bir figür oyulmuş, yine çivi yazılarıyla kaplı bir dikili taş vardı.

Oda, havada asılı duran hypercardların üç boyutlu kümesiyle doluydu. Kopmakta olan bir kar fırtınası fotoğrafına benziyordu. Hypercardlar bazı taraflarda, bir kristaldeki atomlar gibi belirli geometrik şekillere göre yerleştirilmişti. Diğer yerlerde, bir sürü hypercard üst üste yığılmıştı. Bazıları da, sanki Lagos işini bitirince onları fırlatmış gibi köşelerde birikmişti. Hiro, avatarının ayarlamayı bozmadan hypercardların arasından yürüyebildiğini fark etti. Aslında bu, dağınık bir masanın üç boyutlu kopyasıydı, her şey Lagos'un bıraktığı yerde duruyordu. Hypercard bulutu, 15'e 15 büyüklüğündeki alanın her köşesine, yer seviyesinden iki buçuk metre yükseğe kadar, yani Lagos'un avatarının yetişebileceği yüksekliğe kadar ulaşıyordu.

"Burada kaç tane hypercard var?"

"On bin dört yüz altmış üç," dedi Kütüphaneci.

"Bunları inceleyecek zamanım yok," dedi Hiro. "Bana Lagos'un burada ne üstünde çalıştığı hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?"

"İsterseniz bütün kartların isimlerini okuyabilirim. Lagos bunları dört ana kategoriye ayırmıştı: İncil incelemeleri, Sümer incelemeleri, nörolinguistik incelemeler ve L. Bob Rife hakkında toplanan bilgiler."

"O kadar ayrıntıya girmeden – Lagos'un aklında ne vardı? Neye ulaşmaya çalışıyordu?"

"Neye benziyorum, psikoloğa mı?" dedi Kütüphaneci. "Bu tür sorulara cevap veremem."

"Tekrar deneyeyim. Bu şeylerin virüs konusuyla bir bağlantısı var mı?"

"Bağlantılar oldukça ayrıntılı. Bunları özetlemek hem yaratıcılık hem de akıllılık gerektirir. Mekanik bir varlık olarak, bende ikisi de yok."

"Bu şeyler kaç yaşında?" dedi Hiro, üç yapıyı göstererek.

"Balçıktan yapılmış zarf Sümerlere ait. M.Ö. 3000 yılından. Güney Irak'taki Eridu şehrinde bulunmuştu. Siyah stel ya da dikili taş M.Ö. 1750 yılında ortaya çıkan Hammurabi Kanunları. Ağaca benzeyen yapı ise Filistin'den gelen Yahvistik bir totem. Asherah deniyor. M.Ö. 900 yılından."

"O levhaya zarf mı dedin?"

"Evet. İçine sarılmış, daha küçük bir levha var. Sümerler kurcalamaya dayanıklı belgeleri böyle yapardı."

"Bütün bu şeyler bir yerlerde bir müzede, sanırım?"

"Asherah ve Hammurabi Kanunları müzelerde. Balçıktan yapılmış zarf L. Bob Rife'ın kişisel koleksiyonunda."

"L. Bob Rife belli ki böyle şeylerle ilgileniyor."

"Kurduğu Rife İncil Okulu dünyadaki en zengin arkeoloji bölümüne sahip. Eridu'da bir kazı yürütüyorlardı, orası da Enki isimli Sümer tanrısının ibadet merkeziydi."

"Bu şeylerin birbirleriyle alakası nedir?"

Kütüphaneci kaşlarını kaldırdı. "Efendim?"

"Şimdi bir elemeden geçirelim. Lagos, neden Yunan ya da Mısır değil de Sümer yazılarını ilginç buldu?"

"Mısır bir taş medeniyetiydi. Sanatlarını ve mimarilerini taştan yaptılar, sonsuza kadar dayanması için. Ama taşın üstüne yazı yazamazsınız. Bu yüzden papirüsü buldular ve onun üstüne yazdılar. Ama papirüs dayanıksız bir bitkidir. Yani, sanat ve mimarileri yaşasa da, yazılı kayıtları – verileri – çoğunlukla yok oldu."

"Peki bütün o hiyeroglif kitabeler?"

"Lagos onlara araba çıkartmaları diyordu. Yozlaşmış politik demeçler. Savaşlar olmadan önce kendi askeri zaferlerinden gururla bahseden kitabeler yazıyorlardı."

"Sümerler farklı mı?"

"Sümerler bir balçık medeniyetiydi. Binalarını balçıktan yaptılar, yazılarını balçığa yazdılar. Heykelleri alçıdandı, suda çözülüyordu. Bu yüzden binalar ve heykeller doğa şartları sebebiyle parçalara ayrıldı. Ama balçık levhalar ya pişirilir ya da küplere gömülürdü. Bu yüzden Sümerlerin bütün verileri hâlâ yaşıyor. Mısır, sanat ve mimari mirası bıraktı; Sümerlerin mirası da megabaytları."

"Kaç megabayt?"

"Arkeologların kazdığı kadar. Sümerler her şeyin üstüne yazıyordu. Bir bina yaptıklarında, her tuğlanın üzerine çivi yazısıyla bir şeyler yazdılar. Binalar çöktüğünde, bu tuğlalar kaldı, çölün dört bir yanına saçıldı. Kuran'da Sodom ve Gomorra'yı yok etmek için gönderilen melekler der ki, 'Biz suçlu bir kavmi cezalandırmak için gönderildik. Biz, onların şehirlerinin üstünü altına geçirdik ve üzerlerine de balçıktan pişirilmiş taşlar yağdırdık.' Lagos bunu ilginç buldu – sonsuza kadar dayanan bir araca yazılmış bilginin bu rastgele yayılışını. Rüzgârda uçuşan polenlerden bahsetti – sanırım bu bir tür benzetmeydi."

"Evet. Söylesene – bu balçık zarftaki kitabe çevrildi mi?"

"Evet. Bir uyarı olduğu ortaya çıktı. Diyor ki, 'Bu zarfta Enki'nin tılsımı var."

"Tılsımın ne olduğunu biliyorum. Enki'nin tılsımı **nedir?"**

Kütüphaneci uzaklara baktı ve boğazını temizledi.

Bir zamanlar ne yılan vardı, ne de akrep,
Ne sırtlan, ne de aslan,
Ne yaban köpeği, ne de kurt,
Ne korku vardı, ne de dehşet,
İnsanın düşmanı yoktu.
O zamanlarda Shubur-Hamazi toprakları,
Sümer'in konuştuğu dil, Me hükümdarlığının büyük ülkesi,
Gereken her şeye sahip Uri toprakları,
Güvenli Martu ülkesi,
Tüm evren, gözetilen tüm insanlar,
Tek dilde konuşurlardı Enlil'le.

Sonra karşı gelen hükümdar, karşı gelen prens, karşı gelen kral,

Emrine güvenilen bereket tanrısı Enki,
Ülkeyi gözetleyen bilgelik tanrısı,
Tanrıların önderi,
Eridu'nun bilgelik bahşedilmiş hükümdarı,
Değiştirdi onların sözlerini, anlaşılmazlık getirdi,
Eskiden tek olan insan diline.

Bu Kramer'ın çevirisi."

"Bu bir hikâye," dedi Hiro. "Tılsımın **büyü olduğunu düşünmüştüm."**

"Enki'nin tılsımı **hem bir hikâye hem de bir büyü," dedi Kütüphaneci. "Kendini gerçekleştiren bir kurgu. Lagos, orijinal haliyle – çeviri sadece üstü kapalı söylüyor – tarif ettiğini gerçekten yaptığına inanıyordu."**

"İnsanların ağızlarındaki sözleri değiştirdiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Kütüphaneci.

"Bu bir Babil hikâyesi, değil mi?" dedi Hiro. "Herkes aynı dili konuşuyordu, sonra Enki onların dilini değiştirdi ve böylece birbirlerini anlayamadılar. Bu, İncil'deki Babil Kulesi olayının temeli olmalı."

"Bu odada o bağlantıyı anlatan bir sürü kart var," dedi Kütüphaneci.

"Bir noktada herkesin Sümer dilini konuştuğundan bahsettin. Sonra hiç kimse konuşmamaya başladı. Dinozorlar gibi yok oldu. Ve bunun nasıl olduğunu açıklayan bir soykırım da yok. Ki bu da Babil Kulesi hikâyesi ve Enki'nin tılsımı**yla uyuşuyor. Lagos Babil'in gerçekten olduğuna inanıyor muydu?"**

"Bundan emindi. Birçok sayıda insan diliyle ilgiliydi. Çok fazla dil olduğunu düşünüyordu."

"Kaç tane?"

"On binlerce. Dünyanın birçok bölgesinde, aynı etnik gruptan insanlar bulabilirsiniz, benzer şartlar altında, benzer vadilerde birbirine yakın yaşayan, birbiriyle hiç alakası olmayan diller konuşan gruplar. Böyle bir şey tuhaf değil – yaygın. Birçok dilbilimci Babil'i, insan dilinin tek bir dilde birleşmektense parçalara ayrılma eğilimi sorusunu anlamaya çalıştı."

"Bir cevap bulan oldu mu?"

"Bu çok zor ve derinlere inilmesi gereken bir soru," dedi Kütüphaneci. "Lagos'un bir teorisi vardı."

"Evet?"

"Babil'in gerçek, tarihi bir olay olduğuna, **Sümer dilinin yok oluşuna denk gelen belirli bir yer ve zamanda olduğuna** inanıyordu. Babil/Bilgi Kıyameti'nden önce dillerin birleşme eğilimi olduğuna. Ve sonrasında, dillerin her zaman bölünme ve karşılıklı olarak anlaşılmaz hale gelme eğilimi olduğuna – ve bu eğilim, onun deyimiyle, insanın beyin sapının etrafına dolanmış bir yılan gibi kıvrılmıştı."

"Bunu açıklayabilecek tek şey–"

Hiro durdu, söylemek istemedi.

"Evet?" dedi Kütüphaneci.

"Eğer toplumun içinde ilerleyen bir hadise olduysa, zihinlerini öyle bir değiştirmiştir ki artık Sümer dilini konuşamamışlardır. Bir virüsün bir bilgisayardan diğerine geçmesi gibi, iki bilgisayara da aynı şekilde zarar verir. Beyin sapının etrafında kıvrılarak."

"Lagos bu fikir için çok zaman ve çaba harcadı," dedi Kütüphaneci. **"Enki'nin tılsımının** nörolinguistik bir virüs olduğunu düşünüyordu."

"Peki bu Enki karakteri gerçek bir insan mıydı?"

"Muhtemelen."

"Ve bu Enki bu virüsü icat etti ve bunun gibi taştan levhalar kullanarak Sümerlerin arasında yaydı."

"Evet. Enki'ye yazılmış bir mektubu içeren bir levha bulundu, yazan kişi şikâyet ediyor."

"Bir tanrıya yazılmış bir mektup mu?"

"Evet. Kâtip Sin-samuh tarafından yazılmış. Enki'yi yücelterek ve ona olan bağlılığını vurgulayarak başlıyor. Sonra şikâyet ediyor:

'Genç bir... (mısra yarıda kesilmiş)
Bileklerim felçli.

Tekerleği çıkmış bir kağnı gibi,
Hareketsiz duruyorum yolda.

Yatıyorum yatakta "Ah, hayır!"
Feryat ediyorum.

Cılız bedenim yere uzandı.
Ayaklarım felçli.

Benim ... dünyaya getirildi.
Değişti bedenim.

Uyuyamıyorum geceleri,
Gücüm bitti,
Tükeniyor yaşamım.

Aydınlık gün karardı benim için.
Kendi mezarıma girdim.

Ben, birçok şey bilen bir yazar, kandırıldım.
Elim bıraktı yazmayı.
Dilimde söz yok.'

"Dertlerini biraz daha anlattıktan sonra, kâtip şöyle bitiriyor,

'Tanrım, korktuğum sensin.
Bir mektup yazdım sana.
Merhamet et bana.
Tanrımın kalbi: onu bana geri verin.' "

-29-

Y.T. 405. Otoyolda Kamyoncu Dükkânı'ndan hızla geçiyordu. Bir Kamyoncu Dükkânı bayiliğinde ölü bulunabileceğinden değil. Mesela bir Kamyoncu Dükkânı önünde bir tır, on sekiz tekerleğiyle birden onu ezip geçse, abazan heriflerle dolu bir Uyu-Geç'e ulaşana kadar göz kapağı kaslarını kullanarak kendini otobanın kenarına sürüklerdi. Bir Kamyoncu Dükkânı'na girmekten iyiydi. Ama bazen, eğer profesyonelseniz size sevmediğiniz bir iş verebilirlerdi ve siz de sakin olup buna katlanmak zorunda kalırdınız.

Bu akşamki iş için, takma gözlü adam ona, kendi deyimiyle, bir "şoför ve güvenlikçi" vermişti. Tamamen bilinmeyen bir tür. Y.T. esrarengiz bir adamla uğraşmayı sevip sevmediğinden emin değildi. Aklında, lisedeki bir güreş hocası görüntüsü vardı. Kaba ve korkunç bir tip olacaktı. Neyse, buluşacakları yere gelmişti.

Y.T. bir kahve ve vişneli tart istedi. Bunları köşedeki ortak terminale götürdü. İçinde evini özleyen bir kamyon şoförü olan bir telefon kulübesiyle, topu en üst seviyeye çıkardığınızda büyük göğüslü bir kadın gösteren bir tilt makinesi arasında, paslanmaz çelik kaplı bir kabindi.

Y.T. Metaevrende o kadar iyi değildi ama etrafı biliyordu ve elinde bir adres vardı. Metaevrende bir adres bulmak, tamamen geri zekâlı bir yaya değilseniz, Gerçeklikte bir adres bulmaktan daha zor değildi.

Sokağa çıkar çıkmaz, insanlar ona tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Mavi-turuncu Kurye kıyafetiyle Westlake Corporate Park'ın ıssızlığına girdiğinde insanların ona baktığı gibi. Sokaktaki insanların, boktan bir ortak terminalden bağlandığı için ona kötü kötü baktığını biliyordu. İşe yaramaz, siyah-beyaz bir kişiydi.

Sokağın yapılanmış kısmı, Bağlantı Kapısı Sıfır'ın etrafı, Y.T.'nin sağ tarafında parlak bir bulut kümesi oluşturuyordu. Arkasını döndü ve trene bindi. Merkeze inmek istiyordu ama orası Sokağın pahalı bir kısmıydı ve her milisaniyede bir yuvaya bozuk para atmak zorunda kalacaktı.

Adamın adı Ng'ydi. Gerçeklikte Güney California'da bir yerdeydi. Y.T. onun nasıl bir araba kullandığından emin değildi; takma gözlü adamın "bir şeyler, bilmen gerekmeyen inanılmaz şey-

ler" olarak tarif ettiği şeylerle dolu bir kamyonetti. Metaevrende merkezin dışında, Bağlantı Kapısı 2 civarlarında, yani her şeyin gerçekten yayılmaya başladığı yerde oturuyordu.

Ng'nin Metaevrendeki evi, Mekong Deltası'nın My Tho köyündeki bir Fransız sömürgesi villasıydı. Onu ziyarete gitmek, 1955'te Vietnam'a gitmek gibiydi, sadece terden sırılsıklam olmuyordunuz. Böyle bir oluşuma yer açmak için, Metaevrenin Sokaktan birkaç mil ötedeki bir arazi parçasını talep etmişti. Bu düşük-kiralı alanda tek hatlı demiryolu servisi yoktu, bu yüzden Y.T.'nin avatarı bütün yolu yürümek zorundaydı.

Fransız kapıları ve küçük Vietnamlı insanların çalıştığı sonsuz çeltik tarlalarına bakan bir balkonu olan, büyük bir ofisi vardı. Görünüşe göre bu adam oldukça sağlam bir teknisyendi çünkü Y.T. onun çeltik tarlalarında yüzlerce insan saydı, ayrıca daha onlarcası da **köyde dolaşıyordu, hepsi çok iyi betimlenmişti ve hepsi farklı şeyler yapıyordu. Y.T. bilgisayar dâhisi değildi ama bu adamın gerçekçi bir manzara yaratmak için bilgisayarda çok vakit** harcadığını biliyordu. Ve burasının Vietnam olması da şaşırtıcı ve ürkütücüydü. Y.T. Roadkill'e burayı anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bombalı saldırılar, taramalı tüfekler ve napalm atışları olup olmadığını **merak ediyordu. Bu ne acayip** olurdu.

Ng'nin kendisi, ya da en azından Ng'nin avatarı, ellilerinde, saçları kafasına yapıştırılmış, askeri tarzda haki renk kıyafetler giymiş, ufak tefek, çok zarif bir Vietnamlı adamdı. Y.T. onun ofisine girdiğinde, sandalyesinde öne eğilmiş, bir geyşaya omuzlarına masaj yaptırıyordu.

Vietnam'da bir geyşa?

Y.T.'nin büyükbabası bir süre orada kalmıştı, savaş sırasında Japonların Vietnam'ı ele geçirdiğini ve biz onları bombalamadan önce kendilerine özgü bir zalimlikle davrandığını söylemişti. Vietnamlılar, diğer çoğu Asyalı gibi Japonlardan nefret ediyordu. Ve belli ki bu Ng kişisi, etrafta sırtını ovacak Japon bir geyşaya sahip olma fikrinden hoşlanıyordu.

Ama bu, bir sebepten çok garipti: geyşa, sadece Ng'nin ve Y.T.'nin veri gözlüklerindeki bir resimdi. Ve bir resim size masaj yapamazdı. O zaman neden uğraşıyordu ki?

Y.T. içeri girince Ng ayağa kalktı ve başıyla onu selamladı. Sağ-

lam Sokak çatlakları birbirlerini böyle selamlardı. El sıkışmayı sevmiyorlardı çünkü gerçekten teması hissedemiyordunuz ve bu, gerçekten orada bile olmadığınızı hatırlatıyordu.

"Evet, selam," dedi Y.T.

Ng tekrar oturdu ve geyşa doğrudan onu yanına gitti. Ng'nin masası, **güzel bir Fransız antikasıydı, üstünde küçük televizyon ekranları vardı. Zamanının çoğunu monitörleri izleyerek geçiriyordu, konuşurken bile.**

"Bana senin hakkında birkaç şey söylediler," dedi Ng.

"Kötü söylentileri dinlememelisin," dedi Y.T.

Ng masadan bir bardak aldı ve içindekinden içti. Nane şurubuna benziyordu. Yüzeyinde koyulaşmış küreler oluştu, dağıldı ve kenarlara kaydı. Temsil o kadar mükemmeldi ki Y.T. her koyu damlada ofis pencerelerinin küçültülmüş bir yansımasını görebiliyordu. Bu gerçekten gösterişti.

Tamamen duygusuz bir ifadeyle ona bakıyordu ama Y.T. bunun nefret ve iğrenme ifadesi olduğunu dü**şündü. Bütün parasını Metaevren**deki en havalı ev için harcamak ve sonra siyah-beyaz yapılmış bir kaykaycıyı eve çağırmak. Mecazi taşaklarına gerçek bir tekme yemiş gibi hissediyor olmalıydı.

Evde bir yerlerde radyo açıktı, Vietnamca lounge ve Kuzey Amerika rock'ı çalıyordu.

"Nova Sicilya vatandaşı mısın?" dedi Ng.

"Hayır. Arada sırada Uncle Enzo ve diğer Mafya dostlarımla takılıyorum."

"Öyle mi? Çok ilginç."

Ng aceleci bir adam değildi. Mekong Deltası'nın ağır temposuna alışmıştı ve sadece oturup TV ekranlarına bakmaktan ve birkaç dakikada bir, bir cümle söylemekten hoşnuttu.

Bir şey daha: Görünüşe göre Tourette sendromu[17] ya da başka bir beyin hasarı vardı çünkü arada sırada, belli bir sebep yokken, ağzıyla tuhaf sesler çıkarıyordu. Mağazaların ve restoranların arka odalarında ana dilleriyle aile içi tartışmalarını sürdüren Vietnamlılardan duyduğunuz, burunlarından çıkardıkları bir ses vardı. Ama Y.T.'nin anlayabildiği kadarıyla bunlar gerçek kelimeler değildi, sadece ses efektleriydi.

17 Aynı şekilde tekrar tekrar meydana gelen istemsiz, ani hareketler veya sesler içeren tiklerle gösterilen nörolojik ya da nörokimyasal kalıtsal bir hastalık

"Bu adamlar için çok iş yapıyor musun?" diye sordu Y.T.

"Arada sırada küçük güvenlik işleri. Çoğu **büyük şirketin aksine, Mafya geleneksel olarak güvenliği** kendi ayarlıyor. Ama özellikle teknik bir şey gerektiğinde–"

Burnundan inanılmaz bir ses çıkarmak için cümlenin ortasında durdu.

"Senin işin bu mu? Güvenlik?"

Ng bütün televizyon ekranlarını taradı. Parmaklarını şaklattı ve geyşa odadan hızla çıktı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve öne doğru eğildi. Y.T.'ye baktı. "Evet," dedi.

Y.T. bir süre ona baktı, devam etmesini bekledi. Birkaç saniye sonra, dikkatini tekrar ekranlara verdi.

"İşlerimin çoğunu Bay Lee'yle sözleşmeli şekilde yapıyorum," dedi.

Y.T. bu cümlenin devam etmesini bekliyordu: "Bay Lee" değil de "Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u" diye.

Pekâlâ. O Uncle Enzo'nun ismini kısaltabiliyorsa, o da Bay Le-e'ninkini kısaltabilirdi.

"Bir milli devletin sosyal yapısı, nihayetinde onun güvenlik ayarlamalarıyla belirlenir," dedi Ng, "ve Bay Lee bunu anlıyor."

Vay canına, derin bir muhabbet olacaktı. Ng birdenbire, televizyonda Y.T.'nin annesinin sürekli izlediği uzman doktor gibi konuşmaya başlamıştı.

"Güvenlik için büyük bir insan gücü kullanmak yerine – toplumsal çevreyi çok etkiliyor – bilirsin, makineli silahlar taşıyan ve asgari ücretle çalışan insanlar – Bay Lee insan olmayan sistemleri kullanmayı tercih ediyor."

İnsan olmayan sistemler. Y.T. ona Sçanit hakkında ne bildiğini sormak üzereydi. Ama anlamsızdı; söylemezdi. Bu soru, ilişkilerinde kötü bir başlangıç yapmalarına sebep olurdu; Y.T. Ng'nin ona asla vermeyeceği istihbari bir bilgi isteyecek ve içinde bulundukları durum daha tuhaf bir hale gelecekti, Y.T. bunu hayal bile edemiyordu.

Ng burnundan ve gırtlağından sesler çıkarak öne doğru atıldı.

"Lanet olası kaltak," diye mırıldandı.

"Efendim?"

"Yok bir şey," dedi, "bir araba önümü kesti. Bu insanların hiçbiri anlamıyor, ben bu araçla onları, bir zırhlı personel aracının

altında kalmış koca bir domuz gibi ezebilirim."

"Bir araba mı – sen araba mı kullanıyorsun?"

"Evet. Seni almaya geliyorum – hatırladın mı?"

"Bakabilir miyim?"

"Evet," diye iç geçirdi, sanki hayır dermişçesine.

Y.T. ayağa kalktı ve masanın arkasına geçti.

TV ekranlarının her biri, arabasından farklı bir açıyı gösteriyordu: ön cam, sol pencere, sağ pencere, dikiz aynası. Bir diğerinde, konumunu gösteren elektronik bir harita vardı: San Bernardino'ya geliyordu, uzakta değildi.

"Arabaya sesle komut veriyorum," diye açıkladı. "Direksiyon-ve-pedal arayüzünü kaldırdım çünkü sesli komutların daha kullanışlı olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden, arada tuhaf sesler çıkaracağım – aracın sistemlerini kontrol ediyorum."

Y.T. kafasını boşaltmak ve işemek için bir süreliğine Metaevrenden çıktı. Veri gözlüklerini çıkardığında, kendisine kamyon şoförleri ve tamircilerden oluşan bir seyirci topluluğu edindiğini fark etti, kabinin etrafında bir yarım daire oluşturmuş, Ng'yle konuşmalarını dinliyorlardı. Y.T. ayağa kalktığında, dikkatleri doğal olarak onun poposuna kaydı.

Y.T. tuvalete gitti, vişneli tartını bitirdi ve batan güneşin ultraviyole ışıkları altında Ng'yi beklemek için dışarı çıktı.

Onun arabasını hemen tanıdı. Kocamandı. İki buçuk metre yüksekliğinde ve yüksekliğinden daha genişti. Kutu gibi ve köşeli yapılmıştı; genelde rögar kapağı ve merdiven basamağı yapımında kullanılan düz çelik levhalar birbirine kaynatılarak bir bütün haline getirilmişti. Tekerlekler devasaydı, traktör tekerleklerine benziyordu ama daha tırtıllıydı ve altı taneydi: arkada iki, önde bir dingil vardı. Motoru o kadar büyüktü ki filmlerdeki kötü uzay gemilerine benziyordu, Y.T. arabayı görmeden önce gürültüsünü kaburgalarında hissetti; tavandan arka tarafa doğru çıkan dikey, kırmızı bacalardan dizel egzozu çıkarıyordu. Ön cam, iki buçuğa bir **büyüklüğünde, mükemmel derecede düz, dikdörtgen bir camdı, camlar o kadar siyahtı ki Y.T. içerideki hiçbir şeyin siluetini bile göremiyordu. Arabanın ön kısmı, bilimin bildiği her tür güçlü ışıkla süslenmişti, sanki bu adam Cumartesi gecesi bir Yeni Güney Afrika bayiliğine saldırmış ve bütün ışıkları çalmıştı. Ön tarafa bir de ızgara takılmıştı, bir yerlerde terk edilmiş bir**

demiryolundan sökülmüş raylar bir araya getirilerek yapılmıştı.

Yolcu kapısı açıldı. Y.T. araca doğru yürüdü ve ön koltuğa çıktı. "Selam," dedi "Çiş falan yapman gerekiyor mu?"

Ng burada değildi.

Ya da belki buradaydı.

Sürücü koltuğunun olması gereken yerde, çöp kutusu büyüklüğünde, iplikler, elastik kordonlar, ince borular, kablolar, fiber optik kablolar ve hidrolik hatlarla tavana asılmış, suni kauçuktan bir kese vardı. O kadar çok şeyle sarılmıştı ki gerçek şeklini görmek çok zordu.

Bu kesenin tepesinde, Y.T. etrafında siyah saçlar olan bir deri parçası görebiliyordu – kelleşen bir adamın kafası. Diğer her şey, kocaman gözlük/maske/kulaklık/beslenme tüpü ünitesinin içindeydi, aygıtı düzgün pozisyonda tutmak için sürekli sıkılaşan ve gevşeyen akıllı iplerle kafasına bağlanmıştı.

Bunun altında, her iki tarafta da, kolları görmeyi beklediğiniz yerde, büyük bir kablo, fiber optik ve ince tüp demeti zeminden çıkıyor ve anlaşılan Ng'nin omuz yuvalarına giriyordu. Bacaklarının olması gereken yerde de benzer bir düzenleme vardı. Ve daha da fazlası kasıklarına doğru gidiyor ve gövdesinde muhtelif kısımlara bağlanıyordu. Bütün şey tek parça bir örtüyle sarmalanmıştı, gövdesinden daha büyük, sanki canlı gibi sürekli kabarıp inen bir kese.

"Teşekkür ederim, bütün ihtiyaçlarımı giderdim," dedi Ng.

Kapı, Y.T.'nin arkasından kapandı. Ng tiz bir ses çıkardı ve araç yan yola çıktı, 405'e geri gidiyordu.

"Görüntüm için kusura bakma," dedi, birkaç sıkıntılı dakikadan sonra. "Helikopterim 1974'te Saigon'daki tahliye sırasında yandı – kara kuvvetlerinin yorgun izli mermileri."

"Of! Çok kötü."

"Sahilin yakınlarında bir Amerikan uçak gemisine ulaşabildim ama bilirsin, yangın sırasında yakıt biraz etrafa saçılmıştı."

"Evet, tahmin edebiliyorum, hı hı."

"Bir süre protezleri denedim – bazıları gerçekten çok iyi. Ama hiçbir şey akülü tekerlekli sandalye kadar iyi değil. Ve sonra düşünmeye başladım, akülü tekerlekli sandalyeler neden küçük bir rampada bile zorlanan minik, acınası şeyler olmak zorunda? O yüzden bunu aldım – Almanya'dan bir havalimanı itfaiye aracı –

ve yeni akülü tekerlekli sandalyem haline getirdim."

"Çok güzel."

"Amerika muhteşem çünkü arabayla istediğini yapabiliyorsun. Yağ değişimi, içki, banka işlemleri, araba yıkama, cenazeler, istediğin her şey – arabayla git! O yüzden bu araç, minik, acınası tekerlekli sandalyeden çok daha iyi. Bu benim vücudumun bir uzantısı."

"Geyşa sırtına masaj yaptığında?"

Ng bir şeyler mırıldandı ve kesesi vücudunun etrafında hareket etmeye başladı. "O bir hayalet program, tabii ki. Masaja gelince, vücudumda, ihtiyacım olduğunda bana masaj yapan bir elektrokas jeli var. Ayrıca İsveçli bir kız ve Afrikalı bir kadın da var ama o hayalet programlar iyi yazılmadı."

"Peki nane şurubu?"

"Bir beslenme tüpüyle. Alkolsüz, ha ha."

"Peki," dedi Y.T. bir noktada, Los Angeles Uluslararası Havalimanı'nı geçtikten sonra. Korkup vazgeçmek için çok geç olduğunu anladı. "Plan ne? Bir planımız var mı?"

"Long Beach'e gideceğiz. Terminal Island Metruk Bölge'ye. Ve biraz uyuşturucu alacağız," dedi Ng. "Yani sen alacaksın aslında, ben hasta olduğum için."

"Benim işim bu mu? Biraz uyuşturucu almak mı?"

"Onu alıp havaya fırlatacaksın."

"Bir Metruk Bölge'de."

"Evet. Sonra biz gerisini halledeceğiz."

"Biz kim, ahbap?"

"Bize yardım edecek başka, şey, kişiler var."

"Ne, aracın arka tarafı senin gibi bir sürü insanlar mı dolu?"

"Gibi," dedi Ng. "Yaklaştın."

"Bunlar, insan olmayan sistemler mi?"

"Bu yeteri kadar kapsamlı bir terim, sanırım."

Y.T. bunun büyük bir *evet* olduğunu anladı.

"Yoruldun mu? Benim sürmemi ister misin?"

Ng uzaktan gelen bir uçaksavar ateşi gibi hızlı bir kahkaha attı ve araç neredeyse yoldan çıkıyordu. Y.T. onun şakaya gülmediğini hissetti; Y.T.'nin nasıl bir budala olduğuna gülüyordu.

-30-

"Tamam, en son balçık zarftan konuşuyorduk. Peki bu şey ne? Şu ağaca benzeyen şey?" dedi Hiro, yapılardan birini göstererek.

"Tanrıça Asherah'ın bir totemi," dedi Kütüphaneci, net bir şekilde.

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Hiro. "Lagos, Kara Güneş'teki Brandy'nin, Asherah'ın fahişesi olduğunu söylemişti. Peki Asherah kim?"

"Yahve diye de bilinen El'in **eşiydi," dedi Kütüphaneci. "Başka isimlerle de bilinirdi: en bilinen lakabı, Elat'tı. Yunanlar onu Dione ya da Rheia olarak bilirdi. Kenan ülkesindekiler onu Tannit ya da Havva adıyla bilirdi."**

"Havva mı?"

"Tannit 'tannin'in dişisi' demektir, tannin de 'yılandan gelen' demektir. Ayrıca, Tunç Devrinde Asherah'nın ikinci bir ismi vardı, 'dat batni,' bu da 'yılandan gelen' demekti. Sümerler onu Nintu ya da Ninhursag olarak bilirdi. Sembolü, bir ağaç ya da asanın – *caduceus* – etrafına kıvrılmış yılandır."

"Asherah'ya kim tapıyordu? Bir sürü insan, sanırım."

"Hindistan ve İspanya arasında yaşayan herkes, M.Ö. 2000'den Hristiyanlık dönemine kadar. Yahudiler hariç, onlar, sadece Hezekiya'nın ve sonra Yoşiya'nın dini reformlarına kadar Asherah'ya taptı."

"Yahudilerin tek tanrılı olduklarını sanıyordum. Asherah'ya nasıl tapabildiler?"

"Onlar monolatristti. Başka tanrıların varlığını inkâr etmiyorlardı. Ama sadece Yahve'y'e ibadet etmeleri gerekiyordu. Asherah, Yahve'nin eşi olduğu için kutsal sayılıyordu."

"İncil'de Tanrının bir eşi olduğunu hatırlamıyorum."

"O zamanlar İncil yoktu. Musevilik sadece Yahwistik tarikatların toplamıydı, her bir tarikatın farklı mabetleri ve ibadetleri vardı. Şemot hikâyeleri henüz yazıya bile dökülmemişti. Ve İncil'in sonraki bölümleri henüz oluşmamıştı."

"Asherah'yı Musevilikten atmaya kim karar verdi?"

"Tesniye okulu – Yuşa, Hâkimler, Samuel ve Krallar'ın yanında Tesniye kitabını da yazan insanların okulu olarak tanımlanır."

"Nasıl insanlardı?"

"Milliyetçiler. Monarşistler. Merkeziyetçiler. İlk Ferisiler. O zamanda, Asur kralı II. Sargon, Samarya'yı – Kuzey İsrail – fethetti. Yahudileri güneye, Kudüs'e göç etmeye zorladı. **Kudüs genişledi ve Yahudiler batıda, doğuda ve güneyde topraklar fethetmeye başladı. Milliyetçilik ve vatansever bir coşkunun olduğu zamanlardı. Tesniye okulu, eski hikâyeleri yeniden düzenleyerek ve yeniden yazarak bu olayları anlattı."**

"Nasıl yeniden yazarak?"

"Musa ve diğerleri Ürdün Nehri'nin İsrail'in sınırı olduğuna inanıyordu ama tesniyeciler Maverai Ürdün'ün İsrail'e dâhil olduğuna inanıyordu ki bu da doğuya saldırının gerekçesini açıklıyor. Başka birçok örnek var: tesniye öncesi yasalar bir hükümdara dair hiçbir şey söylemiyordu. Tesniye okulu tarafından koyulan yasalar monarşist bir sistemi yansıtıyordu. Tesniye öncesi yasalar çoğunlukla kutsal konularla ilgiliydi, tesniye yasalarının esas meselesiyse kralın ve insanlarının eğitimiydi – yani dünyevi meseleler. Tesniyeciler dini Kudüs'teki tapınakta merkezileştirmekte, onun dışındaki tarikat merkezlerini yok etmekte ısrar ediyordu. Ve Lagos'un önemli bulduğu başka bir şey daha var."

"Nedir o?"

"Tesniye, ilahi emirleri kapsayan yazılı bir Tevrat'tan bahseden tek kitap: 'Kral tahtına oturunca, Levili kâhinlerin koruması altındaki Kutsal Yasa›nın bir örneğini kendisi bir kitaba yazacak. Bu yasa örneğini yanında bulunduracak, yaşamı boyunca her gün onu okuyacak. Öyle ki, Tanrısı RAB›den korkmayı, bu yasanın bütün sözlerine ve kurallarına uymayı öğrensin; kendini kardeşlerinden üstün saymasın, yasanın dışına çıkmasın; kendinin ve soyunun krallığı İsrail›de uzun yıllar sürsün.' Tesniye 17:18-20."

"Yani tesniyeciler dini, bir sisteme bağladı. Organize, kendi kendine yayılan bir oluşum haline getirdiler," dedi Hiro. "Virüs demek istemiyorum. Ama yaptığın alıntıya göre, Tevrat bir virüse benziyor. İnsan beynini bir makine gibi kullanıyor. Makine – insan – bunu kopyalıyor. Ve daha fazla insan sinagoga gelip bunu okuyor."

"Bir yorumu işleyemem. Ama söylediğiniz şey şunun kadar doğru: tesniyeciler Museviliği yeniden düzenledikten sonra, Yahudiler kurban vermek yerine sinagoga gidip Kitabı okudu. Tesniyeciler olmasaydı, dünyadaki tek tanrılı insanlar hâlâ hayvanları kurban ediyor ve sözlü gelenekle inançlarını yaymaya çalışıyor olurdu."

"Şıringayı paylaşmak," dedi Hiro. "Lagos bu konuları anlatırken, İncil'in bir virüs olduğuna dair bir şeyler söyledi mi?"

"Virüsle bazı ortak noktaları olduğunu ama farklı olduklarını söyledi. Zararsız bir virüs olduğunu düşünüyordu. Aşı için kullanılan virüsler gibi. Asherah virüsünün daha kötücül olduğunu, vücut sıvılarının alışverişiyle yayılabildiğini düşünüyordu."

"Yani, tesniyecilerin katı, kitaba-bağlı dinleri, Yahudileri Asherah virüsüne karşı aşılıyordu."

"Katı tek eşlilik uygulamaları ve beslenme kurallarıyla birlikte, evet," dedi Kütüphaneci. "Önceki dinler, Sümer'den Tesniye'ye kadar, akılcılığa giden dinler olarak bilinir. Musevilik, ilk akılcı dinlerden biriydi. Lagos'un görüşünde olduğu gibi, virüslü enfeksiyona az çok yatkındı çünkü sabit, yazılı kayıtlara bağlıydı. Tevrat'a saygı duyulmasının ve kopyalarken kullanılan titiz özenin sebebi de buydu – bilgisel hijyen."

"Bugünlerde nasıl bir şeyin içindeyiz? Akılcılık sonrası dönem mi?"

"Juanita bu konuyla ilgili yorumlarda bulundu."

"Kesin bulunmuştur. Juanita bana daha mantıklı gelmeye başladı."

"Öyle mi?"

"Önceden hiç mantıklı değildi."

"Anlıyorum."

"Sanırım Juanita'nın aklında ne olduğunu anlamak için seninle yeteri kadar vakit geçirebilirsem – o zaman, harika şeyler olabilir."

"Yardımcı olmaya çalışırım."

"İşe dönelim – ereksiyon zamanı değil. Görünüşe göre Asherah bir virüslü enfeksiyonun taşıyıcısıydı. Tesniyeciler bunu bir şekilde fark etti ve onun kurbanlarına hastalık bulaştırdığı bütün vektörleri engelleyerek onu yok etti."

"Virüslü enfeksiyonlarla ilgili olarak," dedi Kütüphaneci, "doğrudan, anlık bir gönderme yapabilirsem – uygun zamanlarda yapmam için kodlandım – herpes simplex'i incelemek isteyebilirsiniz, sinir sistemine yerleşen ve asla gitmeyen bir virüs. Mevcut nöronların içine yeni genler taşıyabiliyor ve genetik olarak onları yeniden yapılandırıyor. Modern gen terapistleri onu bu amaç için kullanıyor. Lagos, herpes simplex'in Asherah'nın soyundan gelen modern, iyi huylu bir virüs olduğunu düşünüyordu."

"Her zaman iyi huylu değil," dedi Hiro, AIDS'le ilgili komplikas-

yonlar yüzünden ölen bir arkadaşını hatırlayarak; son günlerinde, dudaklarından gırtlağına kadar herpes lezyonları vardı. "Bağışıklıklarımız olduğu için iyi huylu."

"Evet, efendim."

"Peki Lagos, Asherah virüsünün, aslında beyin hücrelerinin DNA'sını değiştirdiğini mi düşünüyordu?"

"Evet. Bu onun hipotezinin temeliydi; virüs kendini, biyolojik olarak iletilen bir DNA ipliğinden, bir davranış dizisine dönüştürebiliyordu."

"Ne davranışı? Asherah'ya nasıl tapıyorlardı? Kurban mı veriyorlardı?"

"Hayır. Ama tarikatta fahişeler olduğuna dair kanıtlar var, hem kadın hem erkek."

"Doğru mu anladım? Tapınağın etrafında takılan ve insanları beceren dini figürler?"

"Aşağı yukarı öyle."

"Bingo! Bir virüsü yaymak için muhteşem bir yol. Şimdi, konuşmamızdaki bir ayrıntıya geri dönmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz. İstediğiniz kadar geriye gidebilirim."

"Asherah ve Havva arasında bir bağlantı kurdun."

"Havva, aslında eski bir efsanenin Yahudi yorumu. Havva yılangillerden bir ana tanrıça."

"Yılangiller mi?"

"Asherah da yılangillerden bir ana tanrıça. Ve ayrıca ikisi de ağaçlarla ilişkilendiriliyor."

"Hatırladığım kadarıyla, Havva'nın, Âdem'e *bilgelik* ağacındaki yasak meyveyi yedirdiği düşünülüyor. Demek ki, o sadece bir meyve değil – bir bilgi."

"Siz öyle diyorsanız doğrudur, efendim."

"Virüslerin her zaman hayatımızda olup olmadığını merak ediyorum. Hep etrafta olduklarına dair neredeyse kesin bir çıkarım var. Ama belki de bu doğru değildir. Belki de tarihte, olmadıkları ya da en azından olağandışı oldukları bir dönem vardır. Ve bir noktada, metavirüs ortaya çıktığında, bir sürü farklı virüs patladı ve insanlar çok hastalanmaya başladı. Bu, bütün kültürlerin neden bir Cennet ve Cennetten Kovulma efsanesi olduğunu açıklıyor."

"Belki de."

"Dedin ki Esseniler asalakların şeytan olduğunu düşünüyor-

du. Virüsün ne olduğunu bilselerdi, muhtemelen yine aynı şeyi düşünürlerdi. Ve geçen gece Lagos bana, Sümerlere göre başlı başına iyi ya da kötü diye bir kavram olmadığını söyledi."

"Doğru. Kramer ve Maier'e göre, iyi cinler ve kötü cinler var. 'İyi olanlar fiziksel ve ruhsal sağlık getirir. Kötü olanlar da yönelim bozukluğu ve çeşitli fiziksel ve ruhsal hastalıklar getirir... Ama bu cinler, temsil ettikleri hastalıklardan neredeyse ayırt edilemez... Ve hastalıkların birçoğu, modern gözlere psikosomatik bir hastalık gibi görünür."

"Doktorlar Da5id için de böyle söyledi, onun hastalığı da psikosomatik olmalıymış."

"Birkaç sıradan istatistik dışında Da5id hakkında bir şey bilmiyorum."

"Sanki 'iyi' ve 'kötü,' Âdem ve Havva efsanesinin yazarı tarafından, insanların neden hastalandığını açıklamak için icat edilmiş gibi – neden fiziksel ve zihinsel virüsleri olduğunu. Bu yüzden, Havva – ya da Asherah – iyiyi ve kötüyü ayırt edebilme yetkisi veren bilgelik ağacındaki meyveyi Âdem'e yedirdiğinde, iyi ve kötü kavramını dünyaya getiriyordu – virüsleri yaran metavirüsü getiriyordu."

"Olabilir."

"Diğer sorum: Âdem ve Havva efsanesini kim yazdı?"

"Bu çok akademik bir tartışma konusu."

"Lagos ne düşünüyordu? Daha da önemlisi, Juanita ne düşünüyordu?"

"Nicolas Wyatt'ın Âdem ve Havva hikâyesi yorumuna göre, aslında bu, tesniyeciler tarafından politik bir alegori olarak yazıldı."

"Sonraki kitapları yazdıklarını düşünüyordum, Tekvin'i değil."

"Doğru. Önceki kitapların derlenmesi ve düzenlenmesine de dâhil oldular. Yıllarca, Tekvin'in, M.Ö. 900 ya da hatta daha önce yazıldığı zannedildi – tesniyeciler ortaya çıkmadan çok önce. Ama kelime ve içerik analizleri, yazı işlerinin çoğunun Sürgün zamanında, tesniyecilerin egemen olduğu zamanda yapıldığını gösteriyor."

"Yani ilk Âdem ve Havva hikâyesini tekrar yazmış olabilirler."

"Yeterli imkânları varmış gibi görünüyor. Hvidberg ve sonra Wyatt'ın yorumlarına göre, bahçesindeki Âdem, mabedindeki kralı anlatan alegorik bir hikâye, özellikle M.Ö. 722'de II. Sargon tarafından fethedilene kadar kuzey krallığını yöneten Kral Hosea'yı."

"Bu daha önce de bahsettiğin fetih – tesniyecileri güneye,

Kudüs'e doğru iten fetih."

"Kesinlikle. Şimdi, 'Cennet Bahçesi,' İbranice 'sevinç' anlamına gelen bir kelime olarak anlaşılabilir, fetihten önce kralın içinde bulunduğu mutlu hali simgeler. Cennet Bahçesi'nden doğudaki çorak topraklara defedilme, II. Sargon'un zaferinden sonra Yahudilerin Asur'a sürülmesinin hikâyesini anlatır. Bu yoruma göre, El kültü, kralı doğru yoldan çıkardı ve o da Asherah'ya tapmaya başladı."

"Ve Asherah'yla olan ilişkisi bir şekilde onun ele geçirilmesine sebep oldu – bu yüzden, tesniyeciler Kudüs'e ulaştığında, Âdem ve Havva hikâyesini, güney krallığındaki liderlere bir uyarı olarak değiştirdiler."

"Evet."

"Ve belki de kimse onları dinlemediği için, iyi ve kötü kavramını icat ettiler, olta attılar."

"Olta mı attılar?"

"Endüstri terimi. Sonra ne oldu? II. Sargon güney krallığını da fethetmeye çalıştı mı?"

"Halefi Sanherib çalıştı. Güney krallığını yöneten Kral Hezekiya saldırı için birçok hazırlık yaptı; Kudüs'ü güçlendirmek için büyük yenilikler yaptı, içme suyu kaynaklarını büyüttü. Ayrıca tesniyecilerin yönlendirmesiyle üstlendiği geniş kapsamlı dini reformlardan da sorumluydu."

"O nasıl sonuçlandı?"

"Sanherib'in güçleri Kudüs'ün etrafını sardı. 'O gece RAB›bin meleği gidip Asur ordugâhında 185.000 kişiyi öldürdü. Ertesi sabah uyananlar salt cesetlerle karşılaştılar. Bunun üzerine Asur Kralı Sanherib ordugâhını bırakıp çekildi...' 2. Krallar 19:35-36."

"Eminim öyle yapmıştır. O zaman şunu açıklığa kavuşturalım: tesniyeciler Hezekiya vasıtasıyla Kudüs'e bilgisel hijyen politikası uyguladı ve birkaç inşaat mühendisliği işi yaptı – su kaynaklarında çalıştıklarını söyledin."

" '<Neden Asur Kralı gelip bol su bulsun?> diyerek bütün pınarları ve ülkenin ortasından akan dereyi kapadılar.' 2. Tarihler 32:4. Sonra Yahudiler, suyu şehir duvarlarının içinden taşımak için kayanın içini kazarak beş yüz metrelik bir tünel yaptılar."

"Sonra da Sanherib'in askerleri geldi, Kudüs insanlarının belli ki bağışıklığı olan öldürücü bir hastalık gibi bir şey yüzünden hepsi öldü. Hmm, ilginç – acaba sularında ne vardı?"

-31-

Y.T. Long Beach'e çok sık gelmezdi ama geldiğinde, Metruk Bölge'den kaçınmak için her şeyi yapardı. Küçük bir kasaba büyüklüğünde, terk edilmiş bir tersaneydi. En eski, en kötü yerleşim bölgelerinin – çatık kaşlı Kamboçyalı adamların pompalı tüfeklerle devriye gezdiği, asbest kaplamalı küçük evlerden oluşan çarpık yerleşim bölgeleri – köpüklerin okşadığı sahillere doğru gözden kaybolduğu San Pedro Körfezine doğru uzanıyordu. Büyük bir kısmı Terminal Island'daydı ve Y.T.'nin kaykayı suda gitmediği için, oraya sadece tek bir yoldan girip çıkabilirdi.

Bütün Metruk Bölgeler gibi, bunun da etrafında tel örgüler ve birkaç metrede bir yerleştirilmiş sarı metal tabelalar vardı.

METRUK BÖLGE
UYARI. Ulusal Park Hizmeti'ne göre, bu bölge bir Ulusal Metruk Bölge'dir. Metruk Bölge Programı, temizlik maliyeti, gelecekteki toplam ekonomik değerini aşan arazi parsellerini yönetmek için geliştirilmiştir.

Ve bütün Metruk Bölge tel örgüleri gibi, bunda da delikler vardı ve bazı yerlerden kısmen yırtılmıştı. Doğal ve yapay erkek hormonlarıyla beyinleri patlayan genç adamların, rüştünü ispatlama ritüellerini yapacakları bir yerleri olmalıydı. Bölgedeki yerleşim bölgelerinden, dört tekerli kamyonlarıyla gelir, boş arazide tekerleklerini gıcırdatır, Disneyland'de asbest fırtınası kopmaması için kötü kısımlara yerleştirilen balçık kaplamalar üzerinde uzun, kıvrık izler bırakırlardı.

Y.T., bu çocukların, Ng'nin tekerlekli sandalyesi gibi her türlü araziye uygun bir aracı rüyalarında bile görmediklerini bilmekten tuhaf bir şekilde hoşnuttu. Kaplanmış yoldan hızını kaybetmeden saptı – yolculuk biraz sarsıntılı olmaya başladı – ve tel örgüye, sanki bir sis yığını gibi çarptı.

Açık bir geceydi ve bu yüzden Metruk Bölge ışıldıyor, kırık camlardan ve parçalanmış asbestlerden oluşan büyük bir halı gibi görünüyordu. Otuz metre ötede, birkaç martı, sırt üstü yatmış ölü bir Alman çobanın göbeğini yırtıyordu. Yer sürekli titriyordu

ve cam parçaları yanıp sönerek parıldıyordu; bunun sebebi, aralıklı olarak göç eden büyük sıçan sürüleriydi. Banliyö çocuklarının şişman, tırtıllı tekerleklerinin derin izleri, balçığa devasa harfler çiziyordu, Y.T.'nin annesinin NeoAquarian Tapınağı'nda öğrendiği, Peru'daki esrarengiz figürlere benziyordu. Y.T. arada bir kestane fişeği ya da silah sesi duyuyordu.

Ayrıca Ng'nin yeni ve daha da tuhaf sesler çıkardığını da duyabiliyordu.

Bu aracın içine yerleştirilmiş bir hoparlör sistemi vardı – bir müzik seti, gerçi Ng'nin müzik dinlediğinden değildi. Y.T. müziğin sesinin açıldığını duyabiliyordu, hoparlörlerden neredeyse duyulamaz bir tıslama sesi geliyordu.

Araç Bölgeye doğru ilerlemeye başladı.

Duyulamayan tıslama elektronik bir uğultuya dönüştü. Sabit değildi, azalıyor ve alçalıyordu. Ng sanki bir şey arıyormuş gibi aracın yönünü değiştirip duruyordu ve Y.T. uğultu sesinin arttığını hissetti.

Kesinlikle artıyordu, tiz bir sesin talimatıyla ayarlanıyordu. Ng bir komut verdi ve ses azaldı. Şu an çok yavaş sürüyordu.

"Büyük ihtimal hiç Karlanma çöküşü almak zorunda kalmayabilirsin," diye mırıldandı Ng. "Korunmasız bir zula bulmuş olabiliriz."

"Bu sinir bozucu ses ne?"

"Biyoelektronik sensor. İnsan hücre zarları. Vitroda yani camın içinde yetiştirildi, bir deney tüpünde. Bir ucu havayla temas ediyor, diğer ucu temiz. Yabancı bir madde, temiz uçtan hücre zarına girdiğinde, tespit ediliyor. Ne kadar yabancı molekül girerse, sesin şiddeti o kadar artıyor."

"Geiger sayacı gibi mi?"

"Hücrenin içine giren bileşenleri sayan bir Geiger sayacı gibi," dedi Ng.

Ne gibi? Y.T. sormak istedi. Ama sormadı.

Ng aracı durdurdu. Birkaç ışık yaktı – çok loş ışıklar. Bu adam işte bu kadar takıntılıydı – tüm parlak ışıkların yanına, özel loş ışıklar da eklemekle uğraşmıştı.

Kazan gibi bir şeye bakıyorlardı, çöplerle dolu büyük bir varil yığınının dibindeydi. Çöplerin çoğu boş bira kutularıydı. Ortada bir ateş yanıyordu. Bir sürü lastik izi burada toplanmıştı.

"Ah, ne kadar güzel," dedi Ng. "Genç adamların uyuşturucu

kullanmak için toplandıkları bir yer."

Bu harika görüntü karşısında Y.T.'nin gözleri döndü. Okulda dağıttıkları uyuşturucu karşıtı broşürleri yazan adam bu olmalıydı.

Sanki saniyede bir o iğrenç tüplerden galonlarca uyuşturucu alan o değildi.

"Herhangi bir bubi tuzağı göremiyorum," dedi Ng. "Neden gidip ne tür bir uyuşturucu teçhizatı olduğuna bakmıyorsun?"

Y.T. ona *ne dedin?* dercesine baktı.

"Koltuğunun arkasında asılı duran bir gaz maskesi var," dedi Ng.

"Orada ne var, zehir uzmanı?"

"Gemi endüstrisinin attığı asbestler. Ağır metallerle dolu çürüme önleyici boyalar. Birçok şey için poliklorlu bifeniller de kullanıyorlar."

"Harika."

"Tereddüdünü anlıyorum. Ama buradan bir Karlanma çöküşü örneği alabilirsek, görevimizin geri kalanını halledeceğiz."

"Peki, öyle diyorsan," dedi Y.T. ve maskeyi aldı. Bütün kafasını ve boynunu kaplayan büyük, lastik-ve-keten bir şeydi. İlk başta ağır ve rahatsız geldi ama kim tasarladıysa doğru yapmıştı, bütün ağırlık doğru yerlerde duruyordu. Ayrıca bir çift eldiven de vardı. Çok büyüktü. Sanki eldiven fabrikasında çalışan insanlar gerçek bir kadının eldiven takabileceğini düşünmemişti.

Bölgenin cam ve asbestten oluşan toprağında ağır adımlarla yürümeye başladı, Ng'nin onu orada bırakıp gitmeyeceğini umuyordu.

Aslında bir yandan da gitmesini istiyordu. Şahane bir macera olurdu.

Neyse, uyuşturucu alınan bölgenin ortasına gitti. Yerlere atılmış enjeksiyon iğnelerini görünce çok şaşırmadı. Ve birkaç küçük, boş, ilaç şişesi. Şişelerden birkaç tanesini aldı ve üzerlerindeki etiketleri okudu.

"Ne buldun?" dedi Ng, Y.T. arabaya dönüp maskeyi çıkardığında.

"İğneler. Çoğunlukla Hyponarx. Ama birkaç tane Ultra Laminar ve birkaç Mosquito 25."

"Bunlar ne demek?"

"Hyponarx'ı herhangi bir Al-Git bayisinden alabilirsin, insanlar buna paslı çivi der, ucuz ve hafiftir. Söylenene göre, siyah, fakir şeker hastalarının ve uyuşturucu bağımlılarının iğneleri. Ultra

Laminar ve Mosquito daha havalı, bunları lüks yerleşim bölgelerinden alabilirsin, iğneyi soktuğunda çok acıtmaz ve tasarımları daha iyidir. Anlarsın ya, daha ergonomik ve renkli."

"Hangi uyuşturucuyu enjekte ediyorlardı?"

"Bak," dedi Y.T. ve ilaç şişelerinden birini Ng'ye gösterdi.

Sonra onun kafasını çevirip bakamayacağı aklına geldi.

"Görebilmen için nerede tutmalıyım?" dedi.

Ng kısa bir şarkı söyledi. Bir robot kol kendini aracın tavanından ayırdı, şişeyi onun elinden çekip aldı, döndürdü ve gösterge panelindeki video kamera setinin önüne götürdü.

Şişenin üstündeki etikette "Testosteron" yazıyordu.

"Ha ha, yanlış alarm," dedi Ng. Araç aniden öne, Metruk Bölge'nin ortasına doğru gitmeye başladı.

"Neler olduğunu bana da söylemek ister misin?" dedi Y.T.

"Hücre duvarları," dedi Ng. "Detektör, hücre duvarlarına giren bütün kimyasalları bulur. Bu yüzden doğal olarak bir testosteron kaynağına yöneldik. Dikkati başka tarafa çekmek için. Ne kadar komik. Biyokimyacılarımız korunaklı hayatlar sürüyorlardı ve bazı insanların, hormonları bir çeşit uyuşturucu gibi kullanacak kadar sapıtmasını beklemiyorlardı. Ne kadar garip."

Y.T. kendi kendine gülümsedi. Ng gibi birinin başka birine garip diyebildiği bir dünyada yaşama fikri gerçekten hoşuna gitti. "Ne arıyorsun?"

"Karlanma çöküşü," dedi Ng. "Onun yerine On Yedi Halka bulduk."

"Karlanma çöküşü, küçük tüpler halinde gelen bir uyuşturucu," dedi Y.T. "Onu biliyorum. On Yedi Halka nedir? Bugünlerde gençlerin dinlediği o çılgın rock gruplarından biri mi?"

"Karlanma çöküşü, beyin hücrelerinin duvarlarından içeri giriyor ve DNA'nın depolandığı çekirdeğe gidiyor. O yüzden, bu görev için, havadaki hücre duvarı delen bileşenleri bulmamızı sağlayan bir detektör geliştirdik. Ama etrafa yayılmış boş testosteron şişelerini hesaba katmadık. Bütün steroidlerin – yapay hormonlar – temel yapısı aynıdır, hücre duvarlarından geçmelerini sağlayan sihirli bir anahtar gibi hareket eden on yedi atomlu bir halka. Steroidlerin, vücutta salındığında çok güçlü maddeler olması da bu yüzden. Hücrenin, çekirdeğin içine girip hücre işlevlerini gerçekten değiştirebilirler.

"Özetlemek gerekirse: detektör işe yaramıyor. Gizli bir yön-

tem işe yaramayacak. O yüzden orijinal plana geri döneceğiz. Biraz Karlanma çöküşü alıp havaya fırlatacaksın."

Y.T. hâlâ son kısmı anlamamıştı. Ama bir süre çenesini kapadı çünkü ona göre, Ng araba sürerken daha dikkatli olmalıydı.

O ürkütücü yerden çıktıklarında, Metruk Bölge'nin büyük bir kısmının kurumuş kahverengi otlar ve kullanılmayan metal parçalarından oluşan boş bir arazi olduğu ortaya çıktı. Yer yer yükselen büyük bok yığınları vardı – kömür ya da cüruf ya da kok kömürü ya da ergiyik ya da bir şey.

Ne zaman bir köşeye gelseler, Asyalı ya da Güney Amerikalıların uğraştığı küçük bir sebze tarlasıyla karşılaşıyorlardı. Y.T., Ng'nin tarlaları ezip geçmek istediği izlenimine kapıldı, ama hep son anda fikrini değiştiriyor ve etrafından dönüyordu.

İspanyolca konuşan birkaç siyah adam, elli beş galonluk varillerin yuvarlak kapaklarını sopa gibi kullanarak geniş, düz alanda beysbol oynuyordu. Alanın kenarına yarım düzine külüstür park etmiş ve ışık vermesi için farlarını yakmışlardı. Alanın yanında berbat bir taşınabilir ev, bara dönüştürülmüştü, üstünde bir grafiti vardı: METRUK BÖLGE. Bir sürü yük vagonu, paslanmış kör hatlarda duruyordu. Traverslerin arasında Hint inciri büyüyordu. Yük vagonlarından biri, Papaz Wayne'in Cennet Kapıları bayiliğine dönüştürülmüştü ve Protestan Orta Amerikalılar günah çıkarmak ve neon ışıklı Elvis'in altında anlaşılmayan bir dilde konuşmak için sıraya girmişti. Metruk Bölge'de hiç NeoAquarian Tapınağı yoktu.

"Antrepo alanı ilk gittiğimiz yer kadar pis değil," dedi Ng, "o yüzden gaz maskesini kullanmaman o kadar da kötü olmaz. Biraz Soğutucu Gaz koklayabilirsin."

Y.T.'nin jetonu biraz geç düştü. Ng uyuşturucu için başka bir isim kullanmıştı. "Freon mu demek istiyorsun?" dedi.

"Evet. Bizim aradığımız adamın yelpazesi çok geniş. Yani, bir sürü farklı maddeyle iş yapıyor. Kariyerine freonla başladı. Batı yakasındaki en büyük toptancı/satıcı o."

Y.T. sonunda anladı. Ng'nin arabası klimalıydı. Ozon tabakasına zarar vermeyen o boktan klimalardan değil, gerçek, ağır, yüksek kapasiteli, iliklerinize kadar donduran Frigidaire marka bir klima. İnanılmaz miktarda Freon kullanıyor olmalıydı.

Sonuç olarak o klima Ng'nin vücudunun bir parçasıydı. Y.T. dünyadaki tek Freon bağımlısıyla aynı arabada gidiyordu.

"Soğutucu Gaz stokunu bu adamdan mı alıyorsun?"

"Şimdiye kadar, evet. Ama şimdi başka biriyle bir anlaşmam var."

Başka biri. Mafya.

Deniz kıyısına yaklaşıyorlardı. Düzinelerce uzun, ince, tek-katlı depo, suya paralel dizilmişti. Aynı giriş yoluna sahiplerdi. Aralarında, eskiden iskelelere doğru giden küçük yollar vardı. Terk edilmiş traktör römorkları etrafa yayılmıştı.

Ng aracı giriş yolunun dışına çekti, eski, kırmızı tuğlalı bir elektrik santraliyle paslanmış yük konteynırlarının arasında kısmen gizli, kuytu bir yere girdi. Arabayı çıkışa doğru döndürdü, hızlıca gitmeyi bekliyormuş gibiydi.

"Önündeki torpido gözünde para var," dedi Ng.

Y.T. torpido gözünü açtı ve eski, pis, trilyon-dolarlık banknotlardan oluşan bir tomar para buldu. Banknotların üstünde Ed Meese[18] vardı.

"Tanrım, Reagan'lı olanlardan bulamadın mı? Bu biraz şişkin."

"Bu bir Kurye'nin ödeyeceği paraya daha yakın."

"Çünkü hepimiz beş paralık insanlarız, değil mi?"

"Yorum yok."

"Kaç para var burada, bir katrilyon dolar mı?"

"Bir buçuk katrilyon. Enflasyon, bilirsin."

"Ne yapacağım?"

"Soldaki dördüncü depo," dedi Ng. "Tüpü alınca havaya fırlat."

"Sonra?"

"Sonrası halledilecek."

Y.T.'nin bu konuda şüpheleri vardı. Ama başı belaya girerse, asker künyelerini çıkarabilirdi.

Y.T. araçtan kaykayıyla inerken, Ng ağzıyla yeniden sesler çıkardı. Y.T. arabanın içinde yankılanan sesleri duyabiliyordu, makineler harekete geçiyordu. Arkasını döndüğünde, aracın tavanındaki çelik kozanın açıldığını gördü. Altında minicik bir helikopter vardı. Rotor kanatları, kanatlarını açan bir kelebek gibi açıldı. İsmi yan tarafına yazılmıştı: KASIRGA BİÇİCİ.

18 Amerikalı bir avukat, hukuk profesörü ve yazar

-32-

Aradıkları deponun hangisi olduğu çok açıktı. Soldaki dördüncü depo, deniz kıyısına giden yol birkaç yük konteynırıyla kapatılmıştı – on sekiz tekerleklilerin arkasında gördüğünüz büyük, çelik kutular. Zikzak biçiminde dizilmişti, böylelikle onların önünden geçmek için birkaç kez ileri geri gitmek zorunda kalıyordunuz, yüksek çelik duvarları olan dar, labirentimsi bir kanaldan geçmek gibiydi. Silahlı adamlar tepelere tünemiş, engelli parkurda kaykayıyla ilerleyen Y.T.'ye bakıyordu. Açık bir alana ulaştığında, birçok şekilde kontrol edildi.

Etrafta kablolara takılmış ampuller vardı ve hatta birkaç tanesi Noel ağacı ampullerindendi. Bu ışıklar, Y.T.'nin biraz daha hoş karşılanması için yakıldı. Hiçbir şey göremiyordu, sadece bir toz ve sis bulutunun ortasında ışıkların yaptığı renkli haleler vardı. Önünde, giriş yolu da yük konteynırlarıyla kapatılmıştı. Bir konteynırın üstünde bir grafiti vardı: OYETK ÖEB: BUGÜN BİRAZ GERİ SAYIN!

"OYETK nedir?" dedi Y.T., biraz buzları eritmek için.

"Ozon Yok Edicilerinin Tartışmasız Kralı," dedi bir adam sesi. Bunu söylerken soldaki deponun yük rampasından aşağı atladı. Deponun içinde Y.T. elektrik lambalarını ve yanan sigaraları görebiliyordu. "Biz Emilio'ya böyle deriz."

"Ah, tamam," dedi Y.T. "Freon adam. Ben Soğutucu Gaz için gelmedim."

"Peki," dedi adam, kırk yaşlarında, uzun boylu ve kırk yaşında biri için fazla sıska bir adamdı. Ağzındaki izmariti çekti ve bir dart oku gibi fırlattı. "Ne için, o zaman?"

"Karlanma çöküşü ne kadar?"

"Bir nokta yedi katrilyon," dedi adam.

"Bir nokta beş olduğunu sanıyordum," dedi Y.T.

Adam başını salladı. "Enflasyon, bilirsin. Yine de pazarlık payı var. O altındaki kaykay muhtemelen iyi para eder."

"Bunu parayla satın alamazsın," dedi Y.T. barut kesilerek. "Bak, elimde bir buçuk katrilyon dolar var." Parayı cebinden çıkardı.

Adam güldü, başını salladı, deponun içindeki arkadaşına bağırdı. "Arkadaşlar, burada Meese'li banknotlarla ödeme yapmak

isteyen bir fıstık var."

"Onlardan çabuk kurtulsan iyi edersin, tatlım," dedi daha keskin ve sinsi bir ses, "ya da kendine bir el arabası bul."

Bu, daha yaşlı bir adamdı, keldi, sadece kafasının kenarlarında kıvırcık saçları ve göbeği vardı. Yük rampasının üstünde dikiliyordu.

"Almayacaksanız söyleyin," dedi Y.T.. Bütün bu gevezeliğin işle bir alakası yoktu.

"Buraya kızlar pek sık gelmez," dedi şişman, kel, yaşlı adam. Y.T. bunun OYETK olduğunu anladı. "Bu yüzden cesaretin için sana indirim yapacağız. Arkanı dön."

"Siktir git," dedi Y.T. Bu adama arkasını dönmeyecekti.

Bunu duyan herkes güldü. "Tamam, verin," dedi OYETK.

Uzun boylu, sıska adam yük rampasının arka tarafına gitti, aşağıya alüminyum bir çanta fırlattı, çantayı yolun ortasındaki çelik varilin üstüne koydu. "Önce para," dedi.

Y.T. ona parayı verdi. Adam parayı inceledi, dudağını büktü ve ani bir el hareketiyle depoya fırlattı. İçerideki bütün adamlar biraz daha güldü.

Adam çantayı açtı, küçük bilgisayar klavyesi göründü. Kimlik kartını yuvaya soktu ve klavyede bir şeyler yazdı.

Küçük bir tüpü çantanın üst tarafından çekti ve alt kısımdaki küçük deliğe soktu. Makine tüpü içeri çekti, bir şey yaptı ve geri fırlattı.

Adam tüpü Y.T.'ye verdi. Üstündeki kırmızı sayılar 10'dan geri sayıyordu.

"1 dediğinde burnuna götür ve içine çek," dedi adam.

Y.T. çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

"Bir sorun mu var, küçük kız?" dedi.

"Henüz değil," dedi. Sonra tüpü olabildiğince hızlı bir şekilde havaya fırlattı.

Bir yerlerden rotor kanatlarının çırpıntısı duyuldu. *Kasırga Biçici* kafalarının üstünde dolaşıyordu; bir an herkes dizlerinin üstüne çöktü. Tüp yere düşmedi.

"Seni lanet sürtük," dedi sıska adam.

"Bu gerçekten iyi bir plan," dedi OYETK, "ama anlayamadığım kısım şu ki, senin gibi güzel ve akıllı bir kız neden bir intihar görevine katılsın?"

Güneş doğdu. Yaklaşık yarım düzine güneş etraflarında, üstlerindeydi, gölge yoktu. Sıska adam ve OYETK'in yüzleri bu kör edici aydınlığın altında donuk ve şekilsiz görünüyordu. Bir şeyler görebilen tek kişi Y.T.'ydi çünkü Gece Görücü görüntüyü dengeliyordu; adamlar ışığın altında acıyla yüzlerini buruşturuyor ve eğiliyordu.

Y.T. dönüp arkasına baktı. Küçük güneşlerden biri, yük konteynırı labirentinin üstünde duruyor, çatlaklarının arasına ışık saçıyor, orada nöbet tutan silahlı adamları kör ediyordu. Görüntü kâh çok aydınlık, kâh çok karanlık oluyordu çünkü gözlüklerinin elektronikleri karar vermeye çalışıyordu. Ama bütün bu görsel karmaşanın ortasında, retinasına kalıcı bir şekilde işlenen bir görüntü yakaladı: silahlı adamlar fırtınadaki ağaçlar gibi aşağı fırlatılıyordu ve sadece bir anlığına, labirentin üstünde sibernetik bir tsunami oluşturan karanlık ve zayıf siluetler gördü. Sçanitler.

Bütün labirentin üstünden uzun, düz parabollerle geçtiler. Bazıları atlarken, silah tutan adamların vücutlarına çarpıyordu, Amerikan Ulusal Futbol Ligi'nin sol beklerinin, taç çizgisindeki fotomuhabirlerin arasından hızla geçmesi gibiydi. Sonra, labirentin önündeki yola indiklerinde, yerde dans eden beyaz kıvılcımlar ve bir toz bulutu oluşturdular. Ve bütün bunlar olurken Y.T., sçanitlerden birinin uzun boylu, sıska adamın vücuduna çarptığını, kaburgalarının bir selofan topu gibi çatırdadığını duydu. Deponun içinde de kıyamet kopuyordu ama Y.T.'nin gözleri olayları takip etmeye çalışıyordu. Aniden yola inen daha fazla sçanitin oluşturduğu kıvılcım-ve-toz izlerini ve bir sonraki engelin üstünden uçuşlarını izliyordu.

Tüpü havaya fırlattığından beri üç saniye geçmişti. Deponun içine bakmak için arkasını döndü. Ama deponun üstünde biri bir an gözüne takıldı. Başka bir silahlı adam, bir tetikçi, bir klima ünitesinin arkasından çıktı, gözü ışığa yeni alışıyor, silahını omuzuna kaldırıyordu. Onun tüfeğinden çıkan kırmızı lazer ışını gözüne tutulunca Y.T. yüzünü buruşturdu, sonra adam Y.T.'nin alnına nişan aldı. Y.T. onun arkasında *Kasırga Biçici*'yi gördü, rotorları parlak ışığın altında bir yuvarlak oluşturuyordu, bu, önce dar bir elipse sonra düz bir gümüş çizgiye dönüşen bir yuvarlaktı. Sonra tetikçinin yanından uçtu.

Helikopter, başka bir av arayarak keskin bir dönüş yaptı ve altından, güçsüz bir yörüngeyle bir şey düştü, Y.T. helikopterin

bomba attığını düşündü. Ama bu, tetikçinin kafasıydı, hızla dönüyor, ışığın altında pembe bir sarmal akıtıyordu. Küçük helikopterin rotor kanadı onu ense kökünden yakalamış olmalıydı. Y.T.'nin bir tarafı kafanın yerde zıplamasını ve dönmesini soğukkanlılıkla izliyor, bir tarafı da çığlık atıyordu.

Bir çatırtı duydu, şu ana kadarki ilk yüksek ses buydu. Sesin nereden geldiğine bakmak için döndü, bu alanın üstünde belli belirsiz görünen su kulesine doğru baktı, bir tetikçi için uygun bir yerdi.

Ama sonra, Ng'nin aracının üstünde dolaşan küçük bir roketin kalem inceliğindeki mavi-beyaz egzozunu gördü. Roket bir şey yapmadı; sadece belirli bir yüksekliğe çıktı ve orada durdu. Y.T. umursamadı, kaykayının üstünde ilerlemeye başladı.

İkinci bir çatırtı sesi geldi. Bu ses henüz kulaklarına ulaşmadan, roket, bir golyan balığı gibi yatay bir şekilde atıldı, rotasını düzeltmek için bir ya da iki kez yön değiştirdi, tetikçinin olduğu yere, su kulesinin merdivenlerinin üstüne doğru döndü. Alev ya da ışığı olmayan büyük bir patlama oldu. Y.T. bir an, su kulesinin demirlerinde çınlayan şarapnel gürültüsünü duydu.

Labirente geri dönmeden önce, bir toz bulutu ona doğru geldi, yüzüne taş ve kırık cam parçaları fırlattı. Bir şey labirentin içine girdi. Sürekli bir çat-pat sesi çıkarıyor, yön değiştirmek için çelik duvarlara çarpıyordu. Bu bir sçanitti, yolu onun için açıyordu.

Ne kadar *tatlı*!

"Çok şık bir hareket, mal herif," dedi Y.T., Ng'nin aracına binerken. Boğazı şişmiş gibiydi. Belki bağırmaktan, belki zehirli atıklar yüzündendi, belki de kusmaya hazırlanıyordu. "Tetikçileri bilmiyor muydun?" dedi. İşin ayrıntılarını konuşmaya devam ederse, belki Kasırga Biçici'nin yaptıklarını aklından çıkarabilirdi.

"Su kulesindekini bilmiyordum," dedi Ng. "Ama birkaç kez ateş ettiğinde, mermilerin yolunu milimetrik dalgayla belirledik ve kaynağını bulduk." Aracına konuştu ve araç saklandığı yerden çıkıp I-405'e yöneldi.

"Bir tetikçiyi aramak için çok bariz bir yer gibi görünüyor."

"Konumu sağlam değildi, her taraftan açıktaydı," dedi Ng. "Bir intihar konumunda çalışmayı seçmişti. Bu, uyuşturucu satıcıları için normal bir davranış değil. Normalde onlar daha pragmatiktir.

Şimdi, performansım hakkında başka eleştirin var mı?"

"İşe yaradı mı?"

"Evet. Tüp, içindekileri boşaltmadan önce helikopterin içindeki kapalı hazneye koyuldu. Kimyasal olarak kendini yok etmeden önce sıvı helyum halinde dondurulduu. Artık bir Karlanma çöküşü örneğimiz var, bu kimsenin elde edemediği bir şey. Bu benim de itibarımı etkileyecek türden bir başarı."

"Peki ya sçanitler?"

"Ne olmuş onlara?"

"Şu anda araçtalar mı? Arka tarafta?" Y.T. başıyla arka tarafı gösterdi.

Ng bir an durdu. Y.T. onun 1955'te Vietnam'daki ofisinde oturduğunu ve bütün bu olanları televizyonda izlediğini düşündü.

"Üç tanesi arka tarafta," dedi Ng. "Üç tanesi arkadan geliyor. Ve üç tanesini de önlem amaçlı orada bıraktım."

"Onları orada mı bıraktın?"

"Yetişeceklerdir," dedi Ng. "Saatte yedi yüz mil hızla koşabiliyorlar."

"İçlerinde nükleer şeyler olduğu doğru mu?"

"Radyotermal izotoplar."

"Biri onların içini açarsa ne olur? Herkes mutasyona mı uğrar?"

"Kendini, o izotoplardan kapsül çıkaracak kadar büyük bir yok edici gücün yanında bulursan, radyasyon hastalığı düşüneceğin en son şey olacaktır."

"Yollarını bulabilecekler mi?"

"Çocukken *Lassie* izlemedin mi hiç?" diye sordu. "Yani şu an olduğundan daha küçükken?"

Demek ki. Y.T. haklıydı. Sçanitler köpek parçalarından yapılıyordu.

"Bu çok zalimce," dedi Y.T.

"Bu tür bir duygusallık normal," dedi Ng.

"Bir köpeği vücudundan çıkarmak ve sürekli bir kafeste tutmak."

"Sçanitin, senin deyiminle kafesindeyken, ne yaptığını biliyor musun?"

"Elektrikli taşaklarını mı yalıyor?"

"Dalgaların arasında Frizbi kovalıyor. Sonsuza kadar. Ağaçlar-

da yetişen biftekler yiyor. Bir avcı kulübesindeki ateşin yanında yatıyor. Henüz bir taşak-yalama simülasyonu yüklemedim ama madem bahsettin, bunu düşüneceğim."

"Peki ya kafesin dışındayken, etrafta koşup senin işlerini yaparken?"

"Bir pit bull-terrier'in saatte yedi yüz mil hızla koşabilmesinin ne kadar özgürce bir şey olduğunu düşünemiyor musun?"

Y.T. cevap vermedi. Bu konsepti anlamaya çalışmakla meşguldü.

"Senin hatan," dedi Ng, "bütün mekanik destekli organizmaların – benim gibi – acınası sakatlar olduğunu düşünmek. Aslında eski halimizden daha iyiyiz."

"Pit bull'ları nereden buluyorsun?"

"İnanılmaz sayıda pit bull her gün, her yerde terk ediliyor."

"Sahipsiz yavruları da kesiyor musun?"

"Terk edilmiş köpeklerin soylarının tükenmesini önlüyoruz ve onları köpek çiftliğine gönderiyoruz."

"Arkadaşım Roadkill ve benim bir pit bull'umuz vardı. Adı Fido'ydu. Onu bir ara sokakta bulmuştuk. Aşağılık herifin teki onu bacağından vurmuştu. Veterinere götürdük. Birkaç ay boyunca onu Roadkill'in apartmanındaki boş dairede tuttuk, her gün onunla oynadık, yemek götürdük. Sonra bir gün Fido'yla oynamaya gittiğimizde, o gitmişti. Biri içeri girmiş ve onu alıp götürmüştü. Muhtemelen de bir araştırma laboratuvarına satmıştır."

"Muhtemelen," dedi Ng, "ama bir köpeğe bakmanın yolu o değil."

"Daha önceki yaşam şeklinden iyi."

Ng araca konuşurken, konuşmada bir ara oldu. Long Beach otobanına çıktılar, şehre geri dönüyorlardı.

"Bir şey hatırlayabiliyorlar mı?"

"Köpekler bir noktaya kadar her şeyi hatırlayabilir," dedi Ng. "Hafızayı silme yöntemimiz yok."

"O zaman belki de Fido şu anda bir yerlerde bir sçanit olmuştur."

"Umarım, onun iyiliği için," dedi Ng.

Phoenix, Arizona'daki bir Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u bayiliğinde, Ng Güvenlik Endüstrisi Yarı-Otonom Koruma Birimi

B-782 uyandı.

Onu yapan fabrika onun No: B-782 adında bir robot olduğunu düşünüyordu. Ama o kendisinin Fido adında bir pit bull-terrier olduğunu biliyordu.

Eski zamanlarda, Fido bazen kötü bir küçük köpekti. Ama şimdi, güzel, küçük bir bahçede, güzel, küçük bir kulübede yaşıyordu. Artık iyi bir köpek olmuştu. Kulübesinde yatmayı ve diğer iyi köpeklerin havlamasını dinlemeyi seviyordu. Fido büyük bir sürünün parçasıydı.

Bu akşam uzakta bir yerlerde çok fazla havlama sesi vardı. Bu havlamaları duyduğunda, Fido iyi köpek sürüsünün bir şeye çok heyecanlandığını anladı. Bir sürü kötü adam, iyi bir kıza zarar vermeye çalışıyordu. Bu, köpekleri sinirlendirmiş ve heyecanlandırmıştı. İyi kızı korumak için, kötü adamlardan bazılarının canını yakıyorlardı.

Zaten öyle olması gerekiyordu.

Fido kulübesinden çıkmadı. Havlamaları ilk duyduğunda, heyecanlanmıştı. İyi kızları seviyordu ve kötü adamlar onlara zarar vermeye çalıştığında çok üzülüyordu. Bir zamanlar onu seven iyi bir kız vardı. Bu çok önceydi, korkunç bir yerde yaşarken, her zaman aç kalmıştı ve birçok insan ona kötü davranmıştı. Ama iyi kız onu sevmişti ve ona iyi davranmıştı. Fido iyi kızı çok seviyordu.

Ama diğer köpeklerin havlamalarından, iyi kızın şu an güvende olduğunu anlayabiliyordu. O yüzden tekrar uykuya daldı.

-33-

"Pardon dostum," dedi Y.T., Babil/Bilgi Kıyameti odasına girerken. "Vay canına! Burası bir kar küresine benziyor."

"Selam, Y.T."

"Sana anlatacak bilgiler edindim, dostum."

"Anlat."

"Karlanma çöküşü bir steroid. Ya da steroide benziyor. Evet. Steroid gibi hücre duvarlarına giriyor. Sonra da hücre çekirdeğine bir şey yapıyor."

"Haklıydın," dedi Hiro, Kütüphaneciye, "herpes gibi."

"Konuştuğum adam, onun gerçek DNA'yla oynadığını söyledi. Bunun ne demek olduğunu hiç anlamadım ama söylediği buydu."

"Konuştuğun adam kim?"

"Ng. Ng Güvenlik Endüstrisi'nden. Onunla konuşma zahmetine girme, sana bilgi vermez," dedi kayıtsızca.

"Ng gibi bir adamla neden takılıyorsun?"

"Çete işi. Mafya, ben ve dostum Ng sayesinde Karlanma çöküşü örneğine sahip oldu. Şu ana kadar, Karlanma çöküşü hep ona ulaşılamadan kendini yok etmiş. Yani sanırım inceleyecekler falan. Belki de bir panzehir yapmaya çalışacaklar."

"Ya da üretmeye çalışacaklar."

"Mafya bunu yapmaz."

"Aptal olma," dedi Hiro. "Tabii ki yapar."

Y.T. bozulmuş gibiydi.

"Bak," dedi, "Sana bunu hatırlattığım için üzgünüm ama yasalarımız hâlâ olsaydı, Mafya bir suç örgütü olurdu."

"Ama yasalarımız yok."

"Söylemek istediğim, bunu insanlığın yararına yapmıyor olabilirler."

"Peki sen neden bu inek hayalet programla buraya kapandın?" dedi, Kütüphaneciyi göstererek. "İnsanlık yararına mı? Ya da belki de kız peşindesin. İsmi her neyse."

"Tamam, tamam, artık Mafya hakkında konuşmayalım," dedi Hiro. "Yapmam gereken işler var."

"Benim de." Y.T. aniden gitti, Metaevrende bir boşluk bıraktı ama Hiro'nun bilgisayarı hemen boşluğu doldurdu.

"Sanırım bana abayı yakmış," diye açıkladı Hiro.

"Oldukça sevecen görünüyordu," dedi Kütüphaneci.

"Tamam," dedi Hiro, "işimize dönelim. Asherah nereden geliyor?"

"İlk başta Sümer mitolojisinden. Bu yüzden, Babilliler, Asurlar, Kenan Ülkesindekiler, Yahudiler ve Ugarit efsaneleri için de önemliydi çünkü hepsi Sümerlerden geliyor."

"İlginç. Yani Sümer dili öldü ama Sümer efsaneleri bir şekilde yeni dillere geçti."

"Doğru. Sümer dili, sonraki medeniyetler tarafından din ve ilim dili olarak kullanıldı, Orta Çağ'da Latincenin Avrupa'da kullanıldığı gibi. Kimse ana dili gibi konuşmuyordu ama eğitimli insanlar okuyabiliyordu. Bu şekilde, Sümer dini devam etti."

"Peki Sümer efsanelerinde Asherah ne yapıyor?"

"Hikâyeler bölük pörçük. Çok az levha bulundu ve bunlar da kırılmış ve parçalanmıştı. L. Bob Rife'ın birçok sağlam levhayı kazılarda bulduğu ama ortaya çıkarmayı reddettiği söyleniyor. Geri kalan Sümer efsaneleri parçalar halinde ve kalitesi kötü. Lagos bunları ateşi olan iki yaşındaki bir çocuğun düşlerine benzetmişti. Bir bütün olarak çevrilemiyorlar – karakterler okunabiliyor ve biliniyor ama bir araya getirildiğinde, zihinlerde iz bırakacak bir şey söylemiyorlar."

"Video Kaseti Kaydedici programlama talimatları gibi."

"Çok fazla monoton bir tekrar var. Ayrıca Lagos'un Rotary Kulübü Propagandacıları dediği bir şey var – şehirlerinin üstün özelliklerini başka bir şehirle karşılaştırarak yücelten kâtipler."

"Bir Sümer şehrini diğerinden daha iyi yapan ne? Daha büyük bir zigurat mı? Daha iyi bir futbol takımı mı?"

"Daha iyi *me*[19]."

"*Me* nedir?"

"Toplumun işleyişini kontrol eden kurallar ya da ilkeler. Yasalar gibi ama daha temel seviyede."

"Anlamadım."

"Mesele de bu. Sümer efsaneleri, Yunan ya da Yahudi efsaneleri gibi okunabilir ya da keyif alınabilir değil. Temel olarak bizimkinden farklı bir anlayışı yansıtıyorlar."

"Sanırım bizim kültürümüz Sümerlere dayansaydı, onları

19 Sümer'de Tanrıların kanunlarına verilen isim

daha ilginç bulurduk," dedi Hiro.

"Akad efsaneleri Sümerlerden sonra geliyor ve büyük bir kısmı Sümer efsanelerine dayanıyor. Açıkça görülüyor ki Akad redaktörleri Sümer efsanelerini incelemiş, tuhaf ve anlaşılmaz bölümleri çıkarmış ve bunları Gılgamış Destanı gibi daha uzun eserlerde bir araya getirmişler. Akadlar Sami asıllıydı – Yahudilerin kuzenleri."

"Peki Akadlar Asherah hakkında ne diyor?"

"Şehvet ve bereket tanrıçası. Ayrıca yok edici ve kindar bir tarafı da var. Bir efsanede, Asherah Kral Kirta'ya ağır bir hastalık veriyor. Sadece tanrıların kralı El onu iyileştirebiliyor. El bazı kişilere Asherah'ın memesini emme ayrıcalığı veriyor. El ve Asherah sık sık insan bebekleri evlat edinirdi ve Asherah onları emzirirdi – bir metinde, yetmiş kutsal çocuğun sütannesi olduğu yazıyor."

"Virüsü yayıyor," dedi Hiro. "AIDS'li anneler bebeklerini emzirerek hastalığı onlara geçirebilir. Ama bu Akad versiyonu, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Biraz Sümer hikâyesi dinlemek istiyorum, çevrilemez olsa da."

"Asherah'ın Enki'yi nasıl hasta ettiğini dinlemek ister misiniz?"

"Olur."

"Bu hikâyenin çevirisi, onun nasıl yorumlandığına bağlı. Bazıları bir Cennetten Kovulma hikâyesi olarak görüyor. Bazıları kadın ve erkek ya da su ve toprak arasındaki savaş olarak görüyor. Bazıları da bir bereket alegorisi olarak. Bu metin, Bendt Alster yorumuna bağlı."

"Dikkate aldım."

"Özetle: Enki ve Ninhursag – yani Asherah, ama bu hikâyede başka isimleri de var – Dilmun adında bir yerde yaşıyorlardı. Dilmun kötülükten uzak, temiz ve aydınlık bir yerdi, hastalık yoktu, insanlar yaşlanmıyor, yırtıcı hayvanlar avlanmıyordu.

"Ama su yoktu. Bu yüzden Ninhursag, Dilmun'a su getirmesi için Enki'ye yalvardı çünkü Enki bir çeşit su tanrısıydı. Enki de sazlıkların arasında mastürbasyon yaptı ve hayat veren menisini – 'kalp suyu' deniyordu – çukurlara akıttı. Aynı zamanda, bu bölgeye kimsenin girmemesi için bir tılsım yaptı – kimsenin onun menisinin yakınına gelmesini istemiyordu."

"Neden?"

"Efsanede yazmıyor."

"O zaman," dedi Hiro, "değerli ya da tehlikeli olduğunu düşünüyordu, ya da ikisi de."

"Dilmun eskisinden daha iyi bir hale geldi. Tarlalar bol bol mahsul verdi."

"Affedersin ama Sümer tarımı nasıldı? Çok sulama yapıyorlar mıydı?"

"Tamamen sulamaya bağlılardı."

"Yani bu efsaneye göre, Enki, 'kalp suyu' ile tarlaları suladı."

"Enki su tanrısıydı, evet."

"Tamam, devam et."

"Ama Ninhursag – Asherah – onun emrine uymadı, Enki'nin menisinden aldı ve kendini hamile bıraktı. Dokuz gün hamilelikten sonra hiç acı çekmeden bir kız doğurdu, Ninmu. Ninmu nehir kenarında yürürken, Enki onu gördü, tahrik oldu, nehrin karşısına geçti ve onunla seks yaptı."

"Kendi kızıyla."

"Evet. Dokuz gün sonra Ninmu'nun da bir kızı oldu, Ninkurra. Ve olaylar tekrar etti."

"Enki, Ninkurra'yla da mı seks yaptı?"

"Evet ve onun da Uttu adında bir kızı oldu. Sonra, Ninhursag Enki'nin davranış yapısını anladı ve Uttu'ya evinde kalmasını tembihledi. Enki'nin elinde hediyelerle ona geleceğini ve onu baştan çıkarmaya çalışacağını tahmin ediyordu."

"Öyle mi oldu?"

"Enki çukurları bir kez daha 'kalp suyu' ile doldurdu, ekinler büyüdü. Bahçıvan sevindi ve Enki'nin boynuna sarıldı."

"Bahçıvan kim?"

"Sadece hikâyede bir karakter," dedi Kütüphaneci. "Enki'ye üzümler ve başka hediyeler verdi. Enki bahçıvanın kılığına girdi, Uttu'ya gitti ve onu baştan çıkardı. Ama bu kez, Ninhursag Uttu'nun kalçalarından Enki'nin menisinin birazını almayı başardı."

"Tanrım. Cehennem gibi."

"Ninhursag meniyi toprağa sürdü ve orada sekiz tane bitki yetişti."

"Sonra da Enki bitkilerle mi seks yaptı?"

"Hayır, onları yedi – böyle yaparak bir anlamda onların sırla-

rını öğreniyordu."

"Yani burada bir Âdem ve Havva motifimiz var."

"Ninhursag 'Sen ölene kadar, sana "hayat gözü" ile bakmayacağım,' diyerek Enki'yi lanetledi. Sonra ortadan kayboldu ve Enki hastalandı. Organlarından sekizi hastalandı, bitkilerin her biri için bir tanesi. Sonunda, Ninhursag geri dönmeye ikna oldu. Sekiz tane tanrı doğurdu, Enki'nin hasta olan sekiz organı için. Enki iyileşti. Bu tanrılar Dilmun'un bütün tanrıları oldu; başka bir deyişle, bu olay ensest döngüsünü bozdu ve normal bir şekilde üreyebilen erkek ve dişi tanrılardan oluşan yeni bir ırk yarattı."

"Ateşi olan iki yaşındaki bir çocuğun düşleri derken Lagos'un neyi kastettiğini anlamaya başladım."

"Alster efsaneyi şöyle yoruluyor: 'bir mantık problemi anlatımı. İlk başta tek bir yaratıcıdan başka bir şey olmadığını düşünürsek, normal ikili cinsel ilişkiler nasıl olabildi?' "

"Ah, yine o 'ikili' kelimesi."

"Konuşmamızda bu noktaya bizi başka bir yoldan getirebilecek bir bölüm vardı. Bu efsane Sümerlerin yaradılış efsanesine benzetilebilir; ilk başta yer ve gök birdi ama ikisi ayrılana kadar dünya gerçekten yaratılmadı. Çoğu yaradılış efsanesi 'ya kıyamet ya da Cennet olarak değerlendirilen paradoksal bir bütün' ile başlar ve bildiğimiz dünya bu değişene kadar gerçekten var olmaz. Enki'nin esas isminin Enkur, Kur'un Efendisi olduğunu belirtmeliyim. Kur, Enki'nin fethettiği eski bir okyanustu – Kıyamet."

"Her hacker bunu ilişkilendirebilir."

"Ama Asherah'nın da benzer yan anlamları var. Ugaritçede adı 'atiratu yammi'dir, yani 'denizin üstünde yürüyen' demektir."

"Tamam, yani hem Enki hem Asherah kıyameti bir anlamda yenmiş figürler. Ve demek istediğin, bu olay, sabit olanın ayrılması, dünyayı ikili bir sistemde birleştiriyor, buna da yaradılış deniyor."

"Doğru."

"Enki hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

"Eridu şehrinin *en*'iydi."

"*En* nedir? Kral gibi mi?"

"Bir tür papaz-kral. *En*, *me*'nin – toplum kuralları – balçık levhalarda saklandığı yerel tapınağın koruyucusuydu."

"Tamam. Eridu nerede?"

"Güney Irak. Son birkaç yıldır kazılmaya başlandı."

"Rife'ın adamları tarafından mı?"

"Evet. Kramer'ın deyimiyle Enki, bilgelik tanrısı – ama bu kötü bir çeviri. Onun bilgeliği yaşlı bir adamın bilgeliği değil, daha çok, bilinmeyen şeyleri nasıl yapacağını bilmesiydi. 'İmkânsız görünen sorunlara bulduğu şaşırtıcı çözümlerle diğer tanrıları bile hayrete düşürdü.' Çoğunlukla, insanlığa yardım eden iyi bir tanrıydı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. En önemli Sümer efsaneleri onun hakkındadır. Dediğim gibi, suyla özdeşleştiriliyordu. Hayat veren menisiyle nehirleri ve Sümerlerin büyük kanal sistemlerini dolduruyordu. Tek bir mastürbasyonla Dicle Nehri'ni yarattığı söylenir. Kendini şöyle tanımlıyordu: 'Ben efendiyim. Dünyası var olan benim. Ben ölümsüzüm.' Diğerleri ise şöyle tarif ediyordu: 'senden gelecek bir sözle – tahıllar üst üste yığılır.' 'Sen gökteki yıldızları dize getirirsin, kaç yıldız olduğunu bilirsin.' Yaratılmış her şeyin ismini o koydu..."

"Yaratılmış her şeyin ismini o mu koydu?"

"Birçok Yaradılış efsanesinde, bir şeye isim koymak onu yaratmak anlamına gelir. Çeşitli efsanelerde ondan 'büyülü sözleri bulan üstat,' 'söz zengini,' 'bütün doğru buyrukların efendisi Enki' olarak bahsedilir. Kramer ve Maier'e göre de 'Onun sözleri karmaşa olan yere düzen, düzen olan yere karmaşa getirebilir.' Bilgilerini oğluna aktarmak için çok çaba harcadı, Babillilerin baş tanrısı Marduk'a."

"Yani Sümerler Enki'ye, Sümerlerden sonra gelen Babilliler de oğlu Marduk'a tapıyordu."

"Evet efendim. Ve ne zaman Marduk bir çıkmaza girse, babası Enki'den yardım isterdi. Burada Hammurabi Kanunları'nın yazılı olduğu stelde Marduk'un bir temsili var. Hammurabi'ye göre Kanunlar ona bizzat Marduk tarafından verilmiş."

Hiro, Hammurabi Kanunları'nın olduğu stele doğru yürüdü ve baktı. Çivi yazıları ona hiçbir şey ifade etmiyordu ama üstteki çizimi anlamak kolaydı. Özellikle de ortadaki kısmı:

"Neden bu resimde Marduk, Hammurabi'ye bir 1 ve bir 0 veriyor?" diye sordu Hiro.

"1 ve 0 kraliyet gücünün sembolüydü," dedi Kütüphaneci. "Kökeni bilinmiyor."

"Bunun sorumlusu Enki olmalı," dedi Hiro.

"Enki'nin en önemli rolü *me* ve *gis-hur*'un – evreni yöneten 'anahtar kelimeler' ve 'yöntemler' – yaratıcısı ve koruyucusu olmasıydı."

"Bana *me* hakkında daha fazla şey anlat."

"Yine Kramer ve Maier'den alıntı yaparsam, 'kâinat ve içindekiler, tanrılar ve insanlar, şehirler ve ülkeler, medeni hayatın farklı taraflarıyla ilgili *me* diye bilinen güçler ve sorumluluklar, normlar ve standartlar, kurallar ve kaidelerden oluşan temel, değişmez, genel bir bütünün başlangıçtan beri var olduğuna inanıyorlardı.' "

"Tevrat gibi."

"Evet, ama Sümerlerin bir tür sihirli ya da mistik bir güçleri vardı. Ve genelde sıradan konularla ilgileniyorlardı – sadece din değil."

"Mesela?"

"Bir efsanede, tanrıça Inanna Eridu'ya gider ve Enki'yi kandırıp doksan dört tane *me*'yi alır ve memleketi Uruk'a getirir, orada heyecan ve sevinçle karşılanır."

"Juanita, Inanna'yı kafasına takmış."

"Evet efendim. Bir kurtarıcı olarak takdir edilir çünkü '*me*'yi uygulamaya koydu.' "

"Uygulamaya mı koydu?"

"Evet. Görünüşe göre *me*, toplum için gerekli olan bazı etkiniklerin yapılması için kullanılan algoritmalara benziyor. Bazıları papazların ve kralların işleriyle alakalı. Bazıları dini ayinlerin nasıl yapıldığını açıklıyor. Bazıları savaş ve siyaset sanatıyla ilgili. Çoğu da sanat ve el sanatları hakkında: müzik, ahşap işçiliği, demir işçiliği, tabaklama, inşaat, çiftçilik, hatta ateş yakmak gibi basit işler."

"Toplumun işletim sistemi."

"Efendim?"

"Bilgisayarı ilk açtığında, aslında bir şey yapamayan işlevsiz devreler vardır. Makineyi çalıştırmak için, o devrelere nasıl çalışacaklarını söyleyen kurallar vermek zorundasın. Bu *me* de sanki toplumun işletim sistemi görevini görüyor, işlevsiz insanları işle-

yen bir sisteme dönüştürüyor."

"Nasıl derseniz. Her halükârda Enki, *me*'nin koruyucusuydu."

"O zaman gerçekten iyi bir adamdı."

"Tanrıların en sevileniydi."

"Hackera benziyor. Bu da onun tılsımını anlamayı imkânsız kılıyor. O kadar iyi bir adamsa neden Babil olayını yaptı?"

"Bu, Enki'nin gizemlerinden biri olarak düşünülüyor. Fark ettiğiniz üzere, davranışları modern normlara her zaman uymuyor."

"Buna inanmıyorum. Bence kız kardeşini, kızını gerçekten becermedi. O hikâye başka bir şeyin metaforu olmalı. Bence, tekrarlanan bir bilgi sürecinin metaforu. Bütün hikâye bunu gösteriyor. Bu insanlara göre su, meniye eşitti. Çok mantıklı çünkü muhtemelen saf su kavramları yoktu – her zaman kahverengi, çamurlu ve virüs doluydu. Ama günümüz bakış açısıyla, meni sadece bilgi taşıyıcısıdır – hem iyi spermleri hem de kötü virüsleri taşır. Enki'nin suyu – menisi, bilgileri, *me*'si – Sümer ülkesinin her tarafında aktı ve gelişmesine sebep oldu."

"Farkındaysanız Sümer ülkesi iki büyük nehrin – Dicle ve Fırat – arasındaki taşkın yatağındaydı. Bütün balçık buradan geliyordu – doğrudan nehir yataklarından alıyorlardı."

"Yani Enki onlara bilgiyi aktarmaları için bir araç bile verdi – balçık. Islak balçığa yazdılar, sonra kuruttular – sudan arındırdılar. Sonrasında ona su değdiğinde, bilgiler yok oluyordu. Ama pişirip bütün suyunu çıkardıklarında, Enki'nin menisini ısıyla verimsizleştirdiklerinde, levha sonsuza kadar değişmeden duruyordu, Tevrat'taki sözler gibi. Bir manyak gibi mi konuşuyorum?"

"Bilmiyorum," dedi Kütüphaneci, "ama biraz Lagos gibi konuşuyorsunuz."

"Sevindim. Bir sonrakinde kendimi bir gargoyleye dönüştüreceğim."

-34-

Herhangi bir yaya, fark edilmeden Griffith Park'a girebilirdi. Yolun karşısındaki bariyerlere rağmen, arazide gidebilecek bir araca sahipseniz, Falabala kampı o kadar da iyi korunmuyordu. Yeni bir çift Gece Görücü gözlükleri olan, yeni bir kaykay üstündeki (para kazanmak için para harcamak gerekir) bir ninja için sorun olmazdı. Kanyona doğru inen yüksek bir set bulmak, aşağıdaki kamp ateşlerini görene kadar kenardan gitmek ve o tepeden inmek yeterliydi. Yer çekimi güvenliydi.

Y.T. aşağı inerken mavi-turuncu üniformasının, gecenin bir yarısı Falabala bölgesinde çok dikkat çekeceğini düşündü. Bu yüzden, yakasına uzandı, kumaşın içine dikilmiş sert diski buldu ve klik sesini duyana kadar bastırdı. Üniforması koyu renge dönüştü, renkler elektropigmentlerin arasından yağ sızıntısı gibi parıldadı ve sonra siyaha döndü.

İlk geldiğinde buraya pek dikkatle bakmamıştı çünkü bir daha gelmeyeceğini ümit etmişti. Bu yüzden toprak setin, onun hatırladığından daha yüksek ve dik olduğu ortaya çıktı. Onun düşündüğünden daha kayalık, daha dik ya da daha uçurumdu. Böyle düşünmesinin tek sebebi, çok fazla serbest düşüş yapmasıydı. Büyük düşüşler. Ama önemli değildi, bu işin bir parçasıydı. Akıllı tekerlekler işe yarıyordu. Ağaç gövdeleri mavi-siyahtı, siyah-mavi fonda o kadar göze çarpmıyordu. Görebildiği tek diğer şey, kaykayının önündeki dijital hız göstergesinin kırmızı lazer ışığıydı, o da gerçek bilgiler göstermiyordu. Radar hız sensoru kendini bir şeye kilitlemeye çalışırken, sayılar kırmızı bir ışık bulutu içinde titriyordu.

Hız göstergesini kapattı. Şu an tamamen karanlıktı. Nehir yatağına inen yolda, kutsal paraşütünün ipi Tanrı tarafından kesilmiş bir kara melek gibi gidiyordu. Ve tekerlekler sonunda kaldırıma değdiğinde, dizleri neredeyse çene kemiğine çarpıyordu. Bütün yerçekimi eylemini çok fazla yükselmeden ve hızlanmadan tamamladı.

Bu arada: bir dahaki sefere lanet bir köprüden atlayacaktı. O şekilde, burnuna görünmez bir kaktüsün girmesi sorunu olmazdı.

Bir köşeden döndü, o kadar çok yana yatmıştı ki sarı çizgiyi

yalayabilirdi ve Gece Görücü her şeyi çok kanallı bir radyasyon ışıltısıyla gösteriyordu. Kızıl-ötesinde, Falabala kampı, kamp ateşlerinin akkor patlamalarıyla bölünen pembe kutup ışıkları gibi görünüyordu. Her şey, loş mavi kaldırımda duruyordu, yani sahte renk şemasına göre hava soğuktu. Her şeyin arkasında, Falabalaların çok iyi becerdiği, doğaçlama yapılmış bariyerlerin oluşturduğu sivri ufuk çizgisi vardı. Aşağılık kompleksi olan bir hayalet uçak gibi gökyüzünden kampın ortasına düşmüş Y.T.'nin hiçe saydığı, küçümsediği ve yıktığı bir bariyer.

Gerçek kampa girdiğinizde, insanlar sizin kim olduğunuzu fark etmez ya da umursamazdı. Birkaç kişi onu gördü, yanlarından geçerken izledi ama tepki vermedi. Muhtemelen buraya bir sürü Kurye geliyordu. Bir sürü beyinsiz, keriz, Kool-aid içen Kurye. Ve bu insanlar Y.T.'nin o türden olmadığını ayırt edecek kadar uyanık değildi. Ama yeni kaykayındaki ayrıntıyı kontrol etmedikleri sürece, şimdilik önemli değildi.

Kamp ateşleri, buradaki acınası durumu gösterecek kadar ışık yayıyordu: bir grup çılgın erkek izci, başarı ödülü ya da hijyeni olmayan bir izci toplantısı. Kızıl-ötesiyle gölgedeki belirsiz, hayal meyal görünen kırmızı yüzleri görebiliyordu. Bu yeni Gece Görücü gözlüklerine, uyuşturucu işinden aldığı paranın çoğunu vermişti. Y.T.'ye yarı-zamanlı iş bulması konusunda ısrar ederken annesinin aklında olan tam da buydu.

Geçen sefer burada olan insanların bazıları şimdi yoktu ve Y.T.'nin tanımadığı birkaç yeni insan daha vardı. Gerçekten koli bantından yapılmış deli gömlekleri giyen birkaç kişi vardı. Tamamen kontrolünü kaybetmiş, yerde yuvarlanan ve debelenen insanlara mahsus bir kıyafetti. Birkaç tane spazm geçiren insan vardı ama çok kötü değildi. Ve bir iki tane de, Uyu-Geç'te görebileceğiniz yaşlı enkazlara benzeyen türden sarhoş insan vardı.

"Hey, bak!" dedi biri. "Kurye arkadaşımız gelmiş. Hoş geldin, arkadaşım!"

Sıvı Muştasının kapağını açmıştı, çalkalamış ve hazır hale getirmişti. Biri onu bileklerinden yakalamaya çalışırsa diye, bileklerine yüksek voltajlı, son moda metal kelepçeler takmıştı. Ve üniformasının kolunda da şok tabancası vardı. Sadece en havalı, klasik tipler silah taşırdı. Silahların işe yaraması zaman alırdı (kur-

banın kanayarak ölmesini beklemek zorunda kalırdınız) ama yine de insanları çok sık öldürürdü. Ama hiç kimse, bir şok tabancasıyla vurulduktan sonra sizinle kavga etmezdi. En azından reklamlar böyle diyordu.

Aslında savunmasız hissettiğinden değildi. Ama yine de, hedefini seçmek istiyordu. Bu yüzden, arkadaş canlısı kadını – yırtık Chanel paçavraları giymiş, kel kadın – bulana kadar kaçış hızını korudu. Sonra ona doğru yöneldi.

"Hadi ormana gidelim, dostum," dedi Y.T. "Beyninin kalanında neler olduğu hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Kadın gülümsedi, keyfi yerinde bir geri zekâlının iyi niyetli hantallığıyla ayağa kalkmaya çalıştı. "Bunun hakkında konuşmak isterim," dedi kadın. "Çünkü inanıyorum."

Y.T. orada durup konuşmayı uzatmadı, kadını elinden tuttu, yokuştan bodur ağaçların arasına götürdü. Kızıl ötesiyle baktı, burada pusuya yatmış kimse görünmüyordu, güvenli olmalıydı. Ama arkasında bir çift vardı, sallana sallana yürüyor, ona bakmıyordu, sanki gece yarısı ormanda yürüyüşe çıkmaya karar vermişlerdi. Bir tanesi Baş Papazdı.

Kadın muhtemelen yirmili yaşlardaydı, uzun boylu, sırık gibi bir tipti, hoş ama çok iyi görünümlü değildi, muhtemelen lise basketbol takımındaki atak ama az sayı yapan bir uzun forvetti. Y.T. onu karanlıkta bir kayanın üzerine oturttu.

"Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" dedi Y.T.

"Parkta," dedi kadın, "arkadaşlarımla. Haber'i yaymaya yardım ediyoruz."

"Buraya nasıl geldin?"

"*Enterprise*'la. Bir şeyler öğrenmek için oraya gidiyoruz."

"Cankurtaranı mı diyorsun? Cankurtaran *Enterprise*? Hepiniz oradan mı geldiniz?"

"Nereden geldiğimizi bilmiyorum," dedi kadın. "Bir şeyler hatırlamak bazen çok zor. Ama önemli değil."

"Daha önce neredeydin? Cankurtaranda büyümedin, değil mi?"

"Mountain View, California'daki 3verse Sistemleri'nde sistem programcısıydım," dedi kadın. Birden normal, mükemmel bir İngilizce cümle söylemişti.

"Peki Cankurtarana nasıl bindin?"

"Bilmiyorum. Eski hayatım bitti. Yeni hayatım başladı. Şimdi

buradayım." Tekrar çocuk gibi konuşmaya başlanıştı.

"Eski hayatın bitmeden önce hatırladığın son şey nedir?"

"Geç saatlere kadar çalışıyordum. Bilgisayarımda sorunlar oluştu."

"Bu kadar mı? Başına gelen son normal şey bu mu?"

"Sistemim çöktü," dedi kadın. "Karlanma çöküşü gördüm. Sonra çok hastalandım. Hastaneye gittim. Ve hastanede bana her şeyi açıklayan bir adamla tanıştım. Kanla yıkandığımı söyledi. Artık Haber'e ait olduğumu. Ve birdenbire her şey anlam buldu. Ve sonra Cankurtarana gitmeye karar verdim."

"Sen mi karar verdin yoksa başkası mı senin adına karar verdi?"

"Ben sadece istedim. Oraya gittik."

"Cankurtaranda başka kim vardı?"

"Benim gibi bir sürü insan."

"Nasıl senin gibi?"

"Bütün programcılar. Benim gibi. Haber'i görmüş olanlar."

"Bilgisayarlarında mı görmüşler?"

"Evet. Ya da bazen televizyonda."

"Cankurtaranda ne yaptın?"

Kadın, pejmürde sweatshirtünün kolunu kıvırdı, kolu iğne izleriyle doluydu.

"Uyuşturucu mu kullandın?"

"Hayır. Kan verdik."

"*Kanını mı emdiler*?"

"Evet. Bazen biraz kodlama yapıyorduk. Ama sadece bazılarımız."

"Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum. Damarlarımız artık çalışamaz hale gelince bizi buraya getirdiler. Şimdi Haber'i yaymak için yardım ediyoruz – bir şeyler taşıyoruz, barikat yapıyoruz. Ama sürekli çalışmıyoruz. Çoğu zaman şarkı söylüyor, dua ediyor ve başka insanlara Haber'i anlatıyoruz."

"Gitmek istiyor musun? Seni buradan çıkarabilirim."

"Hayır," dedi kadın, "hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sen başarılı bir hackerdın. Şimdi, açık konuşmam gerekirse, bir moronsun."

"Önemli değil, incinmedim. Hackerken çok mutlu değildim. Önemli şeyleri hiç düşünmedim. Tanrı. Cennet. Ruhani şeyler.

Amerika'da böyle şeyleri düşünmek çok zor. Hep kenara itiyorsun. Ama bunlar çok önemli şeyler – bilgisayar programlamak ya da para kazanmak değil. Artık tek düşündüğüm bunlar."

Y.T. Baş Papaz ve arkadaşından gözünü ayırmıyordu. Adım adım yaklaşıyorlardı. Y.T. onların akşam yemeğinin kokusunu alabiliyordu. Kadın elini Y.T.'nin omzuna koydu.

"Burada benimle kalmanı istiyorum. Aşağı gelip bir şeyler içmek istemez misin? Susamış olmalısın."

"Gitmem lazım," dedi Y.T. ve ayağa kalktı.

"Buna gerçekten itiraz etmeliyim," dedi Baş Papaz, öne doğru gelerek. Bunu sinirli bir şekilde söylemedi. Şu anda Y.T.'nin babası gibi davranmaya çalışıyordu. "Bu senin için doğru bir karar değil."

"Sen kimsin, örnek insan mı?"

"Sorun yok. Aynı fikirde olmak zorunda değilsin. Ama hadi aşağı inip kamp ateşinin yanına oturalım ve konuşalım."

"Bence savunma moduna girmeden önce Y.T.'den uzak duralım," dedi Y.T.

Üç Falabala da ondan uzaklaştı. Baş Papaz ellerini kaldırdı, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Seni tehdit ediyor gibi göründüysek özür dilerim," dedi.

"Sizler biraz garip görünüyorsunuz," dedi Y.T., gözlüklerini tekrar kızıl-ötesine değiştirdi.

Kızıl-ötesinde Baş Papazla buraya gelen üçüncü Falabalanın elinde sıcak bir şey tuttuğunu gördü.

Cep fenerini ona doğru tuttu, dar sarı bir ışıkla onun üst gövdesini aydınlattı. Üstü pis ve boz renkliydi, ışığı çok az yansıtıyordu. Ama parlak kırmızı bir şey vardı.

Bu bir enjeksiyon iğnesiydi. Kırmızı bir sıvıyla doluydu. Kızıl-ötesinde sıcak görünüyordu. Bu taze kandı.

Y.T. tam olarak anlamadı – bu insanlar neden taze kanla dolu bir şırıngayla etrafta dolaşıyordu? Ama yeteri kadar görmüştü.

Sıvı Muşta, uzun, dar, neon-yeşili bir akıntıyla kutudan fırladı ve iğneli adamın yüzüne vurduğunda, adam sanki burun köprüsüne balta yemiş gibi başını geri itti ve ses çıkarmadan yere düştü. Sonra garantiye almak için Baş Papaza da ateş etti. Kadın orada duruyordu, tamamen dehşete düşmüştü.

Y.T. kanyondan o kadar hızlı çıktı ki trafiğe girdiğinde, onun kadar hızlı akıyordu. Gececi bir tankere yapışır yapışmaz, anne-

sini aradı.

"Anne, dinle. Hayır, anne, boş ver gürültüyü. Evet, trafikte kaykayla gidiyorum. Ama bir saniye beni dinle, anne–"

Yaşlı sürtüğün suratına kapatmak zorunda kaldı. Onunla konuşmak imkânsızdı. Sonra Hiro'yla bir ses bağlantısı yapmaya çalıştı. Bu birkaç dakika sürüyordu.

"Alo! Alo! Alo!" diye bağırdı. Sonra bir araba kornası duydu. Telefondan geliyordu.

"Alo?"

"Ben Y.T."

"Naber?" Bu adam biraz fazla rahat davranıyor gibiydi. Y.T. telefonda bir korna sesi daha duydu.

"Ne cehennemdesin, Hiro?"

"L.A.'de bir sokakta yürüyorum."

"Sokakta yürürken nasıl bilgisayara bağlı olabiliyorsun?" Sonra korkunç gerçeği anladı. "Aman Tanrım, bir gargoyleye dönüşmedin, değil mi?"

"Şey," dedi Hiro. Duraksadı, utandı, sanki yaptığı şeyin yeni farkına varmıştı. "Tam olarak bir gargoyle olmadım. Bütün paramı bilgisayar ıvır zıvırına harcamamla ilgili bir şeyler söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Yeteri kadar harcamadığıma karar verdim. O yüzden, bel çantasında taşınan bir makine aldım. Şu ana kadar yapılmışların en küçüğü. Bu şey belime sarılmış halde sokakta yürüyorum. Gerçekten muhteşem."

"Gargoyle oldun."

"Evet, ama bütün vücuduna sarılmış o ağır şeylerden değil–"

"Sen bir gargoylesin. Dinle, şu toptancılardan biriyle konuştum."

"Evet?"

"Eskiden hacker olduğunu söyledi. Bilgisayarında tuhaf bir şey görmüş. Sonra bir süre hastalanmış, bu tarikata katılmış ve kendini Cankurtaranda bulmuş."

"Cankurtaran. Anlat."

"*Enterprise*'da. Onların kanlarını alıyorlar, Hiro. Vücutlarını kurutana kadar. İnsanları, hasta hackerların kanını enjekte ederek hasta ediyorlar. Ve damarları bir uyuşturucu bağımlısınınki gibi tıkandığında, onları serbest bırakıyorlar ve toptancılık işinin ya-

pıldığı yere çalışmaya gönderiyorlar."

"Bu iyi," dedi Hiro. "Bu iyi bir bilgi."

"Bilgisayar ekranında karlanma çöküşü gördüğünü ve sonra hasta olduğunu söyledi. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Evet. Bu doğru."

"Doğru mu?"

"Evet. Ama bunun için endişelenmene gerek yok. Sadece hackerları etkiliyor."

Bir anlığına konuşamadı bile, o kadar sinirlenmişti. "Annem Federaller için çalışan bir programcı. Seni pislik. Beni neden uyarmadın?"

Yarım saat sonra evdeydi. Bu kez üstünü değiştirmekle uğraşmadı, siyahlar içinde eve girdi. Kaykayını girişte bıraktı. Raftan annesinin biblolarından birini aldı – ağır, kristal bir ödüldü – aslında plastikti – birkaç yıl önce patronuna yağ çektiği ve bütün yalan makinesi testlerinden geçtiği için verilmişti – ve çalışma odasına girdi.

Annesi oradaydı. Her zamanki gibi. Bilgisayarda çalışıyordu. Ama şu anda ekrana bakmıyordu, kucağındaki notları inceliyordu.

Annesi kafasını kaldırıp ona bakacakken, Y.T. kristal ödülü kaldırdı ve fırlattı. Annesinin omzunun üstünden geçti, bilgisayar masasını sıyırdı, resim tüpüne çarptı. Mükemmel bir sonuç. Y.T. bunu hep yapmak istemişti. Y.T. birkaç saniye eserine bakmak için durdu, annesi tuhaf duygular hissetmeye başlamıştı: O üniformayla ne yapıyorsun? Gerçek bir sokakta kaykaya binmemeni söylememiş miydim? Evde bir şeyler fırlatamazsın. O benim ödülüm. Neden bilgisayarı kırdın? Hükümet malı. Burada gerçekten neler oluyor?

Y.T. bunun birkaç dakika devam edeceğini anladı, bu yüzden mutfağa gitti, yüzüne biraz su çarptı, bir bardak meyve suyu aldı. Annesi etrafında dolanıyor, omzunun üstünden bir şeyler söylüyordu.

Sonunda annesi yatıştı, Y.T.'nin sessizlik stratejisine yenildi.

"Biraz önce kahrolası hayatını kurtardım, anne," dedi Y.T. "Bana en azından bir çikolata verebilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Şöyle ki, siz – belli yaştaki insanlar – günümüzdeki temel olayları takip etmek için biraz çaba harcasanız, çocuklarınız bu sıkı önlemleri almak zorunda kalmaz."

-35-

Dünya, Hiro'nun yüzünün önüne görkemli bir şekilde dönerek belirdi. Hiro uzandı ve onu tuttu. Döndürdü ve Oregon'a baktı. Bulutları kaldırmasını söyledi ve Dünya ona parlak bir dağ ve deniz manzarası sunarak bulutları kaldırdı.

Oregon kıyısının birkaç yüz mil ötesinde, suyun yüzeyinde büyüyen çıban gibi bir şey vardı. İltihaplı bile denebilirdi. Şu an Astoria'nın birkaç yüz mil güneyindeydi ve güneye doğru gidiyordu. Bu birkaç gün önce Juanita'nın neden Astoria'ya gittiğini açıklıyordu: Cankurtarana yakınlaşmak istemişti. Neden olduğunu herkes tahmin edebilirdi.

Hiro yukarı baktı, Dünyaya daha yakından bakmak için zoom yaptı. Yakınlaşınca, baktığı görüntü, yere eşzamanlı uydulardan gelen uzaktan çekilmiş fotoğraflardan, alçaktan uçan casus kuşları sürüsünden MİŞ bilgisayarına gönderilmiş güzel görüntülere dönüştü. Baktığı manzara, birkaç saat önce çekilmiş bir görüntü mozaiğiydi.

Birkaç mil genişliğindeydi. Şekli sürekli değişiyordu ama bu resimlerin çekildiği anda şişman bir böbrek şekli vardı, bir kaz sürüsü gibi güneye yönelmiş bir V olmaya çalışıyordu ama sistemde çok fazla ses vardı, o kadar dağınık ve düzensizdi ki en fazla böbreğe benzeyebilirdi.

Ortada iki tane kocaman gemi vardı: *Enterprise* ve bir petrol tankeri, yan yana bağlanmıştı. Birkaç konteynır ve yük gemisi, bu iki dev yaratığın etrafında duvar örmüştü. Merkez.

Diğer her şey çok küçüktü. Birkaç tane kaçırılmış yat ya da yedeğe çekilmiş balıkçı teknesi vardı. Ama Cankurtarandaki botların çoğu sadece bottu. Hava dolu yağ varilleri ve strafor tabakaları üstüne yapılmış küçük gezinti tekneleri, nehir kayıkları, yelkenliler, sandallar, sallar, yüzen evler, derme çatma yapılmış yapılar vardı. Yüzde ellisi gerçek bot malzemesinden yapılmamıştı, sadece halatlar, kablolar, tahtalar, ağlar ve başka ıvır zıvırlar kullanışlı gemi enkazlarının üstüne bağlanmıştı.

Ve L. Bob Rife bütün bunların ortasında oturuyordu. Hiro onun ne yaptığını ve Juanita'nın da bununla ne ilgisi olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ama gidip öğrenmenin zamanı gelmişti.

Kılıçlı adam kaldırımda uzun adımlarla yürüyerek göründüğünde, Scott Laserquist, Mark Norman'ın 7/24 Motosiklet Satış Merkezi'nin köşesinde oturuyor, bekliyordu. L.A.'de bir yaya görmek tuhaf bir görüntüydü, kılıçlı bir adamdan bile daha tuhaftı. Ama hoş karşılanan bir manzaraydı. Bir motosiklet bayiliğine aracıyla gelen birinin zaten bir arabası vardı, doğal olarak onu motosiklet satın alması için zorlamak kolay değildi. Ama bir yaya, çantada keklikti.

"Scott Wilson Laserquist!" diye bağırdı adam, on beş metre öteden, yaklaşıyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Şahane!" dedi Scott. Biraz hazırlıksızdı. Adamın adını hatırlayamıyordu ve bu bir problemdi. Bu adamı daha önce nerede görmüştü?

"Seni görmek çok güzel!" dedi Scott, ilerleyip adamın elini sıktı. "Seni şeyden beri görmedim, şey–"

"Pinky bugün burada mı?" dedi adam.

"Pinky?"

"Evet. Mark. Mark Norman. Okuldayken onun lakabı Pinky'ydi. Sanırım şimdi öyle çağrılmaktan hoşlanmıyordur, yarım düzine bayilik, üç McDonald's ve bir otel işlettiği için."

"Bay Norman'ın fast-food işine de girdiğini bilmiyordum."

"Evet. Long Beach taraflarında üç tane bayiliği var. Ortaklığı, aslında. Bugün burada mı?"

"Hayır, tatilde."

"Ah, doğru. Corsica'da. Ajaccio Hyatt'da. 543 numaralı odada. Doğru, tamamen unutmuşum."

"Sadece merhaba demek için mi uğradın, yoksa–"

"Hayır. Motosiklet alacaktım."

"Öyle mi? Ne tür bir motosiklet arıyordun?"

"Yeni Yamaha'lardan. Yeni nesil akıllı tekerlekleri olan."

Scott sırıttı, ortaya çıkarmak üzere olduğu korkunç gerçeği belli etmemeye çalıştı. "Bahsettiğin motosikleti biliyorum. Ama üzülerek söylüyorum ki bugün elimizde ondan yok."

"Yok mu?"

"Yok. Çok yeni bir model. Kimsede yok."

"Emin misin? Çünkü bir tane sipariş verdiniz."

"Verdik mi?"

"Evet. Bir ay önce." Birden adam boynunu uzattı, Scott'ın omzunun üstünden bulvara baktı. "İti an çomağı hazırla. İşte geliyor."

Bir Yamaha tırı, arkasında yeni bir motosiklet yüküyle kamyon girişine giriyordu.

"İşte o kamyonun içinde," dedi adam. "Kartlarından birini bana verebilirsen, şasi numarasını yazayım. Sen de onu benim için kamyondan indirirsin."

"Bu Bay Norman tarafından verilen özel bir sipariş mi?"

"Sadece teşhir ürünü olarak sipariş verdiğini söyledi. Ama üstünde benim ismim var."

"Evet efendim. Tamamen anladım."

Gerçekten de motosiklet kamyonun içindeydi, adamın tarif ettiği gibi siyahtı ve şasi numarası da tutuyordu. Güzel bir motordu. Otoparkta oturan kalabalığın bile ilgisini çekti – diğer satıcılar kahve fincanlarını bırakıp masalarından kalktı ve motora bakmak için dışarı çıktı. Siyah bir kara torpidosuna benziyordu. Tabii ki, iki teker. Tekerlekler o kadar geliştirilmişti ki tekerlek gibi değillerdi – hızlı kaykayların kullandığı akıllı tekerleklerin devasa ve daha dayanıklı versiyonları gibi görünüyordu. Ön tarafta, yol şartlarını izleyen, her bir tekerlek parmağını nereye yerleştireceğine, ne kadar genişleteceğine ve maksimum çekiş gücü için ayaklıkları nasıl döndüreceğine karar veren bir sensor programı vardı. Hepsi bir dâhili işletim sistemiyle kontrol ediliyordu – benzin deposunun üstüne yapılmış ince ekranlı bir bütünleşik bilgisayar.

Bu bebeğin saatte yüz yirmi mil yapacağını söylüyorlardı. Dâhili işletim sistemi MİŞ'in hava durumuna bağlanıyor ve böylece ne zaman yağmur yağacağını biliyordu. Aerodinamik kaporta tamamen esnekti, mevcut hız ve hava şartlarını hesaplayıp kendini en elverişli şekle sokuyor, kavislerini buna göre değiştiriyor, nemfoman bir jimnastikçi gibi sizi sarmalıyordu.

Scott bu adamın, Bay Norman'ın arkadaşı ve sırdaşı olarak bu şeyi faturasız alacağını anladı. Ve bunun gibi seksi bir yaratığı faturayla satmak için sözleşme yapmak mert bir satıcı için kolay değildi. Bir an tereddüde düştü. Eğer bu bir tür hataysa, başına neler geleceğini merak ediyordu.

Adam dikkatle onu izliyordu, gerginliğini anlamış gibiydi, san-

ki neredeyse Scott'ın kalp atışlarını duyabiliyordu. Bu yüzden, son anda gevşedi, anlayışlı davranmaya başladı – Scott çok para harcayan tipleri severdi – faturaya birkaç yüz Hong Kong doları eklemeye karar verdi, böylece bu işten biraz komisyon alabilirdi. Bahşiş, aslında.

Sonra – daha da iyisi – adam Motosiklet Mağazasında çılgına döndü. Tamamen delirdi. Bütün bir takım aldı. Her şeyiyle. En iyilerinden. Ayak parmağından boynuna kadar her yeri saran, kurşungeçirmez kumaştan, doğru yerlerde zırh jeli ve boynunda hava yastıkları olan simsiyah bir takım. Güvenlik fanatikleri bile bu bebeklerden birini giyince kask takmazdı.

Hiro kılıçlarını bu kıyafete nasıl takacağını da çözdükten sonra yola koyuldu.

"Bunu söylemem lazım," dedi Scott, adam yeni motorunda oturmuş, kılıçlarını düzeltirken ve dâhili işletim sisteminin yetkisi olmayan bir şey yaparken. "Kötü bir orospu çocuğuna benziyorsun."

"Teşekkürler, sanırım." Kolu çevirdi ve Scott motorun gücünü duymadı, hissetti. Bu bebek o kadar becerikliydi ki ses çıkararak gücü boşuna harcamıyordu. "Yeni yeğenine merhaba de," dedi adam ve debriyajı bıraktı. Tekerlekler esnedi, toparlandı ve motosiklet elektrikli pençelerinin üstüne atlar gibi otoparktan hızla çıktı. Yan taraftaki NeoAquarian Tapınağı'nın otoparkına girdi ve oradan da yola çıktı. Yaklaşık yarım saniye sonra, kılıçlı adam ufukta bir noktaydı. Sonra gözden kayboldu. Kuzeye doğru.

-36-

Bir adam yirmi beş yaşına kadar, doğru şartlar altında dünyadaki en kötü orospu çocuğu olabileceğini sık sık düşünürdü. Keşke Çin'de bir dövüş sanatı manastırına taşınsaydım ve on yıl boyunca çok sıkı çalışsaydım. Ailem Kolombiyalı uyuşturucu satıcıları tarafından öldürülseydi ve öç almak için yemin etseydim. Ölümcül bir hastalığım olsaydı, bir yıl ömrüm kalsaydı ve onu da sokak suçlarını temizlemeye adasaydım. Okulu bırakıp hayatımı kötü olmaya adasaydım.

Hiro da eskiden böyle hissederdi ama sonra Raven'la karşılaştı. Bu, bir anlamda rahatlatıcıydı. Artık dünyadaki en kötü orospu çocuğu olmaya çalışma endişesi yoktu. O pozisyon doluydu. En büyük işaret, gerçek, birinci kalite kötü orospu çocukluğu seviyesini ulaşılmaz yapan şey, tabii ki, bir hidrojen bombasıydı. Hidrojen bombası olmasaydı, bir adam yine de peşinden gidebilirdi. Belki de Raven'ın zayıf noktasını bulabilirdi. Gizlice yaklaşır, hızlı davranıp ona silahını attırır, içeceğine ilaç koyar, onu kandırmayı başarırdı. Ama Raven'ın nükleer şemsiyesi, dünya birinciliğini ulaşılmaz yapıyordu.

Önemli değildi. Bazen sadece biraz kötü olmak iyiydi. Sınırlarını bilmek. Elinde olanla idare etmek.

Otobana çıkar çıkmaz, dağlara doğru giderken, ofisine bağlandı. Dünya hâlâ oradaydı, Cankurtarana zoom yapılmıştı. Hiro bir süre ona dikkatle baktı, saatte yüz kırk mille Oregon'a doğru giderken otoban manzarasındaki renk tonlarıyla birleşmişti.

Uzaktan, olduğundan daha büyük görünüyordu. Yakınlaşınca, bu illüzyona, etraftaki lağım suyu ve hava kirliliği bulutunun sebep olduğunu, okyanus ve atmosfere doğru yok olduğunu görebiliyordu.

Cankurtaran, Pasifik'in etrafında saat yönünde dönüyordu. *Enterprise*'da kazanlar kaynadığında, yönünü biraz kontrol edebiliyordu ama ona bağlanmış diğer şeyler yüzünden gerçek navigasyon imkânsız hale geliyordu. Çoğunlukla, rüzgâr ve Coriolis etkisi onu nereye götürürse oraya gitmek zorunda kalıyordu. Birkaç yıl önce, Filipinler, Vietnam, Çin, Sibirya'dan mültecileri toplayarak geçmişti. Sonra Aleut Adalarına, Alaska'ya doğru dönmüştü

ve şu anda California sınırının yakınındaki Sherman Limanı'ndan geçiyordu.

Cankurtaran, Pasifik üzerinde okyanus akıntılarıyla giderken, ara sıra kendinden parçalar bırakıyordu. Sonunda bu parçalar, yine birbirine bağlı halde, iskelet ve çiğnenmiş kemik yükü taşıyarak Santa Barbara gibi bir yere sürüklendi.

California'ya ulaştığında, yaşam döngüsünün yeni bir evresine girecekti. Birkaç yüz bin mülteci, iplerini kesip kıyıya doğru kürek çekerken, Cankurtaran kendiliğinden büyüyen yükünün çoğunu bırakmış olacaktı. O kadar uzağa gidebilen tek mülteciler; doğal olarak ilk başta Cankurtarana ulaşacak kadar atik olanlar, kuzey denizindeki acı verici derecedeki yavaş yolculuktan sağ çıkacak kadar becerikli olanlar ve başka bir mülteci tarafından öldürülemeyecek kadar güçlü olanlardı. İyi insanlardı, hepsi. Birkaç binlik gruplar halinde özel sahilinde görmek isteyeceğin türden insanlar.

Birkaç büyük gemi daha bıraktıktan sonra, manevra kabiliyeti artacak olan *Enterprise* Güney Pasifik'ten geçecek, Endonezya'ya gidecek, oradan da tekrar kuzeye dönecek ve sıradaki göç döngüsüne başlayacaktı.

Asker karıncalar büyük nehirleri, birbirlerinin üstüne çıkarak ve yüzen, küçük bir top oluşturarak geçerdi. Birçoğu düşer ve batardı, topun alt kısmındaki karıncalar da doğal olarak boğulurdu. En üste çıkabilecek kadar hızlı ve güçlü olanlar hayatta kalırdı. Çoğu karşıya geçerdi, bu yüzden köprüleri dinamitle patlatarak asker karıncaları durduramazdınız. Gerçek bir gemide yolculuk edemeyecek ya da denize açılabilir bir bot alamayacak kadar fakir olsalar da, mülteciler de Pasifik'i böyle geçti. Okyanus akıntıları *Enterprise*'ı geri getirdiği zaman, batı kıyısına beş yılda bir yeni bir dalga geliyordu.

Son birkaç aydır, California'da sahil evlerinde yaşayanlar güvenlikçi tutuyor, yatlarına makineli silahlar koyarak gelgit hattı boyunca anti-personel çitler ve spot ışıkları yerleştiriyorlardı. Hepsi MİŞ'in yirmi dört saat Cankurtaran Raporu'na aboneydi, son haberleri doğrudan uydudan alıyor, yirmi beş bin tane açlıktan ölen Avrasyalının *Enterprise*'dan ayrıldığı ve küreklerini karınca bacakları gibi Pasifik'e batırıp çıkarmaya başladığı haberini duyuyordu.

"Biraz daha araştırma yapma zamanı," dedi Kütüphaneciye. "Ama bu kez tamamen sözlü olmak zorunda çünkü şu anda inanılmaz bir hızla I-5'te gidiyorum ve yavaş giden geri zekâlılara dikkat etmek zorundayım."

"Bunu aklımda tutarım," dedi Kütüphanecinin sesi kulaklığa. "Santa Clarita'nın güneyindeki kamyon kazasına dikkat edin. Ve Tulare çıkışı yakınlarındaki sol şeritte büyük bir çukur var."

"Sağ ol. Peki kimdi bu tanrılar? Lagos'un bu konuda bir fikri var mıydı?"

"Lagos onların büyücü – yani özel güçleri olan normal insanlar – ya da uzaylı olabileceklerini düşünüyordu."

"Hey, hey, dur biraz. Teker teker anlat. Özel güçleri olan normal insanlar derken Lagos ne demek istiyordu?"

"Enki'nin tılsımının gerçekten bir virüs gibi çalıştığını düşünün. Enki diye birinin bunu icat ettiğini düşünün. O zaman Enki'nin bizim normal kavramımızın ötesinde bir dilsel gücü olmalı."

"Peki bu güç nasıl çalışıyor? Mekanizması nedir?"

"Size sadece Lagos'un kurduğu bağlantıları anlatabilirim."

"Tamam. Anlat biraz."

"Dilin sihirli güçlerine olan inanç, hem mistik hem de akademik edebiyatta görülmedik bir şey değil. Kabalistler – İspanya ve Filistin'in Yahudi mistikleri – normalüstü sezgi ve gücün İlahi İsim'in harflerini doğru bir şekilde birleştirmekten geldiğine inanırdı. Örneğin, Bağdat'tan İtalya'ya göç eden eski bir Kabalist Abu Aharon'un, Kutsal İsimler'in gücüyle mucizeler gerçekleştirdiği söyleniyordu."

"Burada ne tür bir güçten bahsediyoruz?"

"Çoğu Kabalist, sadece saf meditasyonla ilgilenen kuramcılardı. Ama Kabala'nın gücünü günlük hayatta uygulayan sözde 'fiili kabalistler" de vardı."

"Başka bir deyişle, büyücüler."

"Evet. Bu fiili kabalistler, birinci yüzyıl Yunan ve Arami büyü alfabesinden gelen, çivi yazısına benzeyen bir 'baş melek alfabesi' kullanıyordu. Kabalistler bu alfabeye 'göz yazısı' diyordu çünkü harfler çizgi ve küçük dairelerden oluşuyordu, gözlere benziyordu."

"Birler ve sıfırlar."

"Bazı Kabalistler alfabenin harflerini, ağızdan çıkarılış şekline göre bölmüştü."

"Tamam. Yani sayfada yazılı olan harfle, telaffuz etmek için başvurulan sinirsel bağlantıları kuruyorlardı."

"Evet. Çeşitli kelimelerin yazılışını inceleyerek gerçek, gizli anlamları ve değerleri hakkında temel olduğunu düşündükleri sonuçlara varabiliyorlardı."

"Tamam. Öyle diyorsan."

"Akademik alanda, edebiyat doğal olarak o kadar hayalci değil. Ama Babil'i açıklamak için çok çaba harcandı. Babil olayına değil – çoğu insanın bir efsane olduğunu düşündüğü – dillerin birbirinden ayrılma eğilimi olduğuna. Bütün dilleri bir araya getirmek için birkaç dilbilimsel teori geliştirildi."

"Lagos'un virüs hipotezini tanımlamak için kullanmaya çalıştığı teoriler."

"Evet. İki yaklaşım var: rölativizm ve evrenselcilik. George Steiner'ın özetlediğine göre, rölativistler dilin bir düşünce aracı değil, düşünceyi belirleyen araç olduğuna inanır. Bilme yetisinin iskeletidir. Bizim algımız, o iskeletten geçen duyu akımlarıyla oluşur. Bu yüzden, dilin evrimini incelemek, insan zihninin evrimini incelemektir."

"Tamam, bunu anlayabiliyorum. Peki ya evrenselciler?"

"Dillerin ortak bir şeyi olmak zorunda olmadığına inanan rölativistlerin tersine, evrenselciler dilleri yeteri kadar incelerseniz, hepsinin bazı ortak özellikleri olduğunu bulabileceğinize inanır. Bu yüzden dilleri inceleyip böyle özellikleri arıyorlar."

"Bir şey buldular mı?"

"Hayır. İstisnalar kaideyi bozmaz gibi görünüyor."

"O zaman evrenselcilik bir işe yaramıyor."

"Tam olarak değil. Bu problemi, ortak özelliklerin çok derinlerde gömülü olduğunu söyleyerek açıklıyorlar."

"Bahane bu."

"Anlatmak istedikleri şey, bir seviyede dilin insan beyninin içinde meydana gelmek zorunda olduğu. Bütün insan beyinleri aşağı yukarı aynı olduğu için –"

"Donanım aynı. Yazılım değil."

"Benim anlayamayacağım türden bir metafor kullanıyorsunuz."

Hiro, vadiden aşağı tehlikeli bir rüzgârda sallanarak gelen büyük bir Airstream'in yanından geçti.

"Fransızca konuşan birinin beyni, İngilizce konuşan birinin beyniyle aynı çalışmaya başlıyor. Büyüdükçe, farklı yazılımla programlanıyorlar – farklı diller öğreniyorlar."

"Evet. Bu yüzden, evrenselcilere göre Fransızca ve İngilizce – ya da herhangi başka diller – kökleri insan beyninin derinliklerindeki yapılarda olan bazı özellikleri paylaşmak zorunda. Chomsky'nin teorisine göre, derin yapılar, beynin, belirli biçimsel işlemleri sembollerle yürütmesini sağlayan, doğuştan gelen bileşenlerdir. Ya da Steiner'ın Emmon Bach yorumuna göre: Bu derin yapılar sonunda korteksin, dallara ayrılmış ama aynı zamanda programlanmış elektrokimyasal ve nörofizyolojik kanallarıyla gerçek şeklini almasına sebep olur."

"Ama bu derin yapılar o kadar derin ki göremiyoruz bile?"

"Evrenselciler, dilbilimsel yaşamların aktif düğüm noktalarını, gözlem ve tanım çok zor olduğu için bu kadar derine koyuyor. Ya da Steiner'ın örneğini kullanırsak: denizin derinliklerinden bir yaratığı çıkarmaya çalışın, garip bir şekilde bozulacak ve şekil değiştirecektir."

"Yine o yılan. Peki Lagos hangi teoriye inanıyordu? Rölativizm mi, evrenselcilik mi?"

"Aralarında çok fark olduğunu düşünmüyordu. Sonuçta ikisi de bir şekilde mistikti. Lagos iki düşünce biçiminin de farklı mantık yollarından aslında aynı yere vardığına inanıyordu."

"Ama bence önemli bir fark var," dedi Hiro. "Evrenselcilere göre, bizi beyinlerimizin önceden şekillenmiş yapıları belirler – korteksteki patikalar. Rölativistler sınırlarımızın olmadığına inanır."

"Lagos, katı Chomsky teorisini, bir dil öğrenmenin PROM'lara – benim yorumlayamayacağım bir benzetme – kod girmek gibi olduğunu varsayarak değiştirdi."

"Benzetme açık. PROM'lar programlanabilir salt okunur bellek çipleridir," dedi Hiro. "Fabrikadan çıktıklarında içleri boştur. Sadece bir kez, bu çiplere bilgi yerleştirebilir ve dondurabilirsin – bilgi, yazılım çipin içinde sabitlenir – donanıma dönüşür. PROM'lara kodu girdikten sonra, bunu okuyabilirsin ama artık üstüne yazamazsın. Yani Lagos, yeni doğan bir insan beyninin bir

yapısı olmadığını – rölativistlerin de düşündüğü gibi – ve bir çocuk bir dil öğrenirken, gelişen beynin kendini ona göre yapılandırdığını, dilin donanımın içine girdiğini ve beynin derin yapılarının kalıcı bir parçası haline geldiğini – evrenselcilerin düşündüğü gibi – söylemeye çalışıyordu."

"Evet. Onun yorumu buydu."

"Tamam. O zaman Enki'nin, sihirli güçleri olan gerçek bir insan olduğunu söylerken demek istediği şey, Enki'nin dil ve beyin arasındaki bağlantıyı bir şekilde anladığı ve nasıl kullanacağını bildiğiydi. Bir bilgisayar sisteminin sırlarını bilen bir hackerın, onu kontrol etmek için kod yazabilmesi gibi – dijital tılsım."

"Lagos, Enki'nin dil evrenine ulaşabilme ve onu gözleriyle görme yeteneği olduğunu söylüyordu. İnsanların Metaevrene gitmesi gibi. Bu ona tılsım yaratma gücü verdi. Ve tılsımların beynin ve bedenin işleyişini değiştirme gücü vardı."

"Neden bugünlerde kimse böyle şeyler yapmıyor? Neden İngilizce tılsımlar yok?"

"Steiner'ın dediği gibi, bütün diller aynı değildir. Bazı diller metafor konusunda diğerlerinden daha iyidir. İbranice, Aramca, Yunanca ve Çince, kelime oyununa uygun dillerdir ve gerçekte de kalıcı bir etki bırakmışlardır: 'Filistin'in Kiryat-Sefer'i vardı, "Harflerin Şehri" ve Suriye'nin Biblos'u vardı, "Kitapların Şehri." Diğer medeniyetlerin söyleyecek söz bulamadığı ya da en azından Mısır'daki gibi dilin yaratıcı ve dönüşümsel güçlerinin farkında olmadığı zamanlarda.' Lagos, Sümer dilinin olağanüstü bir biçimde güçlü bir dil olduğuna inanıyordu – en azından beş bin yıl önce Sümer diliydi."

"Enki'nin nörolinguistik hackine uygun bir dil."

"Eski dilbilimciler ve Kabalistler, Cennet dili denen hayali bir dile inanırdı, Âdem'in dili. Bütün insanların birbirini anlamasını, yanlış anlaşılma olmadan iletişim kurmasını sağlardı. Logos diliydi, Tanrı'nın bir sözcükle dünyayı yarattığı an. Cennet dilinde, bir şeye isim koymak onu yaratmak demekti. Yine Steiner'dan alıntı yapacak olursak, 'Bizim sözlerimiz kendilerini tozlu bir cam ya da eğri bir ayna gibi düşünce ve gerçek arasına koyar. Cennet dili lekesiz bir cam gibiydi; her şeyi anlayan bir ışık onun içinden geçerdi. Bu yüzden Babil ikinci bir Düşüş'tü.' İlk Kabalistlerden Kör Isaac şöyle demişti – Gershom Scholem'in çevirisi – 'İnsanın

sözü ilahi sözle birbirine bağlıdır ve bütün diller tek bir kaynaktan gelir: İlahi İsim.' Fiili Kabalistlerin, yani büyücülerin unvanı Ba'al Shem'di, 'ilahi ismin üstadı' anlamına geliyordu."

"Dünyanın makine dili," dedi Hiro.

"Bu da bir benzetme mi?"

"Bilgisayarlar makine dili konuşur," dedi Hiro. "Birler ve sıfırlarla yazılır – ikili kod. En düşük seviyede, bütün bilgisayarlar bir ve sıfır dizileriyle programlanmıştır. Makine dilinde program yaptığında, bilgisayarı beyin sapından, varlığının kökünden kontrol edersin. Cennet dili. Ama makine dilinde çalışmak çok zordur çünkü bir süre sonra dakika seviyesinde çalışmaktan delirirsin. Bu yüzden bilgisayar dillerinin Babil'i programcılar için yaratıldı: FORTRAN, BASIC, COBOL, LISP, Pascal, C, PROLOG, FORTH. Bilgisayarla bu dillerden biriyle konuşuyorsun ve derleyici denen bir yazılım parçası onu makine diline dönüştürüyor. Ama derleyicinin ne yaptığını hiçbir zaman anlayamazsın. Her zaman istediğin şekilde çıkmaz. Tozlu bir cam ya da eğri bir ayna gibi. Gerçekten iyi bir hacker, makinenin iç mekanizmasını anlar – çalıştığı dille anlar ve ikili kodun gizli işlevini görür – bir tür Ba'al Shem olur."

"Lagos, Cennet dili hakkındaki efsanelerin, gerçek olayların abartılmış versiyonları olduğunu düşünüyordu," dedi Kütüphaneci. "Bu efsaneler, insanların sonrasında gelen her şeyden üstün olan bir dili yani Sümerceyi konuştuğu zamanlara duyulan özlemi yansıtıyordu."

"Sümerce gerçekten o kadar iyi mi?"

"Günümüz dilbilimcilerinin anlayabildiği kadarıyla değil," dedi Kütüphaneci. "Dediğim gibi, anlamamız büyük ölçüde imkânsız. Lagos o zamanlarda kelimelerin farklı işlediğinden şüpheleniyordu. Birinin ana dili, gelişen beynin fiziksel yapısını etkiliyorsa, Sümerlerin – bugün var olan her şeyden çok farklı olan bir dili konuşuyorlardı – temelde sizinkinden farklı beyinleri olduğu söylenebilir. Lagos'a göre, bu yüzden Sümerce, virüslerin yaradılış ve yayılışına çok uygun bir dildi. Bir virüs Sümerlerin arasına salındığında, herkese bulaşana kadar hızla ve şiddetle yayılırdı."

"Belki Enki de bunu biliyordu," dedi Hiro. "Belki de Enki'nin tılsımı o kadar da kötü bir şey değildi. Belki de Babil şu ana kadar başımıza gelen en iyi şeydi."

-37-

Y.T.'nin annesi Federal Bölgesi'nde çalışıyordu. Küçük arabasını, numaralı küçük park yerine park etti, bu park yeri için maaşının yaklaşık yüzde onunu ödemek zorundaydı (istemezse taksi tutabilir ya da yürüyebilirdi). Kör edici ışıklarla aydınlatılmış, çoğu yerin – üst tarafa yakın iyi yerler – ondan başka insanlar için tutulduğu betonarme helezondan yukarı doğru yürüdü. YOGHK çocukları onun gizlendiğini, oyalandığını, pusuya yattığını, hasta numarası yaptığını ya da sigara içtiğini düşünmesin diye her zaman rampanın ortasından, park edilmiş arabaların ortasından yürürdü.

Binasının bodrum girişine ulaştığında, ceplerindeki bütün metal nesneleri ve taktığı küçük takıları çıkarmıştı, kirli, plastik kaba koydu ve detektörden geçti. Rozetini gösterdi, imza attı ve saati yazdı. Bir YOGHK kızı onun üstünü aradı. Sinir bozucuydu ama iç beden muayenesinden iyiydi. İsterlerse iç beden muayenesi yapma hakları vardı. Bir keresinde, bir toplantıda süpervizörünün büyük bir programlama projesinde yanlış yolda olabileceğini söyledikten sonra bir ay boyunca her gün ona iç beden muayenesi yapıldı. Cezai ve ahlaksızcaydı, biliyordu, ama her zaman ülkesine bir şeyler vermek istemişti ve Federaller için çalışıyorsanız, siyasete karışmayı da kabul etmeliydiniz. Ve alt kademe bir kişi olarak, ceremesini çekecektiniz. Ve sonrasında, genel kadro merdivenlerini çıkınca, bu kadar bokla uğraşmak zorunda kalmıyordunuz. Süpervizörüyle girdiği münakaşa da dâhil. Süpervizörü Marietta'nın özel bir genel kadro seviyesi yoktu ama giriş izni vardı. Bağlantıları vardı. Marietta birilerini tanıyan insanları tanıyordu. Marietta, görünce gözlerinizin yerinden fırlayacağı insanların da gittiği kokteyl partilerine gitmişti.

Üst aramasından başarıyla geçti. Metal eşyaları tekrar ceplerine koydu. Kendi katına çıkmak için birkaç kat merdiven çıktı. Asansörler hâlâ çalışıyordu ama Federal Bölgesi'ndeki bazı kıdemli insanlar enerjiden tasarruf etmenin bir görev olduğunu söylemişti – resmi bir şey değil ama böyle haberleri yaymak için kendi yöntemleri vardı. Federaller görev konusunda çok ciddiydi. Görev, bağlılık, sorumluluk. Bizi Amerika Birleşik Devletleri'ne bağlayan kolajen. Bu yüzden merdiven boşlukları ter kokan yün-

ler ve hışırdayan derilerle doluydu. Asansöre binerseniz, aslında kimse bir şey demezdi ama fark edilirdi. Fark edilir, yazılır ve hesaba katılırdı. İnsanlar size bakar, baştan aşağı süzerdi, 'ne oldu, bileğini mi burktun?' dercesine. Merdiven çıkmak sorun değildi.

Federaller sigara içmezdi. Federaller genellikle çok yemezdi. Sağlık planı çok özeldi, temel ihtiyaçları içeriyordu. Kilo alıp hırıldamaya başladığınızda, kimse bir şey söylemezdi – kaba olurdu – ama kesinlikle bir baskı, bir uyumsuzluk hissederdiniz. Masaların arasında yürürken, gözler sizi izler, poponuzun ölçüsünü tahmin etmeye çalışır ve iş arkadaşlarınız aralarında sağlık planı değerlerini ne kadar yukarı çektiğinize dair oybirliğine varırdı.

Y.T.'nin annesi siyah topuklularıyla merdivenleri çıkıp ofisine girdi, aslında bilgisayar iş istasyonu olan büyük bir odaydı. Eskiden bölmelere ayrılmıştı ama YOGHK çocukları bunu sevmemişti, bir tahliye durumunda ne olacağını söylemişlerdi. Bütün o ahşap perdeli ofisler, çılgın bir panik durumunda engel oluşturacaktı. O yüzden artık ofisler yoktu. Sadece iş istasyonları ve sandalyeler vardı. Masa üstü bile yoktu. Masa üstleri kâğıt kullanımına teşvik ederdi, bu da eskide kalmıştı ve takım ruhunu yansıtmıyordu. İşinizi sadece sizin görebileceğiniz bir kâğıt parçasına yazacak kadar özel yapan neydi ki? Bir masanın çekmecesine kilitleyecek kadar? Federaller için çalışıyorsanız, yaptığınız her şey Amerika Birleşik Devletleri'nin malıydı. İşinizi bilgisayarda yapacaktınız. Bilgisayar her şeyin bir kopyasını saklardı. Böylece hasta falan olursanız, iş arkadaşlarınız ve süpervizörleriniz sizin işinize erişebilecekti. Küçük notlar yazmak ya da telefonda konuşurken bir şeyler karalamak isterseniz, evde boş zamanlarınızda yapabilirdiniz.

Ve yer değiştirme meselesi vardı. Federaller, askerler gibi, yer değiştirebiliyordu. İş istasyonunuz bozulursa ne olacaktı? Tamir edilene kadar orada oturacak ve zaman öldürecektiniz. Hayır efendim, boş bir iş istasyonuna taşınacak ve orada çalışacaktınız. Ve masanın çekmecesine saklayacak, masa üstüne yayacak yarım ton kişisel eşyanız varsa, o esnekliğiniz olamazdı.

Bu yüzden, Federal ofiste kâğıt yoktu. Bütün iş istasyonları aynıydı. Sabah gelirdiniz, rastgele bir tanesini seçerdiniz ve oturup çalışmaya başlardınız. Belirli bir istasyonu daha çok seçip her gün oraya oturmaya çalışabilirdiniz ama fark edilirdi. Genellikle kapıya en yakın boş istasyonu seçerdiniz. Bu şekilde, kim erken gelirse en yakına o otururdu, kim geç gelirse o arkalara otururdu

çünkü günün geri kalanında bu ofiste kimin olup bitenleri bildiği ve kimin – tuvalette birbirlerine fısıldadıkları gibi – sorunlar yaşadığı bir bakışla anlaşılırdı.

İlk kimin geldiği büyük bir sır değildi. Sabah bir iş istasyonunda oturum açtığınızda, merkezi bilgisayar bunu fark etmiyor değildi. Merkezi bilgisayar neredeyse her şeyi fark ederdi. Bütün gün, klavyede bastığınız tuşun, ne zaman bastığınızın, doğru mu yoksa yanlış mı olduğunun, kaç hata yaptığınızın ve ne zaman yaptığınızın kaydını tutardı. Sekizden beşe kadar iş istasyonunuzda olmanız gerekiyordu, yarım saat öğle yemeği ve on dakikalık iki kahve molası vardı. Ama bu programa bağlı kalırsanız, kesinlikle fark edilirdi. Bu yüzden, Y.T.'nin annesi ilk boş istasyona girdi ve yediye çeyrek kala makinesinde oturum açtı. Yarım düzine başka insan da çoktan gelmişti, girişe yakın iş istasyonlarında oturum açmıştı ama bu çok kötü değildi. Bu performansını devam ettirebilirse, oldukça istikrarlı bir kariyer elde edebilirdi.

Federaller hâlâ Düzlemler Ülkesi'nde çalışıyordu. Üç boyutlu şeyler, veri gözlükleri, stereo sesler yoktu. Bilgisayarlar düz ekran ve iki boyutluydu. Pencereler küçük metin belgeleriyle masaüstünde görünüyordu. Hepsi, kemer sıkma programının bir parçasıydı. Yakında çok faydasını göreceklerdi.

Y.T.'nin annesi oturum açtı ve e-postalarını kontrol etti. Şahsi bir şey yoktu, sadece Marietta'dan gelen birkaç bildiri vardı.

YENİ OFİS KURALLARI

Ofisle ilgili yeni kurallar düzenlemem istenmişti. Ekteki bildiri YOGHK Kurallar Kılavuzu'nun yeni altbölümüdür, TESİS / CALIFORNIA / LOS ANGELES / BİNALAR / OFİS ALANLARI / YERLEŞİM PLANI DÜZENLEMELERİ / PERSONEL PERFORMANSI / GRUP ETKİNLİKLERİ isimli eski altbölümün yerine düzenlenmiştir.

Eski altbölüm, ofis alanlarının ve zamanın, kalıcı (örneğin, kahve havuzu) ya da bir kerelik (örneğin, doğum günü partileri), her türlü "havuz" aktivitesi için kullanımına ilişkin bir yasaklamaydı.

Bu yasak hâlâ sürmektedir ama artık, ortak bir tuvalet kâğıdı stratejisi izlemek isteyen ofisler için bir kerelik bir istisna yapıldı.

Başlangıç için bu konuda birkaç genel yorum yapacağım. Çalışanlara tuvalet kâğıdı dağıtma meselesi, kullanım şeklinin tahmin edilemezliğinden dolayı, bütün ofis yönetimi sistemleri için zorluklar oluşturmaktadır; her tesis, tuvalet kâğıdı kullanımını

gerekli kılmıyor ve kullanıldığında da, gerekli miktar (yaprak sayısı) kişiden kişiye ve bir işlemden diğerine değişiklik gösterebiliyor. Tuvalet kâğıdının makyaj yapma/silme, dökülen içeceği temizleme gibi tahmin edilemeyen/yaratıcı amaçlar için kullanımı hesaba bile katılmamaktadır. Bu sebeple, tuvalet kâğıdını küçük tek-kullanımlık paketlere koymaya çalışmak yerine (önceden ıslatılmış tuvaletlerde yapıldığı gibi) – bu, bazı durumlarda savurgan, bazı durumlarda kısıtlayıcı olabilir – bu ürünü, büyüklüğü bir kişinin tek bir işlemde (zorunlu sebepler hariç) kullanabileceği maksimum yaprak sayısını aşan büyük birimler halinde paketlemek yaygın hale gelmiştir. Bu, dağıtılan birim işlem süresince tüketildiği için (rulo bitiyor) işlem sayısında azalmaya sebep olur ve söz konusu çalışanda duygusal strese yol açabilir. Fakat bu, müdüre bazı zorluklar da çıkarabilir çünkü dağıtılan birim oldukça büyüktür ve boşa harcanmaması için birkaç farklı kişi tarafından kullanılması gerekir.

Kemer sıkma programının 17. Maddesi uygulanmaya başladığından beri, çalışanların kendi tuvalet kâğıtlarını evden getirmelerine izin verilmiştir. Her çalışan genelde kendi rulosunu getirdiği için bu yöntem biraz hacimli ve gereksizdir.

Bazı ofisler, tuvalet kâğıdı havuzları oluşturarak bu zorluğu aşmaya çalışmıştır.

Aşırı genellemelere girmeden belirtmek gerekirse, ofis seviyesinde, her katta bir umumi tuvaletin (yani birkaç ofisin tek bir yeri paylaştığı) olduğu bir ortamda uygulanan herhangi bir tuvalet kâğıdı havuzunun özelliği, tuvalet kâğıdı birimlerinin (yani ruloların), bir ofis sınırları içinde geçici olarak yerleştirilmesi şartıyla sağlanacaktır. Buradan çıkacak sonuç şudur; TKB (rulolar), kontrol ofisi (tuvalet kâğıtlarını toptan alan ofis) alanının dışına, gerekmediği zamanlarda yerleştirilirse – yani, örneğin TKB, gerçekten kullanıldığı bir giriş alanında ya da tuvaletin içinde muhafaza edilirse – izinsiz insanlar TKBnin işletme organı (Amerika Hükümeti) tarafından ücretsiz verildiğini düşünerek ya da hassas elektronik aletlerin üstüne bir içecek dökülmesi durumunda ya bilerek aşırarak ya da yanlış anlaşılma sonucu alarak onları tüketeceği için, çalınacak ya da azalacaktır. Bu durum, bazı ofislerin (isim vermeyeceğim – herkes kim olduğunu biliyor) havuza katkı görevi de gören geçici TKB depoları kurmasına yol açmıştır. Genelde bu depolar, tuvalete en yakın kapının yanındaki masada

üst üste yığılır, bağış isteyen bir tabela ya da başka dikkat çekici bir araç (oyuncak ya da karikatür gibi) kullanılır. Mevcut kurallara bakıldığında, böyle bir depoyu yerleştirmenin kurallar kılavuzuna aykırı olduğu görülecektir. Fakat, çalışanların temizliği, ahlak ve grup ruhu yaratmak adına, üst merciler bu konuda kurallarda bir kerelik bir istisna yapmayı kabul etti.

Kurallar kılavuzunun bütün bölümleri gibi, bu maddeleri de tamamen bilmek sizin sorumluluğunuzdur. Bu belge için tahmini okuma süresi 15 dakika 62 saniyedir (kontrol etmeyeceğimizi düşünmeyin). Lütfen, bu belgedeki önemli noktaları not edin:

1) TKB depolarına artık izin verildi, şu an deneme aşamasında ama altı ay içinde yeniden değerlendirilecektir.

2) Bu faaliyet, personel havuzları altbölümünde açıklandığı gibi gönüllü, havuz tipi bir ilkeyle yapılmalıdır. (Not: Defter tutulacak ve bütün finansal işlemler hesap edilecektir.)

3) TKB, çalışanlar tarafından getirilmelidir (postayla değil) ve bütün arama-ve-el koyma kurallarına tabidir.

4) Kokulu TKB, bazı insanlarda alerjik reaksiyonlara, hırıltılara sebep olabileceği için yasaktır.

5) Nakit bağışları, Amerika Hükümeti içindeki bütün mali işlemlerde olduğu gibi, Amerikan para birimiyle yapılmalıdır – Yen ya da Hong Kong dolarıyla değil.

İnsanlar bağış sepetini, eski milyar ve trilyon dolarlık banknotlardan kurtulma yeri olarak kullanmaya çalışırsa doğal olarak bu, bir hacim problemine yol açacaktır. Bina ve Tesis bölümündeki insanlar, atık bertarafı problemleri ve milyar ve trilyon yığınları birikmeye başlarsa oluşabilecek yangın tehlikesi konusunda endişe duymaktadır. Bu yüzden, yeni düzenlemenin temel özelliği, bağış sepetinin her gün boşaltılması gerektiğidir – aşırı bir birikme durumu söz konusuysa daha sıklıkla.

Aynı şekilde, B & T bölümünde çalışanlar, elinden çıkarması gereken Amerikan paraları olanların, eski milyarlık banknotları tuvalet kâğıdı olarak kullanarak bir taşla iki kuş vurmaya çalıştığını belirtmemi istemiştir. Yaratıcı olsa da, bu yöntemin iki dezavantajı vardır:

1) Klozeti tıkar

2) Amerikan parasını tahrif eder, bu da federal bir suçtur.

YAPMAYIN.

Onun yerine ofisinizin tuvalet kâğıdı havuzuna katılın. Kolay, hijyenik ve yasal.

İyi havuzlamalar!

Marietta.

Y.T.'nin annesi yeni bildiriyi açtı, saate baktı ve okumaya başladı. Tahmini okuma süresi 15 dakika 62 saniyeydi. Sonrasında, Marietta akşam saat 9'da özel ofisinde oturmuş, gün sonu istatistiksel özetini çıkarırken, her çalışanın adını ve yanında da bu bildiriyi okurken harcadığı süreyi görecekti. Ve harcanan zamana göre tepkisi şöyle olacaktı:

10 dakikadan az: Bir personel toplantısı ve davranışlarla ilgili tavsiyeler.

10-14 dakika: Bu çalışana dikkat et; özensiz davranıyor olabilir.

14-15.61 dakika: Hızlı ve verimli çalışan, bazen önemli ayrıntıları kaçırabilir.

Tam 15.62 dakika: Çakal. Davranışlarıyla ilgili tavsiyelere ihtiyacı var.

15.63- 16 dakika: Moron. Güvenilmez.

16-18 dakika: Sistemli çalışan, bazen küçük ayrıntılara takılabilir.

18 dakikadan fazla: Güvenlik kayıtlarını izle, bu çalışanın ne yaptığına bak (muhtemelen izinsiz tuvalet molası).

Y.T.'nin annesi bildiriyi okumak için 14-15 dakika harcamaya karar verdi. Genç çalışanlar için dikkatli görünmek, daha çok vakit harcamak daha iyiydi. Daha yaşlı çalışanlar için biraz hızlı gitmek, iyi idare potansiyeli göstermek daha iyiydi. Neredeyse kırk yaşındaydı. Bildiriyi gözden geçirdi, düzenli aralıklarla Sayfa Aşağı tuşuna basıyor, arada bir baştaki kısmı tekrar okuyormuş gibi görünmek için yeniden yukarı çıkıyordu. Bilgisayar bunların hepsini fark edecekti. Tekrar okumayı onaylıyordu. Küçük bir şeydi ama yaklaşık on yıldır bu şey, iş alışkanlıkları özetinde gerçekten görünüyordu.

Bunu aradan çıkardıktan sonra, işe daldı. O bir uygulama programcısıydı. Eski günlerde, geçinmek için bilgisayar programı yazardı. Bugünlerde, bilgisayar programlarının bölümlerini yazıyordu. Bu programlar Marietta ve süpervizörleri tarafından, en üst katta bir hafta süren toplantılar sonunda tasarlanıyordu. Tasarımı bitirir bitirmez, problemi daha küçük parçalara ayırıyor, bunları grup müdürlerine veriyordu, onlar da daha çok parçalıyor ve küçük işleri programcılara veriyorlardı. Kodlayıcıların yaptığı işlerin ters düşmemesi için, kurallar kılavuzundakinden daha çok kural ve düzenleme vardı.

Bu yüzden, tuvalet kâğıdı havuzu hakkındaki yeni altbölümü okuduktan sonra Y.T.'nin annesinin ilk yaptığı şey, üzerinde çalıştığı programlama projesini işleyen ana bilgisayar sisteminin alt sisteminde oturum açmak oldu. Projenin ne olduğunu – gizliydi – ya da adını bilmiyordu. Sadece onun projesiydi. Projeyi başka birkaç yüz programcıyla paylaşıyordu, kim olduklarını tam olarak bilmiyordu. Ve ne zaman oturum açsa, proje için kod yazarken uymaları gereken yeni düzenlemeler ve kural değişikliklerini içeren bir sürü bildiri onu bekliyordu. Bu düzenlemeler, tuvalet kâğıdı işinin On Emir kadar basit ve güzel görünmesini sağlıyordu.

Bu yüzden, saat on bire kadar okudu ve projedeki yeni değişiklikleri anlamaya çalıştı. Çok fazla vardı çünkü Pazartesi sabahıydı ve Marietta ve yüksek merciler bütün hafta sonunu üst kata kapanarak, didişerek, her şeyi değiştirerek geçirmişti.

Sonra, proje için yazdığı kodu yeniden incelemeye ve yeni verilere göre tekrar yazılması gereken şeylerin listesini çıkarmaya başladı. Aslında, her şeyi en baştan yazması gerekecekti. Bu, son birkaç ayda üç kez olmuştu.

Ama hey, işi buydu.

Saat on bir buçuk civarı, kafasını kaldırdı ve yarım düzine insanın onun istasyonunun etrafında dikildiğini görünce şaşırdı. Marietta oradaydı. Ve bir test gözetmeni. Ve birkaç erkek Federal. Ve yalan makinesi çalıştıran adam Leon.

"Ben testimi Perşembe günü yaptırmıştım," dedi.

"Bir tane daha yaptırmanın zamanı geldi," dedi Marietta. "Hadi, başlayalım artık."

"Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun," dedi test gözetmeni.

-38-

Y.T.'nin annesi ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Ofisten doğrudan çıktı. Diğer insanlar ona bakmadı. Bakmamaları gerekiyordu. Çalışanların ihtiyaçlarına karşı duyarsız olmamaları gerekiyordu. Aslında yalan makinesi Federal yaşamın bir parçası olsa da, teste giren kişiyi sıkıntıya sokuyor ve farklı hissettiriyordu. Arkasındaki test gözetmeninin ayak seslerini duyabiliyordu, ondan iki adım arkada yürüyor, Valium ya da testi atlatabilecek başka bir şey almasın diye gözlerini onun ellerinden ayırmıyordu.

Banyo kapısının önünde durdu. Test gözetmeni onun önünden yürüdü, kapıyı açtı. Y.T.'nin annesi içeri girdi, test gözetmeni arkasındaydı.

Soldaki son kabin, iki kişiye yetecek kadar büyüktü. İçeri girdiler. Test gözetmeni kapıyı kapattı ve kilitledi. Y.T.'nin annesi külotlu çorabını indirdi, eteğini kaldırdı, bir kaba oturdu ve işedi. Test gözetmeni kaba düşen her damlayı izledi, kabı aldı ve üstünde adının ve bugünün tarihinin yazılı olduğu bir deney tüpüne boşalttı.

Sonra tekrar girişe çıktılar. Yalan makinesi odasına giderken, oraya gittiğinizde nefessiz kalmamak ve terlememek için asansörleri kullanmaya izniniz vardı.

Eskiden bu oda, bir sandalye ve bir masanın üstünde araç gereçleri olan basit bir ofisti. Sonra yeni ve pahalı yalan makinesi sistemini aldılar. Şimdi, ileri teknoloji bir tıbbi taramaya girmek gibiydi. Oda tamamen yeniden yapılmıştı, esas işlevine dair hiçbir işaret yoktu, pencereler örtülmüştü, her şey düzenli ve bejdi, hastane gibi kokuyordu. Ortada sadece bir sandalye vardı. Y.T.'nin annesi sandalyeye oturdu, kollarını sandalyenin kollarına koydu, parmak uçlarını ve avuçlarını kollardaki küçük çukurlara yerleştirdi. Suni kauçuk tansiyon kolluğu onun kolunu buldu ve tuttu. Bu sırada, odanın ışıkları loşlaşıyor, kapı kapanıyordu. Tamamen yalnızdı. Dikenli taç başını kapladı, elektrotların iğnelerini kafatasında hissetti, beynine giren radar işlevi gören süper iletken kuantum girişim cihazından omuzlarına doğru esen serin havayı hissetti. Duvarın arka tarafında bir yerde, yarım düzine teknisyenin kontrol odasında oturmuş, büyük bir ekranda onun gözbeneklerinin büyütülmüş haline baktığını biliyordu.

Sonra kolunda yakıcı bir iğne hissetti ve bir şey enjekte edildiğini anladı. Demek ki bu normal bir yalan makinesi testi değildi. Bugün özel bir şeye girmek üzereydi. Yanma hissi vücuduna yayıldı, kalbi hızlandı, gözleri sulandı. Onu heyecanlandırmak, konuşturmak için kafein verilmişti.

Bugün için çok fazlaydı çünkü bu şeylerin etkisi bazen on iki saat sürüyordu.

"Adın nedir?" dedi bir ses. Tuhaf derecede sakin ve berrak bir sesti. Bilgisayar ürünüydü. Bu şekilde, ona söylediği her şey tarafsız ve duygusuzdu, sorgunun nasıl gittiğine dair hiçbir fikri olamıyordu.

Kafein ve onunla birlikte enjekte ettikleri şeyler, zaman duygusunu da altüst etmişti.

Bu şeylerden nefret ediyordu ama ara sıra herkese oluyordu ve Federaller için çalıştığınızda, imza atıyor ve buna izin veriyordunuz. Bir bakıma, gurur ve onur işaretiydi. Federaller için çalışan herkes bunu çok içten istemişti. Çünkü istemedilerse, bu sandalyeye oturdukları zaman belli olurdu.

Sorular devam etti. Çoğunlukla saçma sorular. "Hiç İskoçya'ya gittin mi? Beyaz ekmek buğday ekmeğinden pahalı mıdır?" Bu sadece onu yerleştirmek ve sistemlerin doğru düzgün çalıştığını kontrol etmek içindi. Sorgunun ilk saatinde elde ettikleri hiçbir şeyi geçerli saymadılar çünkü gürültüde kaybolmuştu.

Y.T.'nin annesi rahatladığını hissediyordu. Birkaç testten sonra rahatlamayı öğrendiğinizi ve her şeyin daha çabuk geçtiğini söylüyorlardı. Sandalye onu yerinde tutuyor, kafein uykusunun gelmesini önlüyor, duyusal yoksunluk zihnini boşaltıyordu.

"Kızının adı nedir?"

"Y.T."

"Kızına nasıl seslenirsin?"

"Ona lakabıyla seslenirim. Y.T. Bunda ısrar ediyor."

"Y.T.'nin bir işi var mı?"

"Evet. RadiKS için Kurye olarak çalışıyor."

"Y.T. kaç para kazanıyor?"

"Bilmiyorum. Oradan buradan birkaç dolar."

"İşi için ne sıklıkla yeni ekipman alıyor?"

"Bilmiyorum. Pek takip etmiyorum."

"Y.T. son zamanlarda tuhaf bir şeyler yaptı mı?"

"Ne demek istediğinize bağlı." Kaçamak konuştuğunu biliyordu. "Bazı insanların tuhaf diyebileceği şeyleri hep yapıyor." Bu çok iyi bir ifade değildi, bir uyumsuzluk işareti gibiydi. "Sanırım demek istediğim, her zaman tuhaf şeyler yapıyor."

"Y.T. son zamanlarda evde bir şey kırdı mı?"

"Evet." Pes etti. Federaller bunu zaten biliyordu, evi izleniyor ve dinleniyordu. O kadar şey bağlandıktan sonra elektrik şebekesinin kısa devre yapmaması bir mucizeydi. "Bilgisayarımı kırdı."

"Bilgisayarı neden kırdığına dair bir açıklama yaptı mı?"

"Evet. Yani, saçmalık bir açıklama olarak sayılıyorsa söyledi."

"Açıklaması neydi?"

"Korkmuştu – çok saçma – bilgisayardan bir virüs kapacağımdan korkmuştu."

"Y.T. de bu virüsü kapmaktan korkmuş muydu?"

"Hayır. Sadece programcıların kapabileceğini söyledi."

Neden ona bu soruları soruyorlardı? Hepsi video kaydında vardı.

"Y.T.'nin bilgisayarı neden kırdığına dair yaptığı açıklamaya inandın mı?"

Buydu.

Peşinde oldukları buydu.

Doğrudan alamadıkları tek şeyi bilmek istiyorlardı – aklından geçenleri. Y.T.'nin virüs hikâyesine inanıp inanmadığını bilmek istiyorlardı.

Ve bunları düşündüğü için hata yaptığını biliyordu. Çünkü kafasının etrafındaki süper iletken kuantum girişim cihazı bunu algılıyordu. Ne düşündüğünü anlayamazlardı ama beyninde bir şeyler olduğunu, beyninin, saçma soruları sorduklarında kullanmadığı kısmını şu anda kullandığını anlayabilirlerdi.

Başka bir deyişle, durumu analiz ettiğini, onları anlamaya çalıştığını anlayabilirlerdi. Ve bir şey saklamak istemese bunu yapmazdı.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" dedi. "Neden gelip bana doğrudan sormuyorsunuz. Hadi bunu yüz yüze konuşalım. Yetişkinler gibi bir odada oturup konuşalım."

Kolunda bir iğne daha hissetti, ilaç kan dolaşımına karışırken birkaç saniye aralıklarla hissizlik ve soğuğun bütün vücuduna yayıldığını hissetti. Konuşmayı takip etmek zorlaşıyordu.

"Adın nedir?" dedi ses.

-39-

Alcan – Alaska Otoyolu – dünyanın en uzun bayilik gettosuydu; üç bin iki yüz kilometre uzunluğunda ve otuz metre genişliğinde, yılda yüz altmış kilometre ya da insanların boş arazinin sonuna kadar gidip arabalarını park etme hızına göre büyüyen, tek boyutlu bir şehirdi. Amerika'yı terk etmek isteyen ama uçağa ya da gemiye binemeyen insanlar için tek çıkış yoluydu.

İki şeritliydi, çok iyi bir şekilde olmasa da asfalt kaplıydı ve taşınabilir evler, aile karavanları, kamp çantaları olan pikap kamyonlarla doluydu. British Columbia'nın ortasından bir yerden, birkaç kolun kuzeye doğru birleştiği Prince George kavşağından başlıyordu. Oranın güneyinde, kollar, birkaç yerden Kanada-Amerika sınırını geçen yan yollara ayrılıyordu. Sonra, göçün kaynağını oluşturan Amerikan karayoluna bağlanıyordu. Bu sekiz yüz kilometrelik alan, büyük tekerlekli evleri olan sözde kuzey kâşifleri ve arabalarını kuzeyde bırakmış ve güneye doğru otostopla gelmiş birkaç aylakla doluydu. Hantal hantal yürüyen gençler ve ağır dört-tekerler, siyah motosikletinin üstünde Hiro'ya, hareket eden bir zikzak gibi görünüyordu.

Yaşam tarzının yan ürünleri; kirli nehirler, sera etkisi, aile içi şiddet, televizyonda misyonerlik ve seri katillerdi. Ama dört tekerlekli aracınız varsa ve kuzeye doğru gidebiliyorsanız, buna tahammül edebilir, kendi atıklarınızdan bir adım önde olmak için yeterince hızlı hareket edebilirdiniz. Yirmi yıl içinde, on milyon beyaz insan kuzey kutbunda bir araya gelecek ve arabalarını oraya park edecekti. Termodinamik yaşam tarzlarının düşük atık ısısı, kristal karları yumuşatacak ve tehlikeli hale getirecekti. Buzullarda delik açacak ve bütün metaller, biokütleyi de yanında çekerek dibe batacaktı.

Bir ücret karşılığında bir Uyu-Geç bayiliğine girebilir ve arabanızı bağlayabilirdiniz. Sihirli kelimeler "İyileştiriyoruz"du, yani bayiliğe girip takılabilir, uyuyabilir ve kara geminizi geri vitese bile almadan oradan çıkabilirdiniz.

Eskiden bir kamp alanı olduğunu iddia ederlerdi, bayiliği kırsal motiflerle tasarlamışlardı ama müşteriler o tahta tabelaları ve ahşap piknik masalarını kesmeye ve ateş yakmak için kullanmaya

başladı. Bugünlerde, tabelalar elektrikli polikarbonat levhalardı, kurumsal kimlik hep yuvarlaktı, çatlaklarda bir şeyler birikmesini önlemek için cilalı ve düzgündü. Çünkü geri dönecek bir eviniz yoksa gerçekten kamp sayılmazdı.

California'dan çıktığından beri on altı saat geçmişti. Hiro, Oregon'un kuzeyindeki Cascades'in doğu yamacında bir Uyu-Geç'e girdi. Cankurtaranın birkaç yüz kilometre kuzeyinde ve dağların yanlış tarafındaydı. Ama burada görüşmek istediği bir adam vardı.

Üç tane otopark vardı. Biri, gözden ırak, çukurlu bir toprak yoldaydı, düşme tehlikesi levhası vardı. Biri daha yakındaydı, köşesinde korkunç kıllı herifler vardı, bira kutuları dolunayda parlıyordu. Ve biri de Büyük Salonun önündeydi, silahlı görevliler kapıda bekliyordu. Oraya park edebilmek için ödeme yapmak zorundaydınız. Hiro ödeme yapmaya karar verdi. Motorunu yola bakacak şekilde park etti, dâhili işletim sistemini kapattı ve görevliye birkaç Hong Kong doları fırlattı. Sonra avlanan bir köpek gibi başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi, havayı kokladı, Kayran'ı bulmaya çalışıyordu.

Otuz metre ötede, dolunayın altında bir alan vardı, birkaç kişi çadır kuracak kadar maceracı çıkmıştı; genelde bunlar ya çok silahı olanlar ya da kaybedecek çok az şeyi olan insanlardı. Hiro o tarafa yöneldi ve çok geçmeden Kayran'ın üstündeki geniş tenteyi gördü.

Aslında açık bir arazi parçasıydı, eskiden çimle kaplıydı, şimdiyse çöp, kırık cam ve insan atıklarıyla dolu kumluk bir alan haline gelmişti. Yağmurdan korunmak için üstüne bir tente serilmişti, birkaç metrede bir büyük, mantara benzeyen bacalar soğuk gecelere ılık hava üflüyordu. Kayranda uyumak çok ucuzdu. İlk olarak güneydeki bazı bayilikler tarafından yapılmış ve müşterileriyle birlikte kuzeye doğru yayılan bir yenilikti.

Yarım düzine insan etrafa yayılmış, soğuğa karşı ordu battaniyelerine sarılmıştı. Birkaç kişi küçük bir ateş yakmış, onun ışığında kâğıt oynuyordu. Hiro bu insanları görmezden geldi ve geri kalan alanda dolaşmaya başladı.

"Chuck Wrightson?" dedi. "Bay Başkan, burada mısınız?"

Bunu ikinci kez söylediğinde, sol tarafında bir yün yumağı debelendi ve çırpındı. İçinden bir kafa uzandı. Hiro ona doğru dön-

dü, silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı.

"Kim o?" dedi. Utanç verici derecede korkmuştu. "Raven?"

"Raven değil," dedi Hiro. "Korkmayın. Siz Chuck Wrightson mısınız? Geçici Kenai ve Kodiak Cumhuriyeti Eski Başkanı?"

"Evet. Ne istiyorsun? Hiç param yok."

"Sadece konuşmak istiyorum. Ben MİŞ için çalışıyorum ve işim bilgi toplamak."

"Kahrolası bir içkiye ihtiyacım var," dedi Chuck Wrightson.

Büyük Salon, Uyu-Geç'in ortasında büyük bir şişme binaydı. Harabe Las Vegas: bakkal, atari salonu, çamaşırhane, bar, içki dükkânı, bitpazarı, genelev. Her gece sabah beşe kadar parti yapabilen ve başka hiçbir işi olmayan küçük bir insan topluluğu tarafından yönetiliyor gibiydi.

Çoğu Büyük Salonun, bayilik içi bayilikleri vardı. Hiro bir Kelley's Tap gördü, bir Uyu-Geç'te bulabileceğiniz en iyi bardı. Chuck Wrightson'ı oraya götürdü. Chuck, eskiden farklı renklerde olan birkaç kat kıyafet giymişti. Şimdi bütün kıyafetler teniyle aynı renkti: haki.

Bu bar gibi, bir Büyük Salondaki bütün işletmeler, hapishane gemisinde görebileceklerinize benziyordu – her şey çivi ile tutturulmuş, günün yirmi dört saati aydınlık, bütün personeller, sararmış ve kararmış kalın cam duvarların arkasına kapanmıştı. Bu Büyük Salondaki güvenliği İnfazcılar sağlıyordu. Bu yüzden, içinde zırh jeli olan siyah kıyafetler giymiş bir sürü steroid bağımlısı vardı, ikili üçlü gruplar halinde aşağı yukarı dolaşıyor, insan haklarını hevesle ihlal ediyorlardı.

Hiro ve Chuck bulabildikleri bir köşe masaya oturdu. Hiro bir garsonu esir aldı ve gizlice, bir Pub Special sürahisi – alkollü ve alkolsüz bira karışımı – sipariş etti. Böylece, Chuck biraz daha uyanık kalacaktı.

Onun açılmasını sağlamak çok sürmedi. Gözden düşmüş, başkanlıktan bir skandalla atılmış, geri kalan hayatını onu dinleyecek insanlar bulmaya adamış yaşlı adamlardan biri gibiydi.

"Evet, iki yıl boyunca GKVKC başkanıydım. Ve hâlâ kendimi sürgündeki bir hükümetin başkanı gibi görüyorum."

Hiro onun gözlerini devirmesine izin vermedi. Chuck fark etmiş gibi görünüyordu.

"Tamam, tamam, çok bir şey yok. Ama GKVKC gelişen bir ül-

keydi, bir süreliğine. Onun gibi bir şeyin tekrar yükselmesini görmek isteyen bir sürü insan var. Yani, bizi dışarı atan tek şey – o manyakların gücü ele geçirebilmelerinin tek yolu – tamamen, anlarsın ya –" Anlatacak kelime bulamıyor gibiydi. "Böyle bir şey olacağını nereden bilebilirdin ki?"

"Nasıl dışarı atıldınız? İç savaş mı çıktı?"

"İlk zamanlarda birkaç ayaklanma oldu. Ve Kodiak'ta, hiçbir zaman yönetimini tamamen ele geçiremediğimiz uzak bölgeler vardı. Ama aslında bir iç savaş hiç olmadı. Amerikalılar bizim hükümetimizi seviyordu. Amerikalılar bütün silahlara, teçhizata, altyapıya sahipti. Ortolar sadece, ormanda koşturan bir grup kıllı adamdı."

"Ortolar mı?"

"Rus Ortodokslar. İlk başta, küçük bir azınlıktı. Çoğunlukla Kızılderililer – bilirsin, yüzyıllar önce Ruslar tarafından dininden döndürülmüş Tlingitler ve Aleutlar. Ama Rusya'da olaylar karışınca, her türlü botlarla Dateline'a dökülmeye başladılar."

"Ve anayasal demokrasi istemediler."

"Hayır. Asla."

"Ne istediler? Bir Çar mı?"

"Hayır. Çarlar – gelenekselciler – Rusya'da kaldı. GKVKC'ye gelen Ortolar tamamen reddedilmişti. Rus Ortodoks kilisesi tarafından atılmışlardı."

"Neden?"

"Kâfirlerdi. GKVKC'ye gelen Ortolar yeni bir mezheptendi – hepsi Pentekostaldı. Bir şekilde Papaz Wayne'in Cennet Kapıları'na bağlılardı. Sürekli onlarla görüşmek için Teksas'tan gelen misyonerlerimiz vardı. Her zaman anlaşılmaz bir dilde konuşuyorlardı. Rus Ortodoks kilisesi bunun şeytan işi olduğunu düşünüyordu."

"Peki bu Pentekostal Rus Ortodoks insanların kaç tanesi GKVKC'ye geldi?"

"Tanrım, çok fazla. En az elli bin."

"GKVKC'de kaç Amerikalı vardı?"

"Yüz bine yakın."

"O zaman Ortolar orayı tam olarak nasıl ele geçirdi?"

"Bir sabah uyandık ve hükümeti kurduğumuz Yeni Washington'da Hükümet Meydanı'nın ortasına park edilmiş bir

Airstream gördük. Ortolar onu oraya gece getirmiş ve hareket ettirilmesin diye tekerleklerini sökmüştü. Bunun bir protesto eylemi olduğunu anladık. Onlara arabayı oradan almalarını söyledik. Reddettiler ve bir bildiri yayınladılar, Rusça. Sonra bu bildiriyi çevirdiğimizde, toplanıp gitmemizi ve yönetimi onlara devretmemizi emrettikleri ortaya çıktı.

"Bu çok saçmaydı. Bu yüzden, Airstream'i oradan almak için gittik, Gurov yüzünde pis bir gülümsemeyle bizi bekliyordu."

"Gurov?"

"Evet. Sovyetler Birliği'nden gelen mültecilerden biri. Aşırı dinciye dönüşmüş eski KGB generali. Ortoların kurduğu hükümetin Savunma Bakanı gibi bir şeydi. Gurov, Airstream'in kapısını açtı ve bize içindekilerden almamız için izin verdi."

"İçinde ne vardı?"

"Çoğunlukla bir sürü araç gereç; bir taşınabilir jeneratör, elektrik kabloları, bir kontrol paneli ve bunun gibi şeyler. Ama römorkun tam ortasında, yerde duran büyük, siyah bir koni vardı. Dondurma külahı şeklindeydi ama yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaydı, düzgün ve siyahtı. Onun ne olduğunu sordum. Ve Gurov onun, bir balistik füzeden aldıkları, on megaton ağırlığında bir hidrojen bombası olduğunu söyledi. Başka soru var mı?"

"Yani teslim oldunuz."

"Başka bir şey yapamazdım."

"O hidrojen bombasının Ortoların eline nasıl geçtiğini biliyor musunuz?"

Chuck Wrightson belli ki biliyordu. Akşam boyunca aldığı en derin nefesi aldı, verdi, başını salladı, Hiro'nun omzunun üstünden uzaklara baktı. Birasından birkaç büyük yudum aldı.

"Sovyetlerin bir güdümlü mermili denizaltısı vardı. Komutanın adı Ovchinnikov'du. Dinine bağlıydı ama Ortolar gibi aşırı dinci değildi. Yani, aşırı dinci olsaydı, bir güdümlü mermili denizaltının komutanlığını ona vermezlerdi, değil mi?"

"Tahminen."

"Psikolojik açıdan dengeli olman lazımdı. O ne demekse. Neyse, Rusya'da olaylar bittikten sonra, bu çok tehlikeli silah ona kaldı. O da, bütün tayfayı indirmeye ve denizaltıyı Mariana çukuruna batırmaya karar verdi. Bütün silahları sonsuza kadar gömecekti.

"Ama bir şekilde, bir grup Orto'yu Alaska'ya kaçırmak için bu denizaltıyı kullanmaya razı oldu. Onlar ve başka bir sürü mülteci Bering kıyısına akın etmeye başlamıştı. Ve bu mülteci kamplarından bazılarında şartlar çok kötüydü. O bölgede çok fazla gıda yetişmiyordu. Binlerce insan ölüyordu. Sahillerde açlık çekerek duruyor, bir geminin gelmesini bekliyorlardı.

"Bu yüzden Ovchinnikov, bu denizaltıyı – çok büyük ve çok hızlı – zavallı mültecilerden bazılarını GKVKC'ye götürmek için kullanmaya razı oldu.

"Ama doğal olarak, bilmediği bir sürü insanı gemisine alma konusunda paranoyaları vardı. Bu nükleer-denizaltı komutanları, belli sebeplerden ötürü, güvenlik manyağıdır. Bu yüzden, çok katı bir sistem kurdular. Gemiye binecek olan bütün mülteciler metal detektörlerden geçmek ve aranmak zorundaydı. Sonra Alaska'ya kadar silahlı güvenlik gemisinin altında gideceklerdi.

"Katı Ortoların arasında Raven adında bir adam–"

"Onu tanıyorum."

"Raven o nükleer denizaltıya bindi."

"Aman Tanrım."

"Bir şekilde Sibirya kıyısına ulaştı – muhtemelen lanet olası kayağıyla sörf yaptı."

"Sörf mü yaptı?"

"Aleutlar adaların arasında kayakla dolaşıyordu."

"Raven Aleut mu?"

"Evet. Bir Aleut balina avcısı. Aleut'un ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Babam Japonya'da bir tane tanıyordu," dedi Hiro. Babasının eski hapishane-kamp hikâyeleri Hiro'nun hafızasında canlanmaya başladı.

"Aleutlar kayaklarında kürek çeker ve dalgaları karşılar. Bir buhar gemisinden daha hızlı gidebilirler."

"Bunu bilmiyordum."

"Neyse, Raven bu mülteci kamplarından birine gitti ve kendini Sibiryalı bir kabile üyesi olarak tanıttı. Sibiryalıların bazılarını bizim Kızılderililerden ayıramazsın. Görünüşe göre Ortoların, kamplarda, Raven'ı sıranın başına alan müttefikleri vardı, bu yüzden denizaltıya binebildi."

"Ama bir metal detektör olduğunu söylemiştiniz?"

"İşe yaramadı. Raven cam bıçaklar kullanıyor. Dökme camdan kesiyor. Evrendeki en keskin bıçaklardır."

"Bunu da bilmiyordum."

"Evet. Kenarları sadece tek bir molekül genişliğindedir. Doktorlar bunları göz ameliyatı için kullanıyor – korneanı iz bırakmadan kesebiliyorlar. Bu bıçaklardan yaparak geçinen Kızılderililer var. Göz bisturileri kesiyorlar."

"Her gün yeni bir şey öğreniyorsun. Bu tür bir bıçak, kurşungeçirmez kumaşı delecek kadar keskindir, sanırım," dedi Hiro.

Chuck Wrightson omuz silkti. "Raven'ın kurşungeçirmez kumaş giyen kaç adam öldürdüğünü sayamadım."

"İleri teknoloji bir lazer bıçak falan taşıdığını düşünmüştüm," dedi Hiro.

"Tekrar düşün. Cam bıçak. Denizaltıda ondaydı. Ya kaçak soktu ya da bir cam parçası bulup kendi kesti."

"Ve?"

Chuck yeniden uzaklara baktı, birasından bir yudum aldı. "Bir denizaltıda, bir şeylerin dışarı boşaltılması imkânsızdır, bilirsin. Hayatta kalanlar denizaltıda kanın diz boyu olduğunu iddia etti. Raven herkesi öldürmüştü. Ortolar, esas mürettebat ve gemideki küçük kompartımanlara sığınan birkaç mülteci hariç herkesi. Hayatta kalanlar," dedi Chuck, bir yudum daha alarak, "o gecenin korkunç olduğunu söylüyor."

"Ve onları, denizaltıyı Ortoların mürettebatına vermeye zorladı."

"Kodiak açıklarında demir atmaya zorladı," dedi Chuck. "Ortolar hazırdı. Eski Deniz Kuvvetleri adamlarından oluşan bir mürettebat kurmuşlardı, geçmişte nükleer denizaltılarda çalışmış adamlar. Geldiler ve denizaltıyı ele geçirdiler. Bize gelince, biz böyle şeylerin olduğunu bilmiyorduk. Füze başlıklarından biri meydanda belirene kadar."

Chuck, Hiro'nun başının üstünden yukarı baktı. Hiro omzuna birinin hafifçe dokunduğunu hissetti. "Affedersiniz, efendim," diyordu bir adam. "Bir saniyenizi alabilir miyim?"

-40-

Hiro arkasını döndü. Dalgalı, arkaya yatırılmış kızıl saçları ve sakalı olan şişko, beyaz bir adamdı. Bir beysbol şapkası takmıştı, şapkayı ters taktığı için alnındaki dövme görünüyordu:

DEĞİŞKEN RUH HALİ
FARKLI IRKLARA DUYARSIZ

"Ne var?" dedi Hiro.

"Efendim, bu beyefendiyle konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim. Ama ben ve arkadaşlarım merak ediyoruz. Tembel, sünepe, karpuz-yiyen, kara kıçlı bir zenci misiniz yoksa sinsi, hastalık kapmış bir pislik misiniz?"

Adam uzandı ve beysbol şapkasının kenarını aşağı çekti. Şimdi Hiro şapkanın önündeki Müttefik bayrağını görebiliyordu, 'Yeni Güney Afrika Bayi Konsolosluğu #153' kelimeleri işlenmişti.

Hiro ayağa kalktı, masanın etrafında döndü, masayı kendisi ve Yeni Güney Afrikalı arasına almaya çalışıyordu. Chuck hemen ortadan kaybolmuştu, bu yüzden Hiro rahat bir şekilde sırtını duvara yasladı.

Yaklaşık bir düzine adam da masalarından kalktı, Yeni Güney Afrikalının arkasına geçerek Müttefik bayrakları ve favorilerden oluşan bir birlik oluşturdu.

"Bir düşüneyim," dedi Hiro, "Şu hileli sorulardan mı?"

Girişte silahlarınızı bırakmak zorunda olduğunuz bir sürü Büyük Salon vardı. Bu onlardan biri değildi.

Hiro bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi. Silahlar olmadan, Yeni Güney Afrikalılar onu ölesiye döverdi. Silahlarla, Hiro da karşılık verebilirdi ama bu riskli ve sonucu ağır olabilirdi. Hiro boynuna kadar kurşungeçirmezdi ama bu sadece, Yeni Güney Afrikalıların onu kafasından vuracakları anlamına geliyordu. Ve nişancılıklarıyla övünürlerdi. Bu onlar için bir saplantıydı.

"Yolun aşağısında bir YGA bayiliği yok mu?" dedi Hiro.

"Evet," dedi, uzun, geniş bir gövdesi ve kısa bacakları olan bir adam. "Orası cennet. Gerçekten öyle. Dünyada bir Yeni Güney Afrika bayiliği kadar güzel bir yer yok."

"O zaman, eğer sormamda bir sakınca yoksa," dedi Hiro, "o kadar güzelse, neden yumurta kesenize geri dönüp orada takılmıyorsunuz?"

"Yeni Güney Afrika'da bir problem var," dedi adam. "Vatansever olmamakla alakası yok ama doğru."

"Peki neymiş o problem?" dedi Hiro.

"Ağzını burnunu kıracak zenci, pislik ya da Yahudi yok."

"Ah. Bu bir problem," dedi Hiro. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Amacınızı söylediğiniz için – bana bunu yapma hakkı verdiğiniz için."

Sonra Hiro onun kafasını kesti.

Başka ne yapabilirdi ki? En az on iki adam vardı. Son çıkışı da kapattıklarını belli ettiler. Amaçlarını söylediler. Ve muhtemelen hepsinin silahı vardı. Ayrıca, Cankurtarana bindiğinde böyle şeyler on saniyede bir olacaktı.

Yeni Güney Afrikalı bunun olacağını bilmiyordu ama Hiro katanayı onun boynuna doğru sallarken karşılık vermeye başlamıştı. Bu yüzden kafası kesildiğinde geriye doğru uçuyordu. Bu iyiydi çünkü kan akışının neredeyse yarısı, boynunun üstünden yukarı doğru fışkırdı. Çift motorlu jetler, her karotisten bir tane. Hiro'nun üstüne bir damla bile sıçramadı.

Metaevrende, yeterince hızlı sallarsanız kılıç içinden geçiyordu. Burada Gerçeklikte, kılıcı Yeni Güney Afrikalının boynuna vurduğunda Hiro güçlü bir şok bekliyordu ama hiçbir şey hissetmedi. Kılıç doğrudan boynun içinden geçti, neredeyse savrulup duvara çarpıyordu. Şansı yaver gitmiş ve omurlar arasındaki bir boşluğa vurmuş olmalıydı. Hiro antrenmanlarının karşılığını alıyordu, tuhaf bir şekilde. Kılıcı sıkmayı, durdurmayı unuttu; zaten bu beceriksizceydi.

Bunu bekliyor olsa da, bir an irkildi. Avatarlara böyle bir şey olmuyordu. Sadece yere düşüyorlardı. Şaşırtıcı derecede uzun bir süre, sadece orada dikildi ve adamın bedenine baktı. Bu sırada, fışkıran kan bulutu zemini arıyordu, tavandan ve barın arkasındaki raflardan aşağı damlıyordu. Orada oturan ve yavaş yavaş votkasını içen bir şarapçı, bardağındaki etil alkolün içinde ölen trilyonlarca kırmızı hücrenin oluşturduğu galaktik helezona bakarak irkildi ve titremeye başladı.

Hiro, Yeni Güney Afrikalılarla uzun uzun bakıştı, sanki bardaki herkes şimdi ne olacağına dair bir fikir birliğine varmaya çalışıyordu. Gülmeli miydi? Fotoğraf mı çekmeliydi? Kaçmalı mıydı? Ambulansı mı aramalıydı?

Hiro, insanların masalarının üstünden koşarak çıkışa yöneldi.

Bu kaba bir hareketti ama diğer müşteriler geri çekildi, bazıları biralarını masadan alacak kadar hızlı davrandı ve kimse ona zorluk çıkarmadı. Çıplak katananın görüntüsü herkesi bir Japon nezaketine teşvik etti. Hiro'nun yolunu kapatan birkaç Yeni Güney Afrikalı vardı ama birilerini durdurmak istediklerinden değildi. Sadece şoka girdikleri için orada duruyorlardı. Hiro, refleks olarak, onları öldürmemeye karar verdi.

Ve Büyük Salonun parlak ana caddesine çıktı; siyah yaratıkların, ellerinde sivri şeylerle, dölyatağına giden karanlıkta kalmış spermler gibi koşuşturduğu, titrek loglolardan oluşan bir tünel. Bunlar İnfazcılardı.

Gargoyle zamanıydı. Hiro her şeyi açtı: kızılötesi, milimetrik dalga radarı, çevresel sesleri işleme cihazı. Kızılötesi bu şartlar altında pek işe yaramıyordu ama radar bütün silahları gösteriyor, onları marka, model ve cephane tipine göre tanımlıyordu. Hepsi tam otomatikti.

Ama İnfazcılar'ın ve Yeni Güney Afrikalıların Hiro'nun, üstünden kan ve omurilik sıvısı damlayan katanasını görmek için radara ihtiyacı yoktu.

Vitaly Chernobyl and the Meltdowns'un müziği etraftaki kötü hoparlörlerde patlıyordu. Bu onların Billboard listelerine giren ilk single'larıydı, "My Heart is a Smoking Hole in the Ground." Çevresel sesleri işleme cihazı, müziği daha makul bir seviyeye indirdi, hoparlörlerden gelen kötü gürültüyü çıkardı, böylece Hiro şarkıda ev arkadaşının sesini duyabildi. Her şey gerçeküstüydü. Burada yabancı gibi hissediyordu. Buraya ait değildi. Biokütlenin içinde kaybolmuştu. Eğer adalet varsa, o hoparlörlerin içine girip dijital bir peri gibi kabloları takip edebilir, L.A.'e, ait olduğu yere gidebilir, Vitaly'ye bir içki ısmarlayabilir ve Japon şiltesinin içine kıvrılabilirdi.

Sırtına korkunç bir şey olmuş gibi öne doğru sendeledi. Yüz tane yuvarlak çekiçle masaj yapılıyor gibi hissetti. Aynı anda, sarı, titrek bir ışık logloları bastırdı. Bağıran bir kırmızı görüntü, veri gözlüklerinde yanıp sönmeye başladı, milimetrik dalga radarının ona doğru gelen birkaç kurşun fark ettiğini haber veriyor ve nereden geldiğini öğrenmek isteyip istemediğini soruyordu.

Hiro, bir makineli tüfek patlamasıyla sırtından vuruldu. Kurşunların hepsi yeleğine gelmiş ve yere düşmüştü ama yine de kaburgalarının yarısını kırmış ve birkaç iç organını zedelemişti. Arkasını döndü, canı yandı.

İnfazcı kurşunları bırakmış, başka bir silah çekmişti. Hiro'nun gözlükleri böyle diyordu: PASİFİK İNFAZCI DONANIMI. MODEL SX-29 YAKALAMA CİHAZI (YAPIŞTIRICI SİLAHI). En başta kullanması gereken buydu.

Boş bir tehdit olarak kılıç taşıyamazdınız. Birini öldürme niyetiniz yoksa, kılıcı çekmemeliydiniz. Hiro, katanasını kaldırarak İnfazcıya doğru koştu. İnfazcı doğru şeyi yaptı, yani yolundan çekildi. Katananın gümüş şeridi kalabalığın üstünde parladı. Bu, İnfazcıları çekti ve diğer herkesi geri püskürttü. Bu yüzden, Büyük Salonun merkezinde koşarken, önünde kimse yoktu, sadece arkasında birkaç tane karanlık yaratık vardı.

Veri gözlüklerindeki bütün teknolojik zımbırtıları kapattı çünkü tek yaptığı onun kafasını karıştırmaktı; orada durmuş kendi ölümünün istatistiklerini okuyordu. Çok post-modern. Etrafındaki bütün insanlar gibi onun da Gerçekliğin içine dalmasının zamanı gelmişti.

Kısa mesafe değilse ya da canları sıkkın değilse, İnfazcılar bile büyük silahlarını kalabalığın içinde ateşlemezdi. Birkaç yapıştırıcı Hiro'nun yanından geçti, kenarda duran insanlara yapıştı ve onları yapışkan örümcek ağlarıyla sarmaladı.

Üç boyutlu atari salonu ve sıkıntıdan patlayan fahişelerle dolu vitrinin arasında bir yerde, Hiro'nun gözleri açıldı ve bir mucize gördü: şişme evin çıkışı; kapılar serin geceye sentetik bira nefesi ve püskürtülmüş vücut sıvıları üflüyordu.

Kötü şeyler ve iyi şeyler art arda geliyordu. Sıradaki kötü şey, bir çelik parmaklığın inip kapıları kapatmasıydı.

Bu nasıl olabiliyordu? Bu bir şişme binaydı. Hiro bir süreliğine radarı açtı, duvarlar sanki düşüyor ve görünmez hale geliyor gibi göründü; şimdi duvarların ötesini, dışarıdaki çelik ormanını görebiliyordu. Motorunu bıraktığı otoparkın yerini belirlemek uzun sürmedi, muhtemelen hâlâ birkaç silahlı görevlinin koruması altındaydı.

Hiro geneleve girer gibi yaptı, sonra duvardaki açık bir kısma yöneldi. Binanın dokusu sertti ama katanası tek bir kaydırma hareketiyle iki metrelik bir yarık oluşturdu. Sonra Hiro o delikten dışarı çıktı.

Ondan sonra – Hiro motosikletine, Yeni Güney Afrikalılar her türlü arazide gidebilen kamyonlarına, İnfazcılar parlak siyah arabalarına bindikten ve hepsi otoyola çıktıktan sonra – ondan sonrası sadece bir kovalama sahnesiydi.

-41-

Y.T. kariyeri boyunca birçok *acayip* yere gitmişti. Onlarca ülkenin vizesi göğsüne yapıştırılmıştı. Gerçek ülkelerin yanı sıra, Terminal Island Metruk Bölge ve Griffith Park'taki kamp alanı gibi büyüleyici tatil yerlerinden teslimat almış veya bu yerlere teslimat yapmıştı. Ama bu yeni iş de çok tuhaftı: biri ondan Amerika Birleşik Devletleri'ne bir şey götürmesini istiyordu. İş emri böyle söylüyordu.

Büyük bir teslimat değildi, sadece A4 boyutunda bir zarftı.

"Bunu postalamak istemediğine emin misin?" diye sordu adama, zarfı alırken. Garip ofis bölgelerinden birindeydi. Ofisleri, telefonları ve araç gereçleri olan ama hiçbir şey yapmıyor gibi görünen değersiz işletmelerin olduğu bir yerleşim bölgesi gibiydi.

Bu kinayeli bir soruydu, tabii ki. Posta, Federal Bölgesi hariç hiçbir yerde çalışmıyordu. Bütün posta kutuları sökülmüş ve nostalji manyaklarının evlerini süslemek için kullanılmıştı. Ama bu bir şakaydı da çünkü gidilecek yer Federal Bölgesi'nin ortasındaki bir binaydı. O yüzden: Federallerle iş yapmak istiyorsanız, neden onların boktan posta sistemini kullanmıyordunuz? Bir Kurye gibi çok havalı bir şeyle iş yaparak onların gözlerinde kusur işlemiş olmaktan mı korkuyordunuz?

"Buraya posta gelmiyor, değil mi?" dedi adam.

Ofisi tarif etmenin bir manası yoktu. Ofisi göz küresine kaydetmenin ve beynindeki değerli hafızada boşu boşuna yer kaplamasının da bir manası yoktu. Flüoresan ışıklar ve üstlerine halı yapıştırılmış ara duvarlar. Bir renk şeması. Ergonomik boklar. Rujlu kızlar. Fotokopi kokusu. Her şey çok yeniydi.

Zarf, adamın masasının üstünde duruyordu. Onu da tarif etmenin bir manası yoktu. Güney ya da Teksas şivesi vardı. Zarfın kenarı, masanın kenarına paraleldi, her iki kenardan da tam olarak üç santimetre boşluk bırakılmıştı. Sanki bir doktor gelmiş ve zarfı cımbızla masanın üstüne yerleştirmişti. Üstünde bir adres vardı: ODA 968A, POSTA VARIŞ NOKTASI MS-1569835, BİNA LA-6, AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ.

"İade adresini yazacak mısın?" dedi.

"Buna gerek yok."

"Eğer teslim edemezsem sana geri getiremem. Çünkü bu yerlerin hepsi bana aynı geliyor."

"Önemli değil," dedi adam. "Oraya ne zaman ulaştırırsın?"

"Maksimum iki saatte."

"Neden o kadar uzun sürüyor?"

"Gümrük, adamım. Federaller herkes gibi sistemlerini modernleştirmedi." Bu yüzden çoğu Kurye, Federal Bölgesine teslimat yapmamak için her şeyi yapardı. Ama bugün yavaş bir gündü, Mafya gizli bir görev için henüz onu aramamıştı ve belki annesini öğle arasında yakalayabilirdi.

"İsmin neydi?"

"İsimlerimizi söylemeyiz."

"Bunu kimin teslim ettiğini bilmem gerek."

"Neden? Önemli olmadığını söylemiştin."

Adam gerçekten bocaladı. "Tamam," dedi. "Unut gitsin. Sadece teslimatı yap, lütfen."

Tamam, öyle olsun, dedi Y.T. kendi kendine. Kendi kendine sürekli bir şeyler söylerdi. Adam bariz sapıktı. Çok belliydi. 'İsmin neydi' mi?

İsimler önemli değildi. Kuryelerin birbirlerinin yerine geçebildiğini herkes bilirdi. Sadece bazıları daha hızlı ve daha iyi olabiliyordu.

Ofisten kaykayıyla çıktı. Her şey çok anonimdi. Hiçbir yerde bir şirket logosu yoktu. Bu yüzden, asansörü beklerken bu aramayı kimin yaptığını öğrenmek için RadiKS'i aradı.

Birkaç dakika sonra, ofis bölgesinden çıkmış, güzel bir Mercedes'e yapışmışken cevap geldi: Rife İleri Düzeyde Araştırma Projeleri. RİDAP. Şu ileri teknoloji ekiplerinden biri. Muhtemelen hükümetle irtibata geçmeye çalışıyorlardı. Muhtemelen Federallere sfigmomanometre satmaya çalışıyorlardı ya da öyle bir şey.

Peki, Y.T. sadece teslimatı yapacaktı. Bu Mercedes'in çok yavaş gittiğini fark etti, o yüzden bir dağıtım kamyonuna yapıştı. Gidiş şekline bakılırsa, boş olmalıydı, bu yüzden muhtemelen hızlı gidecekti.

On saniye sonra, tahmin edildiği gibi, Mercedes sol şeritten hızla geçti. Y.T. ona yapıştı ve onunla birkaç kilometre ilerledi.

Federal Bölgesi'ne girmek zahmetli bir işti. Çoğu Federal, yapışması zor olan küçük, plastik-ve-alüminyum arabalar kullanı-

yordu. Ama en sonunda bir tanesini yakaladı, yapıştırılmış pencereleri ve üç-silindirli motoru olan küçük bir araba onu Birleşik Devletler sınırına kadar götürdü.

Bu ülke küçüldükçe, insanlar daha da paranoyaklaşıyordu. Bugünlerde, gümrük çalışanları çekilmezdi. On sayfalık bir belge imzalamak zorundaydı – ve gerçekten zorla okutuyorlardı. Belgeyi okumasının en az yarım saat süreceğini söylüyorlardı.

"Ama iki hafta önce okudum zaten."

"Değişmiş olabilir," dedi görevli, "o yüzden tekrar okumak zorundasın."

Temelde, Y.T.'nin bir terörist, komünist (o ne demekse), homoseksüel, ulusal sembollere saygısız, porno taciri, yardım isteyen asalak, farklı ırklara duyarsız, bulaşıcı hastalık taşıyan ya da geleneksel aile değerlerine karşı bir ideolojiyi savunan biri olmadığını tasdik ediyordu. İlk sayfadaki kelimelerin tanımlarını uzun uzun anlatıyordu.

Y.T. yarım saat boyunca küçük odada oturdu, birkaç iş yaptı – eşyalarını kontrol etti, küçük cihazlarındaki bataryaları değiştirdi, tırnaklarını temizledi, kaykayının bakım işlemlerini yapmasını bekledi. Sonra belgeyi imzalayıp adama verdi. Ve artık Federal Bölgesi'ndeydi.

Yeri bulmak zor olmadı. Tipik bir Federal binası – bir milyon merdiven. Sanki bir merdiven dağının tepesine yapılmıştı. Sütunlar. Binada, normalden daha fazla erkek vardı. Kaygan saçlı bodur adamlar. Bir tür polis binası olmalıydı. Ön kapıdaki bekçi tam bir polisti, zorluk çıkarıp içeri girişte kaykayını bırakmasını istedi. Sanki kaykayları bırakacak güvenli bir yerleri vardı.

Polisle uğraşmak gerçekten zordu. Ama önemli değildi.

"O zaman zarfı al," dedi. "Kahve molanda dokuzuncu kata sen çıkarırsın. Ne yazık ki merdiven çıkmak zorundasın."

"Bak," dedi, tamamen bezmişti, "burası YOGHK. Yani, merkez gibi bir şey. YOGHK merkezi. Anladın mı? Bu kapının bir buçuk metre önünde olan her şey kameraya kaydedilir. İnsanlar bu binanın önünde kaldırıma tükürmez. Küfür bile etmez. Kaykayını kimse çalmayacak."

"Bu daha da kötü. Çalacaklar. Sonra çalmadıklarını, el koyduklarını söyleyecekler. Siz Federalleri bilirim, her zaman bir şeylere el koyuyorsunuz."

Adam iç geçirdi. Sonra gözleri başka bir tarafa baktı ve bir süre sustu. Y.T., onun kulağının içine yerleştirilmiş küçük kulaklığına – gerçek bir Federalin sembolü – bir mesaj geldiğini anladı.

"İçeri girebilirsin," dedi. "Ama imza atmak zorundasın."

"Doğal olarak," dedi Y.T.

Polis ona imza kâğıdını verdi, aslında kâğıt değil elektronik kalemi olan bir dizüstü bilgisayardı. Ekrana "Y.T." yazdı, imza dijital bir ikil eşleme dönüştü, zaman damgası otomatik olarak onayladı ve Federal Merkez'deki büyük bilgisayara gönderdi. Soyunmadan metal detektörden geçemeyeceğini biliyordu bu yüzden polisin masasının üstünden atladı – polis ne yapacaktı ki, vuracak mıydı? – ve kolunun altında kaykayla binaya girdi.

"Hey!" dedi polis, çaresizce.

"Ne, dişi Kuryeler tarafından saldırılan ve tecavüz edilen YOGHK ajanlarınız mı var?" dedi, asansör düğmesine sertçe vururken.

Asansör beklemek çok uzun sürdü. Y.T. daha fazla sabredemedi ve bütün diğer Federaller gibi merdivenlerden çıktı.

Adam haklıydı, dokuzuncu kat kesinlikle Polis Merkezi'ydi. Gördüğünüz güneş gözlüklü ve kaygan saçlı ürkütücü adamların hepsi buradaydı, hepsinin kulaklarından aşağı inen ten rengi, kıvrık kabloları vardı. Birkaç kadın Federal bile vardı. Erkeklerden daha korkutucu görünüyorlardı. Bir kadının, profesyonel görünmek için saçlarına yapabileceği şeyler – Tanrım! Neden sadece bir motosiklet kaskı giymiyorlardı? En azından sonra onu çıkarabilirlerdi.

Federallerin hepsi, kadın ya da erkek fark etmeksizin, güneş gözlüğü takıyordu. Onlarsız çıplak görünüyorlardı. Pantolonsuz dolaşmak gibiydi. Bu Federalleri ayna gözlükleri olmadan görmek, yanlışlıkla erkeklerin soyunma odasına girmek gibiydi.

968A numaralı odayı kolayca buldu. Neredeyse bütün kat, büyük masalarla doluydu. Bütün gerçek, numaralı odalar köşelerdeydi, kapıları buzlu camdandı. Ürkütücü adamların her birinin kendine ait bir masası vardı, bazıları masalarının etrafında boş boş dolaşıyor, bazıları da başka ürkütücü adamların masalarında doğaçlama konferans veriyor ya da koridor koşusuna çıkıyordu. Beyaz gömlekleri fena halde temizdi. Y.T.'nin beklentisinin aksine, omuzlarında silah kılıfı taşıyan çok kimse yoktu; muhtemelen

bütün silahlı Federaller, eskiden Alabama ya da Chicago olan yerlerde, şu an bir Al-Git ya da bir zehirli atık çöplüğü haline gelmiş Birleşik Devletler topraklarını haczetmeye çalışıyordu.

Oda 968A'ya girdi. Bir ofisti. Dört tane erkek Federal buradaydı, diğerlerine benziyorlardı ama bunlar biraz daha uzun boyluydu ve kırk ya da elli yaşlarındaydı.

"Bu odaya bir teslimat var," dedi Y.T.

"Sen Y.T. misin?" dedi masada oturan baş Federal.

"Adımı bilmemeniz gerekiyordu," dedi Y.T. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Seni tanıdım," dedi baş Federal. "Anneni tanıyorum."

Y.T. ona inanmadı. Ama bu Federallerin bir şeyleri öğrenmek için türlü türlü yöntemleri vardı.

"Afganistan'da hiç akrabanız var mı?" dedi Y.T.

Adamlar, onun ne dediğini anladınız mı dercesine birbirlerine baktı. Ama zaten anlaşılmak amacıyla söylenmiş bir cümle değildi. Aslında, Y.T.'nin üniformasında ve kaykayında her türlü ses tanıma aygıtı vardı. "Afganistan'da hiç akrabanız var mı?" cümlesi parola gibi bir şeydi ve casus cihazına hazırlanmasını, yerleşmesini, kontrollerini yapmasını, elektronik kulaklarını dört açmasını söylüyordu.

"Bu zarfı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" dedi.

"Ben alayım," dedi baş Federal, ayağa kalktı ve elini uzattı.

Y.T. odanın ortasına geldi ve zarfı ona verdi. Ama adam zarfı almak yerine, son anda atıldı ve Y.T.'nin kolunu tuttu.

Y.T. onun diğer elinde açık bir kelepçe gördü. Adam kelepçeyi uzattı, Y.T.'nin bileğine taktı ve kilitledi.

"Bunu yaptığım için üzgünüm Y.T. ama seni tutuklamak zorundayım," diyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diyordu Y.T. Diğer bileğini de kelepçelememesi için boş kolunu masadan uzak tutuyordu ama diğer Federallerden biri o bileğini de yakaladı. Şimdi iki iri Federal arasındaki gergin bir ip gibi uzanmıştı.

"İşiniz bitti," dedi Y.T.

Adamların hepsi, cesur bir kızdan hoşlanmış gibi gülümsedi.

"İşiniz bitti," dedi ikinci kez.

Bütün cihazlarının duymayı beklediği anahtar cümle buydu. İkinci kez söylediğinde, bütün savunma araçları ortaya çıktı, bir-

kaç bin voltluk yüksek frekanslı elektrik, kelepçelerinin dışından aktı.

Masanın arkasındaki baş Federal, midesinden gelen bir hırıltı çıkardı. Y.T.'den uzaklaştı, sağ tarafı spastik bir şekilde titriyordu, sandalyesine takılıp duvara doğru düştü ve başını mermer pencere pervazına çarptı. Diğer kolunu tutan salak, diğer adamlardan birinin yüzüne yanlışlıkla çarparak ve ona da bir miktar elektrik vererek yere uzandı. İkisi de kuduz kediler gibi yere düştü. Bir tane adam kalmıştı ve o da ceketinin altına doğru uzanıyordu. Ona doğru bir adım attı, kolunu salladı ve kelepçenin boşta kalan tarafı onun boynuna çarptı. Aslında sadece bir okşamaydı ama Şeytanın elektrikli baltası gibi etki etti. Elektrik, adamın omurgasına kadar indi ve adam birdenbire, birkaç eski, ahşap, boktan sandalyenin üzerine uzandı, silahı bir çocuk oyunundaki fırıldak gibi yerde dönüyordu.

Y.T. bileğiyle bir bükme hareketi yaptı ve şok tabancası kolunun içinden eline düştü. Diğer elinde sallanan kelepçe de o tarafta aynı etkiyi yapacaktı. Sıvı Muşta kutusunu da çıkardı, spreyin ucunu geniş bir açıda tuttu.

Federallerden biri onun için ofis kapısını açacak kadar nazikti. Çoktan çektiği silahıyla odaya girdi, arkasında yarım düzine adam daha vardı. Y.T. onlara Sıvı Muştayı fırlattı. Puff! Böcek ilacı gibiydi. Yere düşen bedenler, büyük davullar gibi ses çıkarıyordu. Kaykayının yerdeki bedenler arasında yolunu bulmakta zorlanmadığını gördü, sonra da odadan çıktı. Bu adamlar her taraftan geliyordu, inanılmaz derecede fazlaydılar. Y.T. Sıvı Muştanın tuşuna basılı tutarak, ayağıyla hız kazanmaya çalışarak bedenlerin oluşturduğu halının üzerinde ilerledi. Federallerden bazıları arkadan yetişecek kadar hızlıydı ama Y.T. onların sinir sistemlerini kızgın tel örgülere çeviren ama başka bir etkisi olmayan şok tabancasıyla hazır bekliyordu.

Sıvı Muşta bittiğinde yolun üç çeyreğini kat etmişti. Ama Sıvı Muşta bir iki saniye daha işe yaradı çünkü insanlar ondan korkuyor, bir şey fırlatmasa bile yoldan çekiliyorlardı. Sonra birkaç tanesi bunu anladı ve onu bileklerinden yakalama hatasına düştü. Birini şok tabancasıyla, diğerini de elektrikli kelepçeyle hakladı. Sonra arkasında onlarca yaralı bırakarak kapıdan çıkıp merdivenlere ulaştı. Bunu hak etmişlerdi, onu düzgün bir şekilde tutukla-

mayı denememişlerdi bile.

Yürüyen biri için merdivenler bir engeldi. Ama akıllı tekerlekler için, sadece kırk beş derecelik açısı olan bir rampa gibi görünüyordu. Biraz dolambaçlıydı, özellikle ikinci kata inene kadar kazandığı hızla, ama kesinlikle yapılabilirdi.

Şansına, ilk kattaki polislerden biri, tam da merdiven boşluğu kapısını açıyordu, histerik bir ses duvarı oluşturmaya başlamış alarm zillerinin senfonisiyle alarma geçtiğine şüphe yoktu. Adamın yanından hızla geçti; adam bir koluyla uzanıp onu durdurmaya çalıştı, bunu yaparken onun beline çarptı, dengesini bozdu ama bu çok hoşgörülü bir kaykaydı, onun için yavaşlayacak kadar akıllıydı. Asansör girişinden geçti, arkasında özgürlük ışığının parladığı metal detektörün tam ortasından geçmeyi hedefledi.

Kapıdaki polis arkadaşı ayağa kalktı ve metal detektörün önüne geçecek kadar hızlı davrandı. Y.T. ona doğru gidiyor gibi yaptı, sonra son anda kaykayın kenarını tekmeledi, başparmağı düğmelerinden birine bastı, bacaklarını altına katladı ve havaya zıpladı. Y.T. masanın üstünden atlarken, kaykay da masanın altından geçti ve bir saniye sonra kaykayın üstüne indi, biraz sendeledi, sonra dengesini kurdu. Girişteydi, kapılara doğru gidiyordu.

Bu, eski bir binaydı. Kapıların çoğu metaldi. Ama birkaç tane döner kapı da vardı, büyük cam tabakaları.

Eskiden kaykaycılar arada sırada farkında olmadan cam duvarlara çarpardı, bu bir problemdi. Kuryelik olayı ve cam duvarların konsept olarak kullanıldığı ofis tipi ortamlarda kaykaycıların hızlı gitmek için çok zaman harcamaya başlamasından sonra daha büyük bir probleme dönüştü. Bu yüzden, bunun gibi pahalı bir kaykay üstünde, ekstra bir güvenlik özelliği bulabiliyordunuz, RadiKS Şok Dalgası Fırlatıcısı. Çok hızlı çalışıyordu, bu iyiydi, ama sadece bir kez kullanabiliyordunuz (gücünü bir atımlık patlayıcıdan alıyordu), sonra tekrar taktırmak için kaykayınızı mağazaya götürmek zorunda kalıyordunuz.

Bir acil durum cihazıydı. Bir panik düğmesi. Ama önemli değildi. Y.T. cam döner kapılara doğru gittiğinden emin olduktan sonra, düğmeye bastı.

Sanki – Tanrım – bir stadyumun üzerine branda serip devasa bir davul yapmışsınız ve bir Boeing 747 ile ona çarpmışsınız gibiy-

di. İç organlarının birkaç santim kaydığını hissedebiliyordu. Kalbi karaciğeriyle yer değiştiriyordu. Ayak tabanları uyuşmuştu, karıncalanıyordu. Ve şok dalgasının yörüngesinde bile durmuyordu.

Döner kapılardaki emniyet camı, hayal ettiği gibi kırılıp yere düşmedi. Kenarlarındaki demirlerden ayrıldı. Binanın dışına, ön merdivenlere fırladı. Bir saniye sonra Y.T. de dışarı çıktı.

Binanın önündeki beyaz mermer merdivenlerin anlamsız basamakları onun için sadece daha fazla rampa demekti. Kaldırıma ulaştığında, Meksika'ya gidecek kadar hız kazanmıştı.

Geniş caddede, üstünden atlaması gerekecek olan gümrük noktasına doğru giderken, bir şey ona yukarı bakmasını söyledi.

Çünkü sonuçta, biraz önce kaçtığı bina üstünden yükseliyordu, her katta bir sürü Federal vardı ve bütün alarmlar çalıyordu. Pencerelerin çoğu açılamıyordu, sadece dışarı bakmaya yarıyordu. Ama çatıda insanlar vardı. Çatı aslında bir anten ormanıydı. Orası bir ormansa, bu adamlar da ağaçlarda yaşayan korkunç, küçük cinlerdi. Harekete hazırlardı, güneş gözlüklerini takmışlardı, silahları vardı ve hepsi ona bakıyordu.

Ama sadece bir adam nişan alıyordu. Ve elindeki şey kocamandı. Namlusu bir beysbol sopası uzunluğundaydı. Silahtan çıkan namlu alevini görebiliyordu, ani bir beyaz duman halkası yükseldi. Silah ona doğrultulmamıştı; onun önüne doğrultulmuştu.

Şok mermisi yere, tam önüne düştü, havaya sıçradı ve altı metre yükseklikte patladı.

Sonraki saniyede, onu kör edecek parlak bir ışık olmadı, bu yüzden, şok dalgasının mükemmel bir dereceyle dışarı doğru yayılışını gerçekten görebildi, bir buz topu kadar sert ve somuttu. Kürenin sokakla birleştiği yerde, yuvarlak bir dalga oluştu, çakıl taşları etrafa sıçradı, eski McDonald's konteynırlarını havaya fırlattı, kaldırımdaki küçük çatlakların hepsinden una benzer bir toz çıkardı. Böylece önündeki yolu mikroskobik bir kar fırtınası gibi süpürdü. Yukarıda, şok dalgası havada duruyordu, hızla ona doğru gelmeye başladı, diğer taraftaki her şeyi donuklaştıran ve eğrilten bir mercek. İçinden geçecekti.

-42-

Hiro sabah beşte motosikletiyle tepeyi aştığında, Port Sherman, Oregon birden önünde göründü: uzun zaman önce, bir jeolojik oral seks döneminde, kayaların aşınmasıyla oluşmuş geniş, U şeklinde bir vadinin içine sarmalanmış sarı bir loglo ışığı. Yağmur ormanlarına doğru giden uçların etrafında bir altın tozu ışığı vardı, limana – Oregon'un düz sahil kıyısına yapılmış, uzun, dar, haliçvari bir girinti, Japonya'ya uzanan derin bir siyah su çukuru – yaklaştıkça artıyordu.

On mil öteden ve bir mil yüksekten bile, hoş bir manzara değildi. Liman bölgesinin ilerisinde, Hiro birkaç kırmızı nokta görebiliyordu, sarıdan daha iyiydi. Keşke yeşil ya da mavi ya da mor bir şeyler görebilseydi ama o zevkli renklerle süslenmiş bir bölge yok gibi görünüyordu.

Ama zaten bu da zevkli bir iş değildi.

Yolun yarım mil dışına çıktı, açık bir alanda düz bir taşın üstüne oturdu ve Metaevrene bağlandı.

"Kütüphaneci?"

"Evet, efendim?"

"Inanna."

"Sümer mitolojisinden bir kişilik. Sonraki kültürler onu Ishtar ya da Esther diye tanırdı."

"İyi tanrıça mı, kötü tanrıça mı?"

"İyi. Sevilen bir tanrıça."

"Enki ya da Asherah'yla bir ilişkisi var mıydı?"

"Çoğunlukla Enki ile. O ve Enki'nin arası bazı zamanlar iyi, bazı zamanlar kötüydü. Inanna bütün büyük *me*'nin kraliçesi olarak bilinirdi."

"*Me*'nin Enki'ye ait olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama Inanna, Abzu'ya gitti – Enki'nin *me*'yi sakladığı Eridu şehrinin su kalesi – ve Enki'nin bütün *me*'yi ona vermesini sağladı. *Me* medeniyetler arasında böyle yayıldı."

"Su kalesi, ha?"

"Evet, efendim."

"Enki bunu nasıl karşıladı?"

"Onları ona isteyerek verdi, çünkü anlaşılan o ki sarhoştu ve

Inanna'nın fiziksel cazibesine kapılmıştı. Ayıldığında, onu kovalayıp *me*'yi geri almayı denedi ama Inanna onu zekâsıyla alt etti."

"Şimdi göstergelere bakalım," diye mırıldandı Hiro. "Cankurtaran, L. Bob Rife'ın su kalesi. Her şeyini orada saklıyor. Bütün *me*'sini. Juanita Astoria'ya gitti, birkaç gün önce Cankurtarana en çok yaklaşabileceğin yer orasıydı. Sanırım Juanita bir Inanna olmaya çalışıyor."

"Başka popüler bir Sümer efsanesinde," dedi Kütüphaneci, "Inanna cehenneme iniyor."

"Devam et," dedi Hiro.

"Bütün *me*'yi alıp dönüşü olmayan topraklara giriyor."

"Harika."

"Cehennemden geçiyor ve Ölüm tanrıçası Ereshkigal tarafından yönetilen tapınağa ulaşıyor. Kendini farklı göstererek ilerliyor. Her şeyi gören Ereshkigal bunu çabucak anlıyor ama tapınağa girmesine izin veriyor. Inanna içeri girerken, giysileri, mücevherleri ve *me* ondan alınıyor ve çırılçıplak bir halde Ereshkigal ve ölüler diyarının yedi hâkiminin önüne getiriliyor. Hâkimler 'gözlerini dikip ona bakıyor, ölümün gözleri. Inanna bir cesede dönüşüyor, çürüyen bir et parçasına ve duvardaki bir kancaya asılıyor.' Kramer."

"Çok güzel. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Diane Wolkstein'a göre, 'Inanna vazgeçti... çırılçıplak soyulana kadar hayatta başardığı her şeyden vazgeçti, elinde yeniden doğma isteğinden başka hiçbir şey kalmadı... ölüler diyarına yaptığı yolculuktan dolayı, ölüm ve yeniden doğma gücünü ve sırrını elde etti.' "

"Ah. O zaman hikâyenin devamı var?"

"Inanna'nın elçisi üç gün bekliyor ve Inanna cehennemden dönmeyince, yardım istemek için tanrılara gidiyor. Tanrıların hiçbiri yardım etmek istemiyor, Enki hariç."

"Yani dostumuz Enki, hacker tanrısı, onu cehennemden çıkarmak zorunda kalıyor."

"Enki iki insan yaratıyor ve Inanna'yı kurtarmaları için onları cehenneme gönderiyor. Onların büyüsüyle, Inanna hayata dönüyor. Arkasında ölülerden biriyle cehennemden dönüyor."

"Juanita Cankurtarana üç gün önce gitti," dedi Hiro. "Hack zamanı geldi."

Dünya hâlâ bıraktığı yerdeydi, Cankurtaranın büyütülmüş bir görüntüsünü gösteriyordu. Dün geceki Chuck Wrightson muhabbetinden sonra, birkaç hafta önce Enterprise GKVKC' ye uğradığında Ortolar tarafından el koyulan büyük salı bulmak zor olmadı. Birbirine bağlanmış birkaç büyük Sovyet yük gemisi, bunların etrafında da bir sürü küçük bot vardı. Cankurtaranın büyük bir bölümü kahverengi ve organikti ama bu kısmı tamamen beyaz cam elyaftı: binlerce gezinti teknesi, CKVKC'nin rahatına düşkün emeklileriyle doluydu.

Cankurtaran şimdi Port Sherman açıklarındaydı, demek ki Asherah'nın baş rahipleri de burada takılıyor olmalıydı. Birkaç gün içinde, Eureka'da olacaklardı, sonra San Francisco, sonra da L.A. – Ortoların Cankurtarandaki faaliyetleri, anakaradaki en yakın uygun noktaya bağlanıyordu.

Cankurtaranı bıraktı, biraz keşif yapmak için okyanusta Port Sherman'ı buldu.

Kıyı boyunca, sarı logoları olan ucuz moteller, bir hilal oluşturuyordu. Hiro, Rus isimler arayarak motelleri araştırdı.

Bu kolaydı. Kıyının tam ortasında bir Spektrum 2000 vardı. İsimden de anlaşıldığı üzere, her motelde, lobideki insan dolaplarından en üstteki lüks süitlere kadar her türden oda vardı. Ve bir sürü oda, sonu -off ve -vski ya da başka Slav ekleriyle biten isimleri olan insanlar tarafından kiralanmıştı. Piyade erleri lobide uyuyordu, AK-47'leri yanlarında, dar dolapların içine uzanmışlardı. Rahipler ve generaller daha üstteki güzel odalardaydı. Hiro duraksadı, bir Pentekostal Rus Ortodoks rahibin bir masözle ne yaptığını merak etti.

En üstteki süit oda, Gurov adında bir beyefendi tarafından kiralanmıştı. Bay KGB'nin ta kendisi. Belli ki Cankurtaranda takılamayacak kadar korkaktı.

Cankurtarandan Port Sherman'a nasıl gelebilmişti? Eğer Kuzey Pasifik'te yüzlerce mil yol alabiliyorsa, uygun büyüklükte bir gemisi olmalıydı.

Port Sherman'da yarım düzine marina vardı. Şu anda çoğu, küçük, kahverengi botlarla doluydu. Kasırga sonrası gibi görünüyordu, sanki okyanusun birkaç yüz kilometresi, en yakın karaya yığılmış kayıklardan temizlenmişti. Sadece bu biraz daha düzen-

liydi.

Mülteciler çoktan kıyıya inmişti. Akıllı ve agresiflerse, buradan California'ya yürüyebileceklerini muhtemelen biliyorlardı.

Bu, iskelelerin neden küçük botlarla dolu olduğunu açıklıyordu. Ama bir tanesi hâlâ bir özel marina gibi görünüyordu. Yanaşma yerlerine düzgünce dizilmiş, yaklaşık bir düzine temiz, beyaz teknesi vardı. Ve bu görüntünün çözünürlüğü, Hiro'ya iskelenin küçük halkalarla beneklendiğini gösterecek kadar iyiydi. Bunlar büyük ihtimalle kum torbalarıydı. Cankurtaran kıyıya yanaştığında, demirleme yerinizi tutmanızın tek yolu buydu.

Sayılar, bayraklar ve diğer tanımlayıcı şeyleri görmek zordu. Uydu bunları algılamakta zorluk çekiyordu.

Hiro, MİŞ'in Port Sherman'da bir ajanı olup olmadığını kontrol etti. Olmak zorundaydı çünkü Cankurtaran buradaydı ve MİŞ, Skagway ve Tierra del Fuego arasındaki bütün endişeli kıyı sakinlerine Cankurtaranla ilgili bilgi satarak çok iş yapmayı umuyordu.

Vardı. Bu kasabada takılan, son Port Sherman haberlerini yükleyen birkaç kişi vardı. Ve bir tanesi, sadece elinde kamerayla etrafta dolaşıp her şeyin fotoğrafını çeken bir fırsatçıydı.

Hiro hızla bu fotoğrafları inceledi. Çoğu, ajanın otel odası penceresinden çekilmişti: limana ulaşmaya çalışan, Port Sherman'ın önünde oluşan küçük-Cankurtaranın ucuna bağlanan boktan küçük botların saat saat çekilmiş bir sürü fotoğrafı.

Ama yarı organizeydi, yani görünüşe göre kendi kendilerini tayin etmiş birkaç deniz polisi, bir sürat teknesiyle dolaşıyor, insanlara silah doğrultuyor ve megafondan bağırıyordu. Ve bu, limandaki karışıklık ne kadar büyürse büyüsün, halicin ortasında, denize çıkan bir rotanın neden her zamanın açık olduğunu açıklıyordu. Ve o açık rotanın son durağı, büyük teknelerin olduğu güzel iskeleydi.

Burada iki büyük gemi vardı. Bir tanesi, Ortoların sancağını taşıyan – haç ve ateş – büyük bir balıkçı teknesiydi. Bariz CKVKC yağmasıydı; kıç tarafındaki isim KODIAK QUEEN idi ve Ortolar ismi değiştirmekle uğraşmamıştı. Diğer büyük gemi, zengin insanları güzel yerlere taşımak için yapılmış küçük bir yolcu gemisiydi. Yeşil bir bayrağı vardı ve Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'uyla bir ilgisi varmış gibi görünüyordu.

Hiro, Port Sherman sokaklarını biraz daha dolaştı ve burada

büyük bir Bay Lee'nin Büyük Hong Kong bayi konsolosluğunun olduğunu öğrendi. Tipik Hong Kong tarzında, kasabadaki bütün bina ve odaların bir karışımı gibiydi. Ama yoğun bir karışımdı. Hong Kong'un tam zamanlı çalışanları ve bir valisi olacak kadar yoğundu. Hiro adamın fotoğrafına baktı: ellilerinde, aksi görünümlü bir Çinli-Amerikan beyefendi. Demek ki burası, normalde ABD kıtasında gördüğünüz otomatik, insansız çalışan bayi konsolosluklarından değildi.

-43-

Uyandığında, hâlâ RadiKS üniforması üzerindeydi, bir mumya gibi bantlanmış, ıssızlığın ortasında ilerleyen boktan, eski bir Ford kamyonun içinde yatıyordu. Bu onun çok hoşuna gitmedi. Şok mermisi, onu durmayan bir burun kanaması ve sürekli zonklayan bir baş ağrısıyla bırakmıştı ve kamyon ne zaman bir çukurdan geçse, başı oluklu çelik zemine çarpıyordu.

İlk başta sinirliydi. Sonra korkulu dakikalar geçirmeye başladı – eve gitmek istiyordu. Kamyonun arkasında geçirdiği sekiz saatten sonra, eve gitmek istemesi çok normaldi. Ama onu bundan vazgeçiren tek şey, meraktı. Görüş açısından anladığı kadarıyla, bu bir Federal operasyonu değildi.

Kamyon otoyoldan çıktı, yan yola ve oradan da bir otoparka girdi. Kamyonun arka kapıları açıldı ve iki kadın içeri girdi. Y.T. açık kapılardan, Papaz Wayne'in Cennet Kapıları logosunu görebiliyordu.

"Ah, zavallı bebeğim," dedi kadınlardan biri. Diğer kadın onu görünce, korkudan nefesi kesildi. Bir tanesi onun başını kollarının arasına aldı, saçını okşadı ve bir kâğıt bardaktan Kool-aid içirdi. Diğeriyse, yavaşça bandı çıkarıyordu.

Kamyonun arkasında uyandığında ayakkabıları çıkartılmıştı ve kimse ona yeni bir çift vermemişti. Ve üniformasındaki her şey alınmıştı. Bütün iyi cihazlar gitmişti. Ama üniformasının altına girmemişlerdi. Asker künyeleri hâlâ ondaydı. Ve bir şey daha, bacaklarının arasındaki vajina dişleri. Onu bulmalarının imkânı yoktu.

Asker künyelerinin sahte olduğunu zaten başından beri biliyordu. Uncle Enzo, etrafta dolaşıp on beş yaşındaki kızlara savaş yadigârlarını dağıtmazdı. Ama yine de birilerinin üstünde etkisi olabilirdi.

Kadınların isimleri Marla ve Bonnie'ydi. Sürekli yanında kaldılar. Sadece kalmadılar, ona dokundular. Bir sürü sarılma, sıkma, el tutma ve saç okşama. Banyoya ilk gidişinde, Bonnie de onunla birlikte geldi, kapıyı açtı ve gerçekten yanında bekledi. Y.T. Bonnie'nin tuvalette bayılmasından falan endişe ettiğini düşündü. Ama ikinci kez işemeye gittiğinde, Marla onunla birlikte geldi. Hiç mahremiyet yoktu.

Tek sorun, bunun bir bakıma hoşuna gittiğini inkâr edememesiydi. Kamyondayken canı yanmıştı. Gerçekten çok hem de. Hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Şimdiyse, bilmediği bir yerde yalınayak ve savunmasızdı ve ona, ihtiyacı olan her şeyi veriyorlardı.

Papaz Wayne'in Cennet Kapıları'nda birkaç dakika dinlendikten sonra, o, Marla ve Bonnie pencereleri olmayan büyük bir minibüse bindi. Yer halı kaplıydı ama içinde koltuk yoktu, herkes yerde oturuyordu. Arka kapıları açtıklarında minibüs tıklım tıkıştı. Yirmi kişi vardı, hepsi hareketli, pırıl pırıl gençlerdi. Minibüse binmek imkânsız görünüyordu; Y.T. geri çekildi. Ama minibüsteki insanlar neşeli bir kahkaha attı ve onlara yer açmak için sıkışmaya başladı.

Sonraki iki günün çoğunu, minibüste Bonnie ve Marla'nın arasında geçirdi. Sürekli onlarla el ele tutuşuyordu, bu yüzden izinsiz burnunu bile kaşıyamıyordu. Beyni muhallebiye dönene kadar mutlu şarkılar söylediler. Manyak oyunlar oynadılar.

Arada sırada, minibüsteki biri, Falabalalar gibi anlaşılmaz sözler söylemeye başlıyordu. Papaz Wayne'in Cennet Kapıları'ndaki insanlar gibi. Sözler, minibüsün içinde bulaşıcı bir hastalık gibi yayılıyordu ve sonra herkes söylemeye başlıyordu.

Y.T. hariç herkes. Havaya girememiş gibiydi. Ona utanç verici derecede saçma geliyordu. O yüzden sadece rol yaptı.

Günde üç kez, yemek yeme ve ihtiyaç giderme fırsatları vardı. Bu, her zaman yerleşim bölgelerinde oluyordu. Y.T. onların devletlerarası yolculuk ettiğini, karmaşık yol şeritlerinde, dar sokaklarda, caddelerde ve meydanlarda yollarını bulduklarını hissedebiliyordu. Bir garaj kapısı otomatik olarak açılıyor, minibüs içeri giriyor, kapı arkalarından kapanıyordu. Boş, eşyasız bir banliyö evine giriyor, boş yatak odalarında yerde oturuyor – bir oda kızlar, bir oda erkekler için – ve kek, kurabiye yiyorlardı. Bu her zaman, bir evdeki boş odada oluyordu ama her zaman farklı bir dekor vardı: bir yerde, çiçekli duvar kâğıdı ve bozuk Glade kokusu. Diğerinde, üzerinde hokey oyuncuları, futbolcular, basketbolcular olan mavi duvar kâğıdı. Bir diğerinde, üzerinde eski pastel boya izleri olan düz beyaz duvarlar. Bu boş odalarda otururken Y.T. yerdeki eski mobilya çiziklerini, alçı paneldeki yarıkları inceler, bir arkeolog gibi burada yaşamış aileleri düşünürdü. Ama yolcu-

luğun sonuna doğru, artık dikkatini çekmiyordu.

Minibüste, şarkılardan başka bir şey duyamıyor, yol arkadaşlarının yüzlerinden başka bir şey göremiyordu. Benzin için, ıssız yerlerdeki devasa kamyon duraklarında duruyor, yakınlarında kimse olmasın diye en uzak benzin istasyonunu seçiyorlardı. Ve sürekli gidiyorlardı. Sadece arabayı kullanan kişi değişiyordu.

Sonunda bir kıyıya geldiler. Y.T. kokuyu alabiliyordu. Birkaç dakika beklediler ve sonra minibüs bir eşikten geçti, durdu, el freni çekildi. Şoför indi ve onları minibüste ilk kez yalnız bırakti. Y.T. yolculuğun bittiğine sevinmişti.

Sonra bir gürültü duyuldu, motor sesi gibiydi ama daha yüksekti. Önce bir hareket hissetmedi ama birkaç dakika sonra her şeyin hafifçe sallandığını fark etti. Minibüs bir gemideydi ve gemi denize açılıyordu.

Gerçek bir okyanus gemisiydi. Gemi hurdalığında muhtemelen beş dolar edecek eski, boktan paslı bir gemiydi. Ama araba taşıyor, suda gidiyor ve batmıyordu.

Gemi de minibüs gibiydi, sadece daha büyüktü ve daha fazla insan vardı. Ama aynı şeyleri yiyor, aynı şarkıları söylüyor ve çok az uyuyorlardı. Şu ana kadar Y.T. bunu rahatlatıcı bulmuştu. Kendi gibi bir sürü insanla olduğunu ve bunun güvenli olduğunu biliyordu. Rutini biliyordu. Nereye ait olduğunu biliyordu.

Ve sonunda Cankurtarana geldiler. Y.T.'ye buraya gittiklerini kimse söylememişti ama artık belliydi. Korkması gerekiyordu. Ama herkesin dediği kadar kötü olsa, Cankurtarana gitmezlerdi.

Cankurtaran göründüğünde, onu tekrar bantlamalarını bekledi. Ama sonra bunun gerekli olmadığını anladı. Bir sorun çıkarmıyordu. Buraya kabul edilmişti, ona güveniyorlardı. Bir bakıma bundan gurur duyuyordu.

Ve Cankurtaranda da bir sorun çıkarmayacaktı çünkü tek yapabileceği, onlardan ayrılıp Cankurtarana yalnız başına binmekti. Kendiliğinden. Gerçek Cankurtarana. Yüzlerce düşük bütçeli Hong Kong filminin ve kanlı Japon çizgi romanlarının Cankurtaranı. Cankurtaranda on beş yaşındaki, yalnız, sarışın Amerikalı kızlara ne olduğunu düşünmek çok fazla hayal gücü gerektirmiyordu ve bu insanlar bunu biliyordu.

Arada bir, annesi için endişeleniyordu, sonra duygusallıktan

vazgeçiyor ve bütün bu olanların belki onun için iyi olacağını düşünüyordu. Kendini toplamalıydı. İhtiyacı olan buydu. Babası gittikten sonra, ateşe atılmış bir origami kuşu gibi içine kapanmıştı.

Cankurtaranın etrafında, küçük botlardan oluşan bir halka vardı. Neredeyse hepsi balıkçı teknesiydi. Bazılarında silahlı adamlar vardı ama bu feribotla uğraşamazlardı. Feribot bu halkanın arasından geçti, geniş bir dönüşle çıktı ve Cankurtaranın yan tarafındaki beyaz bölgeye yöneldi. Bembeyaz. Buradaki bütün tekneler temiz ve yeniydi. Yan taraflarında Rusça yazılar olan birkaç büyük, paslı tekne de vardı ve feribot onlardan birinin yanında durdu, önce halatlar fırlatıldı, sonra da ağlar, iskeleler, eski atılmış araba lastikleri.

Bu Cankurtaran kaykayla kayılabilecek bir yere pek benzemiyordu.

Bu feribotta başka kaykaycı olup olmadığını merak etti. Yok gibi görünüyordu. Aslında, hiç ona benzemiyorlardı. O her zaman otoyoldaki pis baş belasıydı, bu beraber şarkı söyleyen tiplerden değildi. Belki de Cankurtaran tam ona göre bir yerdi.

Onu Rus gemilerinden birine götürdüler ve tüm zamanların en iğrenç işini verdiler: balık kesmek. Bir iş istemiyordu, istememişti. Ama ona verilen buydu. Ve hâlâ kimse onunla konuşmuyordu, kimse bir şey anlatmıyordu ve o da sormakta tereddüt ediyordu. Büyük bir kültür şoku dalgasına çarpmıştı çünkü bu gemideki insanların çoğu yaşlı, şişman ve Rus'tu ve İngilizce konuşmuyorlardı.

Birkaç gün, işteyken sürekli uyudu, burada çalışan cüsseli Rus kadınlar tarafından dürtülerek uyandırıldı. Yemek de yiyordu. Buraya gelen balıkların bazıları çok kötü görünüyordu ama bolca somon balığı vardı. Bunu bilmesinin tek nedeni, alışveriş merkezinde suşi yemiş olmasıydı – somon turuncu-kırmızı şeydi. Bu yüzden, kendi suşisini yaptı, taze somon etini hapır hupur yedi ve iyi geldi. Biraz kafası boşaldı.

Ama somonun etkisi geçip rutine döndükten sonra, etrafına bakmaya başladı, diğer balık kesen kadınları izledi ve dünyadaki insanların yüzde 99'u için hayatın bu olduğunu fark etti. Buradaydınız. Etrafınızda başka insanlar vardı ama ne onlar sizi anlıyor, ne de siz onları anlıyordunuz. Ama insanlar zaten çok fazla gereksiz konuşuyordu. Hayatta kalmak için, her gün, gün boyu aptalca,

anlamsız işler yapmak zorundaydınız. Ve bundan kurtulmanın tek yolu bırakmak ve şansınızı denemek için tehlikeli dünyaya karışmaktı ki orası da sizi yutacak, yok edecekti.

Y.T. balık kesmede çok iyi değildi. Şişman Rus kadınları – iri yarı, beton suratlı matruşkalar – sürekli onunla uğraşıyordu. Etrafında dolaşıyor, ne kadar aptal olduğuna inanamamış gibi bakıp onun balık kesmesini izliyorlardı. Sonra nasıl kesileceğini ona göstermeye çalışıyorlardı ama yine de o kadar iyi yapamıyordu. Zordu, elleri de sürekli soğuk ve sertti.

Birkaç sinir bozucu günden sonra, ona, üretim hattından uzak, yeni bir iş verdiler: kafeteryada çalışmaya başladı. Lisedeki yemekhanelerde yemek dağıtan insanlar gibiydi. Büyük Rus gemilerinden birinin mutfağında çalışıyor, pişmiş balık varillerini büfeye taşıyor, tabaklara dağıtıyor ve aşırı dincilerden oluşan, bitmeyen bir kuyruktaki tezgâha götürüyordu. Ama bu kez, daha fazla Asyalı var gibi görünüyordu.

Burada yeni bir tür de vardı: kafalarından anten çıkan insanlar. Antenler polis telsizlerindekilere benziyordu: kısa, kalın, siyah lastik çubuklar. Kulağın arkasından çıkıyordu. Bu insanlardan birini ilk gördüğünde, yeni bir model Walkman olduğunu düşünmüştü ve adama nereden aldığını, ne dinlediğini sormak istemişti. Ama garip bir adamdı, diğerlerinden daha da garipti, sürekli uzaklara bakıyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Ve Y.T.'yi o kadar çok korkutmuştu ki Y.T. onun tabağına fazla yemek koyuyor ve onu kuyrukta öne alıyordu.

Arada sırada, minibüste yanında olan insanlardan bazılarını tanıyordu. Ama onlar onu tanımıyormuş gibi görünüyordu; sadece suratına bakıyorlardı. Bomboş gözlerle. Sanki beyinleri yıkanmıştı.

Sanki Y.T.'nin de beyni yıkanmıştı.

Ona ne yaptıklarını anlamasının bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordu. Ve bu onu sadece daha da sinirlendirdi.

-44-

Gerçeklikte, Port Sherman şaşırtıcı derecede küçük bir kasabaydı. Cankurtaran gelene kadar, nüfusu birkaç bindi. Şimdi elli bine yaklaşmış olmalıydı. Hiro'nun burada biraz yavaşlaması gerekiyordu çünkü mülteciler şu anda sokaklarda uyuyordu, trafik engeli vardı.

Bu önemli değildi, hatta onun hayatını kurtardı. Çünkü Port Sherman'a girdikten kısa bir süre sonra, motosikletinin tekerlekleri kilitlendi – tekerlek parmakları sertleşti – ve sürüş çok sarsıntılı olmaya başladı. Bundan birkaç saniye sonra da motosiklet tamamen bozuldu, hareketsiz bir metal yığınına dönüştü. Motor bile çalışmıyordu. Durum raporu almak için benzin deposunun üstündeki ekrana baktı ama sadece kar gösteriyordu. Dâhili işletim sistemi çökmüştü. Asherah onun motosikletini ele geçirmişti.

Motosikleti sokağın ortasında bıraktı ve kıyıya doğru yürümeye başladı. Arkada, mültecilerin uyandığını, battaniyelerinin ve uyku tulumlarının içinden çıktıklarını, yerdeki motosikletin etrafında toplandıklarını, üstünde hak iddia etmeye çalışan ilk kişi olmaya çalıştıklarını duyabiliyordu.

Göğsünde bir gümbürtü hissetti ve bir an Raven'ın motosikletini, onu nasıl önce hissedip sonra duyduğunu hatırladı. Ama etrafta bir motosiklet yoktu. Ses yukarıdan geliyordu. Bu bir helikopterdi.

Hiro sahilde çürüyen yosunlarının kokusunu alabiliyordu, yakınlaşmıştı. Bir köşeden döndü ve kendini kıyıdaki sokakta, Spektrum 2000'in cephesine bakarken buldu. Karşı tarafı denizdi.

Helikopter haliç tarafından geliyor, Spektrum 2000'e doğru gidiyordu. Küçük, bir sürü camı olan bir binaydı. Eskiden kırmızı yıldızların olduğu yerlere çizilmiş haçları görebiliyordu. Sabahın serin mavi ışığının altında parlak ve göz kamaştırıcı görünüyordu çünkü birkaç saniyede bir mavi-beyaz magnezyum fişekleri fırlatılıyor, denize düşüyor ve orada yanmaya devam ederek astral bir yol çiziyordu. Bu fişekler, güzel bir görüntü için değildi. Isı güdümlü füzeleri yanıltmak içindi.

Hiro durduğu yerden otelin çatısını görebiliyordu çünkü doğrudan oraya bakıyordu. Gurov'un orada beklediği hissine

kapılmıştı, Port Sherman'daki en yüksek binanın tepesinde onu porselen gökyüzüne çıkarıp Cankurtarana götürecek olan şafak operasyonunu bekliyordu.

Soru: Neden götürülüyordu? Ve neden ısı güdümlü füzeler hakkında endişeleniyorlardı? Hiro, büyük olaylar olduğunu sonradan fark etti.

Motosikleti olsaydı, yangın merdivenlerinde sürüp yukarı çıkar ve neler olduğunu öğrenirdi. Ama motosikleti artık yoktu.

Sağ tarafındaki bir binanın çatısından, büyük bir gümbürtü geldi. Eski bir binaydı, yüz yıl önce yapılmış orijinal yapılardan biriydi. Hiro'nun dizleri büküldü, ağzı açıldı, sırtı istemeden kamburlaştı. Sesin geldiği tarafa doğru baktı ve bir şey gözüne çarptı: binadan fırlatılan, bir serçe gibi küçük ve siyah bir şey. Ama yüz metre ileride suyun üstünde, serçe alev aldı, yapışkan, sarı bir duman bulutu yaydı, beyaz bir ateş topuna dönüştü ve büyüdü. Daha da hızlandı ve limanın orta kısmını yıktı, küçük helikopterin ön camından girip arka çamından çıktı. Helikopter, siyah metal parçalar döken bir alev bulutuna dönüştü, yumurtasından çıkan bir Anka kuşu gibi.

Görünüşe göre, burada Gurov'dan nefret eden tek kişi Hiro değildi. Şimdi Gurov aşağıya inip bir tekneye binmek zorundaydı.

Spektrum 2000'in lobisi silahlı adamlarla dolu bir kamptı. Hâlâ savunma oluşturmaya çalışıyorlardı; askerler dolaplarından çıkıyor, ceketlerini giyiyor, silahlarını ellerine alıyordu. Esmer bir adam, muhtemelen Kızıl Ordu'dan arta kalan bir Tatar çavuş, değiştirilmiş bir Sovyet Deniz Kuvvetleri üniformasıyla lobide koşturuyor, insanlara bağırıyor ve onları itip kakıyordu.

Gurov kutsal bir adam olabilirdi ama suyun üstünde yürüyemezdi. Kıyıdaki sokağa çıkmak, onu güvenli iskeleye çıkaracak olan kapıya kadar yürümek ve onu bekleyen *Kodiak Queen*'e binmek zorundaydı. *Kodiak Queen*'in olduğu iskelenin aşağısında, Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'unun teknesi *Kowloon* duruyordu.

Hiro Spektrum 2000'e arkasını döndü ve kıyıdaki sokaklarda aşağı yukarı koşmaya başladı, logolara baktı ve sonra aradığı şeyi gördü: Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u.

Onu içeri almak istemiyorlardı. Pasaportunu gösterdi; kapılar açıldı. Bekçi Çinliydi ama biraz İngilizce konuşabiliyordu. Bu, Port Sherman'da işlerin ne kadar tuhaf olduğunun bir göstergesiydi:

kapıda bir bekçi vardı. Genelde, Bay Lee'nin Hong Kong'u, en fakir mülteciler bile olsa, her zaman yeni vatandaşlar arayan açık bir ülkeydi.

"Özür dilerim," dedi bekçi, tiz, samimiyetsiz bir sesle, "Bilmiyordum–" Hiro'nun pasaportunu işaret etti.

Bayi konsolosluğu, kelimenin tam anlamıyla yeni bir soluktu. O Üçüncü Dünya havası yoktu ve hiç de sidik gibi kokmuyordu. Demek ki, yerel merkez gibi bir şey olmalıydı çünkü Hong Kong'un Port Sherman gayrimenkullerinin çoğunda, bir lobide ankesörlü telefonu elinden bırakmayan bir tetikçiden fazlası yoktu. Ama burası geniş, temiz ve güzeldi. Yüzlerce mülteci pencerelerden ona bakıyordu, dökme camlar yüzünden değil, duvarın önünde duran üç Sçanit kulübesinin anlamlı vaatleri yüzünden körfezde bekliyordu. Görünüşe göre, iki tanesi yakın zamanda getirilmişti. Cankurtaran gelirken güvenliği güçlendirmek gerekiyordu.

Hiro resepsiyona doğru ilerledi. Adam telefonda Kanton Çincesiyle konuşuyordu, yani aslında bağırıyordu. Hiro onu tanıdı, bu Port Sherman valisiydi. Çok meşgul görünüyordu ama Hiro'nun kılıçlarını kesinlikle fark etmişti ve dikkatle onu izliyordu.

"Çok yoğunuz," dedi adam, telefonu kapatarak.

"Şimdi daha da yoğunsunuz," dedi Hiro. "Tekneniz *Kowloon*'u kiralamak istiyorum."

"O çok pahalı," dedi adam.

"Biraz önce son model, yepyeni bir motosikleti sokağın ortasında bıraktım çünkü onu garaja kadar itmek istemedim," dedi Hiro. "Dudağınızı uçuklatacak bir gider hesabım var."

"O tekne bozuk."

"Sadece hayır dememek için gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim," dedi Hiro, "ama aslında bozuk olmadığını biliyorum ve bu yüzden, reddetmenizi bir hayır cevabı olarak düşünmek zorundayım."

"Tekne boş değil," dedi adam. "Başka biri kullanıyor."

"Henüz iskeleden ayrılmamış," dedi Hiro, "o yüzden, bana sunduğunuz bahanelerden birini kullanarak o anlaşmayı iptal edebilirsiniz, ben de size daha çok para ödeyebilirim."

"Bunu yapamayız," dedi adam.

"O zaman ben de sokağa çıkar, mültecilere *Kowloon*'un bir saat içinde L.A.'e gitmek üzere kalkacağını ve yirmi mülteci ala-

cak kadar yer olduğunu, ilk gelenlerin bineceğini söylerim," dedi Hiro.

"Hayır," dedi adam.

"Sizinle bizzat iletişime geçmelerini söylerim."

"*Kowloon* ile nereye gitmek istiyorsun?"

"Cankurtarana."

"Ah, peki, neden öyle söylemedin," dedi adam. "Diğer yolcumuz da oraya gidiyor."

"Cankurtarana gitmek isteyen başka biri daha mı var?"

"Evet. Pasaport, lütfen."

Hiro pasaportunu adama verdi. Adam pasaportu bir yuvaya soktu. Hiro'nun adı, kişisel bilgileri ve vesikalık fotoğrafı, bayi konsolosluğunun dâhili işletim sistemine aktarıldı ve adam birkaç tuşa basarak fotoğraflı bir kimlik kartı çıkardı.

"Bununla iskeleye git," dedi adam. "Diğer yolcuyla anlaşmanı kendin yap. Ondan sonra, seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ya daha fazla konsolosluk hizmeti gerekirse?"

"Her an dışarı çıkıp, kılıçlı bir zencinin dışarıda Çinli mültecilere tecavüz ettiğini söyleyebilirim."

"Hmm. Bu Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'unda aldığım hizmetlerin en iyisi değil."

"Bu da normal bir durum değil," dedi adam. "Pencereden dışarı bak, pislik herif."

Kıyıda çok şey değişmemişti. Ortolar, Spektrum 2000'in lobisinde savunmalarını oluşturmuştu: mobilyalar ters çevrilmiş, barikatlar kurulmuştu. Hiro, otelin içinde şiddetli olayların olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ortoların kendilerini kime karşı koruduğu belli değildi. Hiro kıyıda giderken çok fazla şey görmedi: eski püskü kıyafetler içinde birkaç Çinli mülteci daha. Sadece bazıları diğerlerinden daha tetikte görünüyordu. Hepsi farklı hallerdeydi. Çinlilerin çoğunun gözleri ayaklarının önündeki çamurda, akılları başka bir yerdeydi. Ama bazıları sokakta aşağı yukarı koşturuyor, sürekli etrafa bakıyordu ve bu insanların çoğu da büyük ceketler giyen adamlardı. Ve saç kesimleri diğerlerinden tamamen farklı bir evrendendi, jöle izleri vardı.

Zengin insanların iskelesinin girişi kum torbalarıyla doldu-

rulmuş, tel örgülerle çevrelenmişti ve korunuyordu. Hiro yavaşça yaklaştı ve baş muhafıza geçiş iznini gösterdi, Hiro'nun Port Sherman'da gördüğü tek beyaz insandı.

Ve Hiro iskeleye ulaştı. Hong Kong bayi konsolosluğu gibi burası da boş ve sessizdi, kokmuyordu da. Hafifçe aşağı yukarı sallanıyordu, Hiro bunu çok rahatlatıcı buldu. Aslında bu iskele, yüzen strafor parçalarının üzerine yapılmış tahta bir platformdu ve korunmasa, muhtemelen sürüklenecek ve Cankurtarana çarpacaktı.

Normal bir marinanın aksine, sessiz ve tenha değildi. Genelde insanlar teknelerini bağlar, kilitler ve giderdi. Burada her teknede en az bir kişi takılıyordu, kahve içiyor, silahlarını tutarak iskelede yürüyen Hiro'yu izliyordu. Birkaç saniyede bir, iskele ayak sesleriyle gümbürdüyordu ve bir iki Rus, Hiro'nun yanından koşarak geçiyor, *Kodiak Queen*'e doğru gidiyordu. Hepsi genç adamlar, denizci/asker tiplerdi ve *Kodiak Queen*'e sanki Cehennemden ayrılan son gemiymiş gibi atlıyorlardı.

Kowloon'da her şey daha sakindi. O da korunuyordu ama insanların çoğu, sarı düğmeleri ve beyaz eldivenleri olan üniformalar giyen garson ve görevlilerdi. Hoş, iklim-kontrollü yemek odalarında giyilen türden üniformalar. Birkaç mürettebat üyesi ara sıra görünüyordu, siyah saçlarını geri yatırmış, soğuktan ve esintiden korunmak için koyu renk montlarına sarılmışlardı. Hiro, *Kowloon*'da yolcu gibi görünen tek bir kişi görebiliyordu: koyu renk takım elbise giymiş, uzun ve ince bir beyaz adam. Boş boş dolaşıyor ve bir telsiz telefonda konuşuyordu. Muhtemelen, günübirlik bir deniz yolculuğu yapmak ve yemek odasında oturup zevkli bir akşam yemeği yerken Cankurtarandaki mültecilere bakmak isteyen Endüstri tiplerinden biriydi.

Kıyıda, Spektrum 2000'in önünde kıyamet koptuğunda Hiro iskelenin ortasındaydı. Çok fazla zarara sebep olmayan ama sokağı hızla boşaltan makineli tüfek patlamalarıyla başladı. Mültecilerin yüzde doksan dokuzu anında buharlaştı. Diğer genç adamlar, ceketlerinden ilginç, ileri teknoloji silahlar çıkardı, kapı girişleri ve binaların içine doğru kayboldu. Hiro biraz hızlandı, iskelede geriye doğru yürümeye başladı, bir serseri kurşunla vurulmamak için büyük gemilerden birinin arkasına saklandı.

Denizden iskeleye yeni bir esinti geldi. *Kowloon*'un yanından

geçerken, kızaran domuz pirzolasının ve pişen kahvenin kokusunu da getirdi. Hiro, son yemeğinin Kelley's Tap'teki yarım bira olduğunu düşünmeden edemedi.

Spektrum 2000'in önündeki sahne, inanılmaz derecede şiddetli bir beyaz gürültüye dönüşmüştü çünkü otelin içindeki ve dışındaki bütün insanlar silahlarını ateşliyordu.

Hiro'nun omzuna bir şey dokundu. Hiro arkasını döndü ve *Kowloon*'dan iskeleye gelmiş, kısa boylu Çinli garsonu gördü. Garson onun dikkatini çektikten sonra ellerini eski yerine, yani kulaklarına götürüp kapattı.

"Siz Hiro Protagonist misiniz?" dedi, silahlı çatışmanın saçma gürültüsünden dolayı duyulmadı.

Hiro başını salladı. Kız da başını salladı ve *Kowloon*'u işaret etti. Elleri kulaklarına bu şekilde kapanmışken, bir tür halk dansı hareketi gibi göründü.

Hiro onu takip etti. Belki de *Kowloon*'u kiralamasına izin vereceklerdi. Hiro'yu alüminyum borda iskelesine getirdi.

Hiro iskelede yürürken, başını kaldırıp yukarıdaki güvertelerden birine baktı, iki mürettebat üyesi koyu renk montlarını giymiş, takılıyordu. Bir tanesi küpeşteye yaslanmış, dürbünle silahlı çatışmayı izliyordu. Diğeri, yaşlı olan, ona yaklaştı, sırtına baktı ve kürekkemiklerine birkaç kez vurdu.

Adam, ona kimin vurduğuna bakmak için dürbünü indirdi. Gözleri Çinli değildi. Yaşlı olan ona bir şey söyledi, boğazını gösterdi. O da Çinli değildi.

Dürbünlü adam başını salladı, bir eliyle uzandı ve yakasındaki bir düğmeye bastı. İkinci kez arkasını döndüğünde, sırtında neon yeşili elektropigmentlerle bir kelime yazılıydı: MAFYA.

Yaşlı olan da döndü; onun montu da aynı şeyi söylüyordu.

Hiro borda iskelesinin ortasında arkasını döndü. Etrafında görebildiği yirmi mürettebat üyesi vardı. Birdenbire, siyah montlarının hepsi aynı şeyi söylemeye başladı, MAFYA. Ve birdenbire, hepsi silahlandı.

-45-

"Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'uyla irtibata geçmeyi ve Port Sherman'daki valileri hakkında şikâyette bulunmayı planlıyordum," diye espri yaptı Hiro. "Ben bu sabah bu botu kiralamakta ısrar ederken hiç yardımcı olmadı."

Hiro, *Kowloon*'un birinci sınıf yemek odasında oturuyordu. Beyaz keten masa örtüsünün diğer tarafında, Hiro'nun tatildeki Endüstrici dediği adam vardı. Mükemmel bir siyah takım elbise giymişti ve bir gözü takmaydı. Kendini tanıştırma zahmetine girmemişti, sanki kim olduğunu Hiro'nun bilmesini bekliyordu.

Hiro'nun hikâyesi adamın hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. Daha ziyade, şaşırmıştı. "Yani?"

"Şimdi bir şikâyet sebebi göremiyorum," dedi Hiro.

"Neden?"

"Çünkü şimdi onun sizi yerinden etmeme isteğini anlıyorum."

"Niçin? Paran var, değil mi?"

"Evet, ama–"

"Ah!" dedi takma gözlü adam ve zorla gülümsedi. "Çünkü biz Mafyayız, diyorsun."

"Evet," dedi Hiro, yüzünün kızardığını hissetti. Kendini aptal durumuna düşürmek gibisi yoktu.

Dışarıda, silahlı çatışma sadece belirsiz bir gürültü gibiydi. Bu yemek odası, ses, su, rüzgâr yalıtımlıydı, iki kat kalın cam vardı ve pencerelerin arasındaki boşluklar jelatinimsi bir şeyle doluydu. Gürültü eskisi kadar çok gelmiyordu.

"Lanet olası makineli tüfekler," dedi adam. "Onlardan nefret ediyorum. Mermilerden belki binde biri vurulmaya değer bir şeye isabet ediyor. Ve kulaklarımı mahvediyorlar. Kahve falan ister misin?"

"Şahane olur."

"Büyük bir büfe gelecek. Domuz pastırması, yumurta, taze meyve."

Hiro'nun güvertede gördüğü adam – Dürbünlü Adama vuran adam – odanın içine başını uzattı.

"Affedersin patron, ama planımızın üçüncü aşamasına geçiyoruz. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Teşekkür ederim, Livio. Ivans iskeleye ulaştığında bana haber ver." Adam kahvesinden bir yudum aldı, Hiro'nun kafasının karıştığını fark etti. "Bir planımız ve planımızın da farklı aşamaları var."

"Evet, onu anladım."

"İlk aşama hareketsizleştirmeydi. Helikopteri ortadan kaldırdık. Sonra ikinci aşama, onları otelin içinde öldürmeye çalıştığımızı düşündürmekti. Sanırım o aşama da başarıyla tamamlandı."

"Bence de."

"Teşekkür ederim. Bu aşamanın bir diğer önemli kısmı da seni buraya getirmekti, o da halloldu."

"Ben bu planın bir parçası mıyım?"

Takma gözlü adam gülümsedi. "Bu planın bir parçası olmasaydın, çoktan ölmüştün."

"Yani Port Sherman'a geldiğimi biliyordunuz?"

"Y.T.'yi biliyorsun? Bizi gözetlemesi için kullandığın fıstık?"

"Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Biz de onu seni gözetlemesi için kullanıyorduk."

"Neden? Benimle neden ilgilenesiniz ki?"

"O başka bir konu. Biz planın aşamalarından bahsediyorduk."

"Tamam. İkinci aşamayı da biraz önce tamamladık."

"Şimdi, şu an sürmekte olan üçüncü aşamada, onların sokaktan iskeleye doğru koşarak kahramanca kaçmayı başardıklarını düşünmelerine izin vereceğiz."

"Dördüncü aşama!" diye bağırdı yüzbaşı Livio

"Pardon," dedi takma gözlü adam. Sandalyesini geri itti, peçetesini masaya bıraktı. Ayağa kalktı ve yemek odasından çıktı. Hiro da peşinden üst güverteye gitti.

Onlarca Rus, kapıyı zorlayıp iskeleye çıkmaya çalışıyordu. Bir seferde sadece birkaç tanesi kapıdan geçebiliyordu, bu yüzden araları açıktı. Hepsi *Kodiak Queen*'in güvenliğine doğru koşuyordu.

Ama yaklaşık bir düzinesi grup halinde kalmayı başardı: bir grup asker, ortadaki küçük insan kümelerinin etrafında bir zırh oluşturdu.

"Kodamanlar," dedi takma gözlü adam, düşünceli bir şekilde başını sallayarak.

Hepsi iskelede yengeç gibi koşuyor, gidebildiği kadar yakına

gidip eğiliyor ve makineli tüfekleriyle Port Sherman'a doğru ateş açıyordu.

Takma gözlü adam ani bir esinti karşısında gözlerini kıstı. Pis bir sırıtışla Hiro'ya döndü. "Şuna bak," dedi ve elindeki küçük siyah kutunun üstündeki düğmeye bastı.

Patlamanın sesi her yerden aynı anda geldi. Hiro bunun suyun içinden geldiğini hissedebiliyordu, ayakları titremişti. Büyük alevler ya da duman bulutları yoktu ama *Kodiak Queen'in* altından çıkan bir gayzer etkisi vardı, açılan kanatlar gibi beyaz, buharlı sular fışkırıyordu. Kanatlar aniden dağılmaya ve *Kodiak Queen* suyun içinde alçalmaya başladı. Daha da alçalıyordu.

İskelede koşan adamların hepsi birdenbire durdu.

"Şimdi," diye mırıldandı Dürbünlü Adam montunun yakasına.

İskelede birkaç küçük parlama daha oldu. İskelenin tamamı çökmeye başladı. Özellikle bir parçası, üstünde kodamanların olduğu parça aşağı yukarı sallanıyor, iki ucundan da dumanlar çıkıyordu. Patlatılarak, iskelenin geri kalan kısmından ayrılmıştı.

Üstündeki adamların hepsi, iskele sallanırken aynı yöne doğru düştü. Hiro, sudan yükselen çekici halatı görebiliyordu, şu anda limandan ayrılan büyük motorlu küçük bir tekneye aitti.

İskele parçasının üstünde hâlâ bir düzine muhafız vardı. Bir tanesi durumu ölçüp biçti, AK-47'sini onları çeken tekneye doğrulttu ve beyni havaya uçtu. *Kowloon*'un en üst güvertesinde bir keskin nişancı vardı.

Diğer muhafızların hepsi silahlarını suya attı.

"Beşinci aşama zamanı," dedi takma gözlü adam. "Büyük bir kahvaltı."

O ve Hiro yemek odasına geri dönüp oturduğunda, *Kowloon* iskeleden ayrıldı ve iskele parçasını çeken küçük tekneye paralel bir rota izlemeye başladı. Yemek yerken, pencereden dışarı bakabiliyor ve onlarla birlikte ilerleyen iskele parçasını görebiliyorlardı. Bütün kodamanlar ve muhafızlar oturmuş, sallanan iskele parçasını dengede tutmaya çalışıyordu.

"Karadan uzaklaştığımızda dalgalar büyüyor," dedi takma gözlü adam. "Bundan nefret ediyorum. Tek istediğim, kahvaltıyı öğle yemeğine kadar uzatmak."

"Amin," dedi Livio, tabağına omlet koyarken.

"O adamları tekneye alacak mısın?" dedi Hiro. "Yoksa bir süre

orada mı bekleteceksin?"

"Canları cehenneme. Bırak götleri donsun. Sonrasında onları tekneye aldığımızda hazır olurlar. Çok fazla mücadele edemezler. Hey, hatta belki bizimle konuşurlar."

Herkes çok aç görünüyordu. Bir süre, sadece kahvaltıya gömüldüler. Bir süre sonra, takma gözlü adam yemeklerin ne kadar güzel olduğunu söyleyerek sessizliği bozdu ve herkes onayladı. Hiro artık konuşabileceklerini anladı.

"Benimle neden ilgilendiğinizi merak ediyorum." Hiro, Mafya olayında bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu.

"Hepimiz aynı mutlu çetedeyiz," dedi takma gözlü adam.

"Hangi çete o?"

"Lagos'un çetesi."

"Ha?"

"Aslında onun çetesi değil. Ama çeteyi kuran esas kişi o."

"Nasıl ve niçin ve sen neden bahsediyorsun?"

"Peki." Tabağını itti, peçetesini katlayıp masanın üstüne koydu. "Lagos'un bir sürü fikri vardı. Her türden şey hakkında fikirler."

"Bunu fark ettim."

"Farklı konularda, her yerde bir şeyleri vardı. Bütün haritadan çekip topladığı ve birbirine bağladığı bilgiler. Bu bilgileri, Metaevrende bir yerlere gizledi, işe yarar hale gelmesini bekliyordu."

"Birden fazla mı?" dedi Hiro.

"Tahminen. Birkaç yıl önce, Lagos L.Bob Rife'a ulaştı."

"Öyle mi?"

"Evet. Rife'ın milyonlarca programcısı var. Sürekli onun bilgilerini çaldıklarını düşünüyordu."

"Programcılarının evlerini dinlediğini biliyorum."

"Bunu biliyorsun çünkü bu bilgiyi Lagos'un belleğinde buldun. Ve Lagos'un bunu bulma sebebi de piyasa araştırması yapmasıydı. Babil/Bilgi Kıyameti bilgilerine çok para ödeyecek birini arıyordu."

"Lagos, L.Bob Rife'ın bir çeşit virüs kullanıyor olabileceğini düşünüyordu."

"Doğru. Bak, ben bütün bu saçmalıkları anlamıyorum. Ama sanırım mantıklı düşünenleri hedef alan eski bir virüs falan buldu."

"Teknolojik rahiplik," dedi Hiro. "İnfokratlar. Sümerlerin infokrasisini yok etti."

"Her neyse."

"Bu delilik," dedi Hiro. "Bu sanki, çalışanlarının tükenmez kalem çaldığını öğrendiğinde, dışarı çıkarıp onları öldürmek gibi. Bütün programcılarının beyinlerini yok etmeden bunu kullanamaz."

"Orijinal haliyle," dedi takma gözlü adam. "Ama bütün mesele, Lagos'un bu virüs üzerinde araştırma yapmak istemesiydi."

"Bilgi savaşı araştırması."

"Tombala! Programcıları, beyinlerini havaya uçurmadan kontrol etmek için kullanılabilsin diye bu şeyi ayrıştırmak ve değiştirmek istedi."

"İşe yaradı mı?"

"Kim bilir? Rife, Lagos'un fikrini çaldı. Aldı ve kaçtı. Ondan sonra, Lagos, Rife'ın onunla ne yaptığını öğrenemedi. Ama birkaç yıl sonra, gördüğü şeyler hakkında endişelenmeye başladı."

"Papaz Wayne'in Cennet Kapıları'ndaki aşırı büyüme gibi."

"Ve anlaşılmaz bir dilde konuşan şu Ruslar. Ve Rife'ın şu eski şehri kazması–"

"Eridu."

"Evet. Ve radyo astronomi meselesi. Lagos bir sürü şey hakkında endişeliydi. Bu yüzden, insanlara yakınlaşmaya başladı. Bize yakınlaştı. Eskiden çıktığın o kıza yanaştı."

"Juanita."

"Evet. İyi kız. Ve Bay Lee'ye yaklaştı. Yani, birkaç farklı insanın bu küçük proje üzerinde çalıştığını söyleyebiliriz."

-46-

"Nereye gittiler?" dedi Hiro.

Herkes iskele parçasını arıyordu, sanki olmadığını hepsi bir anda fark etmişti. Sonunda gördüler, yarım mil arkalarındaydı. Kodamanlar ve muhafızlar şu anda ayaktaydı, hepsi aynı yöne bakıyordu. Sürat teknesi onları geri getirmek için etraflarında dolaşıyordu.

"Çekici halattan kurtulmanın bir yolunu bulmuş olmalılar," dedi Hiro.

"Mümkün değil," dedi takma gözlü adam. "Dibe bağlıydı, suyun altına. Ve bu çelik bir halat, o yüzden kesmelerinin de imkânı yok."

Hiro suyun üzerinde aşağı yukarı sallanan başka bir küçük tekne gördü, Ruslar ve onları çeken sürat teknesinin arasındaydı. Çok belirgin değildi çünkü çok küçüktü ve soluk renklerle boyanmıştı. Tek kişilik bir kayaktı. İçinde uzun saçlı bir adam vardı.

"Lanet olsun," dedi Livio. "O nereden geldi?"

Kayağın içindeki adam birkaç dakika arkasına baktı, dalgaları kontrol etti, sonra aniden arkasını döndü ve kürek çekmeye başladı, hızlanıyor, sürekli arkasına bakıyordu. Büyük bir dalga geliyordu ve tam kayağın altından geçerken, adam hızını ayarladı. Kayak dalganın tepesinde kaldı ve dalgaya binerek bir füze gibi ileri gitti, sudaki bütün diğer şeylerden iki kat hızlı gitmeye başladı.

Adam, küreğinin bir ucuyla dalgayı delerek hızla yönünü değiştirdi. Sonra küreği bıraktı, kayağın içine uzandı ve küçük siyah bir şey çıkardı, yaklaşık bir buçuk metrelik bir boruyu omzunun üstüne kaldırdı.

O ve sürat teknesi, zıt yönlere giderek birbirlerinin yanından geçti, aralarında altı metre boşluk vardı. Sonra sürat teknesi havaya uçtu.

Kowloon bu olay yerinden birkaç bin metre uzaktaydı. Bu büyüklükte bir geminin yapabileceği en iyi manevrayı yaptı, böylece geri dönüp Ruslarla – ve daha büyük bir sorun olan Raven'la – anlaşabilecekti.

Raven arkadaşlarının yanına doğru kürek çekiyordu.

"Tam bir orospu çocuğu," dedi Livio. "Ne yapacak, lanet olası kayağının arkasında onları Cankurtarana mı götürecek?"

"Bu beni korkutuyor," dedi takma gözlü adam. "Yukarıda roketatarlı adamlarımızın olduğundan emin ol. Bir helikopter falan gelebilir."

"Radarda başka gemi görünmüyor," dedi diğer askerlerden biri. "Sadece biz ve onlar. Ve helikopter de görünmüyor."

"Raven'da bir nükleer bomba olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Hiro.

"Öyle duydum. Ama o kayak o kadar büyük değil. Hatta çok küçük. Onun gibi bir şeyle denize açıldığına inanamıyorum."

Denizin içinden bir dağ çıkıyordu. Siyah su köpükleri yükseliyor ve büyüyordu. Kabarcıkların arkasından siyah bir kule göründü, dikey bir şekilde sudan çıkıyor, tepesinden bir çift kanat çıkarıyordu. Kule gittikçe büyüdü, kanatlar gittikçe yükseldi ve bir dağ oluştu. Kırmızı yıldızlar ve birkaç sayı. Ama bunun bir denizaltı olduğunu anlamak için kimsenin sayıları okumasına gerek yoktu. Nükleer denizaltı.

Sonra durdu. Ruslara o kadar yakındı ki Gurov ve arkadaşları üstüne atlayabilirdi. Raven onlara doğru kürek çekti, dalgaları bir cam bıçak gibi kesiyordu.

"Lanet olsun," dedi takma gözlü adam. Tamamen şaşkındı. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Uncle Enzo çok kızacak."

"Bilemezdin," dedi Livio. "Onlara ateş edelim mi?"

Takma gözlü adam bir karar veremeden önce, nükleer denizaltının tepesindeki güverte silahı açıldı. İlk top mermisi sadece birkaç metre yanlarından geçti.

"Tamam, hızla büyüyen bir durum var. Hiro, benimle gel."

Kowloon mürettebatı durumu çoktan anlamış ve nükleer denizaltının kazanacağına dair bahse girmişti. Güvertede koşturuyor, büyük cam elyaf kapsülleri suya atıyorlardı. Kapsüller kırılıp açılıyor, cankurtaran botlara dönüşüyordu.

Nükleer denizaltıdaki güverte silahlarını kullananlar *Kowloon*'u nasıl vuracaklarını çözdüğünde, durum daha da hızla büyüdü. *Kowloon* batsa mı, yansa mı, parçalansa mı karar veremiyordu, bu yüzden hepsini birden yaptı. O ana kadar, *Kowloon*'daki insanların çoğu bir cankurtaran botuna binmeyi başarmıştı. Suyun üstünde sallanıyor, turuncu can yeleklerinin fermuarlarını çekiyor ve nükleer denizaltıyı izliyorlardı.

Raven denizaltıda alt güverteye giden son kişiydi. Kayağından birkaç alet almak için bir iki dakika harcadı; çantaların içinden bir şeyler ve iki buçuk metre uzunluğunda bir mızrak aldı. İçeri girip kapağı kapatmadan önce, *Kowloon*'un enkazına doğru döndü ve mızrağı başının üstüne kaldırdı: bir zafer işareti ve aynı zamanda da bir söz. Sonra gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra, denizaltı da gözden kayboldu.

"O adam beni korkutuyor," dedi takma gözlü adam.

-47-

Y.T. bu insanların manyak olduklarını anladıktan sonra, onlar hakkında başka şeyler de fark etmeye başladı. Mesela, bunca zaman kimse onun gözlerine bakmamıştı. Özellikle de erkekler. Bu adamlarda sekse dair hiçbir şey yoktu, tamamen bastırmış, çok derinlere atmışlardı. Şişman matruşkalara neden bakmadıklarını anlayabiliyordu. Ama o on beş yaşında Amerikalı bir genç kızdı ve arada sırada insanların ona bakmasına alışkındı. Burada olmuyordu.

Ta ki bir gün büyük balık varilinden başını kaldırıp kendini bir adamın göğsüne bakarken bulana dek. Ve bakışlarını göğsünden boynuna, oradan da yüzüne doğru kaldırdığında, tezgâhın üstünden ona bakan koyu renk gözleri gördü.

Alnında bir şey yazıyordu: YETERSİZ DÜRTÜ KONTROLÜ. Bu biraz korkutucuydu. Seksiydi de. Ona, bu insanlarda olmayan bir çekicilik veriyordu. Cankurtaranın karanlık ve tehlikeli olmasını bekliyordu ama onun yerine, annesinin çalıştığı yerde çalışmak gibiydi. Bu adam, gerçekten Cankurtarana aitmiş gibi görünen tek kişiydi.

Ve küçümseyen bakışları da vardı. Yüksek mevki tarzı. Uzun bir bıyığı olsa da, yüzüne gitmemişti. Hatlarını pek iyi göstermiyordu.

"Pis bir şeyler alır mısın? Bir balık kafası ya da iki?" dedi Y.T., kepçeyi sallayarak. İnsanlarla hep saçma sapan konuşuyordu çünkü ne dediğini kimse anlamıyordu.

"Ne verirsen ondan alacağım," dedi adam. İngilizce. Temiz bir şiveyle.

"Ben bir şey vermiyorum," dedi, "ama orada durup öylesine bakmak istiyorsan, o da olur."

Orada durdu ve bir süre öylesine baktı. Kuyruktaki insanların sorunun ne olduğuna bakmak için gelmelerine yetecek bir süre. Ama sorunun bu insan olduğunu gördüklerinde, geri döndüler.

"Bugün ne tatlısı var?" dedi adam. "Benim için tatlı bir şeylerin var mı?"

"Biz tatlılara inanmıyoruz," dedi Y.T. "Tatlı günahtır, unuttun mu?"

"Kültürel çevrene bağlı."

"Öyle mi? Senin kültürel çevren nedir?"

"Ben bir Aleut'um."

"Hiç duymadım."

"Çünkü canımıza okudular," dedi iri yarı, korkunç Aleut, "tarihteki diğer insanlardan daha fena hem de."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Y.T. "O zaman, sana balık koymamı ister misin yoksa aç mı kalacaksın?"

İri Aleut bir süre ona dik dik baktı. Sonra başını salladı ve "Hadi. Buradan defolup gidelim," dedi.

"Ne, bu güzel işten kaçmak mı?"

Sırıttı. "Sana daha iyi bir iş bulabilirim."

"Peki bu işte, kıyafetlerim üzerimde kalacak mı?"

"Hadi. Gidiyoruz," dedi, o gözler içine işliyordu. Bacaklarının arasındaki ılık gerilme hissine aldırmamaya çalıştı.

Kafeteryada onu takip etmeye başladı, yemek salonuna çıkabileceği bir boşluğa doğru gidiyorlardı. Baş matruşka orospusu arkadan geliyor, anlaşılmaz bir dilde ona bağırıyordu.

Y.T. bakmak için arkasını döndü. Bir çift elin beline dokunduğunu, oradan koltukaltına uzandığını hissetti. Durdurmak için kollarını çekti. Ama işe yaramadı, eller havaya yükselmeye ve onu da yanında götürmeye devam etti. İri adam onu, üç yaşındaki bir çocuk gibi tezgâhın üstüne kaldırdı.

Y.T. baş matruşka orospusuna bakmak için arkasını döndü ama kadın şaşkınlık, korku ve cinsel öfke karışımı içinde donakalmıştı. Ama en sonunda, korku kazandı, kadın gözlerini çevirdi, arkasını döndü ve varil işi dokuz numaraya Y.T.'nin yerine birini bulmaya gitti.

"Yardımın için sağ ol," dedi Y.T. Sesi saçma bir şekilde titriyordu. "Şey, bir şeyler yemek istemiyor muydun?"

"Zaten dışarı çıkmayı düşünüyordum," dedi.

"Dışarı mı? Cankurtaranda nereye çıkıyorsun?"

"Hadi gel, sana göstereyim."

Onu koridorlardan geçirdi ve dik, çelik merdivenlerden güverteye çıkardı. Gün ağarmak üzereydi ve *Enterprise*'ın kontrol kulesi gri gökyüzünde bir karaltı gibi görünüyordu, gökyüzü o kadar çabuk kararıyordu ki şu an, gece yarısında göründüğünden daha

karanlıktı. Ama şimdi, ışıkların hiçbiri yanmıyordu ve tek görünen şey, siyah çelik ve barut rengi gökyüzüydü.

Y.T. adamı güverteden kıça kadar takip etti. Cankurtaranın kirli karmaşasından silah tutan devriyecilerin gezdiği geniş bir kanalla ayrılan, Rusların zengin, temiz, beyaz bölgelerine bakıyorlardı. Burada merdiven ya da iskele yoktu ama küpeşteden sallanan kalın bir halat vardı. Aleut adam bir ip yığını getirdi, hızlı bir hareketle kolunun altına ve bir bacağına sardı. Sonra bir koluyla Y.T.'nin beline sarıldı, geri yaslandı ve gemiden atladı.

Y.T. bağırmayı reddetti. Halatın onun vücudunu durdurduğunu hissetti. Adamın kolu o kadar çok sıkıyordu ki bir an nefes alamadı. Sonra orada asılı kaldı, onun kolunda.

Kollarını iki yana sarkıtmıştı, karşı koyuyordu. Ama ne olacaktı ki, adama doğru yaklaştı, kollarını boynuna doladı, başını omzuna koydu ve sıkıca sarıldı. İpe sürtünerek aşağı, Cankurtaranın temizlenmiş, zengin Rus versiyonuna indiler.

"Senin adın ne?" dedi Y.T.

"Dmitri Ravinoff," dedi. "Daha çok Raven diye bilirler."

Hassiktir.

Tekneler arasındaki bağlantılar karmaşık ve anlaşılmazdı. A noktasından B noktasına gitmek için, her tarafı dolaşmak zorunda kalıyordunuz. Ama Raven nereye gittiğini biliyordu. Ara sıra uzanıp Y.T.'nin elini tutuyordu ama onu çekiştirmiyordu. Sık sık, senin canını yakabilirim ama yapmayacağım dercesine, yüzünde bir sırıtışla arkasına bakıyordu.

Rus bölgesinin, makineli tüfekli adamlar tarafından korunan geniş bir tahta köprüyle Cankurtarana bağlandığı bir yere geldiler. Raven onları umursamadı, tekrar Y.T.'nin elini tuttu ve köprüde yürümeye başladı. Y.T.'nin olanları düşünecek zamanı olmamıştı ama sonra etrafına baktı ve bütün cılız Asyalıların ona bir yemek gibi baktığını gördü. Cankurtarandaydı. Gerçekten Cankurtarandaydı.

"Bunlar Hong Kong Vietnamlıları," dedi Raven. "Vietnam'dan yola çıktılar, oradaki savaştan sonra Hong Kong'a geldiler – yani birkaç nesildir kayıklarda yaşıyorlar. Korkma, senin için tehlikeli değil."

"Buradan yolu bulabileceğimi sanmıyorum," dedi Y.T.

"Rahat ol," dedi. "Kız arkadaşlarımı hiç kaybetmedim."

"Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

Raven başını geriye attı ve güldü. "Çok fazla, eski günlerde. Son birkaç yıldır o kadar çok olmadı."

"Öyle mi? Eski günler? Dövmeni yaptırmadan önce mi?"

"Evet. Ben alkoliğim. Eskiden çok başım belaya girerdi. Sekiz yıldır ayığım."

"O zaman neden herkes senden korkuyor?"

Raven ona baktı, gülümsedi ve omuz silkti. "Çünkü çok acımasız, yetenekli, soğuk kanlı bir katilim, biliyorsun."

Y.T. güldü. Raven da.

"Mesleğin nedir?" diye sordu Y.T.

"Zıpkıncıyım," dedi.

"*Moby Dick*'teki gibi mi?" Bu Y.T.'nin hoşuna gitti. Okulda bu kitabı okumuştu. Sınıfındaki insanların çoğu, en çalışkanlar bile kitabın sağlam bir kitap olduğunu düşünmüştü. Ama o, zıpkınla ilgili her şeyi sevmişti.

"Hayır. Benimle karşılaştırıldığında o Moby Dicksterlar[20] hiçbir şey."

"Zıpkınla ne tür şeyler yakalıyorsun?"

"Aklına ne gelirse."

O andan itibaren, sadece ona baktı. Ya da cansız nesnelere. Çünkü diğer türlü, ona dik dik bakan binlerce koyu renk gözden başka bir şey göremiyordu.

Kısmen o çok farklı olduğu içindi. Ama kısmen de, Cankurtaranda mahremiyet olmadığındandı, bir tekneden diğerine zıplayarak ilerliyordunuz. Ama her tekne onlarca insanın yaşadığı bir evdi, bu yüzden sürekli insanların oturma odalarından geçiyormuşsunuz gibiydi. Ve banyolarından. Ve yatak odalarından. Doğal olarak bakıyorlardı.

Yağ varillerinin üstüne yapılmış derme çatma bir platformun üstünde yürüyorlardı. İki Vietnamlı adam bir şey için tartışıyor ya da pazarlık yapıyordu. Onlara doğru dönen adam onların geldiğini gördü. Önce Y.T.'ye baktı, sonra Raven'a ve gözleri büyüdü. Geri çekildi. Konuştuğu adam da arkasını döndü ve gerçekten havaya sıçradı. İkisi de Raven'ın yolundan çekildi.

Ve sonra önemli bir şeyin farkına vardı: bu insanlar ona bak-

20 Bir sözcük oyunu. İngilizce'de "dickster" sözcüğü "sekste çok iyi olan" anlamına gelir.

mıyordu. Hepsi Raven'a bakıyordu. Ve bir ünlüyü izleme durumu gibi bir şey değildi. Cankurtarandaki bütün bu adamlar, bu sert, ürkütücü deniz adamları, bu adamdan ölümüne korkuyordu.

Ve Y.T. onunla çıkıyordu.

Ve yeni başlamıştı.

Birden, diğer bir Vietnamlının oturma odasından geçerken Y.T. bir yıl önce yaptığı dayanılmaz bir konuşmayı hatırladı: annesi, bir çocuk onunla yatmak isterse ne yapacağına dair tavsiye vermeye çalışmıştı. Evet, anne, tamam. Aklımda tutacağım. Tamam, unutmayacağım. Y.T. tavsiyelerin işe yaramaz olduğunu biliyordu ve haklı olduğunu anlayacaktı.

-48-

Cankurtaran botunda dört adam vardı: Hiro Protagonist, Merkezi İstihbarat Şirketi için çalışan serbest ajan – işi aslında oturup bilgi toplamak ve Kütüphaneye, MİŞ veritabanına yüklemekti ama şimdi bir operasyona dâhil olmuştu. Hiro'nun iki şarjörlü, her birinde on bir kurşun taşıyan bir dokuz-milimetrelik yarı-otomatik silahı ve iki kılıcı vardı.

Üçüncü adam, soyadı belli olmayan Vic'ti. Gelir vergisi diye bir şey hâlâ olsaydı, Vic formu doldururken mesleğine "keskin nişancı" yazardı. Klasik keskin nişancı tarzında, Vic az konuşan ve dikkat çekmeyen bir adamdı. Üstünde, ona teleskopik bir görüş veren büyük bir mekanizması olan uzun, geniş kalibre bir tüfeği vardı. Bu aletin yapısı tam olarak belli değildi ama Hiro, ortasına yerleştirilmiş artı göstergeleri olan hassas ölçümlü bir silah olduğunu tahmin ediyordu. Vic'in ek olarak küçük silahlar taşıdığı da görünmese de tahmin edilebilirdi.

Dördüncü adam, Eliot Chung. Eliot, eskiden *Kowloon*'un kaptanıydı. Şu anda, geçici işler yapıyordu. Watts'ta büyümüştü ve İngilizce konuştuğunda bir siyah gibi konuşuyordu. Genetik olarak tamamen Çinliydi. Siyah ve beyaz İngilizcesinin yanında, Kanton Çincesi, Taksice, biraz Vietnamca, İspanyolca ve Resmi Çinceyi de akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Eliot'ın "sadece trança balığı için" *Kowloon*'a getirdiği bir .44 Magnum tabancası vardı. Trança balığı çok iri bir balıktı ve o kadar şiddetli kıvranabiliyordu ki onu yakalayan insanları kolayca öldürebilirdi; bu yüzden, onları tekneye almadan önce kafasına birkaç el ateş etmek bir nevi tedbir almaktı. Eliot'ın silah taşımasının tek sebebi buydu; *Kowloon*'un diğer savunma ihtiyaçları, bu konuda uzman olan mürettebat üyeleri tarafından karşılanıyordu.

"Balıkgözü." Bu, takma gözlü adamdı. Kendisini sadece takma adıyla tanıtıyordu. Elinde büyük, siyah bir bavul vardı.

Bavul çok büyük yapılmıştı, tekerlekleri vardı ve ağırlığı 140 ile 1000 kilogram arasındaydı. Önemli bir parçası vardı: sekiz santim kalınlığında, birkaç metre uzunluğunda bir kablo ya da hortum gibi bir şey bir köşesinden çıkıyor, botun eğimli zemininde dolaşıyor ve köşeden denize iniyordu. Bu esrarengiz dokunacın

ucunda bir çöp kutusu büyüklüğünde bir metal parçası vardı ama o kadar çok dar yüzgeç ve kanada bağlanıyordu ki yüzölçümü Delaware'inki kadar görünüyordu. Hiro bu şeyi, bota taşınırken sadece birkaç dakika gördü. O anda, kıpkırmızı parlıyordu. Ama şimdi suyun altındaydı, açık griydi ve görmek imkânsızdı çünkü etrafındaki su kaynayarak köpürüyordu. Yumruk büyüklüğündeki buhar kabarcıkları, kızgın kanatların oluşturduğu şeklin ortasında birleşiyor ve durmadan okyanusun yüzeyini yumrukluyordu. Güçsüz cankurtaran botu Kuzey Pasifik'te çalkalanıyor, büyük buhar dumanları çıkarıyordu. Ne Hiro ne de Eliot, Balıkgözü'nün küçük ama yeterli bir nükleer güç kaynağıyla – radyotermal izotoplar, Sçanit'i çalıştıranlar gibi – yolculuk ettiğinden bahsetmemiş ya da bunu fark etmemişti. Balıkgözü bu gerçeği fark etmedikçe, onların söylemesi kaba olurdu.

Bottaki herkes, tüm vücutlarını kaplayan açık turuncu kıyafetler giymişti. Bunlar, Kuzey Pasifik tarzı can yelekleriydi. Büyük ve biçimsizlerdi ama Eliot Chung, kuzey denizlerinde bir can yeleğinin sadece cesedinizi su üstünde tutmaya yaradığını söylüyordu.

Cankurtaran botu, bir motoru olmayan, üç metre uzunluğunda bir şişme bottu. Çadıra benzeyen, su geçirmez bir örtüsü vardı, fermuarı çektiğinizde en şiddetli havada bile suyu geçirmeyen kapalı bir kapsüle dönüşüyordu.

İki gün boyunca, dağlardan gelen şiddetli, soğuk rüzgâr onları Oregon'dan açık sulara sürükledi. Eliot, cankurtaran botunun, gelip mahsur kalmış yolcuları kurtaran deniz kuvvetlerinin ve kıyı görevlilerinin olduğu eski günlerde icat edildiğini anlattı. Tek yapmanız gereken suyun üstünde durmak ve turuncu olmaktı. Balıkgözü'nün bir telsizi vardı ama kısa mesafeli bir cihazdı. Ve Hiro'nun bilgisayarı ağa bağlanabiliyordu ama bu bağlamda, sadece bir cep telefonu işlevi görüyordu. Denizin ortasında bir işe yaramıyordu.

Hava çok yağmurlu olduğunda, tentenin altında oturdular. Az yağmurlu olduğunda da üstünde. Zaman geçirmek için her türlü yöntemleri vardı.

Hiro bilgisayarda takılıyordu, doğal olarak. Pasifik'te bir cankurtaran botunda mahsur kalmak bir hacker için mükemmel bir fırsattı.

Vic, *Kowloon* altlarında havaya uçtuğunda MAFYA montunun

cebinde olan, ıslanmış, karton kapaklı bir romanı okuyor, tekrar okuyordu. Bu bekleyiş günleri onun için daha kolaydı. Profesyonel bir keskin nişancı olarak, zaman öldürmeyi biliyordu.

Eliot, bakacak çok az şey olsa da dürbününden bir şeylere bakıyordu. Sürekli botla uğraşıyor, kaptanların yaptığı gibi endişeleniyordu. Ve sürekli balık tutuyordu. Botta depoladıkları bir sürü yiyecek vardı ama arada bir taze trança balığı ve somon iyi oluyordu.

Balıkgözü, siyah, ağır bavuldan kullanım kitapçığı gibi bir şey çıkarmıştı. Küçük, lazer yazıcıyla yazılmış sayfaları olan bir klasördü. Dosya, bir kırtasiyeci dükkânından alınmış ucuz, markasız bir şeydi. Bu açılardan, Hiro'ya çok tanıdık geliyordu: hâlâ yapım aşamasında olan ileri teknoloji bir ürünün özelliklerini taşıyordu. Bütün teknik aygıtlar bir çeşit belge işlem gerektirirdi ama bu, sadece gerçek ürün geliştirmeyi yapan teknisyenler tarafından yazılabilirdi ve onlar da bundan nefret eder, belge işlem olayını hep son dakikaya ertelerdi. Sonra bir sözcük işlemciyle yazar, lazer yazıcıyla çoğaltır ve ucuz bir dosya için bölüm sekreterliğine gönderirdi.

Ama bu, Balıkgözü'nü kısa bir süre meşgul etti. Zamanının geri kalanını sadece ufuğa bakarak geçirdi, sanki Sicilya'nın görünmesini bekliyordu. Görünmedi. Görevi başarısız olunca moral bozuldu ve sürekli mırıldanmaya, bir yol bulmaya çalıştı.

"Sormamda bir sakınca yoksa," dedi Hiro, "görevin neydi ki?"

Balıkgözü bunu bir süre düşündü. "Nasıl baktığına bağlı. Esasen, hedefim on beş yaşındaki bir kızı bu pisliklerden geri almak. O yüzden, kodamanlardan birkaçını esir alarak takas yapacaktım."

"Kim bu on beş yaşındaki kız?"

Balıkgözü omuz silkti. "Onu tanıyorsun. Y.T."

"Bütün hedefin gerçekten bu mu?"

"Önemli olan, Hiro, Mafya yöntemini anlaman. Ve Mafya yönteminde biz, kişisel ilişkiler bahanesiyle daha büyük amaçlar güderiz. Bu yüzden, mesela sen pizzacıyken, pizzaları hızlı teslim etmenin sebebi çok para kazanman değil, bunun bir politika olmasıydı. Bunu yaptın çünkü Uncle Enzo ve her müşteri arasında şahsi bir anlaşma yapıyordun. İşte biz, kendi kendine varlığını sürdüren ideoloji tuzağından böyle kaçınıyoruz. İdeoloji bir virüstür.

Yani, bu kızı geri almak, sadece bu kızı geri almaktan daha fazla anlama sahip. Soyut bir politika hedefinin somut bir göstergesi. Ve biz somut severiz – değil mi, Vic?"

Vic küçümseyen bir gülümseme ve kahkahayla karşılık verdi.

"Bu olaydaki somut politika hedefi nedir?" dedi Hiro.

"Benim bir bilgim yok," dedi Balıkgözü. "Ama sanırım Uncle Enzo, L.Bob Rife'a çok kızgın."

Hiro Flatland'de takılıyordu. Bunu kısmen bilgisayarın pili bitmesin diye yapıyordu; basit, iki boyutlu bir masaüstü görüntüsü çok az güç gerektirirken, üç boyutlu bir ofis yapmak, tam zamanlı çalışan bir sürü işlemci gerektiriyordu.

Ama Flatland'de olmasının gerçek sebebi, Hiro Protagonist, son serbest hacker, hackliyordu. Ve hackerlar hacklerken, Metaevrenler ve avatarların yapay dünyasıyla uğraşmazdı. Bu yüzey katmanından aşağıya, kod ve karmaşık tılsımlar cehennemine inerdi. Orada Metaevrende gördüğünüz her şey, ne kadar gerçek gibi, güzel ve üç boyutlu olsa da, basit bir metin dosyasına dönüşürdü: elektronik bir sayfa üzerindeki harf dizilimleri. İnsanların ilkel bağlantı türleriyle ve IBM delikli kartlarıyla bilgisayarları programladığı eski günlere dönmek gibiydi.

O zamandan beri, iyi ve kullanıcı dostu programlama parçaları geliştirildi. Artık Metaevrende masanızda oturarak ve Tinkertoys gibi küçük, önceden programlanmış birimlere bağlanarak bir bilgisayarı programlamak mümkündü. Ama gerçek bir hacker asla böyle teknikler kullanmazdı, uzman bir oto tamircisinin, direksiyonun arkasına geçip gösterge panelindeki aptal ışıkları izleyerek arabayı tamir etmeye çalışmaması gibi.

Hiro ne yaptığını, neye hazırlandığını bilmiyordu. Ama önemli değildi. Programlamanın çoğu bir altyapı hazırlama meselesiydi, söz konusu işle bir alakası yok gibi görünen sözcük yapıları yapmaktı.

Bir şeyi biliyordu: artık Metaevren, öldürülebileceğiniz bir yere dönüşmüştü. Ya da en azından, beyninize delik açtırabilecek bir yere. Buranın yapısına göre bu, radikal bir değişiklikti. Silahlar Cennete gelmişti.

Hak ettiklerini bulmuşlardı, şimdi fark ediyordu. Orayı çok savunmasız bir yer yapmışlardı. Olabilecek en kötü şeyin, bilgisa-

yarınıza bir virüs girmesi ve sistemi yeniden başlatmak zorunda kalmanız olabileceğini düşünmüşlerdi. Ya da belki, bir kurtarıcı yükleyecek kadar salaksanız verilerden birazını yok etmesi olabileceğini. Bu yüzden, Metaevren açık ve korunmasızdı, bomba ve metal detektörlerden önceki havaalanları gibi, saldırı tüfekleri olan manyaklardan önceki ilkokul günleri gibi. Herhangi biri içeri girip istediği şeyi yapabilirdi. Polis yoktu. Kendinizi koruyamıyordunuz, kötü insanları kovalayamıyordunuz. Bunu değiştirmek zahmetli bir işti – bütün Metaevrenin temelini, gezegensel ve kurumsal düzeyde yeniden yapmak gerekiyordu.

Bu sırada, burayı bilen insanların da bir rolü olabilirdi. Bu durumda, birkaç hack çok fark yaratabilirdi. Büyük yazılım şirketleri problemi çözmek için harekete geçmeden önce bir serbest hacker bir sürü şeyi halledebilirdi.

Da5id'in beynini yiyen virüs bir dizi ikili veriydi, ikil eşlem şeklinde yüzünde parlıyordu – bir sürü siyah ve beyaz pikselden oluşuyordu, beyaz sıfırı, siyahsa biri temsil ediyordu. İkil eşlemi kâğıtlara döktüler ve Metaevrende dolaşıp kurban arayan avatarlara rulo halinde verdiler.

Kara Güneş'te Hiro'ya hastalık bulaştırmaya çalışan Clint kaçmıştı ama ruloyu arkasında bırakmıştı – kollarının koparılacağını tahmin etmemişti – ve Hiro ruloyu yerin altındaki tünel sistemine atmıştı. Sonra, Hiro bir Hayalet Programdan ruloyu onun atölyesine götürmesini istemişti. Ve Hiro'nun evindeki her şey, kendi bilgisayarının içindeydi. Bunlara ulaşmak için küresel ağa bağlanmasına gerek yoktu.

Sizi öldürebilecek bir veriyle çalışmak kolay değildi. Ama önemli de değildi. Gerçeklikte insanlar her zaman tehlikeli maddelerle çalışıyordu – radyoaktif izotoplar ve zehirli kimyasallar. Sadece doğru araç gerecinizin olması gerekiyordu: uzaktan hareket ettirilen kollar, eldivenler, veri gözlükleri, kurşun şerit cam. Ve Flatland'de bir araca ihtiyacınız olduğunda, oturup yazıyordunuz. O yüzden, Hiro ruloyu görmeden içeriğini kullanmasını sağlayan birkaç basit program yazmakla işe başladı.

Rulo, Metaevrendeki görülebilir her şey gibi, bir yazılım parçasıydı. Nasıl göründüğünü ve açılışını kapanışını yöneten yöntemleri anlatan birkaç kod içeriyordu. Ve içinde bir yerlerde, bir

kaynak, bir veri vardı: Karlanma çöküşü virüsünün dijital versiyonu.

Virüs içinden çıkarıldığında, Hiro'nun Karlanma çöküşüTara adında bir program yazması çok kolaydı. Karlanma çöküşüTara bir tür ilaçtı. Yani, Hiro'nun sistemini – hem donanımını hem de Lagos'un dediği gibi beyin sistemini – dijital Karlanma çöküşü virüsünden koruyan bir koddu. Hiro bunu sistemine yüklediğinde, dışarıdan gelen bilgileri sürekli tarayacak, rulonun içindekilerle eşleşen verileri arayacaktı. Bu türden bilgileri fark ederse de, engelleyecekti.

Flatland'de yapılacak başka bir iş daha vardı. Hiro'nun avatarlarla arası iyiydi, bu yüzden kendine görünmez bir avatar yazdı – çünkü yeni ve daha tehlikeli Metaevrende işe yarayabilirdi. Bunu kötü yapmak kolay, iyi yapmak ince bir işti. Neredeyse herkes hiçbir şeye benzemeyen bir avatar yazabilirdi ama kullanıldığında bir sürü probleme yol açardı. Bazı Metaevren gayrimenkulleri – Kara Güneş de dâhil – başka bir avatarla ya da bir engelle çarpışıp çarpışmadığınızı anlamak için avatarınızın ne kadar büyük olduğunu bilmek istiyordu. Ve cevabınız sıfırsa – avatarınızı çok küçük yaparsanız – bir şeylerin yanlış olduğunu düşüneceklerdi. Görünmez olacaktınız ama Metaevrende gittiğiniz her yerde bir yıkım ve karmaşa izi bırakacaktınız. Diğer yerlerde, görünmez avatarlar yasaktı. Avatarınız şeffafsa ve ışığı yansıtmıyorsa – yazması en kolay olan – anında yasadışı avatar olarak fark edilecek ve alarmlar çalacaktı. Öyle bir şekilde yazılmalıydı ki diğer insanlar göremeyecek ama gayrimenkul yazılımı da onun görünmez olduğunu fark etmeyecekti.

Hiro son birkaç yıldır Vitaly Chernobyl gibi insanlar için avatar programlamasaydı bilemeyeceği yüzlerce küçük hile vardı. Gerçekten iyi bir avatarı sıfırdan yazmak çok zaman alırdı ama bilgisayarında eski projelerden kalmış parçaları geri dönüştürerek birkaç saat içinde bir tane yaptı. Zaten hackerlar genellikle böyle yapardı.

Bunu yaparken, içinde bir ulaşım yazılımı olan eski bir dosyaya denk geldi. Bu, Metaevrenin çok eski günlerinden kalmaydı, tek hatlı demiryolunun var olmadığı, gezinmenin tek yolunun yürümek ya da araca benzeyen bir yazılım yazmak olduğu zamanlardan kalma.

İlk günlerde, Metaevren hiçbir özelliği olmayan siyah bir

topken, bu sıradan bir işti. Sonrasında, Sokak patladığında ve insanlar binalar yapmaya başladığında, daha karmaşık hale geldi. Sokakta, diğer insanların avatarlarının içinden geçebiliyordunuz. Ama duvarların içinden geçemiyordunuz. Özel mülklere giremiyordunuz. Ve Bağlantı Kapıları ya da vagonlar gibi diğer araçların da içinden geçemiyordunuz. Bu şeylerden herhangi biriyle çarpışmaya kalkışırsanız, ölmüyordunuz ya da Metaevrenden atılmıyordunuz; sadece, duvara toslayan bir çizgi film karakteri gibi duruyordunuz.

Başka bir deyişle, Metaevren çarpabileceğiniz engellerle dolmaya başladığında, hızlı yolculuk etme işi daha ilginç bir hal aldı. Manevra yapabilmek bir mesele oldu. Boyut bir mesele oldu. Hiro, Da5id ve geri kalanlar ilk başta sevdikleri büyük, tuhaf araçlardan vazgeçti – tank tekerlekleri üstündeki Victorian evleri, okyanus gemileri, büyük kristal küreler, ejderhaların çektiği alevli savaş arabaları – ve daha küçük, hareket ettirmesi kolay araçları tercih etti: motosikletler.

Bir Metaevren aracı, bir kuark kadar hızlı olabilirdi. Endişelenecek fizik kuralları, hız sınırları, hava direnci yoktu. Tekerlekler asla gıcırdamaz, frenler asla kilitlenmezdi. Kontrol edilemeyen tek şey, kullanıcının tepkime süresiydi. Yani, motosiklet yazılımlarıyla yarış yaparken, Şehir Merkezi'nde vahşi ralliler düzenlerken, motor kapasitesi hakkında endişelenmiyorlardı. Kullanıcı arayüzü hakkında endişeleniyorlardı; aracı sürmek, hızlanmak ya da çabucak frene basmak için sürücünün tepkilerini makineye aktaran denetimler. Çünkü o hızda kalabalık bir alandan geçen motosiklet yarışçılarının arasındayken bir şeye çarptığınızda ve hızınız sıfıra düştüğünde, yetişmeniz imkânsızdı. Tek bir hatayla kaybederdiniz.

Hiro'nun çok iyi bir motosikleti vardı. Muhtemelen Sokaktaki en iyi motosiklete sahipti çünkü onun refleksleri olağanüstüydü. Ama motosiklet sürmek yerine, daha çok kılıç dövüşüyle meşguldü.

Motosiklet yazılımının son sürümünü açtı ve denetimleri tekrar öğrendi. Flatland'den üç-boyutlu Metaevrene çıktı ve bir süre motosiklet sürme alıştırması yaptı. Bahçesinin sınırlarının ötesinde karanlıktan başka bir şey yoktu çünkü ağa bağlanmamıştı. Kaybolmuş, kimsesiz hissetti, Pasifik Okyanusu'nda bir cankurtaran botunda olmak gibiydi.

-49-

Ara sıra uzaklarda gemiler görüyorlardı. Hatta birkaç tanesi onları kontrol etmek için çok yakından geçti ama hiçbiri kurtarma modunda değil gibi görünüyordu. Cankurtaranın etrafında çok az fedakâr insan vardı ve çalınacak çok şeylerinin olmadığı belliydi.

Zaman zaman, eski, derin sularda giden bir balıkçı teknesi görüyorlardı, uzunluğu on beş ile otuz metre arasındaydı ve birkaç küçük, hızlı tekne etrafına toplanmıştı.

Eliot bunların korsan gemileri olduğunu söyleyince, Vic ve Balıkgözü kulak kesildi. Vic tüfeğini tuzlu sudan korumak için koyduğu çantadan çıkardı ve dürbün olarak kullanmak için nişangâhı söktü. Nişangâhı sökmezseniz, baktığınız şeye nişan alıyorsunuz gibi göründüğü için bunu yapmak gerekliydi.

Ne zaman bir korsan gemisi görünse, hepsi sırayla dürbünden bakıyor, farklı alıcılar deniyordu: normal, kızıl ötesi, vb.. Eliot artık farklı korsan gruplarının renklerini öğrenmişti, dürbünden bakarak kim olduklarını anlayabiliyordu: bir gün Clint Eastwood ve grubu birkaç dakika onlarla yan yana gitti, Muhteşem Yedili onlara yakından bakmak ve potansiyel ganimet için küçük botlarından birini gönderdi. Hiro, Yedili tarafından esir alınmayı neredeyse ümit etti çünkü en güzel görünen korsan gemisi onlarınkiydi: ön tarafında Exocet füzesi olan eski, lüks bir yattı. Ama bu keşif hiçbir yere varmadı. Termodinamik konusunda cahil olan korsanlar, bu cankurtaran botunun altından gelen buhar dumanının ne demek olduğunu anlamadı.

Bir sabah, büyük, eski bir trol gemisi çok yakınlarında belirdi, sis kalkınca birden ortaya çıktı. Hiro bir süredir motor sesini duyuyordu ama ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

"Bunlar kim?" dedi Balıkgözü, çok nefret ettiği soğukta-kurutulmuş kahvesiyle boğulurken. Bir termal battaniyeye sarılmış, kısmen tentenin altına girmişti, sadece yüzü ve elleri görünüyordu.

Eliot dürbünle onlara baktı. Duygularını gösteren bir adam değildi ama gördüğü şeyden mutlu olmadığı belliydi. "Bu Bruce Lee," dedi.

"Nereden anlaşılıyor?" dedi Balıkgözü.

"Renklere bak," dedi Eliot.

Gemi, herkesin bayrağı görebileceği kadar yakındaydı. Ortasında gümüş bir yumruk, onun altında bir çift mınçıka olan, kenarlarında B ve L harfleri yazan kırmızı bir bayraktı.

"Kim bunlar?" dedi Balıkgözü.

"Kendine Bruce Lee diyen adam lider gibi bir şey. O renklerde bir yeleği var."

"Yani?"

"Yani, yelek işlenmiş ya da boyanmış değil, kafa derileriyle yapılmış. Kırkyama gibi."

"Ne dedin?" dedi Hiro.

"Bir söylenti var, sadece bir söylenti, ihtiyacı olan kafa derilerini toplamak için mülteci gemilerine gidip kızıl ya da gri saçlı insanları aradığını söylüyorlar."

Hiro hâlâ anlamaya çalışıyordu ki Balıkgözü ani bir karar verdi. "Ben bu Bruce Lee deen adamla konuşmak istiyorum," dedi. "İlgimi çekti."

"Neden o lanet olası psikopatla konuşmak istiyorsun?" dedi Eliot.

"Evet," dedi Hiro. "*Eye Spy*'da görmedin mi onu? O bir manyak."

Balıkgözü, cevabı, Katolik teolojisi gibi insan aklının almayacağını söylemek istercesine ellerini kaldırdı. "Bu benim kararım," dedi.

"Sen kim oluyorsun?" dedi Eliot.

"Bu lanet olası botun reisiyim," dedi Balıkgözü. "İşte burada adaylığımı koyuyorum. Var mı ikinci bir kişi?"

"Evet," dedi Vic, kırk sekiz saattir ilk kez konuşuyordu.

"Benden yana olanlar evet desin," dedi Balıkgözü.

"Evet," dedi Vic.

"Ben kazandım," dedi Balıkgözü. "Şimdi, bu Bruce Lee adamlarını nasıl buraya getirip konuşabiliriz?"

"Neden gelsinler ki?" dedi Eliot. "İstedikleri hiçbir şey bizde yok, seks hariç."

"Bu adamların homo olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Balıkgözü, yüzünü buruşturarak.

"Lanet olsun, dostum," dedi Eliot, "Kafa derilerini anlatırken gözünü bile kırpmadın."

"Bu botu sevmeyeceğimi biliyordum," dedi Balıkgözü.

"Senin için bir şey değiştirecekse, bizim bildiğimiz anlamda homoseksüel değiller," diye açıkladı Eliot. "Heteroseksüeller ama korsanlar. Sıcak ve oyuk olan her şeyi isterler."

Balıkgözü hızlı bir karar aldı. "Tamam, siz ikiniz, Hiro ve Eliot, siz Çinlisiniz. Kıyafetlerinizi çıkarın."

"Ne?"

"Çıkarın. Ben reisim, unuttunuz mu? Vic'in size yardım etmesini ister misiniz?"

Eliot ve Hiro, yığılmış gibi oturan Vic'e bakmadan edemedi. Aşırı derecede bezgin tavrında korku uyandıran bir şey vardı.

"Dediğimi yapın yoksa sizi öldürürüm," dedi Balıkgözü, oldukça inandırıcıydı.

Eliot ve Hiro botun üzerinde sallanarak, kıyafetlerini çıkardılar, tenleri günlerdir ilk kez havayla temas ediyordu.

Trol gemisi onların yanına geldi ve motoru kapattı, aralarında yaklaşık altı metre vardı. Donanmaları oldukça iyiydi: yeni motorları olan yarım düzine Zodiac, Exocet-tipi füze, iki radar ve geminin her ucunda bir elli kalibre makineli tüfek vardı. Gemi, arkasında sandallara benzeyen birkaç sürat teknesi çekiyordu ve bunların da her birinde bir makineli tüfek vardı. Ayrıca, kendi gücüyle çalışan, on metrelik bir motorlu yat da onları takip ediyordu.

Bruce Lee'nin korsan grubunda yirmi dört adam vardı ve şu anda hepsi geminin küpeştesine sıralanmış, pis pis sırıtıyor, ıslık çalıyor, kurt gibi uluyor ve prezervatif sallıyordu.

"Korkmayın, onların sizi becermesine izin vermeyeceğim," dedi Balıkgözü, sırıtarak.

"Ne yapacaksın," dedi Eliot, "onlara bir papalık fetvası mı vereceksin?"

"Eminim mantığın sesine kulak vereceklerdir," dedi Balıkgözü.

"Bu adamlar Mafyadan korkmuyor, aklındaki buysa," dedi Eliot.

"Çünkü bizi çok iyi tanımıyorlar."

Sonunda lider göründü, Bruce Lee'nin kendisi, kurşungeçirmez bir yelek, onun üzerine bir cephane yeleği giymiş, çapraz bir fişeklik, bir samuray kılıcı – Hiro onunla savaşmak isterdi – ve mınçıka takmış kırk yaşlarında, kafa derileri giyen bir adamdı.

Onlara bakıp sırıttı, baş parmağıyla çok iyi işareti yaptı ve neşeli adamlarına beşlik çakarak güverte boyunca yürüdü. Korsanlardan birini seçti ve adamın elindeki prezervatifi gösterdi. Korsan prezervatifi ağzına götürdü ve şişirip balon yaptı. Görünüşe göre, bu adam zor bir gemi yönetiyordu.

Hiro, Bruce Lee'nin sırtındaki kafa derilerine bakmadan edemedi. Korsanlar onun ilgisini fark etti ve ona hareketler yapmaya başladı, kafa derilerini gösteriyor, başlarını sallıyor, alaycı gözlerle ona bakıyorlardı. Renkler üniformaya çok benziyordu – kırmızıların hiçbiri farklı değildi. Hiro, Bruce Lee'nin, şöhretinin aksine, herhangi bir renk kafa derisini alıp, beyazlattığı ve onları boyadığı sonucuna vardı. Pısırık herif.

Sonunda Bruce Lee geminin ortasına geldi ve tekrar sırıttı. Mükemmel, göz kamaştırıcı bir sırıtışı vardı ve bunun farkındaydı; belki de ön dişlerine yapıştırılmış bir karat elmaslar yüzündendi.

"Müthiş bir bot," dedi. "Belki sizle takas, ha? Ha ha ha."

Cankurtaran botunda Vic hariç herkes küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Nereye gidiyorsunuz? Key West? Ha ha ha."

Bruce Lee bir süre Hiro ve Eliot'ı inceledi, işaret parmağını döndürerek arkalarını dönmelerini ve çanaklarını göstermelerini istedi. Yaptılar.

"*Quanto*?" dedi Bruce Lee ve bütün korsanlar gürültü yapmaya başladı, bilhassa Bruce Lee. Hiro, anüs kaslarının bir gözenek kadar küçüldüğünü hissedebiliyordu.

"Kaç para olduğumuzu soruyor," dedi Eliot. "Tabii ki bu bir şaka, buraya gelip bizi bedavaya becerebileceklerini biliyorlar."

"Ah, çok komik!" dedi Balıkgözü. Hiro ve Eliot'ın, kelimenin tam anlamıyla götleri donarken, o hâlâ tentenin altındaydı, piç kurusu.

"Harpoon füze, ister misiniz?" dedi Bruce Lee, güvertedeki gemisavar füzelerden birini göstererek. "Bug? Motorola?"

"Harpoon gemisavar bir füze, çok pahalı," dedi Eliot. "Bug ise bir mikroçip. Motorola da Ford ya da Chevy gibi bir marka. Bruce Lee bir sürü elektronik aletin ticaretini yapıyor – tipik Asyalı bir korsan."

"Sizin için bize bir Harpoon füzesi verir mi?" dedi Balıkgözü.

"Hayır! Alay ediyor, bokkafa!" dedi Eliot.

"Ona dıştan motorlu bir tekne istediğimizi söyle," dedi Balıkgözü.

"Bir Zodiac, bir motor istiyoruz, deposu dolu," dedi Eliot.

Bruce Lee birden ciddileşti ve gerçekten düşündü. "İnceleme şart, anladın? Büyüklük ve ağız."

"Buraya gelip malları inceleyebilirse düşünecekmiş," dedi Eliot. "Ne kadar sıkı olduğumuza ve öğürme refleksimizi bastırıp bastıramayacağımıza bakmak istiyorlar. Bunların hepsi Cankurtaran genelev endüstrisinin şartları."

"Sizin genişlik on iki bence, ha ha ha."

"Bizim göt deliklerimizin çapının on iki santim olduğunu söylüyor," dedi Eliot, "yani biz esnek ve değersizmişiz."

Balıkgözü kendi konuştu. "Hayır, hayır, öyle değil."

Korsan gemisinin güvertesi heyecanla kıkırdadı.

"Olmaz," dedi Bruce Lee.

"Bu çocuklar," dedi Balıkgözü, "o yönden hâlâ bakir."

Bütün güvertede gürültülü bir kahkaha patladı. Korsanlardan biri küpeşteye tırmandı, yumruğunu havada salladı ve bağırdı: "ba ka na zu ma lay ga no ma la aria ma na po no a ab zu..." O noktada, diğer korsanların hepsi gülmeyi bıraktı, yüzlerinde ciddi bir ifade oluştu ve kendi anlamsız sözleriyle kükreyerek, havayı boğuk ulumalarıyla titreterek eşlik etmeye başladılar.

Cankurtaran botu aniden hareket edince Hiro'nun ayağı kaydı; Eliot'ın yanına düşüşünü gördü.

Bruce Lee'nin gemisine baktı ve küpeşteye ulaşan karanlık bir dalgaya benzeyen bir şey görünce istemeden geri çekildi. Dalga, ayaktaki korsanları baştan aşağı ıslattı, trol gemisinin kıçından başlayarak ilerledi. Ama bu sadece bir çeşit göz yanılsamasıydı. Aslında bir dalga değildi. Birdenbire, kendilerini trol gemisinden altı değil on beş metre uzakta buldular. Küpeştedeki kahkaha sönerken, Hiro yeni bir ses duydu: Balıkgözü'nün olduğu taraftan gelen alçak bir vınlama sesi, şimşek çakmadan önce duyulan ses gibi, yırtılan çarşafların sesi gibi.

Bruce Lee'nin trol gemisine bakınca, karanlık dalgaya benzer olayın aslında bir kan dalgası olduğunu gördü, sanki biri güverteyi kesilmiş bir şahdamarıyla sulamıştı. Ama dışarıdan gelmemişti. Korsanların vücutlarından çıkmıştı, teker teker, kıçtan uca doğru ilerlemişti. Şimdi Bruce Lee'nin gemisi tamamen sessiz ve hare-

ketsizdi, kan ve jelatinize iç organlar paslanmış çeliğin üzerinden kayıyor ve yavaşça suya düşüyordu.

Balıkgözü dizlerinin üstüne kalkmıştı, üstündeki termal battaniyeyi atmıştı. Bir elinde, çapı beş santim olan uzun bir alet tutuyordu, vınlama sesinin kaynağı buydu. Kalem boyutundaki paralel namlulardan oluşan yuvarlak bir desteydi, küçük bir mitralyöze benziyordu. O kadar hızlı dönüyordu ki namluları seçmek imkânsızdı; çalışırken, bu hızlı hareketinden dolayı aslında belirsiz ve saydamdı, Balıkgözü'nün kolundan çıkan parlak, şeffaf bir bulut gibiydi. Alet, bilek kalınlığında siyah namlulara ve botta ağzı açık duran büyük bavula doğru kıvrılan kablolara bağlıydı. Bavulun, bu silah sisteminin durumu hakkında bilgi veren grafikleri gösteren renkli bir dâhili ekranı vardı: ne kadar cephane kaldığını, çeşitli alt sistemlerin durumunu gösteriyordu. Hiro bunu bir anlığına gördü ve sonra Bruce Lee'nin gemisindeki bütün cephaneler patlamaya başladı.

"Gördün mü, Mantığın sesine kulak vereceklerdir demiştim," dedi Balıkgözü, silahı kapatarak.

Sonra Hiro kontrol panelinde bir isim levhası gördü.

MANTIK

Model 1.0B7

Mitralyöz tipi 3-mm hiperhızlı raylı top sistemi

Ng Güvenlik Endüstrisi, Şti.

ÖNSÜRÜM MODELİ – SAHA KULLANIMI İÇİN DEĞİLDİR

YERLEŞİM BÖLGELERİNDE TEST ETMEYİNİZ

– ULTIMA RATIO REGUM –

"Kahrolası geri tepme bizi neredeyse Çin'e getirdi," dedi Balıkgözü memnuniyetle.

"Bunu sen mi yaptın? Biraz önce ne oldu?" dedi Eliot.

"Ben yaptım. Mantıkla. Bak, bu küçük metal parçalarını ateşliyor. Çok hızlı gidiyorlar – tüfek kurşunundan daha güçlü. Seyreltilmiş uranyum."

Dönen namlular neredeyse durmak üzereydi. Yaklaşık iki düzine namlu var gibi görünüyordu.

"Makineli tüfeklerden nefret ettiğini sanıyordum," dedi Hiro.

"Bu bottan daha çok nefret ediyorum. Hadi gidip kendimize

suyun üstünde giden bir şey bulalım. Motoru olan bir şey."

Bruce Lee'nin korsan gemisindeki alevler ve küçük patlamalardan dolayı, orada hayatta kalan birkaç kişi olduğunu ve hâlâ onlara ateş edildiğini fark etmeleri birkaç dakika sürdü. Balıkgözü bunun farkına varınca tekrar tetiği çekti, namlular dönerek şeffaf bir silindir oluşturdu ve yırtılma, tıslama sesi tekrar başladı. Balıkgözü silahı ileri geri salladı ve hedefini seyreltilmiş uranyum duşuyla yıkadı. Bruce Lee'nin gemisi ışık saçıyor, parlıyordu, sanki Tinkerbell geminin üzerinde uçuyor, nükleer peri tozu serpiştiriyordu.

Bruce Lee'nin diğer küçük teknesi, neler olduğuna bakmak için gemiye yaklaşma hatasına düştü. Balıkgözü tekneye doğru döndü ve teknenin yüksek, dışarı uzanan köprüsü suya düştü.

Trol gemisinin temel yapı elementleri bütünlüklerini kaybediyordu. Büyük metal parçaları koparken ve üst güverte, kötü yapılmış bir sufle gibi çökerken, içeriden patlama ve kırılma sesleri geliyordu. Balıkgözü bunu anlayınca, ateşi kesti.

"Yeter, patron," dedi Vic.

"Çıldırdım!" diye sevinç çığlığı attı Balıkgözü.

"O trol gemisini kullanabilirdik, pislik herif," dedi Eliot nefretle, pantolonunu giyiyordu.

"Onu havaya uçurmak istememiştim. Sanırım küçük kurşunlar her şeye isabet etti."

"Zekice, Balıkgözü," dedi Hiro.

"Götünüzü kurtarmak için harekete geçtiğim için özür dilerim. Hadi, hepsi yanmadan önce gidip şu küçük teknelerden birini alalım."

Parçalanmış yatın olduğu tarafa doğru kürek çektiler. Oraya ulaştıklarında, Bruce Lee'nin trol gemisi, üstünden alevler ve dumanlar çıkan, içinde ara sıra patlamaların duyulduğu, yan yatmış, boş bir çelik gövde haline gelmişti.

Teknenin geri kalan kısmında bir sürü küçük delik vardı ve patlamış cam elyaf parçalarıyla parlıyordu: yaklaşık bir milimetre uzunluğunda, milyonlarca küçük cam elyaf. Kaptan ve bir müretebat üyesi – ya da daha ziyade yahni – enkazın geri kalanıyla birlikte suya düştü, arkalarında suya doğru giden iki paralel çizgiden başka bir iz bırakmadı. Ama geminin mutfağında Filipinli bir

çocuk vardı, mutfak o kadar aşağıdaydı ki çocuk yaralanmamış, ne olduğunu bile tam olarak anlamamıştı.

Birkaç tane elektrikli kablo ortadan kesilmişti. Eliot alt güvertede bir alet çantası buldu ve motor çalışana, tekne suyun üstünde gidene kadar on iki saat boyunca parçaları bir araya getirmekle uğraştı. Elektrikli aletler hakkında sadece temel bilgilere sahip olan Hiro, ayak işleriyle ilgilenen, iktidarsız bir danışman görevi görüyordu.

"Balıkgözü onlara ateş açmadan önce korsanların nasıl konuştuklarını duydun mu?" diye sordu Hiro, Eliot'a, çalışırlarken.

"Pidgin dilini mi diyorsun?"

"Hayır. En sonda. Anlamsız bir dil."

"Evet. Cankurtaranda öyle yapıyorlar."

"Öyle mi?"

"Evet. Bir adam başlar ve diğerleri de katılır. Sanırım sadece bir eğlence."

"Ama Cankurtaranda herkes yapıyor mu?"

"Evet. Hepsi farklı dil konuşuyorlar, bilirsin, bütün o farklı etnik gruplar. Lanet Babil Kulesi gibi. Bence o sesleri çıkardıklarında – birbirlerine anlamsız sözler söylediklerinde – sadece diğer grupları taklit ediyorlar."

Filipinli çocuk onlara yemek hazırlamaya başladı. Vic ve Balıkgözü alt güvertedeki kamarada oturmuş, yemek yiyor, Çince dergileri inceliyor, Asyalı kızların resimlerine bakıyor ve arada sırada da deniz haritasına bakıyordu. Eliot elektrik sistemini çalışır hale getirdiğinde, Hiro pillerini şarj etmek için bilgisayarını prize taktı.

Tekne çalışmaya başladığında, hava karanlıktı. Güneybatıya doğru, dalgalanan bir ışık sütunu alçak bir bulut tabakasının arkasında sallanıyordu.

"Oradaki Cankurtaran mı?" dedi Balıkgözü, ışığı göstererek.

"Evet o," dedi Eliot. "Balıkçı tekneleri ona geri dönebilsin diye geceleri ışıklarını yakıyorlar."

"Sence ne kadar uzakta?" dedi Balıkgözü.

Eliot omuz silkti. "Yirmi mil."

"Peki kara ne kadar uzakta?"

"Hiçbir fikrim yok. Bruce Lee'nin kaptanı muhtemelen biliyordu ama diğer herkes gibi o da püre haline geldi."

"Haklısın," dedi Balıkgözü. " Aleti 'kırbaçla' ya da 'parçala'ya

ayarlamalıydım."

"Cankurtaran genellikle kıyıdan en az yüz mil uzakta durur," dedi Hiro, "hırsızlık olaylarını azaltmak için."

"Mazotumuz ne durumda?"

"Mazot deposuna baktım," dedi Eliot. "Doğruyu söylemek gerekirse, çok iyi durumda değiliz."

"Çok iyi durumda değiliz de ne demek?"

"Denizdeyken mazot seviyesini anlamak her zaman kolay değildir," dedi Eliot. "Ve bu motorların ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorum. Ama gerçekten kıyıdan seksen ya da yüz mil uzaktaysak, başaramayabiliriz."

"O zaman Cankurtarana gideriz," dedi Balıkgözü. "Cankurtarana gider ve birinden kendi iyiliği için bize biraz mazot vermesini isteriz. Sonra da anakaraya geri döneriz."

Bu şekilde olacağına kimse gerçekten inanmıyordu, Balıkgözü de. "Ve," diye devam etti, "oradayken – Cankurtaranda – mazotu aldıktan sonra, eve gitmeden önce – başka şeyler de olabilir, bilirsiniz. Hayat sürprizlerle dolu."

"Aklında bir şey varsa, neden doğrudan söylemiyorsun?" dedi Hiro.

"Tamam. Politika kararı. Esir taktiği başarısız oldu. O yüzden bir çıkarma yapacağız."

"Neyi çıkaracağız?"

"Y.T.'yi."

"Bunu kabul ediyorum," dedi Hiro, "ama çıkarmak istediğim başka biri daha var."

"Kim?"

"Juanita. Hadi ama, iyi bir kız olduğunu sen kendin söyledin."

"Eğer Cankurtarandaysa, belki de o kadar iyi değildir," dedi Balıkgözü.

"Ben onu oradan çıkarmak istiyorum. Bu işte hepimiz beraberiz, değil mi? Hepimiz Lagos'un çetesinin bir parçasıyız."

"Bruce Lee'nin orada adamları var," dedi Eliot.

"Düzeltme. Vardı."

"Ama demek istediğim, çok kızacaklar."

"Çok kızacaklarını mı düşünüyorsun. Ben ödlerinin boklarına karışacağını düşünüyorum," dedi Balıkgözü. "Şimdi, tekneyi sür, Eliot. Hadi, bu lanet denizden bıktım."

-50-

Raven, Y.T.'yi üstünde bir tente olan, altı düz bir tekneye götürdü. Vietnamlı/Amerikalı/Taylandlı/Çinli bir iş kurumuna dönüştürülmüş bir tür nehir teknesiydi, bar/restoran/genelev/kumarhane yuvası gibiydi. Bir sürü insanın takıldığı birkaç büyük odası ve aşağıda kim bilir ne tür olayların döndüğü küçük, çelik duvarlı bir sürü odası vardı.

En büyük odada, ayak takımı eğlencesi vardı. Duman, bronşlarını acemi düğümlerle bağladı. Odada bozuk bir Üçüncü Dünya ses sistemi vardı: saf gürültü üç yüz desibelle çelik duvarlarda yankılanıyordu. Duvarlardan birine yerleştirilmiş bir televizyon seti, eflatun ve küf yeşilinden oluşan iki renk şemasıyla yapılmış yabancı bir çizgi filmi gösteriyordu; çizgi filmde kuduz Wile E. Coyote gibi korkunç bir kurt, Warner Bros'un bile düşünemeyeceği vahşi şekillerde tekrar tekrar öldürülüyordu. Bu, büyükler için yapılmış bir çizgi filmdi. Filmin müziği ya tamamen kapatılmış ya da hoparlörlerden gelen cızırtılı melodiyle bastırılmıştı. Birkaç erotik dansçı, odanın bir ucunda dans ediyordu.

İnanılmaz kalabalıktı, oturacak bir yer kesinlikle bulamazlardı. Ama Raven odaya girdikten kısa bir süre sonra, köşedeki bir düzine adam ayağa kalktı ve sigaralarını ve içkilerini alarak masadan ayrıldı. Raven, Y.T.'nin arkasından yürümeye başladı ve nereye gitseler, insanlar, Raven'ın neredeyse elle tutulur kuvvet alanından çekiliyordu.

Raven eğildi ve masanın altına baktı, yerden bir sandalye aldı ve onun da altına baktı – sandalye bombaları hakkında dikkatli olmanız gerekirdi – yere koydu, iki çelik duvarın birleştiği köşeye çekti ve oturdu. Y.T.'ye de aynısını yapmasını işaret etti ve o da yaptı. Raven'ın yüzü, erotik dansçıların üzerindeki disko topundan yansıyan ışık darbeleriyle, TV setinden gelen yeşil-mor pusla, çizgi filmdeki kurt yanlışlıkla bir hidrojen bombası yuttuğunda ya da bir alev makinesiyle öldürüldüğünde oluşan ani ışıkla aydınlanıyordu.

Hemen bir garson geldi. Raven masanın karşısından ona bağırmaya başladı. Y.T. onu duyamıyordu ama muhtemelen ne istediğini soruyordu.

"Bir çizburger!" diye bağırdı.

Raven güldü, başını salladı. "Burada inek görüyor musun?"

"Balık hariç herhangi bir şey!" diye bağırdı.

Raven garsonla farklı bir Taksiceyle konuştu.

"Sana kalamar söyledim," diye bağırdı. "Bir yumuşakça."

Mükemmel. Raven, son gerçek beyefendi.

Yaklaşık bir saat boyunca bağırmalı bir sohbet oldu. Çoğunlukla Raven bağırdı. Y.T. sadece dinledi, gülümsedi ve başını salladı. "Gerçekten vahşi, küfürlü seksten hoşlanıyorum" gibi bir şey söylemediğini umuyordu.

Bunun hakkında konuştuğunu düşünmüyordu. Politika konuşuyordu. Raven ağzına kalamar tıkmadığı ve müzik çok yüksek olmadığı zamanlarda. Aleutların tarihini anlattığını duyabiliyordu:

"Ruslar bizi mahvetti... çiçek hastalığı yüzde doksanlardaydı... onların fok fabrikalarında köle olarak çalıştık... Seward'ın deliliği[21]... Lanet olası Japonlar kırk iki yaşındaki babamı aldı ve bir esir kampına götürdü...

"Sonra Amerikalılar bize atom bombası attı. Buna inanabiliyor musun?" dedi Raven. Müzikte bir ara oldu; artık cümlelerin tamamını duyabiliyordu. "Japonlar, üstlerine atom bombası atılan tek millet olduklarını söylüyor. Ama her nükleer gücün, silahlarını test etmek için atom bombası attığı bir yerli topluluğu vardır. Amerika da Aleutları bombaladı. Amchitka adasını. Benim babam," dedi Raven gururla sırıtarak, "iki kez bombalandı: biri Nagasaki'de, orada kör oldu, sonra da 1972'de Amerikalılar anavatanımızı bombaladığında."

Harika, diye düşündü Y.T. Yeni bir erkek arkadaşı vardı ve o da bir mutanttı. Bu, bir iki şeyi açıklıyordu.

"Ben birkaç ay sonra doğdum," diye devam etti Raven.

"Bu Ortolara nasıl takıldın?"

"Geleneklerimizden kaçtım ve kendimi Soldotna'da petrol platformlarında çalışırken buldum," dedi Raven, sanki Y.T. Soldotna'nın nerede olduğunu biliyormuş gibi. "İçme alışkanlığım ve dövmem de o zamandan. Ayrıca bir kadınla sevişmeyi de o zaman öğrendim – zıpkınla avlanmaktan daha iyi yaptığım tek şey bu."

Y.T., Raven'a göre düzüşmek ve zıpkınla avlanmanın birbirine yakın etkinlikler olduğunu düşündü. Ama adam ne kadar kaba olsa da, Y.T. onu tedirginlik veren bir biçimde tahrik ettiği gerçe-

21 A.B.D.'nin 1867 yılında Alaska'yı Rusya'dan almasına karşı çıkanların kullandığı bir deyim; dönemin A.B.D. Dışişleri Bakanı William H. Seward'ın adından gelmektedir.

ğinden kaçamıyordu.

"Biraz ekstra para kazanmak için balıkçı teknelerinde de çalıştım. Kırk sekiz saatlik trança balığı avından geri döner, can yeleklerini giyer, ceplerimize bira koyar ve denize atlardık, sadece suyun üstünde durup bütün gece içerdik. Ve bir keresinde, bayılana kadar içmiştim. Uyandığımda ertesi gündü ya da belki iki gün sonraydı, bilmiyorum. Cook Inlet'in ortasında tek başıma suyun üstünde duruyordum. Balıkçı teknemdeki diğer adamlar beni unutmuştu."

Doğal olarak, diye düşündü Y.T.

"Neyse, birkaç gün yüzdüm. Sonra çok susadım. Kodiak adasında kıyıya vurdum. O ana kadar, alkol krizi ve diğer şeyler yüzünden hasta düşmüştüm. Ama bir Rus Ortodoks kilisesinin yakınlarında temizlendim, beni buldular, içeri aldılar ve aydınlığa kavuşturdular. Ve işte o zaman gördüm ki, Batılı, Amerikan yaşam tarzı beni neredeyse öldürecekti."

Ve vaaz başladı.

"Ve kötü şeyleri sadece inançla, basit bir yaşam tarzı sürerek atlatabileceğimizi gördüm. İçki yok. Televizyon yok. O şeylerden hiçbiri yok."

"O zaman burada ne yapıyoruz?"

Omuz silkti. "Burası, eskiden takıldığım kötü yerlere bir örnek. Ama Cankurtaranda doğru düzgün yemek yemek istiyorsan, bunun gibi bir yere gelmek zorundasın."

Bir garson masaya yaklaştı. Gözleri büyümüş, hareketleri kararsızdı. Sipariş almak için gelmemişti; kötü bir haber vermek için gelmişti.

"Efendim, telsizde biri sizi istiyor. Özür dilerim."

"Kim o?" dedi Raven.

Garson, sanki ismi halka açık bir yerde söylemezmiş gibi etrafına baktı. "Çok önemli," dedi.

Raven derin bir iç çekti, son balık parçasını aldı ve ağzına attı. Ayağa kalktı ve Y.T. tepki veremeden önce yanağına bir öpücük kondurdu. "Tatlım, yapmam gereken bir iş var. Burada beni bekle, tamam mı?"

"*Burada* mı?"

"Kimse seninle uğraşmayacak," dedi Raven, hem garsona hem Y.T.'ye bakarak.

-51-

Cankurtaran, birkaç mil öteden tuhaf bir şekilde keyifli görünüyordu. Bir düzine projektör ve en az o kadar lazer, *Enterprise*'ın yüksek üst güvertesine yerleştirilmişti. Yakından o kadar parlak ve canlı görünmüyordu. Küçük teknelerin büyük, donuk karmaşası, kontrastı bozan karanlık, sarı bir ışık bulutu yayıyordu.

Cankurtaranın iki parçası yanıyordu. Bu, güzel bir şenlik ateşi değildi, üstünden siyah dumanlar çıkan büyük, çok fazla benzinle elde edebileceğiniz türden, gürültülü bir ateşti.

"Çete savaşı, belki de," diye bir tahmin yürüttü Eliot.

"Enerji kaynağı," diye tahmin etti Hiro.

"Eğlence," dedi Balıkgözü. "Cankurtaranda kablolu TV yok."

Cehennemin gerçekten içine dalmadan önce, Eliot mazot deposunun kapağını açtı ve mazotu ölçmek için içine bir ölçüm çubuğu soktu. Bir şey söylemedi ama çok da mutlu görünmüyordu.

"Bütün ışıkları kapatın," dedi Eliot, hâlâ millerce ötedeyken. "Unutmayın, silahlı ve aç binlerce insan çoktan bizi gördü."

Vic, yuvarlak bir çekiçle ışıkları kapattı. Balıkgözü sadece dikiliyor ve dikkatle Eliot'ı dinliyordu, birden saygılı olmaya başlamıştı. Eliot devam etti. "Üşümemiz gerekse bile turuncu kıyafetleri çıkaracağız. Şu andan itibaren, güvertelerde saklanacağız, kendimizi mümkün olduğunca az göstereceğiz ve gerekli olmadığı takdirde birbirimizle konuşmayacağız. Vic, sen tüfeğinle geminin orta kısımlarında dur ve birinin bizi spot ışıklarıyla bulmasını bekle. Biri bizi spot ışıklarıyla bulursa, ateş edin. Küçük teknelerden gelen el fenerleri de dâhil. Hiro, senin görevin küpeştelerde devriye gezmek. Sadece bu geminin kenar kısımlarında dolaş, bir yüzücünün kenardan tırmanıp gemiye binebildiği her yeri izle ve böyle bir şey olursa, onun kollarını kes. Ayrıca, tutma kancası tipindeki şeylere de dikkat et. Balıkgözü, bizim otuz metre yakınımızda yüzen bir şey görürsen, batır onu.

"Cankurtaranda kafalarından antenler çıkan insanlar görürsen, önce onları öldürmeye çalış çünkü onlar birbirleriyle konuşabiliyor."

"Kafalarından anten çıkan insanlar mı?" dedi Hiro.

"Evet. Cankurtaran gargoyleleri," dedi Eliot.

"Kim onlar?"

"Ben nereden bileyim? Onları sadece uzaktan birkaç kez gördüm. Neyse, bizi doğrudan orta kısma götüreceğim ve yeterin-

ce yaklaşır yaklaşmaz, sağa dönecek ve Cankurtaranın etrafında saat yönünün tersine döneceğim, bize mazot satmak isteyen birini arayacağım. En kötüsü olur da kendimizi Cankurtaranda bulursak, birbirimizden ayrılmayacak ve kendimize bir rehber tutacağız. Çünkü etrafı bilen birinin yardımı olmadan Cankurtaranda ilerlemeye çalışırsak, kötü bir durumla karşılaşabiliriz."

"Ne tür kötü bir durum?" dedi Balıkgözü.

"Altımızda et yiyen sıçanlar, zehirli atıklar ve katil balinalarla dolu buz gibi sudan başka bir şey yokken, farklı yönlere doğru giden iki gemi arasındaki çürümüş, yağ kaplı bir yük filesine asılmak gibi. Başka sorusu olan?"

"Evet," dedi Balıkgözü. "Ben eve gidebilir miyim?"

Güzel. Balıkgözü korkuyorsa, Hiro da korkmalıydı.

"Bruce Lee isimli korsana ne olduğunu hatırlayın," dedi Eliot. "Silahlı ve güçlüydü. Bir gün, düzüşmek için mültecilerle dolu bir cankurtaran botuna yanaştı ve ne olduğunu anlamadan öldü. Bunu bize yapmak isteyen bir sürü insan var."

"Onların polisleri falan yok mu?" dedi Vic. "Öyle bir şey duymuştum."

Diğer bir deyişle, Vic, Times Meydanı'nda bir sürü Cankurtaran filmine gitmişti.

"*Enterprise*'daki insanlar, Tanrının-gazabı tarzında çalışıyor," dedi Eliot. "Uçuş güvertesinin ucuna yerleştirilmiş büyük silahları var – büyük kurşunları olan büyük mitralyözler. Esasen Exocet füzelerini düşürmek için oraya konuldu. Bir göktaşı kuvvetiyle çarpıyor. Eğer insanlar Cankurtaranda sorun çıkarırsa, sorunu ortadan kaldırırlar. Ama küçük bir cinayet ya da ayaklanma onların dikkatini çekmek için yeterli değil. Rakip korsan grupları arasında bir roket düellosuysa, o farklı."

Aniden, bir spot ışıkla yakalandılar, ışık o kadar büyük ve güçlüydü ki nereden geldiğine bakamıyorlardı.

Sonra tekrar karanlık oldu ve Vic'in tüfeğinden gelen bir patlama sesi suyun üzerinde yankılandı.

"İyi atış, Vic," dedi Balıkgözü.

"Bir tanesi uyuşturucu satıcısı teknesine benziyor," dedi Vic, sihirli dürbününden bakarak. "Beş adam var. Bize doğru geliyorlar." Bir el daha ateş etti. "Düzeltiyorum, dört adam var." Bum! "Düzeltiyorum, artık bize doğru gelmiyorlar." Bum! Altmış metre öteden, okyanustan bir ateş topu fırladı. "Düzeltiyorum, tekne yok."

Balıkgözü kahkaha attı. "Bunları kaydediyor musun, Hiro?"

"Hayır," dedi Hiro. "Yayınlanmaz."

"Öyle mi?" Balıkgözü şaşırmış görünüyordu, sanki bu her şeyi değiştirmişti.

"Bu ilk dalga," dedi Eliot. "Zengin korsanlar kolay lokma arıyor. Ama kaybedecek çok şeyleri var, bu yüzden hemen korkuyorlar."

"Başka bir yat tipli tekne var orada," dedi Vic, "ama şimdi geri dönüyorlar."

Teknelerinin büyük dizel motorunun tıkırtısının yanında, dıştan takılmış motorun vızıltısını da duyabiliyorlardı.

"İkinci dalga," dedi Eliot. "Korsan özentileri. Bu adamlar çok daha hızlı gelecekler, o yüzden tetikte olun."

"Bu şeyin milimetrik dalgası var," dedi Balıkgözü. Hiro ona baktı; yüzü Mantık'ın dâhili ekranının ışığıyla parlıyordu. "Bu adamları gün ışığı gibi görebiliyorum."

Vic birkaç el ateş etti, tüfeğinin şarjörünü çıkardı, yenisini taktı.

Bir ıskuna, dalgaların üstünde su sıçratarak, onları el fenerleri bombardımanına tutarak yanlarından geçti. Balıkgözü, gecenin soğuk havasına sıcak buhar bulutları fırlatarak Mantık'la birkaç kez ateş etti ama onları kaçırdı.

"Cephanenizi harcamayın," dedi Eliot. "Biraz yavaşlamadan bizi Uzi[22]'lerle bile vuramazlar. Ve siz radarla bile onları vuramazsınız."

İkinci bir ıskuna diğer yanlarından geçti, ilkinden daha yakındı. Vic ve Balıkgözü ateş etmedi. Etraflarında döndüklerini, geldikleri yöne doğru geri gittiklerini duydular.

"O iki gemi orada buluşuyor," dedi Vic. "İki tane daha var. Toplamda dört tane. Konuşuyorlar."

"Bizi incelediler," dedi Eliot. "Şimdi de taktiklerini planlıyorlar. Bir sonrakinde saldıracaklar."

Bir saniye sonra, teknenin kıçından, Eliot'ın olduğu yerden, kısa ışık patlamalarıyla birlikte iki büyük patlama sesi geldi. Hiro döndü ve birinin güverteye düştüğünü gördü. Eliot değildi. Eliot büyük trança balığı silahını tutmuş, yere çömelmişti.

Hiro arka tarafa koştu ve bulutların arasından gelen loş ışıkta ölü adama baktı. Siyah makine yağından oluşan bir giysi, üzerinde silah ve bıçak olan bir kemer dışında çıplaktı. Hâlâ, gemiye tırmandığı halatı tutuyordu. Halat, teknenin bir tarafındaki sivri uçlu, kırılmış cam elyafa takılmış tutma kancasına bağlıydı.

"Üçüncü dalga çok erken geliyor," dedi Eliot, sesi yüksek ve titrekti. Soğukkanlı görünmek için o kadar çok çabalıyordu ki ters

22 İsrailli subay Uziel Gal tarafından icat edilen tam otomatik, makineli bir tabanca

tepki yapmıştı. "Hiro, bu silahta üç kurşun kaldı ve bu orospu çocuklarından daha fazlası tekneye binerse, son kurşunu senin için saklayacağım."

"Özür dilerim," dedi Hiro. Kısa wakizashiyi çıkardı. Dokuz milimetreliği diğer elinde taşısa iyi hissederdi ama dengesini sağlamak ve denize düşmemek için bir elinin boşta olması gerekiyordu. Başka tutma kancası var mı diye tekneyi çabucak dolaştı ve gerçekten bir tane buldu, küpeşte direklerinden birine takılmış, denize doğru inen gergin bir halat.

Düzeltme: gergin bir çelik halat. Kılıcı bunu kesmezdi. Ve halat o kadar çok gerilmişti ki direkten çıkaramıyordu.

Çömelmiş, tutma kancasıyla oynarken, kaygan bir el sudan uzandı ve bileğini tuttu. Başka bir el, Hiro'nun diğer elini aradı ve kılıcı tuttu. Hiro kılıcı çekti, birini kestiğini hissetti ve wakizashiyi o iki elin ortasına doğru soktu, bu sırada biri dişlerini Hiro'nun pantolonunun ağına geçirdi. Ama Hiro'nun kasıkları güvendeydi – motosiklet kıyafetinde sert, plastik bir tabaka vardı – bu yüzden, bu insan köpekbalığı sadece bir parça kurşungeçirmez kumaş koparabildi. Sonra halat gevşedi ve adam denize düştü. Hiro tutma kancasını çıkardı ve adamla beraber denize bıraktı.

Vic art arda üç el ateş etti ve bir ateş topu geminin bir tarafını aydınlattı. Bir an, etraflarındaki her şeyi görebildiler ve etkisi, gecenin bir yarısı mutfak lambasını yaktığınızda tezgâhın üstünün farelerle dolu olduğunu görmek gibiydi. Etraflarında en az bir düzine küçük tekne vardı.

"Molotof kokteylleri var," dedi Vic.

Teknelerdeki insanlar da onları görebiliyordu. Her yönden üstlerine izli mermi yağıyordu. Hiro en az üç yerde namlu alevi gördü. Balıkgözü Mantık'la bir, iki kez ateş açtı, her atışta on iki kurşun atıyor ve bir ateş topu oluşturuyordu.

Hiro'nun küpeşteleri dolaşmasının üstünden en az beş saniye geçmişti, bu yüzden tekrar tutma kancası var mı diye kontrol etti. Bu kez temizdi. İki yağ tulumu beraber çalışıyor olmalıydı.

Bir Molotof kokteyli gökyüzünde kavis çizerek geldi ve teknenin sancak tarafında patladı. İçeri gelseydi daha kötü olurdu. Balıkgözü, Molotof kokteylinin atıldığı tarafa doğru ateş açmaya başladı ama şimdi teknenin bir tarafı alevler yüzünden aydınlandığı için daha hafif ateş ediyorlardı. O ışıkta, Hiro, Vic'in kendisini gizlediği yerde kan damlaları gördü.

İskelede, uzun, dar ve suyun içinden çıkan bir şey gördü, bir

adam gövdesine benziyordu. Adamın, omuzlarına dökülen uzun saçları vardı ve bir elinde iki buçuk metrelik bir sopa tutuyordu. Hiro onu gördüğü an, adam sopayı fırlattı.

Mızrak altı metre uzağa fırladı. Ucundaki yontulmuş cam, ışığı yansıtıyor ve bir meteor gibi görünüyordu. Balıkgözü'nün sırtına saplandı, kurşungeçirmez kıyafetini kolayca deldi ve vücudunun ön tarafından çıktı. Darbe Balıkgözü'nü havaya kaldırdı ve tekneden düşürdü; yüz üstü denize düştü, çoktan ölmüştü.

Bu arada, Raven'ın silahları radarda görünmüyordu.

Hiro, Raven'ın olduğu tarafa baktı ama o çoktan gitmişti. İki yağ tulumu, yan yana, küpeşteden tırmanıp tekneye atladı ama bir an, alevler yüzünden gözleri kamaştı. Hiro silahını çıkardı, onlara doğrulttu ve ikisi de denize düşene kadar tetiğe basmaya devam etti. Artık silahta kaç kurşun kaldığından emin değildi.

Öksürme, tıslama sesi duyuldu, alevler azaldı ve sonunda söndü. Eliot, bir yangın söndürücüyle halletmişti.

Tekne Hiro'nun ayaklarının altında sallandı ve Hiro yüz üstü yere düştü. Ayağa kalkınca, büyük bir şeye çarptıklarını ya da büyük bir şeyin onlara çarptığını düşündü. Güverteden ayak sesleri geliyordu. Hiro ayak seslerinin yakınlaştığını duydu, wakizashisini bıraktı, katanasını çıkardı ve sallayarak birinin gövdesine soktu. Bu sırada, sırtına uzun bir bıçak saplıyorlardı ama bıçak kumaşı delmedi, sadece biraz acıttı. Katanayı çekip çıkardı – tamamen acemi şansıydı çünkü darbeyi durdurmayı unuttu, kılıç orada sıkışıp kalabilirdi. Arkasını döndü, diğer yağ tulumundan gelen bıçak darbesini içgüdüsel olarak savuşturdu, katanasını kaldırdı ve adamın kafatasına vurdu. Bu kez doğru yaptı, kılıcı saplamadı. Şimdi iki tarafında da bir yağ tulumu vardı. Hiro birini seçti ve onun kafasını kopardı. Sonra arkasını döndü. Diğer yağ tulumu, sivri uçlu bir sopayla ona doğru geliyordu ama Hiro'nun aksine dengesini sağlayamıyordu. Hiro onu karşılamak için ayaklarını sürüyerek yürüdü ve onu katanayla kesti.

Diğer bir yağ tulumu, olanları geminin baş tarafından şaşkınlıkla izliyordu. Hiro ona ateş etti ve adam güverteye düştü. İki yağ tulumu daha vardı ama onlar tekneden atladı.

Tekne, boktan, eski halatların ve suyun üstündeki, onlar gibi zavallı heriflere tuzak olan yük filelerinin oluşturduğu örümcek ağının içinde kalmıştı. Motoru hâlâ çalışmaya çalışıyordu ama pervane dönmüyordu: mile bir şey dolanmıştı.

Şu anda Raven'dan hiç iz yoktu. Belki sadece Balıkgözü'nü

öldürmek için gelmişti. Belki örümcek ağına takılmak istememişti. Belki de Mantık ortadan kaldırıldığında, yağ tulumlarının gerisini halledeceğini düşünmüştü.

Eliot kumandada değildi. Hatta teknede bile değildi. Hiro onun ismini bağırdı ama cevap gelmedi. En son, yangın söndürücüyle Molotof alevlerini söndürüyordu; tekne sallanıp durduğunda denize düşmüş olmalıydı.

Enterprise'a, düşündüğünden daha çok yaklaşmışlardı. Savaş boyunca çok ilerlemiş, olması gerekenden daha çok yakınlaşmışlardı. Aslında, şu anda Hiro'nun her tarafını Cankur-taran sarmıştı. Molotof kokteyli taşıyan ıskunalardan geri kalan alevler güçsüz, titrek bir ışık veriyordu.

Hiro, tekneyi tekrar açık denize çıkarmanın akıllıca olmayacağını düşündü. Orada biraz rekabet vardı. Ön tarafa gitti. Mantık'ın güç kaynağı ve cephaneliği görevini gören bavul, güvertede ağzı açık bir şekilde duruyordu, renkli ekranında şöyle yazıyordu: Üzgünüz, önemli bir sistem hatası oluştu. Lütfen yeniden başlatın ve tekrar deneyin.

Sonra, Hiro ekrana bakarken tamamen bozuldu ve bir Karlanma çöküşü yüzünden öldü.

Vic de makineli tüfek atışlarından biriyle vurulmuş ve ölmüştü. Etraflarında yarım düzine tekne, dalgaların üstünde ilerliyordu, hepsi örümcek ağına takılmış, iyi görünümlü teknelerdi. Ama hepsi boştu, motorları ve diğer şeyleri yoktu. Tıpkı avcıların pusuya yattığı yerin önündeki ördek tuzakları gibi. Bir şamandıranın üstünde el yazısıyla, İngilizce ve diğer dillerde YAKIT yazılmıştı.

Daha ileride, onları kovalayan gemilerden birkaçı oyalanıyor, örümcek ağından uzakta duruyordu. Buraya gelemeyeceklerini biliyorlardı; burası siyah makine yağı yüzücülerinin özel alanıydı, şu an neredeyse hepsi ölmüş olan ağdaki örümcekler.

Cankurtarana binerse, daha kötü olamazdı. Değil mi?

Teknenin kendine ait küçük bir lastik botu vardı, dışarıdan takılan küçük bir motoru olan, en küçük boy, şişme bir yelkenliydi.

"Ben seninle gelirim," dedi bir ses.

Hiro silahını çıkararak arkasını döndü ve Filipinli miçoyu gördü. Çocuk gözlerini kırptı, biraz şaşırmıştı ama çok korkmamıştı. Sonuçta korsanlarla takılıyordu. Bu nedenle, teknedeki ölü adamların hiçbiri onu ürkütmedi.

"Ben senin rehberin olurum," dedi çocuk. "ba la zin ka nu pa ra ta..."

-52-

Y.T. o kadar çok bekledi ki güneşin doğduğunu düşündü ama aslında bir iki saatten daha fazla olmadığını biliyordu. Bir bakıma, önemli değildi. Hiçbir şey değişmiyordu: müzik çalıyor, çizgi film başa sarıyor ve tekrar başlıyor, adamlar gelip içiyor ve ona bakarken yakalanmamaya çalışıyordu. Masaya kelepçelenseydi daha iyiydi; buradan geri dönüş yolunu bulmasının imkânı yoktu. Bu yüzden bekledi.

Birden, Raven'ı önünde dikilirken gördü. Farklı kıyafetler giymişti, üstündeki hayvan derisinden falan yapılmış, ıslak, kaygan bir kıyafetti. Yüzü kırmızı ve ıslaktı.

"İşini bitirdin mi?"

"Biraz," dedi Raven. "Yeteri kadar yaptım."

"Ne demek yeteri kadar?"

"Yani boktan işler yapmak için bir randevumun ortasında çağrılmaktan hoşlanmıyorum," dedi Raven. "Bu yüzden orada işleri yoluna soktum ve ayrıntılarla onun cüceleri uğraşsın dedim."

"Ben burada çok güzel vakit geçiriyordum."

"Üzgünüm, bebeğim. Hadi buradan gidelim," dedi, aleti kalkmış bir adamın kasılmış sesiyle konuşuyordu.

"Hadi Merkez'e gidelim," dedi, güverteye çıktıklarında.

"Orada ne var?"

"Her şey," dedi. "Bütün bu yeri yöneten insanlar. Bu insanların çoğu" – Cankurtaranı gösterdi – "oraya gidemez. Ben gidebilirim. Görmek ister misin?"

"Tabii, neden olmasın," dedi Y.T., bu kadar hevesli göründüğü için kendinden nefret etti. Ama başka ne diyecekti ki?

Onu ay ışığının altındaki borda iskelelerinden, Cankurtaranın ortasındaki büyük gemilere doğru götürdü. Burada kaykayla kayılabilirdi ama gerçekten iyi olmanız gerekirdi.

"Sen neden diğer insanlardan farklısın?" dedi Y.T. Bunu pek düşünmeden, birden söyledi. Ama iyi bir soru gibi görünüyordu.

Raven güldü. "Ben bir Aleut'um. Bir sürü yönden farklıyım–"

"Hayır. Demek istediğim, senin beynin farklı çalışıyor," dedi Y.T. "Kafayı yememişsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bütün gece bir kez bile Haber'den bahsetmedin."

"Kayaklarda yaptığımız bir şey var. Sörf yapmak gibi," dedi Raven.

"Sahi mi? Ben de sörf yapıyorum – trafikte."

"Biz bunu eğlence için yapmıyoruz. Bu bizim yaşam şeklimizin bir parçası. Dalgaların üstünde sörf yaparak bir adadan diğerine ulaşırız."

"Ben de aynı," dedi Y.T. "Sadece biz arabaların üstünde sörf yaparak bir bayi konsolosluğundan diğerine ulaşırız."

"Gördün mü, dünya bizden daha güçlü şeylerle dolu. Ama nasıl gezineceğini bilirsen, bir yerlere gidebilirsin," dedi Raven.

"Doğru. Söylediğini tamamen anlıyorum."

"İşte ben de Ortolarla bunu yapıyorum. Dinlerinin bir kısmını kabul ediyorum. Ama hepsini değil. Ama onların işleyişi çok güçlü. Bir sürü insan, para ve gemileri var."

"Ve sen de bunun üzerinde sörf yapıyorsun."

"Evet."

"Çok güzel. Bağlantıyı kurabiliyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun? Yani, gerçek amacın nedir?"

Büyük, geniş bir platformdan geçiyorlardı. Aniden Raven onun arkasına geçti, kollarıyla onun vücudunu sardı ve onu kendine doğru çekti. Parmakları neredeyse yere değmiyordu. Onun soğuk burnunu şakağında, sıcak nefesini kulağında hissediyordu. Tatlı bir ürperti onu ayak parmaklarına kadar sardı.

"Kısa vadeli mi yoksa uzun vadeli mi?" diye fısıldadı Raven.

"Hmm – uzun vadeli."

"Eskiden bir planım vardı – Amerika'ya atom bombası atacaktım."

"Bu biraz fazla sert olurdu," dedi.

"Belki. İçinde bulunduğum ruh haline bağlı. Bunun dışında, uzun vadeli bir amacım yok." Her fısıldadığında, başka bir nefes kulağını gıdıklıyordu.

"Peki ya orta vadeli?"

"Birkaç saat içinde, Cankurtaran dağılacak," dedi Raven. "Biz California'ya gideceğiz. Yaşamak için düzgün bir yer arayacağız. Bazı insanlar bizi durdurmaya çalışabilir. İnsanların sağ salim kıyıya çıkmasını sağlamak benim görevim. Yani, aslında savaşa gidiyorum."

"Ah, çok yazık," diye mırıldandı Y.T.

"Bu yüzden, şu an dışında bir şey düşünmek çok zor."

"Evet, biliyorum."

"Dün gece güzel bir oda kiraladım," dedi Raven. "Temiz çarşaflar var."

Temiz kalmayacak, diye düşündü Y.T.

Y.T., Raven'ın dudaklarının bir balık gibi soğuk ve sert olacağını düşünmüştü. Ama ne kadar sıcak olduklarını hissedince çok şaşırdı. Vücudunun her parçası sıcaktı, sanki Kuzey Kutbu'nda kendini sıcak tutmanın tek yolu buydu.

Yaklaşık otuz saniye süren bir öpücükten sonra eğildi, kalın kollarını onun beline sardı, ayaklarını güverteden keserek onu havaya kaldırdı.

Y.T. çok korkunç bir yere gideceklerinden korkmuştu ama Raven'ın, Merkez'deki yük gemilerinden birinin üstüne konulmuş büyük bir yük konteynırı kiraladığı ortaya çıktı. Burası, büyük, lüks bir otele benziyordu.

Y.T. şu anda boş boş sallanan bacaklarıyla ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Randevunun bu kadar başında, bacaklarını onun beline sarmak için hazır değildi. Sonra bacaklarının ayrıldığını hissetti – çok hem de – Raven'ın kalçaları belinden daha büyük olmalıydı. Raven onun vücudunu kendininkine bastırıyor, sıkıyor ve bırakıyor, sıkıyor ve bırakıyordu, böylece Y.T. çaresizce ileri geri hareket ediyordu. Büyük bir kas, uyluk kasının en üst kısmı, kasık kemiğine bağlandığı yerde kıvrılıyor ve onu daha hızlı hareket ettirirken, bacakları iyice açılıyor, üniformasındaki dikişleri ve Raven'ın cebindeki bozuk paraları hissedebiliyordu. Ellerini aşağı kaydırıp kalçalarını sıktığında – elleri ve parmakları o kadar büyüktü ki bir kayısıyı sıkıyor gibi olmalıydı – kaçmak için ileri doğru hareket etti ama onun vücudu dışında gidecek bir yer yoktu. Yüzü öpücükten uzaklaşıyor, onun geniş, pürüzsüz, tüysüz boynundaki terde kayıyordu. Önce bir ciyaklama, sonra bir inilti çıkardı ve Raven'ın onu azdırdığını anladı. Çünkü seks sırasında hiçbir zaman ses çıkarmazdı ama bu kez, durduramadı.

Ve buna karar verdiğinde, devam etmek için sabırsızlandı. Kollarını hareket ettirebiliyor, bacaklarını hareket ettirebiliyor ama vücudunun orta kısmını Raven hareket ettirene kadar kıpırdatamıyordu. Ve Raven da, isteyene kadar hareket ettirmeyecek-

ti. Bu yüzden, onun kulağına yöneldi. Bu genelde işe yarıyordu.

Ondan kaçmaya çalıştı. Raven, bir şeyden kaçmaya çalışıyordu. Bu fikir Y.T.'nin hoşuna gitmişti. Otoyolda arabalara yapışmaktan dolayı, bir erkeğinki kadar güçlü kolları vardı, bu yüzden kollarıyla onun başını bir mengene gibi sardı, alnını onun başının kenarına bastırdı ve dilinin ucunu onun dış kulağının kenarında döndürmeye başladı.

Raven birkaç dakika felç olmuş gibi durdu, belli belirsiz nefes alıyordu. Dilini kulağının içine soktuğundaysa, sanki sırtına bir mızrak saplanmış gibi sıçradı ve hırladı. Bir an onun altında ezileceğini düşündü ama Raven ağırlığını dirseklerine verdi, alt bedeni hâlâ onunkinin üstünde, bacaklarının arasına zevk saçmaya devam ediyordu. Y.T.'nin kalçaları ve baldırları katılaşmış ve sertleşmişti, gevşeyemiyordu. Raven bir an bedenlerini ayırarak bir dirseğinin üstüne eğildi, teması kaybetmemek için ağzını onun ağzına koydu ve içini diliyle doldurdu. Bir eliyle de üniformasının fermuarını kasıklarına kadar açtı. Tekrar üstüne çıktı, Y.T.'yi biraz dikey konuma getirerek üniformayı iki eliyle tuttu ve çıkardı. Sonra dar kalçalarının arasına girdi ve elleri tekrar kalçalarını sıktı, bu kez ikisinin teni de sıcaktı.

Bu noktada Y.T.'nin hatırlaması gereken bir şey vardı. Hallet-mesi gereken bir şey. Önemli bir şey. Bunun gibi anlarda mantıklı görünen, konuyla o kadar alakasız ki aklınıza bile gelmeyen sıkıcı görevlerden biriydi.

Doğum kontrolüyle ilgili bir şey olmalıydı. Ya da onun gibi bir şey. Ama Y.T. tutkunun karşısında çaresizdi, bu yüzden bir bahanesi vardı. Bu yüzden, kıpırdandı ve üniforması bileklerine inene kadar dizleriyle tekmeledi.

Raven yaklaşık üç saniyede tamamen soyundu. Tişörtünü çıkarıp bir yere fırlattı, pantolonunu indirdi ve tekmeleyerek çıkardı. Teni, onunki kadar pürüzsüzdü, denizde yüzen ama sıcakkanlı olan bir memelinin teni gibiydi. Kamışını görmedi, ama istemiyordu da, ne anlamı vardı ki?

Y.T. daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı: Raven içine girer girmez boşaldı. Ortadan çakan, gergin bacaklarının arkasından omurgasına, göğüs uçlarına doğru giden bir şimşek gibiydi. Kaburgaları teninden fırlayana kadar nefes aldı ve hepsini bir çığlıkla dışarı verdi. Raven muhtemelen sağır olmuştu. Ama bu onun

problemiydi.

Y.T. gevşedi. Raven da. Aynı anda gelmiş olmalıydı. Önemli değildi. Erkendi ama zavallı Raven denizde olduğu için bir keçi kadar azgındı. Y.T. sonraki seferde daha fazla dayanıklılık bekliyordu.

Şu anda, onun altında yatmaktan ve onun sıcaklığını içine çekmekten memnundu. Günlerdir üşüyordu. Ayakları hâlâ soğuktu ama bu sadece vücudunun geri kalanının daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Raven da memnun görünüyordu. Alışılmadık bir biçimde memnun. Mutluluktan bahsettiğinizde, çoğu erkek televizyon kanallarında gezinirdi. Raven değil. O burada bütün gece uzanmaktan, Y.T.'nin boynuna yavaşça nefes alıp vermekten memnundu. Aslında, onun üstünde uykuya dalmıştı. Bir kadının yapacağı bir şey gibi.

Y.T. de biraz uyukladı. Aklında bu düşüncelerle orada birkaç dakika boyunca uzandı.

Burası oldukça güzel bir yerdi. Valley'deki orta halli iş otellerine benziyordu. Cankurtaranda böyle bir şeyin olduğunu hiç anlamamıştı. Ama burada, her yer gibi hem zengin hem de fakir insanlar vardı.

Platformda, Merkez'deki büyük gemilerden çok uzakta olmayan bir yere geldiklerinde, yolu kapayan silahlı bir muhafız vardı. Raven'ın geçmesine izin vermişti, Raven da Y.T.'nin elinden tutarak geçmişti ve muhafız Y.T.'ye bakmış ama bir şey söylememişti, dikkatinin çoğunu Raven'a vermişti.

Ondan sonra, platform daha da güzelleşmişti. Sahildeki tahta iskeleler gibi, geniş ve sırtlarında kocaman bohçalar taşıyan yaşlı, Çinli kadınlarla dolu değildi. Ve o kadar da bok gibi kokmuyordu.

İlk Merkez gemisine ulaştıklarında, onları deniz seviyesinden güverteye çıkaran bir merdiven vardı. Oradan da diğer geminin iç kısımlarına giden bir borda iskelesinden geçmişlerdi. Raven sanki buralara milyon kere gelmiş gibi onu gezdirmişti ve en sonunda da bu yük gemisine giden iskeleden yürümüşlerdi. Burası gerçekten bir otel gibiydi: takım elbiseli adamların çantalarını taşıyan beyaz eldivenli belboylar, resepsiyon masası, her şey. Hâlâ bir gemiydi – her şey, milyonlarca kez beyaza boyanmış çelikten yapılmıştı – ama beklediği gibi değildi. Bir helikopter pisti bile vardı – üstünde, daha önce gördüğü bir logo olan bir helikopter park

etmişti: Rife İleri Düzeyde Araştırma Projeleri. RİDAP. YOGHK merkezine teslim etmesi için ona o zarfı veren insanlar. Şimdi taşlar yerine oturuyordu: Federaller, L. Bob Rife, Papaz Wayne'in Cennet Kapıları ve Cankurtaran aynı olayın parçalarıydı.

"Bütün bu insanlar da kim?" diye sormuştu Raven'a, ilk gördüğünde. Ama Raven sadece onu susturmuştu.

Odalarını ararken tekrar sormuştu ve Raven da şöyle demişti: Bu adamların hepsi L. Bob Rife için çalışıyor. Programcılar, mühendisler ve haberleşme çalışanları. Rife önemli bir adam. Yönetmesi gereken bir tekeli var.

"Rife burada mı?"diye sormuştu. Numara yapmıştı, tabii ki; zaten çoktan anlamıştı.

"Şşş," demişti Raven.

İyi bir bilgiydi. Hiro'ya ulaştırabilirse, çok hoşuna giderdi. Ve bu bile çok kolay olacaktı. Cankurtaranda Metaevren terminalleri olacağını hiç düşünmemişti ama bu gemide, takım elbiseliler medeniyete dönebilsin diye bir sürü terminal vardı. Tek yapması gereken, Raven'ı uyandırmadan o terminallerden birine ulaşmaktı. Ve bu çok ince bir işti. Cankurtaran filmlerindeki gibi onu bir şeyle uyuşturamaması çok kötüydü.

Tam o anda bir şeyin farkına vardı. Bilinçaltından bir kabus gibi dışarı çıktı. Ya da evden çıktıktan yarım saat sonra ocakta çaydanlığı unuttuğunuzu hatırlamanız gibi. Hakkında hiçbir şey yapamayacağı, soğuk, ıslak bir gerçekti.

Seks anından hemen önce, onu bir an rahatsız eden şeyin ne olduğunu sonunda hatırlamıştı.

Doğum kontrolü değildi. Hijyen olayı değildi.

Vajina dişleriydi. Kendini savunma yöntemlerinin sonuncusu. Uncle Enzo'nun asker künyesiyle birlikte Ortoların almadığı tek şey. Vajina dişlerini almadılar çünkü iç beden muayenesine inanmıyorlardı.

Demek ki Raven onun içine girdiğinde, minicik bir enjeksiyon iğnesi, fark ettirmeden onun penisindeki toplardamara girdi ve otomatik olarak kan dolaşımına güçlü bir uyuşturucu ve yatıştırıcı kokteyli verdi.

Raven, hiç beklemediği yerden zıpkınlanmıştı. Şimdi en az dört saat boyunca uyuyacaktı.

Ve sonra, off, tepesi atacaktı.

-53-

Hiro, Eliot'ın uyarısını hatırladı: Bir rehber olmadan Cankurtarana gitme. Bu çocuk, Bruce Lee'nin Cankurtarandaki Filipin bölgesinden aldığı bir mülteci olmalıydı.

Çocuğun adı Transubstanciacion'dı. Kısaca Tranny. Daha Hiro söylemeden çocuk ıskunaya tırmandı.

"Bir saniye," dedi Hiro. "Bir şeyler almamız gerek."

Hiro risk alarak küçük bir el feneri yaktı, etrafı arayıp değerli şeylerdi topladı: birkaç şişe (tahminen) içme suyu, biraz yiyecek, dokuz milimetreliği için ekstra cephane. İpini sararak, tutma kancalarından birini de aldı. Cankurtaranda işe yarayabilecek bir şey gibiydi.

Çok istemese de yapması gereken bir iş daha vardı.

Hiro, farelerin ve sıçanların sorun olduğu bir sürü yerde yaşamıştı. Kapan kullanarak bunlardan kurtulurdu. Ama sonra, şansı o kadar yaver gitmedi. Gecenin bir yarısı kapanın kapandığını duyardı ve sonrasında sessizlik yerine gıcırtı ve ciyaklama sesleri, gövdesinin bir tarafına – genellikle kafasına – sıkışmış kapanla birlikte güvenli bir yere gitmeye çalışan sürüngenin sesini duyardı. Sabah üçte kalkıp, mutfak tezgâhınızda beyin dokusu lekeleri bırakan bir fare bulduğunuzda, tekrar uyumak zor oluyordu, bu yüzden Hiro artık zehir kullanıyordu.

Bir bakıma fareyle aynı durumda olan, ağır yaralı bir adam – Hiro'nun vurduğu son adam – teknenin güvertesinde kıvranıyor, anlamsız bir şeyler söylüyordu.

Hiro, ıskunaya binmeyi ve bu adamdan kurtulmayı, her şeyden çok istiyordu. Oraya gidip ona yardım etmek ya da ızdırabına son vermek için, el fenerini ona tutmak zorunda kalacaktı. Ve bunu yaptığında, asla unutamayacağı bir şey görecekti.

Ama yapmak zorundaydı. Birkaç kez yutkundu çünkü zaten kusacak gibiydi, sonra feneri yakarak pruvaya çıktı.

Beklediğinden çok daha kötüydü.

Görünüşe göre adam, burun köprüsünden vurulmuş, kurşun yukarı taraftan çıkmıştı. O noktanın üst kısmı neredeyse tamamen parçalanmıştı. Hiro adamın alt beynini görebiliyordu.

Kafasından bir şeyler çıkmıştı. Hiro bunların, kafatası parçaları

olduğunu düşündü. Ama bunun için fazla pürüzsüz ve düzgündü.

İlk mide bulantısını atlattığı zaman, bakması daha kolay geldi. Bu adamın acısının son bulduğunu bilmek iyi geldi. Beyninin yarısından çoğu parçalanmıştı. Hâlâ konuşuyordu – kafatasındaki değişikliklerden dolayı sesi, bozuk bir org gibi uğultulu ve ince çıkıyordu – ama bu sadece bir beyin sapı işleviydi, sadece ses tellerindeki bir kıpırtıydı.

Kafasından çıkan şey, otuz santim uzunluğunda bir çubuk antendi. Polis telsizlerindeki antenler gibi siyah kauçukla kaplıydı ve kafasına, sol kulağının üstüne sarılmıştı. Bu adam, Eliot'ın, hakkında uyardığı anten-kafalılardan biriydi.

Hiro anteni tuttu ve çekti. Kulaklığı da almak iyi bir fikirdi – L. Bob Rife'ın Cankurtaranı kontrol etme yöntemiyle bir ilgisi olmalıydı.

Kulaklık çıkmadı. Hiro çektiğinde, adamın kafasından geri kalanlar kıpırdadı ama anten yerinden oynamadı. İşte o zaman Hiro bunun bir kulaklık olmadığını anladı. Anten, adamın kafatasının üstüne kalıcı olarak yerleştirilmişti.

Veri gözlüklerinde milimetrik dalga radarını açtı ve adamın mahvolmuş kafasına baktı.

Anten, kemiğin içine giren ama tamamen delip geçmeyen kısa vidalarla kafatasına bağlanmıştı. Antenin alt kısmında birkaç mikroçip vardı ama Hiro bunlara sadece bakarak işlevlerini anlayamazdı. Ama bugünlerde, tek bir çipin içine bir süper bilgisayar konulabiliyordu, bu yüzden bir yerde birden fazla çip varsa, bu önemli bir yapı demekti.

Antenin alt kısmından saç teli inceliğinde bir kablo çıkıyor ve kafatasının içine giriyordu. Beyin sapının içinden geçiyor, dallara ayrılıyor ve beyin dokusuna yerleştirilmiş inanılmaz derecede küçük kablolardan oluşan bir ağa dönüşüyordu. Dalların etrafına kıvrılmıştı.

Bu, bu adamın, beyni bile yokken Cankurtaran saçmalıklarına nasıl devam ettiğini açıklıyordu. Görünüşe göre, L. Bob Rife, beynin, Asherah'nın yaşadığı kısmıyla elektrik bağlantısı kurmanın bir yolunu bulmuştu. Bu kelimeleri adam söylemiyordu. Antenine gelen pentekostal bir radyo yayınıydı.

Mantık hâlâ orada duruyordu, ekranı gökyüzüne mavi bir ışık yayıyordu. Hiro güç düğmesini buldu ve kapattı. Bu kadar güç-

lü bilgisayarlar, onlara söylediğinizde kendilerini kapatıyordu. Düğmeye basarak kapatmak, birini, omurgasını kırarak uyutmak gibiydi. Ama sistem karlandı, kendini kapatamıyor, ilkel yöntemler gerektiriyordu. Hiro, mitralyöz takımını bavula geri koydu ve kapattı.

Bavul ya düşündüğü kadar ağır değildi, ya da çok fazla adrenalin salgılıyordu. Sonra neden bu kadar hafif olduğunun farkına vardı: ağırlığın asıl sebebi cephaneydi ve Balıkgözü cephaneyi neredeyse bitirmişti. Bavulu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek kıça getirdi, ısı eşanjörünü suyun içinde tutarak ıskunaya fırlattı.

Bavuldan sonra Hiro tekneye atladı, ardından Tranny bindi ve motorla uğraşmaya başladı.

"Motor yok," dedi Tranny. "Takılır."

Doğru. Örümcek ağı, pervaneye dolanırdı. Tranny, Hiro'ya ıskunanın küreklerini kürek yatağına nasıl yerleştireceğini gösterdi.

Hiro bir süre kürek çekti ve kendini, Kuzey Denizi'nde buz kütleleri arasındaki su yolu gibi, Cankurtarana doğru zikzak şeklinde giden uzun bir alanda buldu.

"Motor tamam," dedi Tranny.

Hiro motoru suya indirdi, Tranny çalıştırdı. İlk çekişte çalıştı; Bruce Lee'nin sağlam bir gemisi vardı.

Hiro açık alanda ilerlerken, buranın küçük bir körfez olabileceğinden korktu. Ama bu sadece bir ışık aldatmacasıydı. Bir köşeden döndü ve uzaklara doğru genişlediğini gördü. Cankurtaranın etrafını dolaşan bir çeşit çevre yoluydu. Küçük yollar ve daha da küçük geçitler bu çevre yolundan çeşitli varoş bölgelere doğru gidiyordu. Dürbünle bakınca, Hiro girişlerin korunduğunu gördü. Çevre yolunun etrafında herkes dolaşabilirdi ama insanlar kendi bölgelerine karşı daha korumacıydı.

Cankurtaranda olabilecek en kötü şey, bölgenizin Cankurtaranla bağının kesilmesiydi. Cankurtaran bu yüzden bu kadar karmaşıktı. Her bölge, komşu bölgelerin onlara karşı cephe oluşturacağından, halatları keseceğinden ve Pasifik Okyanusu'nda onları açlıktan ölmeye terk edeceğinden korkuyordu. Bu yüzden sürekli birbirlerine bağlanmak için yeni yöntemler buluyorlardı; komşularının teknesinin üstünden, altından, etrafından halatlar geçiriyor, daha uzaktaki komşulara ya da tercihen Merkez gemilerinden birine bağlıyorlardı.

Bölge muhafızları, tabii ki silahlıydı. Silah seçimi, küçük Çin yapımı, taklit AK-47'ydi. Çin hükümeti, Sovyetlerle bir kara savaşı ihtimalini düşünerek bu silahlardan çok sayıda yapmış olmalıydı.

Muhafızların çoğu, Üçüncü Dünya milis kuvvetlerindeki uyuşuk askerler gibi görünüyordu. Ama bir bölgenin girişinde Hiro, görevli muhafızın kafasında bir çubuk anteni olduğunu gördü.

Birkaç dakika sonra, çevre yolunun, doğrudan Cankurtaranın ortasına, büyük gemilere doğru – Merkez – giden geniş bir yolla kesiştiği bir noktaya geldiler. En yakını bir Japon yük gemisiydi – yüksek bir köprüsü, çelik yük konteynırları olan alçak, düz güverteli bir gemi. Etrafında, insanların konteynırlara çıkmasını sağlayan derme çatma merdivenler vardı. Konteynırların birkaçında ışık yanıyordu.

"Apartman binası," diye espri yaptı Tranny, Hiro'nun ilgisini fark ederek. Sonra başını salladı, baş parmağını parmak uçlarıyla birleştirdi. Görünüşe göre, burası oldukça gösterişli bir bölgeydi.

Geminin güzel kısmı, karanlık ve dumanlı bir bölgeden çıkan birkaç hızlı kayığı fark ettiklerinde sona erdi.

"Vietnam çetesi," dedi Tranny. Elini Hiro'nun elinin üstüne koydu ve nazikçe ama sıkıca motorun valfından çekti. Hiro onları radarda kontrol etti. Bu adamlardan ikisinde küçük AK-47'ler vardı ama çoğunun bıçağı ve tabancası vardı, belli ki yakın, yüz yüze bir münasebet arıyorlardı. Bu adamlar, tabii ki, ameleydi. Daha önemli görünen beyefendiler, bölgenin kenarında dikiliyor, sigara içiyor ve izliyordu. Birkaç tanesi kablokafaydı.

Tranny motoru hızlandırdı, gevşek bağlanmış Arap yelkenlilerinin olduğu bir bölgeye döndü ve bir süre karanlıkta ilerledi. Arada sırada elini Hiro'nun başına koyuyor ve boynuna ip takılmasın diye eğiyordu.

Yelkenlilerin arasından çıktıklarında, Vietnam çetesi ortalıkta görünmüyordu. Eğer gündüz olsaydı, çete üyeleri onları Mantık'ın buharını takip ederek bulabilirdi. Tranny onları balıkçı teknelerinin olduğu bir yere getirdi. Bu alanın ortasında, eski bir trol gemisi duruyordu, hurdaya ayrılmak üzere parçalanıyordu, kesme hamlaçları suyun siyah yüzeyini aydınlatıyordu. Ama işin çoğu çekiç ve keskilerle yapılıyor, korkutucu bir gürültü suda yankılanıyordu.

"Ev," dedi Tranny, gülümseyerek ve birbirine bağlanmış yüzen

evleri gösterdi. Burada hâlâ ışıklar yanıyor, iki adam güvertede kalın purolar içiyordu. Pencerelerden, birkaç kadının mutfakta çalıştığını görebiliyorlardı.

Onlar yakınlaşınca, güvertedeki adamlar doğruldu ve bellerinden silahlarını çekti. Ama sonra Tranny mutlu bir şekilde Tagalogca konuşmaya başladı ve her şey değişti.

Tranny kaybolmuş ama sonunda eve dönmüş bir çocuk gibi karşılandı: ağlayan, histerik, şişman kadınlar, salıncaklarından inen, başparmaklarını emen ve zıplayan küçük çocuklar vardı. Yaşlı adamların gözleri parlıyor, dişlerindeki boşlukları ve siyah lekeleri göstererek gülümsüyor, izliyor, başlarını sallıyor ve ona sarılmak için araya dalıyorlardı.

Ve kalabalığın kenarında, karanlıkta başka bir kablokafa vardı.

"Sen de gel," dedi kadınlardan biri, kırk yaşlarında, Eunice adında bir kadındı.

"Böyle iyi," dedi Hiro. "Bölmeyeyim."

Bu cümleler çevrildi ve alanda toplanmış sekiz yüz doksan altı Filipinlinin arasında bir dalga gibi yayıldı. Büyük bir şokla karşılandı. Bölmek mi? İmkânsız! Saçmalık! Ne cesaretle bizi aşağılarsın?

Dişleri aralıklı olan adamlardan biri, küçük, yaşlı bir adam ve muhtemelen bir İkinci Dünya Savaşı gazisi, sallanan iskunaya atladı, bir kertenkele gibi zemine yapıştı, kollarını Hiro'nun omuzlarına sardı ve ağzına bir sigaralık tıktı.

Sağlam bir adama benziyordu. Hiro ona doğru eğildi. "Ahbap, antenli adam kim? Sizin arkadaşınız mı?"

"Hayır," diye fısıldadı adam, "o bir pislik." Sonra işaret parmağını dudaklarına götürdü ve şşş dedi.

-54-

Bütün mesele gözlerdi. Kelepçelerden kurtulma, Jersey bariyerlerinin üstünden atlama ve sapıkları uzaklaştırmanın yanında, en önemli Kurye becerilerinden biriydi: ait olmadığınız bir yerde, şüphe çekmeden dolaşmak. Ve bunu, kimseye bakmadan yapıyordunuz. Gözleriniz ne olursa olsun karşıya bakmalı, onları çok açmamalı ve gergin görünmemeliydiniz. Bu beceri ve herkesin korktuğu bir adamla buraya gelmiş olması, onu yük gemisinden resepsiyona kadar götürdü.

"Bir Sokak terminali kullanmam gerek," dedi resepsiyoniste. "Benim odamın hesabına yazabilir misiniz?"

"Tabii, efendim," dedi resepsiyonist. Hangi oda olduğunu sormasına gerek yoktu. Güler yüzlü ve saygılıydı. Bir Kurye iken çok sık görebileceğiniz türden bir muamele değildi.

Adam öldürmeye meyilli bir mutant olmasaydı Raven'la olan ilişkisi gerçekten hoşuna gitmeye başlayabilirdi.

-55-

Hiro, Tranny'nin kutlama yemeğinden biraz erken kaçtı, Mantık'ı ıskunadan aldı ve yüzen evin ön tarafına getirdi, bavulu açtı, kendi bilgisayarını onun dâhili işletim sistemine bağladı.

Mantık, hiçbir sorunu olmadan açıldı. Bu zaten bekleniyordu. Ayrıca, Hiro'nun Mantık'a en çok ihtiyacı olduğu anda tekrar bozulacağı da bekleniyordu – Balıkgözü'ne yaptığı gibi. Bunu her yaptığında onu açıp kapatabilirdi ama bu hem savaş anında sıkıntı yaratırdı, hem de hackerların bayıldığı bir çözüm yolu değildi. Hataları düzeltmek çok daha mantıklıydı.

Zamanı olsaydı bunu eliyle yapabilirdi. Ama bunu yapmanın daha iyi bir yolu olabilirdi. Ng Güvenlik Endüstrisi'nin hatayı düzetmiş olması muhtemeldi – yazılımın yeni bir sürümünü çıkarmış olabilirdi. Eğer öyleyse, Sokakta bunun bir kopyasını bulabilirdi.

Hiro ofisine bağlandı. Kütüphaneci, Hiro'nun bir sorusu var mı diye yan odadan başını uzattı.

"*Ultima ratio regum* ne demek?"

" 'Kralların son çaresi' " dedi Kütüphaneci. "Kral XIV. Louis, onun döneminde yapılmış topların üzerine yazdırmıştı."

Hiro ayağa kalktı ve bahçeye çıktı. Motosikleti, çakıl patikanın üzerinde onu bekliyordu. Çitlerin üzerinden bakınca, Şehir Merkezi'nin ışıklarının uzaklarda tekrar yükseldiğini gördü. Bilgisayarı, L. Bob Rife'ın evrensel ağına bağlanmayı başarmıştı, Sokağa girebilirdi. Bu tam da Hiro'nun beklediği gibiydi. Rife'ın *Enterprise*'da, hücresel ağa eklenmiş bir sürü uydu bağlantısı olmalıydı. Diğer türlü kendi kalesinden Metaevrene bağlanamazdı ve bu, Rife gibi bir adamın işine gelmezdi.

Hiro motoruna bindi, yavaşça Sokağa çıktı ve sonra tek hatlı demiryolunun vagonları arasında zikzak çizerek saatte birkaç yüz kilometreyle gitmeye başladı. Birkaç tanesine çarptı ve durdu, ama bunu zaten bekliyordu.

Ng Güvenlik Endüstrisi, Şehir Merkezi'nin tam ortasında, Bağlantı Kapısı 1 yakınlarında, bir mil uzunluğundaki bir gökdelene sahipti. Yirmi dört saat açıktı çünkü dünyada bir yerlerde her zaman iş saatleriydi. Hiro motorunu Sokakta bıraktı, asansörle 397. kata çıktı ve bir resepsiyonistle – hayalet program – yüz yüze gel-

di. Bir an, onun ırkını anlayamadı; sonra bu hayalet programın yarı-siyah, yarı-Asyalı olduğunu fark etti – tıpkı onun gibi. Eğer asansörden bir beyaz adam çıksaydı, muhtemelen sarışın olacaktı. Japon bir iş adamı, neşeli bir Japon kızla karşılaşırdı.

"Buyurun efendim," dedi. "Satış mı yoksa müşteri hizmetleri mi?"

"Müşteri hizmetleri."

"Kiminlesiniz?"

"Kim dersen onunlayım."

"Affedersiniz anlamadım?" İnsan resepsiyonistler gibi, hayalet programın da ironilerle arası kötüydü.

"Şu anda sanırım Merkezi İstihbarat Şirketi, Mafya ve Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u için çalışıyorum."

"Anladım," dedi resepsiyonist, not alarak. Ayrıca yine bir insan resepsiyonist gibi, onu etkilemek de mümkün değildi. "Ve bu hangi ürün hakkında?"

"Mantık."

"Efendim! Ng Endüstrisi'ne hoş geldiniz," dedi başka bir ses.

Bu başka bir hayalet programdı, oldukça profesyonel giyinmiş, çekici, siyah/Asyalı bir kadındı, aniden ofiste belirmişti.

Kadın, Hiro'yu uzun bir koridordan geçirdi, sonra bir uzun koridordan daha ve sonra bir daha. Birkaç adımda bir, dünyanın her yerinden gelen avatarların sandalyede oturup beklediği bir resepsiyon vardı. Ama Hiro'nun beklemesine gerek yoktu. Kadın onu, güzel, büyük bir ofise götürdü, Asyalı bir adam helikopter modelleriyle dolu bir masada oturuyordu. Bu Ng'nin ta kendisiydi. Ayağa kalktı; ikisi de başıyla selam verdi; yer gösteren kadın çıktı.

"Balıkgözü'yle mi çalışıyorsun?" dedi Ng, bir sigara yakarak. Duman gösterişli bir şekilde havada döndü. Ng'nin ağzından çıkan dumanı tasarlamak, bütün gezegendeki hava sistemini tasarlamak kadar çok programlama gücü gerektirirdi.

"O öldü," dedi Hiro. "Çok kritik bir noktada Mantık bozuldu ve Balıkgözü sırtına bir mızrak yedi."

Ng tepki vermedi. Onun yerine, birkaç dakika hareketsiz oturdu, sanki müşterileri sürekli sırtına mızrak yiyormuş gibi, bu bilgiyi anlamaya çalıştı. Muhtemelen oyuncaklarından birini kullanan herkese ve onlara ne olduğuna dair zihinsel bir veritabanı vardı.

"Ona beta sürümü olduğunu söylemiştim," dedi Ng. "Ve onu çatışmada kullanmaması gerektiğini bilmeliydi. İki dolarlık bir sustalı bile daha çok işine yarardı."

"Katılıyorum. Ama ondan çok etkilenmişti."

Ng biraz daha duman üfledi, düşündü. "Vietnam'da öğrendiğimiz üzere, çok güçlü silahlar duyuları o kadar çok etkiler ki bu açıdan psikoaktif ilaçlara benzerler. LSD gibi, insanları uçabileceklerine inandırır – pencerelerden atlamalarına sebep olur – silahlar insanların kendilerine fazla güvenmelerini sağlar. Tedbir muhakemesini çarpıtır. Balıkgözü'nde olduğu gibi."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Hiro.

"Mantık'ı nasıl bir mücadele ortamında kullanmak istiyorsun?" dedi Ng.

"Yarın sabah bir uçak gemisinin yönetimini ele geçirmek zorundayım."

"*Enterprise* mı?"

"Evet."

"Bilirsin," dedi Ng, sohbet moduna girerek, "sadece bir cam parçasıyla bir nükleer denizaltıyı gerçekten ele geçirmiş bir adam var–"

"Evet, Balıkgözü'nü öldüren adam da o. Onunla da kavga etmek zorunda kalabilirim."

Ng güldü. "Nihai hedefin nedir? Senin de bildiğin gibi, bu işte beraberiz, o yüzden düşüncelerini benimle paylaşabilirsin."

"Bu konuda biraz ketum olmayı tercih ederim..."

"Bunun için çok geç, Hiro," dedi başka bir ses. Hiro arkasını döndü; bu Encle Enzo'ydu, resepsiyonist onu kapıya kadar getirmişti – göz alıcı bir İtalyan kadın. Onun birkaç adım arkasında, kısa boylu, Asyalı bir iş adamı ve Asyalı bir resepsiyonist vardı.

"Sen geldiğinde, sana sormadan onları da çağırdım," dedi Ng, "bir toplantı yapabilelim diye."

"Memnun oldum," dedi Uncle Enzo, Hiro'ya başıyla selam vererek.

Hiro da selam verdi. "Araba için gerçekten üzgünüm, efendim."

"Unutuldu bile," dedi Uncle Enzo. Kısa boylu, Asyalı iş adamı odaya girdi. Hiro sonunda onu tanıdı. Dünyadaki bütün Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u duvarlarında resmi olan adamdı.

Tanışmalar ve selamlardan sonra aniden, ofiste birkaç sandalye belirdi. Herkes bir sandalye çekti, Ng masasından kalktı ve hepsi bir halka oluşturdu.

"Doğrudan konuya girelim, çünkü sanıyorum senin durumun Hiro, bizimkinden daha riskli olabilir," dedi Uncle Enzo.

"Doğru söylüyorsunuz, efendim."

"Neler döndüğünü hepimiz bilmek istiyoruz," dedi Bay Lee. İngilizcesinde Çinli aksanı neredeyse yoktu; belli ki şirin, çatlak görüntüsü sadece bir maskeydi.

"Şimdiye kadar bunun ne kadarını öğrenebildiniz?"

"Parçalar ve kısımlar," dedi Uncle Enzo. "Sen ne kadarını öğrendin?"

"Neredeyse hepsini," dedi Hiro. "Juanita'yla konuşur konuşmaz, gerisini de öğreneceğim."

"O zaman çok değerli bilgilere sahipsin," dedi Uncle Enzo. Cebine uzandı ve bir hypercard çıkarıp Hiro'ya uzattı.

YİRMİ BEŞ MİLYON HONG KONG DOLARI

Hiro uzandı ve kartı aldı.

Dünyada bir yerlerde, iki bilgisayar elektronik ses patlamalarıyla birbirine bağlandı ve para, Mafyanın hesabından Hiro'nun hesabına transfer edildi.

"Y.T. ile bölüşme olayını halledersin," dedi Uncle Enzo.

Hiro başını salladı. *Emin ol, halledeceğim.*

-56-

"Burada, Cankurtaranda bir yazılım parçası arıyorum – aslında bir ilaç – Enki adında – bir nörolinguistik hacker – bir Sümer şahsiyeti tarafından beş bin yıl önce yazılmış bir yazılım."

"Nörolinguistik hacker ne demek?" dedi Bay Lee.

"Tılsım diye bilinen sözlü veri akışlarıyla diğer insanların zihinlerini programlayabilen kişi demek."

Ng tamamen ifadesizdi. Sigarasından bir nefes daha aldı, dumanı yukarı doğru üfledi ve dumanın tavana ulaşmasını izledi. "Nasıl bir mekanizma?"

"Zihinlerimizde iki tür dil var. Şu an kullandığımız tür, sonradan edinilmiş dil. Biz dili öğrenirken o, beyinlerimize şekil verir. Ama ayrıca temeli beynin derin yapılarında olan, herkesin paylaştığı bir dil var. Bu yapılar, beyinlerimizin başka dilleri öğrenebilmesi için var olması gereken temel sinirsel yollardan oluşur."

"Linguistik altyapı," dedi Uncle Enzo.

"Evet. Sanırım 'derin yapılar' ve 'altyapı' aynı şey. Neyse, doğru şartlarda beynin bu kısımlarına ulaşabiliriz. Glosolali – anlamsız sözcüklerle konuşma – bunun sonuç kısmı, derin linguistik yapılar dilimize bağlanır ve sonradan edindiğimiz dilleri atlatarak konuşur. Herkes bir süredir bunu biliyor."

"Bunun bir de giriş kısmı olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Ng.

"Kesinlikle. Tersten çalışıyor. Doğru şartlar altında, kulaklarınız – ya da gözleriniz – diğer dillerin işlevlerini atlatarak derin yapılarla bağlantı kurabilir. Yani, doğru kelimeleri bilen biri kelimeleri söyleyebilir ya da size görsel semboller gösterebilir, bunlar da sizin bütün savunmalarınızı geçip beyin sapınıza işlenebilir. Bir bilgisayar sistemine giren, bütün güvenlik önlemlerini atlatan ve belleğe bağlanarak makinenin kontrolünü ele geçiren bir şifre kırıcı gibi."

"Ve bu durumda, bilgisayarın sahibi çaresiz kalır," dedi Ng.

"Doğru. Çünkü makineye daha yüksek bir seviyeden giriyorlar. Aynı şekilde, bir nörolinguistik hacker beynimizin derin yapılarına bağlandığında, onu dışarı çıkaramıyoruz – çünkü beynimizi bu kadar temel seviyede bile kontrol edemiyoruz."

"Bunun *Enterprise*'daki balçık levhayla ne ilgisi var?" dedi Bay Lee.

"Anlatacağım. Bu dil – ana dil – toplumsal gelişmenin ilk adımının işaretiydi. İlkel toplumlar *me* denilen sözlü kurallarla kontrol edilirdi. *Me* insanlar için yapılmış küçük programlar gibiydi. Mağara toplumundan düzenli, tarım toplumuna geçişin önemli bir parçasıydı. Örneğin, toprakta karık açmak ve tohum ekmek için bir program vardı. Ekmek pişirmek ve ev yapmak için de programlar vardı. Ayrıca, savaş, siyaset ve dini ritüeller gibi yüksek seviyeli fonksiyonlar için de *me* vardı. Kendi kendini idare eden bir kültür için gerekli olan bütün nitelikler, levhalara yazılmış ya da sözlü gelenekle yayılmış bu *me*'nin içindeydi. Her halükârda, *me*'nin saklandığı yer, *me*'nin veritabanı olan, *en* denilen bir rahip/kral tarafından kontrol edilen yerel tapınaktı. Ekmeğe ihtiyacı olan biri *en*'e ya da onun emrindeki kişilerden birine gider ve ekmek-yapma *me*'sini tapınaktan yüklerdi. Sonra talimatları uygular – programı çalıştırır – ve bitirdiğinde bir somun ekmeğe sahip olurdu.

"Merkezi bir veritabanı birçok sebepten gerekliydi çünkü *me*'nin bazı kısımlarının zamana göre ayarlanması gerekiyordu. İnsanlar kazma-ve-ekme *me*'sini yılın yanlış zamanında uygularsa, mahsul olmaz ve herkes açlıktan ölürdü. *Me*'nin zamanının doğru ayarlandığından emin olmanın tek yolu, mevsim değişikliklerini takip etmek üzere gökyüzünü izlemek için astronomik gözlemevleri kurmaktı. Bu yüzden, Sümerler 'tepesi göklere ulaşan' kuleler yaptı – astronomik şemalarla dolu. *En* gökyüzünü izler ve ekonomiyi devam ettirmek için tarımsal *me*'yi yılın doğru zamanlarında verirdi."

"Bence burada bir yumurta-tavuk problemi var," dedi Uncle Enzo. "Böyle bir toplum nasıl düzenli hale geldi?"

"Metavirüs diye bilinen bilgisel bir şey vardı; bilgi sistemlerinin, kendilerine özelleştirilmiş virüsler bulaştırmasına sebep oluyordu. Bu, doğal seleksiyon gibi bir doğa kanunu olabilir ya da kuyruklu yıldız ve radyo dalgalarıyla evrende dolaşan gerçek bir bilgi parçası da olabilir – emin değilim. Ne olursa olsun, şu noktaya varıyor: yeteri kadar karmaşık herhangi bir bilgi sistemine eninde sonunda virüs bulaşacak – kendi içinde üretilen virüsler.

"Geçmiş zamanlarda, metavirüs insan ırkına bulaştı ve o zamandan beri bizimle. Yaptığı ilk şey DNA virüslerinden oluşan Pandora'nın kutusunu yaratmaktı – çiçek hastalığı, grip, vb. Sağlık ve uzun yaşam geçmişte kaldı. Bu olaydan geri kalan bir

anı, Cennetten Kovulma efsanelerinde hâlâ geçiyor, insanoğlu huzurlu bir hayattan, hastalık ve acıyla dolu bir dünyaya atılıyor.

"Bu felaket sonunda bir şekilde duruldu. Arada sırada hâlâ yeni DNA virüsleri görüyoruz ama vücutlarımız genel olarak DNA virüslerine karşı bir dayanıklılık geliştirmiş gibi görünüyor."

"Belki," dedi Ng, "insan DNA'sında işe yarayacak sadece belirli sayıda virüs vardır ve bunların hepsini metavirüs yaratmıştır."

"Olabilir. Neyse, Sümer kültürü – *me*'ye dayalı bir toplum – metavirüsün bir diğer belirtisiydi. Sadece, o durumda DNA'dan çok, linguistik bir biçimdeydi."

"Affedersin," dedi Bay Lee. "Medeniyetin bir hastalık olarak başladığını mı söylüyorsun?"

"İlkel haliyle medeniyetin, evet. Her *me*, metavirüs ilkesiyle salınmış bir tür virüstü. Ekmek-pişirme *me*'sini örnek alalım. O *me* topluma girdiğinde, kendi kendine devam eden bir bilgiydi. Basit bir doğal seleksiyon olayı: ekmek pişirmeyi bilen insanlar daha iyi yaşayacak ve üretmeye, bilmeyenlerden daha yatkın olacaktı. Doğal olarak, kendi kendine türeyen bu bilginin sahibi gibi hareket ederek *me*'yi yayacaklardı. Bu da onu bir virüs yapıyor. Sümer kültürü – *me* ile dolu tapınaklarıyla – bin yıldan fazla bir sürede toplanmış, başarılı bir virüs koleksiyonuydu. Bir bayilik gibi işliyordu, sadece altın kemerleri yerine ziguratları ve klasörleri yerine balçık levhaları vardı.

"Sümerlerin 'akıl' ya da 'zihin' için kullandıkları kelime 'kulak' kelimesiyle aynıdır. Bu insanlar bundan ibaretti: bedenleri olan kulaklar. Pasif bilgi alıcıları. Ama Enki farklıydı. Enki, bu işte çok iyi olan bir *en*'di. Olağanüstü bir yeni *me* yazma yeteneği vardı – o bir hackerdı. Aslında, tıpkı bizim gibi tamamen bilinçli olan ilk modern insandı.

"Bir noktada, Enki, Sümerlerin takılıp kaldığının farkına vardı. İnsanlar sürekli aynı eski *me*'yi uyguluyordu, yenilerini bulmuyor, kendi kendilerine yapamıyorlardı. Sanırım yalnızdı, dünyadaki bilinçli çok az insandan biriydi – belki de tekti. İnsan ırkının gelişmesi için, bu virüslü medeniyetten kurtulmaları gerektiğini anladı.

"Bu yüzden, Enki'nin tılsımını yarattı, *me* ve metavirüs gibi aynı yollardan yayılan bir karşı virüs. Beyindeki derin yapıların içine giriyor ve onları yeniden programlıyordu. Bu yüzden, Sümer dilini ya da diğer derin yapı-temelli dilleri kimse anlayamadı. Derin yapılarla bağlantımız kesilince, birbiriyle hiçbir ortak noktası

olmayan yeni diller geliştirmeye başladık. *Me* artık işe yaramıyordu ve yeni *me* yazmak imkânsızdı. Metavirüsün daha fazla yayılması engellendi."

"Ekmek-yapma *me*'sini kaybettikten sonra neden herkes açlıktan ölmedi?" dedi Uncle Enzo.

"Muhtemelen bazıları öldü. Diğerleri de beyinlerini kullanıp öğrenmek zorunda kaldı. Yani, Enki'nin tılsımının, insan bilincinin başlangıcı olduğunu söyleyebiliriz – bir şeyleri kendi kendimize bulmak zorunda kaldığımız ilk zamanlar. Mantık dininin de başlangıcıydı, insanlar ilk kez Tanrı, İyi ve Kötü gibi soyut konuları düşünmeye başladı. Babil ismi de buradan geliyor. Kelime olarak 'Tanrının Kapısı' demektir. Tanrının insan ırkına ulaşmasını sağlayan kapıydı. Babil zihinlerimizdeki geçitti, bizi metavirüsten kurtaran ve hem fiziksel hem de ruhani öğelerle düşünme yeteneğini veren – bizi materyalist bir dünyadan düalistik bir dünyaya taşıyan – Enki'nin tılsımıyla açılmış bir geçit.

"Muhtemelen kaos ve ayaklanma oldu. Enki ya da oğlu Marduk, eski *me* sistemini yeni bir kanunnameyle – Hammurabi Kanunları – değiştirerek toplumu yeniden düzene sokmaya çalıştı. Kısmen başarılı oldu. Ama Asherah'ya tapma birçok yerde devam etti. İnanılmaz derecede güçlü bir inançtı, sözlü olarak ve vücut sıvıları alışverişiyle yayılan bir atavizmdi – tarikat fahişeleri ve evlat edinilmiş yetimler vardı, emzirerek virüsü onlara bulaştırıyorlardı."

"Bir dakika," dedi Ng. "Şimdi tekrar biyolojik bir virüsten bahsediyorsun."

"Kesinlikle. Asherah'nın bütün olayı buydu. İkisi de. Mesela, herpes simplex'e bakın. Herpes, vücuda girdiğinde doğrudan sinir sistemine gider. Bazı türler çevresel sinir sisteminde kalır ama bazıları bir kurşun gibi merkezi sinir sistemine gider ve beyin hücrelerinde kalıcı olarak yer kaplar – ağaca kıvrılan bir yılan gibi beyin sapının etrafına kıvrılır. Asherah virüsü – herpesle ilişkilendirilebilir ya da aynı şey olabilir – hücre duvarlarından geçer, çekirdeğe ulaşır ve steroidlerin yaptığı gibi hücrelerin DNA'sıyla oynar. Ama Asherah, steroidden çok daha karmaşık bir virüs."

"Peki o DNA'yı değiştirdiği zaman ne oluyor?"

"Bunu kimse incelemedi, belki L. Bob Rife hariç. Bence kesinlikle ana dili yüzeye yakın bir yere getiriyor, insanların anlaşılmaz bir dilde konuşmasını ve *me*'den daha kolay etkilenmesini sağlıyor. Sanırım mantıksız davranışları cesaretlendirme eğilimi de var,

belki kurbanın virüslü fikirlere karşı savunmasını zayıflatıyor ve onların rastgele cinsel ilişkiye girmesini sağlıyor, belki de hepsi."

"Her virüslü fikrin biyolojik bir virüs karşılığı var mı?" dedi Uncle Enzo.

"Hayır. Bildiğim kadarıyla sadece Asherah'nın var. Bu sebeple, Sümerlerde baskın olan bütün *me*'nin, bütün tanrıların ve dini uygulamaların arasında bugün en güçlüsü hâlâ Asherah. Virüslü bir fikir yok edilebilir – Nazilik, İspanyol paça pantolonlar ve Bart Simpson tişörtlerine olduğu gibi – ama Asherah'nın biyolojik bir tarafı olduğu için insan bedeninde gizli bir şekilde durabilir. Babil'den sonra, Asherah hâlâ insan beynindeydi, anneden çocuğa, sevgiliden sevgiliye geçti.

"Hepimiz virüslü fikirlerden etkilenebiliriz. Kitlesel histeri gibi. Ya da kafanın içine giren bir melodiyi bütün gün mırıldanıp başkasına bulaştırmak gibi. Espriler. Şehir efsaneleri. İlginç dinler. Marksizm. Ne kadar akıllansak da, kendi kendini üreten bilgiler için bizi potansiyel bir ev sahibi yapan mantıksız bir parçamız derinlerde hep var. Ama Asherah virüsünün kötücül bir türünün fiziksel olarak bulaşması, sizi daha kolay etkilenebilir hale getiriyor. Bu şeylerin dünyayı ele geçirmesini önleyen tek şey Babil faktörü – insan ırkını bölümlere ayıran ve virüslerin yayılmasını engelleyen karşılıklı anlayışsızlık duvarları.

"Babil, dil sayısında bir patlamaya yol açtı. Bu Enki'nin planının bir parçasıydı. Mısır tarlası gibi monokültürler hastalıklara yatkındı ama bozkır gibi genetik olarak farklı kültürler aşırı derecede dayanıklıydı. Birkaç bin yıl sonra, oldukça esnek ve güçlü, yeni bir dil gelişti – İbranice. Tesniyeciler ve M.Ö. altıncı ve yedinci yüzyıldan bir grup radikal monoteistler bundan yararlanan ilk kişiler oldu. Ulusalcılık ve yabancı düşmanlığı olan bir zamanda yaşıyorlardı, bu yüzden Asherah'ya tapmak gibi yabancı düşünceleri reddetmek onlar için daha kolay oldu. Eski hikâyelerini biçimlendirip Tevrat'a döktüler ve tarih boyunca yayılmasını garantiye alan bir kural koydular – bu kural aslında, 'benim bir kopyamı çıkar ve onu her gün oku' diyordu. Ve bir tür bilgi hijyenine de teşvik ediyordu, yazılanların kopyasını düzgünce çıkarmaya ve bilgiye özen göstermeye inanıyorlardı çünkü bilginin tehlikeli olabileceğini anlamışlardı. Verilerin içeriğini kontrol ediyorlardı.

"Bunun ötesine geçmiş olabilirler. Sanherib'in ordusu Kudüs'ü fethetmeye çalıştığında oluşmuş, dikkatlice planlanmış biyolojik

bir savaşın kanıtları var. Yani tesniyecilerin kendi *en*'leri olmuş olabilir. Ya da belki virüsleri o kadar iyi anladılar ki doğal olarak ortaya çıkan türlerden nasıl yararlanacaklarını biliyorlardı. Bu insanlar tarafından geliştirilen yetenekler gizlice bir nesilden diğerine geçti ve kendilerini, iki bin yıl sonra, Avrupa'da, ilahi ismin efendileri, kabalist büyücüler arasında gösterdi.

"Her şekilde, bu, mantık dininin doğuşuydu. Sonradan gelen tek tanrılı dinlerin hepsi – Müslümanlar tarafından Kitap'ın dinleri olarak bilinir – bu fikirlerle bir ölçüde birleşti. Örneğin, Kuran'da, Kuran'ın Cennetteki bir kitabın nüshası, aslının aynısı olduğu sürekli belirtilir. Doğal olarak, buna inanan biri metni asla değiştirmeye kalkmaz! Bunun gibi fikirler Asherah'nın yayılmasını önlemede o kadar etkili oldu ki sonunda, virüslü inanışın bir zamanlar başarılı olduğu her toprak parçası İslam, Hristiyanlık ya da Museviliğin etkisi altına girdi.

"Ama gizliliğinden ötürü – bulaştığı kişilerin beyin saplarının etrafına kıvrılıp, bir nesilden diğerine geçtiği için – her zaman yeniden yüzeye çıkmanın yollarını buluyor. Museviliğe, Yahudilere katı, kanunlara bağlı bir teokrasi uygulayan Ferisiler biçiminde geldi. Sivil otoritenin yetki verdiği rahibe benzer tipler tarafından yönetilen bir tapınakta saklanan kanunlara sıkı sıkıya bağlı olmalarından dolayı, eski Sümer sistemine benziyordu ve en az onun kadar boğucuydu.

"İsa'nın yaptıkları, Museviliği bu durumdan kurtarmak için bir çabaydı – Enki'nin yaptığı gibi. İsa'nın öğretileri yeni bir tılsımdı; dini, tapınaklardan, rahiplerin elinden alma ve Tanrının Krallığını herkese sunma çabasıydı. Vaazlarında açıkça verilen mesaj buydu ve boş bir mezarda sembolik olarak cisimleştirilmiş mesaj da buydu. Çarmıha gerildikten sonra, havariler onun mezarına gitti ve vücudunu orada bulamadı, mezar boştu. Mesaj yeterince açıktı: İsa'yı ilahlaştırmamamız gerekiyor çünkü onun fikirleri bağımsızdı ve kilisesi bir kişide odaklanmıyordu, bütün insanların arasına yayılmıştı.

"Ferisilerin katı teokrasisine alışmış olan insanlar halka uygun, hiyerarşik olmayan bir düşünceyi kabullenemedi. Onlar papalar, keşişler ve rahipler istiyordu. Ve bu yüzden, öğretilere Diriliş efsanesi eklendi. Mesaj, bir tür putperestliğe dönüştü. Öğretilerin yeni versiyonunda, İsa dünyaya geri dönüyor ve sonradan Doğu ve Batı Roma İmparatorluğu Kilisesi olan bir kilise kuruyordu –

diğer bir katı, acımasız, akıldışı teokrasi.

"Aynı zamanda, Pentekostal kilise de kuruluyordu. İlk Hristiyanlar anlaşılmaz bir dilde konuşuyordu. İncil der ki, 'Hepsi hayret ve şaşkınlık içinde birbirlerine "Bunun anlamı ne?" diye sordular.' Sanırım bu soruyu cevaplayabilirim. Bu virüs salgınıydı. Tesniyecilerin zaferinden beri Asherah insanların arasında gizleniyordu. Yahudiler tarafından uygulanan bilgi hijyeni önlemleri onu bastırmıştı. Ama Hristiyanlığın ilk günlerinde, etrafta çok fazla karmaşa, geleneklere karşı gelen radikaller ve özgür düşünenler olmalı. Sümer atavizmi. Ve tabii ki, hepsi birbiriyle Cennet dilinde konuşmaya başladı.

"İlk Hristiyan kilisesi glosolaliyi kabul etmeyi reddetti. Birkaç yüz yıl boyunca buna karşı çıktı ve 381'de İstanbul Konsili'nde resmen kaldırdı. Glosolali inancı Hristiyan dünyasının sınırlarında kaldı. Kilise, kâfirleri dine döndürmeye yarayacaksa biraz ksenoglosiyi kabul etmeye razıydı. On altıncı yüzyılda glosolaliyi çiçek hastalığından daha hızlı yayarak binlerce Kızılderili'nin dinini değiştiren St. Louis Bertnard durumundaki gibi. Ama din değiştirdiklerinde bu Kızılderililerin çenelerini kapamaları ve herkes gibi Latince konuşması gerekiyordu.

"Dinsel devrim kapıyı biraz daha açtı. Ama Pentekostalizm, 1900 yılında Kansas'ta bir grup İncil-okulu öğrencisi anlaşılmaz bir dilde konuşana kadar başarılı olmadı. Uygulamayı Teksas'a yaydılar. Orada uyanış hareketi olarak tanındı. Bir yangın gibi yayıldı, Amerika'ya, 1906'da Çin'e ve Hindistan'a, sonra tüm dünyaya. Yirminci yüzyılın kitle iletişim araçları, yüksek okuma-yazma oranı ve hızlı ulaşım, hastalığın taşınmasında büyük rol oynadı. Kapalı bir toplantı salonunda ya da bir Üçüncü Dünya mülteci kampında, glosolali bir kişiden diğerine panik kadar hızlı yayıldı. Seksenlerde, dünyadaki Pentekostal sayısı on milyona ulaştı.

"Sonra televizyon geldi ve L. Bob Rife'ın büyük medya gücüyle desteklenen Papaz Wayne. Papaz Wayne'in televizyon gösterileriyle, broşürlerle ve bayiliklerle gösterdiği davranış tarzı; Hristiyanlığın ilk zamanlarındaki Pentekostal inançlardan, pagan glosolali inançlarına kadar kesintisiz bir çizgiyle bulunabilir. Asherah inancı yaşıyor. Papaz Wayne'in Cennet Kapıları, Asherah'nın tarikatı."

-57-

"Lagos bunların hepsini öğrenmişti. Esasen Kongre Kütüphanesi'nde bir araştırmacıydı, sonra MİŞ, Kütüphane'yi satın alınca MİŞ'in bir parçası oldu. Kütüphanede ilginç şeyler, kimsenin araştırma zahmetine girmediği gerçekler keşfederek geçimini sağladı. Bu gerçekleri düzenli bir hale getirip insanlara satıyordu. Bu Enki/Asherah meselesini anladığında, buna para ödeyecek birini aramaya başladı ve o anda yeryüzündeki herkesten çok programcısı olan, fiber optik tekelinin sahibi L. Bob Rife'a sattı.

"Lagos bir iş adamı olmadığı için, ölümcül bir kusuru vardı: küçük düşünüyordu. Küçük bir risk sermayesiyle bu nörolinguistik hackin, L. Bob Rife'ı, programcılarının beyinlerine girmiş bilgilerin sahibi yapacak yeni bir teknoloji olarak geliştirilebileceğini düşündü. Ahlaki düşünceleri bir kenara bırakırsak bu, hiç de kötü bir fikir değildi.

"Rife büyük düşünmeyi sever. Bu fikrin çok daha güçlü olabileceğini hemen anladı. Lagos'un fikrini aldı ve ona defolup gitmesini söyledi. Sonra, Pentekostal kiliselere bir sürü para yatırmaya başladı. Bayview, Teksas'ta küçük bir kilise aldı ve onu bir üniversiteye dönüştürdü. Önemsiz bir vaizi, Papaz Wayne Bedford'u aldı ve onu Papa'dan daha önemli bir kişi haline getirdi. Tüm dünyada, kendi masraflarını karşılayabilen bir dizi dini bayilik açtı ve üniversitesini ve onun Metaevren kampüsünü on binlerce misyoner yaratmak için kullandı. Misyonerler bütün Üçüncü Dünya ülkelerine yayıldı ve tıpkı St. Louis Bertrand gibi yüz binlerce insanın dinini değiştirdi. L. Bob Rife'ın glosolali tarikatı, İslam'ın yaradılışından beri en başarılı dindir. İsa hakkında çok şey söyler ama kendini tanımlayan birçok Hristiyan kilisesi gibi, İsa'nın adını kullanmanın dışında Hristiyanlıkla bir ilgisi yoktur. Bu bir postmantık dini.

"Ayrıca biyolojik virüsü de tarikatın bir tanıtıcısı ve güçlendiricisi olarak yaymak istedi. Ama tarikattaki fuhuşla bunu yapamazdı çünkü bu bariz bir şekilde anti-Hristiyan'dı. Ama Üçüncü Dünya misyonerlerinin en önemli görevlerinden biri, iç bölgelere gidip insanlara aşı yapmaktı – ve o iğnelerin içinde sadece aşıdan fazlası vardı.

"Burada, gelişmiş ülkelerde, herkes aşısını zaten yaptırmıştır ve aşırı dincilerin gelip bize iğne yapmasına izin vermeyiz. Ama uyuşturucu kullanıyoruz. Bu yüzden bizim için, virüsü kan serumundan çıkarmanın bir yolunu buldu ve Kar Çöküşü diye bilinen bir uyuşturucu olarak paketledi.

"Bu sırada Cankurtaranı, yüz binlerce tarikat üyesini Asya'nın berbat bölgelerinden Birleşik Devletler'e getirme aracı olarak kullandı. Cankurtaranın medyadaki görüntüsü, binlerce farklı dilin konuşulduğu ve merkezi bir otoritenin olmadığı bir kaos ortamı. Ama hiç öyle değil. Aslında çok düzenli ve sıkı sıkıya kontrol ediliyor. Bu insanlar birbirleriyle anlaşılmaz bir dilde konuşuyor. L. Bob Rife ksenoglosiyi aldı ve mükemmel hale getirdi, bir bilime dönüştürdü.

"Kafataslarına radyo alıcıları yerleştirip, beyin saplarına talimatlar – *me* – göndererek bu insanları kontrol edebiliyor. Yüz kişiden birinin bir alıcısı varsa, yerel *en* görevi görüp L. Bob Rife'ın *me*'sini diğer herkese dağıtabilir. Onlar da sanki programlanmış gibi L. Bob Rife'ın talimatlarını yerine getirir. Ve şu anda, California kıyısında bekleyen böyle milyonlarca insan var.

"Ayrıca, optik sinir yoluyla bilgisayarlara ya da hackerlara bulaşabilen, ikili kodlanmış bir dijital metavirüsü var."

"Onu nasıl ikili formata çevirdi?" dedi Ng.

"Onun çevirdiğini sanmıyorum. Bence uzayda buldu. Rife dünyadaki en büyük radyo astronomi ağına sahip. Bunu gerçek astronomi için kullanmıyor – sadece diğer gezegenlerden gelen sinyalleri dinliyor. Antenlerinden birinin eninde sonunda metavirüsü bulacağı mantıklı göründü."

"Bu nasıl mantıklı görünebilir?"

"Metavirüs her yerde. Yaşamın olduğu her yerde metavirüs de vardır, yaşamla yayılır. İlk başta, kuyrukluyıldızlarla yayılıyordu. Muhtemelen yaşam Yeryüzüne ilk böyle geldi ve muhtemelen metavirüs de buraya böyle geldi. Ama kuyrukluyıldızlar yavaştır, radyo dalgalarıysa hızlı. İkili formatta, bir virüs evrende ışık hızıyla dolaşabilir. Medenileşmiş bir gezegene bulaşır, bilgisayarlarına girer, çoğalır ve kaçınılmaz olarak televizyon ya da radyoda yayınlanır. Bu dalgalar atmosferin sınırında durmaz – uzaya yayılır, sonsuza kadar. Ve medeni kültürü olan, Rife'ın yaptığı gibi yıldızları dinleyen insanların olduğu diğer bir gezegene çarparsa,

o gezegene de bulaşır. Bence Rife'ın planı buydu ve bence işe yaradı. Rife akıllıydı – bunu kontrollü bir şekilde yaptı. Bir şişenin içine koydu. Kendi isteğine göre kullanacağı bir bilgi savaşı ajanı. Bir bilgisayara yerleştirildiğinde, bilgisayarın kendine yeni virüsler bulaştırmasına yol açarak karlanıyor. Ama bir hackerın, beynindeki derin yapılarda ikili kodu anlama yeteneği bulunan birinin zihnine girdiğinde çok daha yıkıcı oluyor. İkili metavirüs bir hackerın zihnini yok ediyor."

"Yani Rife iki tür insanı kontrol edebiliyor," dedi Ng. "Ana dilde yazılmış *me*'yi kullanarak Pentekostalları ve daha vahşice, ikili virüslerle beyinlerine zarar vererek hackerları kontrol edebiliyor."

"Kesinlikle."

"Sence Rife'ın istediği ne?" dedi Ng.

"Ozymandias olmak istiyor, Kralların Kralı. Bakın, çok basit: Sizi kendi dinine döndürdüğünde, sizi *me* ile kontrol edebiliyor. Ve milyonlarca insanı dinine döndürebiliyor çünkü lanet bir virüs gibi yayılıyor – insanların buna karşı direnci yok çünkü kimse din hakkında düşünmeye alışkın değil, insanlar bu tür bir şey hakkında tartışabilecek kadar mantıklı değil. Aslında, *National Enquirer*[23] okuyan ya da televizyonda Amerikan güreşi izleyen herkes kolayca din değiştirebilir. Ve tanıtım aracı Kar Çöküşü ise, daha bile kolay oluyor.

"Rife'ın farkına vardığı en önemli şey, modern kültür ve Sümer kültürü arasında bir fark olmaması. Okuma yazma bilmeyen ya da televizyona inanıp – bir tür sözlü gelenek gibi – sadece sesleri tekrarlayan büyük bir işgücümüz var. Bir de bilginin güç olduğunu anlayan ve büyülü bilgisayar dillerini yarı-esrarengiz bir şekilde konuşabilen çok bilgili, seçkin bir sınıfımız var – Metaevrene giren insanlar, aslında.

"Yani biz, Rife'ın planı için bir engel teşkil ediyoruz. L. Bob Rife gibi insanlar, biz hackerlar olmadan hiçbir şey yapamaz. Ve bizi dinine döndürse bile, bizi kullanamaz çünkü bizim yaptığımız, doğası gereği yaratıcı bir şey ve *me* ile çalışan insanlar tarafından kopyası çıkarılamaz. Ama bizi Kar Çöküşü ile tehdit edebilir. Sanırım Da5id'e olan buydu. Kar Çöküşünün gerçek bir hacker üzerinde işe yarayıp yaramadığını görmek için yapılmış bir deney ya da Rife'ın gücünü hacker topluluğuna göstermek için yapılmış bir

23 Bir Amerikan magazin gazetesi

uyarı atışı olabilir. Mesaj şu: Asherah teknolojik rahipliğin içine yayılırsa–"

"Kır çiçeklerinin üstüne napalm bombası," dedi Ng.

"Bildiğim kadarıyla, ikili virüsü durdurmanın bir yolu yok. Ama Rife'ın düzmece dininin bir panzehiri var. Enki'nin tılsımı hâlâ var. Bir kopyasını oğlu Marduk'a verdi, o da Hammurabi'ye. Şimdi, Marduk gerçek bir insan olabilir ya da olmayabilir. Mesele şu, Enki, tılsımını bir şekilde devrettiği *izlenimini bırakmak* için onun yolundan çekildi. Başka bir deyişle, Asherah'nın tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı, sonraki nesillerin deşifre etmesi gereken bir mesaj bırakıyordu.

"Eminim ki ihtiyacımız olan bilgi, on yıl önce güney Irak'taki eski Sümer şehri Eridu'dan çıkarılan bir balçık zarfın içinde. Eridu, Enki'nin makamıydı; yani Enki Eridu'nun yerel *en*'iydi ve onun *me*'si, bizim aradığımız tılsım da dâhil Eridu tapınağındaydı."

"Bu balçık zarfı kim çıkardı?"

"Eridu kazısının maliyeti, Bayview, Teksas'taki bir dini üniversite tarafından karşılandı."

"L. Bob Rife'ın üniversitesi mi?"

"Evet. Tek amacı Eridu şehrini kazmak, Enki'nin *me*'yi sakladığı tapınağın yerini bulmak ve eve getirmek olan bir arkeoloji bölümü kurdu. L. Bob Rife, Enki'nin sahip olduğu yeteneklerin ters mühendisliğini yapmak istedi; Enki'nin *me*'sini inceleyerek, yaratmak istediği yeni toplumun temel kuralları, programı olacak olan yeni *me*'yi yazabilecek, kendi nörolinguistik hackerlarını yaratmak istedi."

"Ama bu *me*'nin arasında Enki'nin tılsımının bir kopyası var, dedi Ng, "ve Rife'ın planı için çok tehlikeli."

"Doğru. O levhayı da istedi – incelemek için değil, ona karşı kimse kullanmasın diye kendine saklamak için."

"Bu tılsımın bir kopyasını ele geçirebilirsen," dedi Ng, "ne etkisi olur?"

"Enki'nin tılsımını Cankurtarandaki bütün *en*'lere ulaştırabilirsek, onlar bunu Cankurtarandaki insanların hepsine iletir. Bu onların ana dil nöronlarını sıkıştırır ve Rife'ın onları *me* ile programlamasını engeller," dedi Hiro. "Ama bunu gerçekten Cankurtaran dağılmadan önce yapmamız gerekiyor – mültecilerin hepsi kıyıya çıkmadan önce. Rife, *en*'iyle, *Enterprise*'daki bir merkezi

verici aracılığıyla konuşuyor; oldukça kısa mesafe erişimli, görüş hattı tipinde bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Çok yakında, bu sistemi, mültecilerin düzenli emirlerle yürüyen birleşmiş bir ordu olarak kıyıya çıkmasına sebep olacak büyük bir *me* dağıtmak için kullanacak. Yani, Cankurtaran dağılacak ve ondan sonra tek bir yayınla bu insanların hepsine ulaşmak mümkün olmayacak. Bu yüzden, bunu olabildiğince çabuk yapmalıyız."

"Bay Rife çok mutsuz olacak," dedi Ng. "Teknolojik rahipliğe karşı Kar Çöküşünü salarak misilleme yapmaya çalışacak."

"Biliyorum," dedi Hiro, "ama hepsini bir anda düşünemem. Biraz yardım hiç fena olmaz."

"Söylemesi kolay," dedi Ng. "Merkez'e ulaşmak isteyen birinin, ya Cankurtaranın üstünden uçması ya da orta kısmına doğru küçük bir botla gitmesi gerek. Rife'ın orada tüfekle ve roketatarlarla bekleyen milyonlarca adamı var. İleri teknoloji silah sistemleri bile, organize silah atışlarını yenemez."

"O zaman bu civarlara birkaç helikopter getirin," dedi Hiro. "Bir şeyler. Herhangi bir şey. Enki'nin tılsımına ulaşıp onu Cankurtarandaki herkese bulaştırabilirsem, siz de güvenli bir şekilde yaklaşabilirsiniz."

"Neler bulabileceğimize bir bakalım," dedi Uncle Enzo.

"İyi," dedi Hiro. "Peki ya Mantık?"

Ng bir şeyler mırıldandı ve elinde bir kart göründü. "Bu, sistem yazılımının yeni bir sürümü," dedi. "Biraz daha az hatalı."

"Biraz daha az hatalı mı?"

"Hiçbir yazılım hatasız değildir," dedi Ng.

"Sanırım hepimizin içinde bir parça Asherah var," dedi Uncle Enzo.

-58-

Hiro çıkış yolunu kendi buldu ve Sokağa kadar asansörle indi. Neon ışıklı gökdelenden çıktığında, siyah-beyaz bir kızın onun motosikletinin üstünde oturduğunu ve ayarlarıyla oynadığını gördü.

"Neredesin?" dedi.

"Ben de Cankurtarandayım. Hey, biraz önce yirmi beş milyon dolar kazandık."

Y.T.'nin bundan etkileneceğinden emindi. Ama etkilenmedi.

"Beni bir Tupperware içinde eve gönderdiklerinde, güzel bir cenaze töreni yapmak için yeterli olacaktır," dedi.

"O neden?"

"Başım belada," diye itiraf etti – hayatında ilk kez. "Sanırım erkek arkadaşım beni öldürecek."

"Erkek arkadaşın kim?"

"Raven."

Avatarların rengi atsa, sersemleşse ve kaldırıma oturmak zorunda kalsa, Hiro yapardı. "Şimdi neden alnında YETERSİZ DÜRTÜ KONTROLÜ dövmesi olduğunu anlıyorum."

"Bu harika. Biraz yardım ya da en azından birkaç tavsiye almayı umuyordum," dedi.

"Seni öldüreceğini sanıyorsan yanılıyorsun çünkü haklı olsaydın çoktan ölmüştün," dedi Hiro.

"Senin tahminin bu," dedi. Vajina dişleri hakkındaki eğlenceli hikâyeyi ona anlattı.

"Sana yardım etmeye çalışacağım," dedi Hiro. "Ama ben de Cankurtarandaki en güvenilir adam değilim."

"Kız arkadaşınla buluşamadın mı?"

"Hayır. Ama o konuda büyük umutlarım var. Hayatta kalabilirsem."

"Ne konuda büyük umutların var?"

"İlişkimiz konusunda."

"Neden?" diye sordu. "O zamanla şimdi arasında ne fark var?"

Bu o basit ve açık ama sinir bozucu sorulardan biriydi çünkü Hiro cevabından emin değildi. "Sanırım ne yaptığını anladım – neden buraya geldiğini."

"Yani?"

Diğer bir basit ve açık soru. "Yani, şimdi onu anladığımı hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, yani, biraz."

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Tabii ki."

"Hiro, tam bir moronsun. O bir kadın, sen bir erkeksin. Onu anlaman gerekmiyor. Onun istediği bu değil."

"Peki sence ne istiyor – onunla hiç tanışmadığını ve Raven'la çıktığını hesaba katarsak?"

"Onu anlamanı istemiyor. Bunun imkânsız olduğunu biliyor. Sadece kendini anlamanı istiyor. Diğer her şey konuşulabilir."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Kesinlikle."

"Neden kendimi anlamadığımı düşünüyorsun?"

"Bu çok bariz. Sen gerçekten akıllı bir hackersın ve dünyadaki en büyük kılıç dövüşçüsüsün – pizza dağıtıyor, konser düzenliyorsun ama bunlardan para kazanmıyorsun. Onun nasıl düşünmesini–"

Kulaklıklarına Gerçeklikten gelen ses yüzünden cümlenin gerisini duyamadı: şiddetli bir darbe sesinin ardından gelen cırtlak bir gürültü. Sonrasında sadece korkmuş çocukların çığlıkları, erkeklerin Tagalogca haykırışları ve deniz basıncının altında kalan çelik bir balıkçı teknesinin gıcırtıları vardı.

"Neydi o?" dedi Y.T.

"Göktaşı," dedi Hiro.

"Ha?"

"Dinlemeye devam et," dedi Hiro, "sanırım biraz önce bir mitralyöz düellosuna girdim."

"Çıkıyor musun?"

"Sadece biraz çeneni kapa."

Bu bölge U şeklindeydi, Cankurtaranda yarım düzine eski, paslı balıkçı teknesinin bağlandığı küçük bir girintinin etrafına inşa edilmişti. Kenarında, birbirine uymayan dubalardan oluşan yüzen bir iskele vardı. Hurdaya ayırmak için parçaladıkları boş trol gemisi, *Enterprise*'ın güvertesindeki büyük bir silahtan gelen patlamayla vuruldu. Geminin bir tarafı tamamen battı, baş ve kıç

birbirine doğru büküldü. Arka tarafı parçalanmıştı. Boş ambarı, sürekli bulanık, kahverengi deniz suyu yutuyor, boğulan bir adamın havayı içine çekişi gibi o rengârenk pis suyu içine çekiyordu.

Hiro Mantık'ı ıskunaya geri koydu, tekneye atladı ve motoru çalıştırdı. Tekneyi dubalardan çözmek için zamanı yoktu bu yüzden ipi wakizahisiyle kesti ve ayrıldı.

Trol gemisi suyun yüzeyini terk ediyor, bütün bölgeyi bir kara delik gibi kendine çekmeye çalışıyordu.

İki Filipinli adam kısa bıçaklarıyla çıkmış, bölgeyi bir arada tutan şeyleri kesiyor, kurtarılamayacak parçaları kesip ayırmaya çalışıyordu. Hiro, çoktan suya batmış bir dubaya doğru eğildi, onu diğer dubaya bağlayan ipleri buldu ve katanasıyla kesti. Duba, batan dubalardan ayrıldı ve suyun yüzeyine o kadar hızlı fırladı ki neredeyse tekneyi alabora edecekti.

Duba iskelesinin tamamı, trol gemisinin yan tarafıyla beraber, kurtarılamayacak haldeydi. Balıkçı bıçaklı adamlar ve satırlı kadınlar dizlerinin üstünde, çenelerine kadar suya batmış halde bölgelerini kurtarmaya çalışıyordu. Her seferde tek bir ip kopuyor, Filipinlileri havaya kaldırıyordu. Palalı bir çocuk kalan tek ipi de kesti ve sonunda sal tekrar serbest kaldı, dengesini sağlamak üzere sallanıyordu. Trol gemisinin olduğu yerde, ara sıra yüzen bir enkaz kusan köpüklü bir anafordan başka bir şey yoktu.

Birkaç insan, trol gemisinin yanına bağlanmış balıkçı teknesine tırmanmıştı. O da biraz zarar görmüştü: birkaç adam yan tarafındaki büyük oyukları incelemek için küpeşteden bakıyordu. Her yuvarlağın etrafında, tabak büyüklüğünde, boyası gitmiş lekeler, ortasında da, golf topu büyüklüğünde bir delik vardı.

Hiro gitme vaktinin geldiğini düşündü.

Ama gitmeden önce, cebine uzandı, bir tomar para çıkardı ve birkaç bin Hong Kong doları ayırdı. Parayı kırmızı, çelik yakıt deposunun altına sıkıştırdı. Sonra yola koyuldu.

Bir sonraki bölgeye giden kanalı bulmakta zorlanmadı. Paranoya seviyesi artmıştı. Bu yüzden, oradan çıkarken sürekli arkasına, bütün küçük geçitlere bakıyordu. O geçitlerden birinde, bir kablokafa gördü, adam bir şeyler mırıldanıyordu.

Bir sonraki bölge Malezyalılarındı. Onlarca Malezyalı, gürültünün ne olduğunu merak edip köprünün yanına toplanmıştı. Hiro onların bölgesine girerken, anayol görevi gören sallanan bir duba

köprüsünden aşağı inen, silahlı ve bıçaklı adamlar gördü. Yerel jandarma. Aynı tipte görünen birkaç adam daha yan yollardan, sandallardan ve kayıklardan çıkarak onlara katıldı.

Hiro'nun tam yan tarafından inanılmaz bir patlama, parçalanma ve gıcırdama sesi geldi, sanki bir kereste kamyonu tuğladan yapılmış bir duvara çarpmıştı. Hiro'nun üstüne su sıçradı ve bir buhar bulutu yüzünün önünden geçti. Sonra her şey tekrar sessizleşti. Hiro yavaşça ve tereddütle arkasını döndü. En yakın duba artık orada değildi, sadece parçalardan ve kıymıklardan oluşan çalkantılı bir çorba görünüyordu.

Arkasını döndü ve baktı. Birkaç saniye önce gördüğü kablokafa şu anda bir salın kenarında tek başına dikiliyordu. Oradaki herkes gitmişti. Piç kurusunun dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu. Hiro tekneyi ona doğru döndürdü, wakizashisini çıkardı ve onu hemen oracıkta öldürdü.

Ama daha fazlası olacaktı. Hiro onu aradıklarını biliyordu. *Enterprise*'daki topçular, Hiro'yu haklamak için kaç tane mülteci öldürmek zorunda kalacaklarını umursamıyordu.

Malezyalı bölgesinden Çinli bölgesine geçti. Burası daha çok yapılanmıştı, birkaç tane gemi ve mavna vardı. Hiro'nun deniz seviyesindeki kötü gözetleme noktasından görebildiği kadarıyla, Merkez'den uzaklara doğru yayılıyordu.

Çin gemilerinden birinin üst güvertesindeki bir adam – başka bir kablokafa – tarafından izleniyordu. Adamın çenesi kıpırdıyordu, Hiro onun Cankurtaran Santrali'ne gelişmeleri gönderdiğini biliyordu.

Enterprise'ın güvertesindeki büyük mitralyöz tekrar açıldı ve Hiro'nun yaklaşık altı metre yakınındaki boş bir mavnanın yan tarafına, seyreltilmiş uranyum kurşunlardan oluşan bir göktaşı daha ateşledi. Mavnanın yan tarafı iç tarafa doğru çöktü ve şok dalgası kalın pas tabakasını bir aerosola dönüştürdü, gemiyi o kadar güçlü bir ses dalgasıyla çelik kaynaktan ayırdı ki Hiro'nun göğsü acıdı ve midesi bulandı.

Silah, radar kontrollüydü. Bir metale ateş ederken çok hassastı. Bir insana ateş ederken ise çok daha az hassastı.

"Hiro? Neler oluyor?" diye bağırıyordu Y.T. kulaklıklarına.

"Şu anda konuşamam. Beni ofisime götür," dedi Hiro. "Beni motosikletin arkasına at ve ofise git."

"Ben motosiklet sürmeyi bilmiyorum," dedi.

"Tek bir kumandası var. Kolu çevir, o gidiyor."

Hiro tekneyi açık sulara döndürdü. Metaevreni Gerçekliğin üstüne koyduğunda, motosiklette önünde oturan Y.T.'nin siyah-beyaz figürünü görebiliyordu; Y.T. motosikletin koluna uzandı, ikisi de öne doğru sallandı ve bir gökdelenin duvarına çarptı.

Veri gözlüklerini tamamen şeffaf yaparak Metaevren görüntüsünü kapattı. Sonra sistemini gargoyle moduna dönüştürdü: sahte renkli kızıl ötesi olan gelişmiş görünür ışık ve milimetrik dalga radarı.

Dünyayı öncekinden daha parlak, siyah beyaz taneli bir şekilde görmeye başladı. Etrafta, bazı nesneler pembe ya da kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Bu, kızıl ötesinden geliyordu, bu şeylerin canlı ya da sıcak olduğu anlamına geliyordu; insanlar pembe, motorlar ve ateşler kırmızıydı.

Milimetrik dalga radarı görüşü neon yeşilinde çok daha iyiydi. Metalden yapılmış her şey görünüyordu. Hiro şu anda yer yer kırmızı parlayan neon-yeşili mavna ve gemilere bağlanmış, açık gri duba köprüleriyle çizilmiş kömür grisi bir su yolundan geçiyordu. Güzel değildi. Aslında o kadar çirkindi ki muhtemelen gargoylelerin neden sosyal anlamda özürlü olduğunu açıklıyordu. Ama daha önceki simsiyah görüntüden çok daha kullanışlıydı.

Ve hayatını kurtardı. Kıvrılan, dar bir kanaldan geçerken önünde, suyun üzerinde dar, yeşil bir parabol belirdi, birdenbire suyun içinden çıktı ve boyun seviyesine kadar uzanan düz bir çizgiye dönüştü. Bu bir çelik teldi. Hiro eğilip altından geçti, bubi tuzağını kuran genç Çinli adamlara el salladı ve ilerlemeye devam etti.

Radar, kanalın kenarında ellerinde Çin malı AK-47'lerle bekleyen üç tane pembe karakter gördü. Hiro bir yan kanala girdi ve onlardan kaçtı. Ama bu daha da dar bir kanaldı ve nereye gittiğinden emin değildi.

"Y.T.," dedi, "neredeyiz?"

"Evinin sokağına girdik."

İleride kanal bitiyordu. Hiro yüz seksen derece döndü. Arkasındaki büyük ısı eşanjörü yüzünden tekne Hiro'nun istediği gibi manevra yapamıyor ve hızlı gidemiyordu. Bubi tuzağı telinin altından tekrar geçti ve daha önce geçtiği başka bir dar kanalı dolaşmaya başladı.

"Tamam, evdeyiz. Masanda oturuyorsun," dedi Y.T.

"Tamam," dedi Hiro, "bundan sonrası biraz karmaşık."

Kanalın ortasında bir yerde durdu, etrafta milis kuvvetleri ve kablokafalar var mı diye kontrol etti, kimse yoktu. Yanındaki teknede, elinde satırla bir şeyler kesen, bir buçuk metre boyunda Çinli bir kadın vardı. Hiro bunun alınabilecek bir risk olduğunu düşündü, bu yüzden Gerçekliği kapattı ve Metaevrene döndü.

Masasında oturuyordu. Y.T. kollarını birleştirmiş, yanında dikiliyordu.

"Kütüphaneci?"

"Evet, efendim," dedi Kütüphaneci, içeri girerken.

"Uçak gemisi *Enterprise*'ın planlarına ihtiyacım var. Hemen. Bana üç boyutlu bir şeyler bulabilirsen şahane olur."

"Tamam, efendim."

"Hiro uzandı ve Dünyayı tuttu.

"BURADASINIZ," dedi.

Dünya, Cankurtaranın nerede olduğunu gösterene kadar döndü. Sonra ürkütücü bir hızla onun olduğu yeri gösterdi. Oraya ulaşması üç saniye sürdü.

Dünyanın, Aşağı Manhattan gibi normal, sabit bir tarafında olsaydı, bu, üç boyutluda gerçekten işe yarardı. Ama onun yerine, iki boyutlu uydu görüntüleriyle idare etmek zorundaydı. Cankurtaranın siyah-beyaz bir fotoğrafının üstüne yerleştirilmiş kırmızı bir noktaya bakıyordu. Kırmızı nokta dar, siyah bir kanalın ortasındaydı: BURADASINIZ.

Hâlâ bir labirent gibiydi. Ama bir labirenti yukarıdan bakınca çözmek daha kolaydı. Altmış saniye içinde, Pasifik açıklarındaydı. Sisli, gri bir tanyeriydi. Mantık'ın ısı eşanjöründen çıkan buhar, sisi biraz daha kalınlaştırıyordu.

"Ne cehennemdesin sen?" dedi Y.T.

"Cankurtarandan ayrılıyoruz."

"Süper! Yardımların için sağ ol."

"Bir dakika içinde geri döneceğim. Birkaç şey ayarlamam gerekiyor."

"Burada bir sürü korkunç adam var," dedi Y.T. "Beni izliyorlar."

"Önemli değil," dedi Hiro. "Eminim Mantığın sesine kulak vereceklerdir."

-59-

Büyük bavulu açtı. Ekran hâlâ açıktı, üst kısmında bir menüsü olan bir ekran görüntüsü gösteriyordu. Menüye bakmak için bir iztopu vardı:

YARDIM
Hazırlık
Mantığı ateşleme
Taktik ipuçları
İkmal
Sorun giderme
Diğer

"Hazırlık" başlığının altında muhtemelen isteyebileceği daha fazla bilgi vardı; şişman, yaralı yüzlü, yüzünde kalıcı bir küçümseme ifadesi olan Asyalı bir adamın oynadığı yarım saatlik, aşırı poz verilmiş bir video görünüyordu: Adam kıyafetlerini giydi. Özel esneme hareketleri yaptı. Mantığı açtı. Namlularda hasar ya da pislik var mı diye kontrol etti. Hiro bunların hepsini hızla ileri sardı.

En sonunda, şişman Asyalı adam silahı taktı.

Balıkgözü Mantığı doğru bir şekilde kullanmıyordu; vücudunuzu saran bir düzeneği vardı, böylelikle geri tepmeyi pelvisinize yöneltiyor, kuvveti vücudunuzun yerçekimi merkezine veriyordu. Düzeneğin, ağırlık ve geri tepmeyi dengelemek için şok emicileri ve küçük hidrolik şeyleri vardı. Bütün bunları doğru şekilde takarsanız, silahı düzgün kullanmak çok daha kolay oluyordu. Ve bir bilgisayara bağlandıysanız, silah neye doğrultulduysa onun üstüne hedef işareti yerleştiriyordu.

"İstediğiniz bilgi, efendim," dedi Kütüphaneci.

"O bilgiyi BURADASINIZ'a bağlayacak kadar akıllı mısın?" dedi Hiro.

"Bir bakayım, efendim. Formatlar birleştirilebilir görünüyor. Efendim?"

"Evet?"

"Bu planlar birkaç yıl öncesinden. Planlar yapıldıktan sonra *Enterprise* başka biri tarafından satın alınmış–"

"O da bazı değişiklikler yapmış olabilir. Anladım."

Hiro Gerçekliğe geri döndü.

Merkez'in iç tarafına doğru giden bir su yolu buldu. Yolun bir yanında bir tür yaya geçidi vardı; borda iskeleleri, dubalar, kütükler, terk edilmiş kayıklar, alüminyum kanolar, yağ varillerinden oluşan sonsuz bir yol gibi görünüyordu. Dünyanın başka bir yerinde, bir engel parkuru sayılırdı; burada, Beşinci Dünya'da bir otobandı.

Hiro tekneyi orta kısma doğru sürdü. Çok hızlı sürmüyordu çünkü bir şeye çarparsa, tekne ters dönebilirdi. Mantık suya batardı. Ve Hiro Mantığı takmıştı.

Gargoyle moduna dönünce, *Enterprise*'ın uçuş güvertesinin ucunda, yarım küre şeklindeki kubbelerin oluşturduğu grev hattını gördü. Radar bunları ekranda ayrıntılı bir şekilde tanımladı: Phalanx füzesavar silahlarının radar antenleri. Her kubbenin altından çok namlulu bir silah çıkıyordu.

Yakınlaşınca yavaşladı ve bir hedef işareti görüş alanında görünene kadar Mantığın namlusunu salladı. Bu nişan noktasıydı. Hedef işaretini Phalanx'lardan birine sabitledi ve tetiği çekti.

Büyük kubbe, bir moloz fıskiyesine dönüştü. Onun altında, silah namluları hâlâ görünüyordu; Hiro hedef işaretini biraz aşağı indirdi ve bir elli-atım daha patlattı. Patlama, silahın, düzeneğinden ayrılmasına sebep oldu ve sonra fişekliği belirli aralıklarla patlamaya başladı. Hiro başını çevirmek zorunda kaldı.

Bir sonraki Phalanx silahına baktı ve gözlerini onun namlularına dikti. O kadar korkutucuydu ki farkında olmadan tetiği çekti ve ateş etti, hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Sonra görüşü başka bir şeyle karardı; geri tepme onu kanalın yan tarafına bağlanmış eski bir yatın arkasına itmişti.

Şimdi ne olacağını biliyordu – duman onu bulmalarını kolaylaştırıyordu – o yüzden, oradan hemen çıktı. Bir saniye sonra, yat büyük bir silahtan gelen bir patlamayla suyun altına gönderildi. Hiro birkaç saniye koştu, durabileceği bir duba buldu ve bir kez daha ateş açtı; bitirdiğinde, *Enterprise*'ın uç tarafı, Phalanx silahının olduğu yerden ısırılmış gibi görünüyordu.

Tekrar ana kanala girdi ve içeri doğru ilerledi. Kanal, Merkez gemilerinden birinin, yüksek bir apartmana dönüştürülmüş bir yük gemisinin altında bitiyordu. Bir yük ağı, bir gemiden diğerine

giden bir bağlantı yolu görevi görüyordu. Muhtemelen, istenmeyen kişiler tırmanmasın diye kullanılan bir asma köprü görevi de vardı. Hiro da Cankurtaranda istenmeyen kişilerden biri sayılırdı ama asma köprüyü onun için orada bırakmışlardı.

Her şey yolundaydı. Şimdilik küçük bir teknede kalıyordu. Yük gemisinin yanından geçti ve pruvasının etrafından bir U dönüşü yaptı.

Sonraki gemi büyük bir petrol gemisiydi. İki gemiyi ayıran çelik kanyonun yukarısına baktığında, aralarında bir yük ağı görmedi. Hırsızların ya da teröristlerin gemiye çıkıp petrol çıkarmalarını istemiyorlardı.

Sonraki gemi *Enterprise*'dı.

İki devasa gemi, petrol gemisi ve uçak gemisi paralel duruyordu, birkaç tane kocaman halatla birbirine bağlanmış ve büyük hava yastıklarıyla birbirinden ayrılmıştı, sanki sürtünmesinler diye aralarına birkaç büyük balon koymuşlar gibi görünüyordu. Ağır halatlar bir gemiden diğerine bağlanıyordu; dalgalı denizler gemileri zıt yönlere çektiğinde halatlara biraz gevşeklik vermek için ağırlık ve makaralara akıllıca bir şeyler yapmış olmalılardı.

Hiro kendi küçük hava yastığıyla gemilerin arasından geçti. Bu gri, çelik tünel Cankurtarana kıyasla sessiz ve ıssızdı; onun dışında kimsenin orada olmak için bir sebebi yoktu. Bir dakikalığına, sadece orada oturup dinlenmek istedi.

Ama düşündüğünde, bu çok da mümkün değildi. "BURADASINIZ," dedi.

Enterprise'ın gövdesinin görüntüsü – gri çelikten yapılmış, hafif kıvrımlı, geniş bir alan – üç boyutlu, geminin diğer tarafındaki her şeyi gösteren bir tel çerçeve çizimine dönüştü.

Aşağıda, su çizgisinde, *Enterprise*'ın kalın bir torpidosavar zırhı vardı. Fazla bir şey vaat etmiyordu. Yukarılara doğru zırh inceliyordu ve diğer tarafında yakıt deposu ya da cephane ambarı yerine gerçek odalar vardı.

Hiro, SUBAY GAZİNOSU denilen bir odayı seçti ve ateş açtı.

Enterprise'ın gövdesi şaşırtıcı derecede sağlamdı. Mantık, gemide hemen bir delik açmıyordu; atılan ateşlerin delip geçmesi birkaç dakika alıyordu. Ve tek yaptığı da yüzeyde on beş santimlik bir delik açmaktı. Geri tepme Hiro'yu petrol gemisinin paslı göv-

desine itti.

Zaten silahı yanında götüremeyecekti. Tetiğe basılı tuttu ve cephane bitene kadar sabit bir yere ateş etti. Sonra silahı üstünden çıkardı ve denize attı. Dibe gidecekti ve bir buhar sütunuyla yerini belirtecekti; sonra, Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u, çevresel eylem patronlarından birini gönderip onu aldırabilirdi. Sonra isterlerse Hiro'yu Çevresel Suçlar Mahkemesi'ne götürebilirlerdi. Şu anda umurunda değildi.

Tutma kancasını, su çizgisinin altı metre üstündeki deliğe geçirmeyi altı kez denedi.

Tırmanırken, sıcak ve keskin metal, üniformasının sentetik kumaşını eritirken ve yırtarken, üniformasından sesler çıkıyordu. Geminin gövdesine üniformasından parçalar bırakıyordu. Vücudunda birkaç tane birinci ve ikinci dereceden yanık vardı ama henüz acımıyordu. O kadar heyecanlıydı. Sonra acıyacaktı. Kızgın şarapnel parçalarının üzerinde yürürken, ayakkabılarının tabanları eriyor ve cızırdıyordu. Odada çok fazla duman vardı ama uçak gemileri, ateşe duyarlı değilse hiçbir işe yaramazdı ve buradaki çoğu şey alev almazdı. Hiro dumanın içinden geçip kapıya geldi, Mantık kapıyı çelik bir dantel örtüye çevirmişti. Hiro kapıya tekme attı ve planlarda KORİDOR diye işaretlenmiş olan bir yere girdi. Sonra, artık vaktinin geldiğini düşünerek katanasını çıkardı.

-60-

Partneri Gerçeklikte bir şeyler yapmaya gittiğinde, avatarı orada sabit bir şekilde durmaya başladı. Bedeni orada bir şişme bebek gibi oturuyor ve yüzü her türlü esneme hareketini yapmaya devam ediyordu. Y.T. onun ne yaptığını bilmiyordu ama heyecan verici bir şey gibi görünüyordu çünkü çoğunlukla ya çok şaşırıyor ya da çok korkuyordu.

Kütüphaneciyle uçak gemisi hakkında konuşmayı bitirdikten sonra, Hiro dışarıdan gürültüler – Gerçeklikten gelen – duymaya başladı. Bir makineli tüfek ve bir daire testere arası bir sesti. O sesi ne zaman duysa, Hiro'nun yüzü hayretle kalakalıyordu, sanki şöyle diyordu: birazdan öleceğim.

Birisi Y.T.'nin omzuna dokundu. Metaevrende bir sabah randevusu olan takım elbiseli bir adamdı, bu Kuryenin şu anda yaptığı şeyin o kadar da önemli olmadığını düşünüyordu. Y.T. bir süre onu görmezden geldi.

Sonra Hiro'nun ofisi bulanıklaştı ve Y.T. kendini bir adamın yüzüne bakarken buldu. Asyalı bir adam. Bir ucube. Bir kablokafa. Korkunç, antenli heriflerden biri.

"Pekâlâ," dedi Y.T., "ne istiyorsun?"

Adam onu kolundan tuttu ve kabinden çıkardı. Bir adam daha vardı, o da diğer kolunu tuttu. Oradan çıkmaya başladılar.

"Kolumu bırakın," dedi. "Sizinle geleceğim. Tamam."

Takım elbiseli adamlarla dolu bir binadan ilk kez atılmıyordu. Ama bu kez biraz farklıydı. Bu kez, görevliler gerçek boyutlu plastik oyuncaklardı.

Ve bu adamlar muhtemelen İngilizce konuşmuyordu. Normal de davranmıyordu. Bir kolunu kurtarmayı başardı ve adam ona vurmadı, sadece ona döndü ve tekrar kolundan yakalamaya çalıştı. Yüzünde hiçbir değişiklik yoktu. Gözleri araba farları gibi bakıyordu. Ağzı, nefes almasına yetecek kadar açıktı ama dudakları hiç kıpırdamıyor, ifadesi hiç değişmiyordu.

Kamaralardan ve kesilmiş konteynırlardan oluşan, bir otel lobisi görevi gören bir yapının içindeydiler. Kablokafa onu kapıdan çıkarıp helikopter pistine sürükledi. Hem de tam zamanında çünkü bir helikopter piste inmek üzereydi. Buradaki güvenlik

prosedürleri berbattı; kafaları uçabilirdi. Bu, daha önce gördüğü, RİDAP logolu bir şirket helikopteriydi.

Kablokafalar onu, denizin üzerinden yandaki gemiye geçmelerini sağlayan bir borda iskelesine sürükledi. Arkasını dönmeyi başardı, iki eliyle küpeşteyi tuttu, ayak bileklerini puntellere koydu ve tutundu. Adamlardan biri onu belinden tuttu ve geri çekmeye çalıştı, diğeri de önünde durdu ve parmaklarını tek tek küpeşteden ayırmaya başladı.

Birkaç adam RİDAP helikopterinden iniyordu. Ceplerine aygıtlar yerleştirilmiş üniformalar giymişlerdi ve Y.T. en az bir tane stetoskop gördü. Kenarlarına kırmızı çarpılar çizilmiş büyük, cam elyaf çantalar çıkardılar ve yük gemisine girdiler. Y.T. bunun, yemekten sonra fenalaşan şişman bir iş adamı için yapılmadığını biliyordu. Oraya erkek arkadaşını canlandırmak için giriyorlardı. Dirilmiş Raven: tam da şu anda dünyanın ihtiyacı olan şey.

Onu yandaki geminin güvertesine, oradan da bir merdivenden çıkıp bir sonraki büyük gemiye sürüklediler. Y.T. bunun bir petrol tankeri olduğunu düşündü. Geniş güvertesinden baktığında, diğer tarafta duran *Enterprise*'ı görebiliyordu. Oraya gidiyorlardı.

Doğrudan bir bağlantı yoktu. *Enterprise*'ın güvertesinde bir vinç küçük, tel bir kafesi petrol gemisinin güvertesinin üstünde asılı tutuyordu; iki gemi farklı yönlere doğru sallandığı için kafes de halatın ucunda bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu. Bir tarafında açık bir kapı vardı.

Onu kafese tıktılar. Konuşmanın bir işe yaramadığı artık belliydi; bu yüzden, sessizce savaşıyordu. Adamlarından birinin burun köprüsüne iyi bir tekme atmayı başardı ve ikisi de kemiğin kırıldığını duydu ve hissetti. Ama adam darbenin etkisiyle başını veri savurmaktan başka bir tepki vermedi. Y.T. onu izliyor, burnunun kırıldığını ve bunu onun yaptığını ne zaman anlayacağını görmeyi bekliyordu. Sonra kapı kapandı.

Deneyimli bir rakun, kapağı açabilirdi. Bu kafes insanlar için yapılmamıştı. Şu anda güverteden altı metre yüksekteydi, petrol gemisi ve *Enterprise* arasındaki siyah denize bakıyordu. Aşağıda, çelik duvarlar arasında ileri geri çarpan, terk edilmiş bir ıskuna gördü.

Enterprise'da her şey tam olarak yolunda değildi. Bir yerlerde

bir şeyler yanıyordu. İnsanlar silahlarını ateşliyordu. Orada olmak istediğinden emin değildi. Havada olduğu süre boyunca gemiyi inceledi ve bir çıkış yolunun olmadığını gördü, bir borda iskelesi ya da bir merdiven falan yoktu.

Enterprise'a doğru indiriliyordu. Kafes sallanıyordu. Sonunda güverteye indi, tekme atıp kapağı açtı ve oradan çıktı. Peki şimdi ne olacaktı?

Güvertede birkaç helikopter vardı, park edilmiş ve bağlanmıştı. Kocaman, ikiz motorlu, silahlar ve füzelerle süslenmiş uçan bir küvete benzeyen bir jet helikopter tam ortada duruyordu; bütün ışıkları açık, motoru çalışıyor ve pervaneleri dönüyordu. Birkaç adam helikopterin yanında dikiliyordu.

Y.T. helikoptere doğru yürüdü. Bundan nefret ediyordu. Yapması gereken şeyin bu olduğunu biliyordu. Ama gerçekten başka seçeneği yoktu. Kaykayının yanında olmasını çok isterdi. Bu uçak gemisinin güvertesi bugüne kadar gördüğü en iyi kayma alanıydı. Filmlerde, uçak gemilerinin, gökyüzüne uçak fırlatan büyük, buharlı mancınıkları olduğunu görmüştü. Kaykayla bir buharlı mancınık üstünde kaymak acaba nasıl bir şey olurdu!

Helikoptere doğru yürürken, adamlardan biri gruptan ayrıldı ve ona doğru yürümeye başladı. İri yarı bir adamdı, elli beş galonluk bir varil gibiydi ve uçları kıvrık bir bıyığı vardı. Y.T.'ye doğru yaklaşırken memnuniyetle gülüyordu, bu Y.T.'yi sinirlendirdi.

"Ne kadar perişan görünüyorsun, küçük şey!" dedi. "Lanet olsun, tatlım, ıslanıp kurumuş sıçan gibi görünüyorsun."

"Sağ ol," dedi Y.T. "Sen de gereksiz posta gibisin."

"Çok komik," dedi.

"O zaman neden gülmüyorsun? Doğru olmasından mı korkuyorsun?"

"Bak," dedi. "Bu lanet ergen muhabbeti için zamanım yok. Özellikle bundan kurtulmak için büyüdüm ve yaşlandım."

"Zamanının olmamasından değil," dedi Y.T. "Bunda iyi olmadığından."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, biliyorum. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Y.T. On beş yaşında bir Kurye."

"Ve Uncle Enzo'nun dostu," dedi, asker künyelerini çıkarıp fırlatarak. Adam bir elini uzattı, şaşkındı. Künyeyi yukarı kaldırdı ve

üstündeki yazıyı okudu.

"Bak sen," dedi, "Ne güzel bir hatıra."

Künyeyi ona geri fırlattı. "Uncle Enzo ile dost olduğunuzu biliyorum. Yoksa seni buraya getirmek yerine suya batırırdım. Ve açıkçası umurumda değil," dedi, "çünkü bugün bittiğinde, ya Uncle Enzo işsiz kalacak ya da ben, senin dediğin gibi, gereksiz posta olacağım. Ama Büyük İtalyan, küçük çikitasının helikopterde olduğunu bilirse, muhtemelen uçaksavar roketatar fırlatmaz."

"Öyle değil," dedi Y.T. "İçinde seks olan bir ilişki değil bu." Ama bunca zaman sonunda, asker künyelerinin kötü adamlar üzerinde büyülü bir etkisi olmadığını öğrendiği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Rife arkasını döndü ve helikoptere doğru yürümeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra arkasını döndü ve orada dikilen, ağlamamaya çalışan Y.T.'ye baktı. "Geliyor musun?" dedi.

Helikoptere baktı. Cankurtarandan gidiş biletiydi.

"Raven'a bir not bırakabilir miyim?"

"Sanırım Raven konusunda fikrini açıkça anlattın – ha ha ha. Hadi kızım, burada jet yakıtı harcıyoruz – lanet çevre için hiç iyi değil."

Y.T. onu takip etti ve helikoptere bindi. İçerisi sıcak ve aydınlıktı, güzel koltuklar vardı. Soğuk bir Şubat günü zorlu yollarda kaydıktan sonra yumuşak, rahat bir koltuğa gömülmek gibiydi.

"İç kısmı yeniledim," dedi Rife. "Bu eski, büyük bir Sovyet savaş helikopteri ve konfor için yapılmamış. Ama bütün bu zırh kaplama için ödemen gereken bedel bu."

İçeride iki adam daha vardı. Biri elli yaşlarında, biraz sıska, çerçeveli çift odaklı gözlükler takan ve laptop taşıyan bir adamdı. Bir teknisyen. Diğeri ise iri yarı, silahlı bir Afro-Amerikan'dı. "Y.T.," dedi her zaman kibar olan L. Bob Rife, "Frank Frost'la tanış, teknik müdürüm. Ve Tony Michaels, güvenlik müdürüm."

"Hanımefendi," dedi Tony.

"Selam," dedi Frank.

"Ona basma, lütfen," dedi Frank.

Y.T. aşağı baktı. Kapının yanındaki boş koltuğa otururken, yerde duran bir pakete basmıştı. Bir telefon defteri büyüklüğündeydi ama yamuk, çok ağır, köpüklü ambalaj ve plastikle sarılmıştı. İçinde ne olduğunu biraz görebiliyordu. Rengi açık kırmızı-kahve-

rengiydi. Küçük çizgilerle kaplıydı. Taş gibi sertti.

"Nedir o?" dedi Y.T. "Annenin evde yaptığı ekmek mi?"

"Eski bir eser," dedi Frank, sinirlenmişti. Rife sessizce güldü, Y.T. şimdi başka birini aşağıladığı için memnun olmuş ve rahatlamıştı.

Başka bir adam uçuş güvertesinin üzerinde, dönen pervanelerden ölümüne korkmuş bir halde eğilerek yürüdü ve helikoptere bindi. Altmış yaşlarında ve beyaz saçlıydı.

"Herkese merhaba," dedi neşeyle. "Sanırım hepinizle tanışmadım. Buraya bu sabah geldim ve şimdi geri dönüyorum!"

"Siz kimsiniz?" dedi Tony.

Adam hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Greg Ritchie," dedi.

Sonra kimse tepki vermeyince hafızalarını tazeledi. "Birleşik Devletler Başkanı."

"Ah! Özür dilerim. Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Başkan," dedi Tony, elini uzatarak. "Tony Michaels."

"Frank Frost," dedi Frank, elini uzatarak ve sıkılmış görünerek.

"Beni boş verin," dedi Y.T., Ritchie ona baktığında. "Ben rehineyim."

"Çalıştır şu bebeği," dedi Rife, pilota. "L.A.'e gidelim. Yönetmemiz gereken bir görev var."

Pilotun kemikli bir yüzü vardı, Y.T. Cankurtarandaki tecrübelerinden sonra onun tipik bir Rus olduğunu hemen anladı. Pilot uçuş denetimleriyle oynadı. Motorun sesi yükseldi ve pervaneler daha hızlı dönmeye başladı. Y.T. iki küçük patlama duymadı ama hissetti. Diğer herkes de hissetti ama sadece Tony tepki verdi; yere çömeldi, ceketinin altından bir silah çıkardı ve yanındaki kapıyı açtı. Bu sırada, motorlar tekrar boşta çalışmaya başladı ve pervaneler yavaşladı.

Y.T. pencereden onu görebiliyordu. Bu Hiro'ydu. Her tarafı duman ve kandı ve elinde bir silah tutuyordu. Dikkatlerini çekmek için havaya iki el ateş etmişti ve şimdi de park edilmiş helikopterlerden birinin arkasına geçiyor, gizleniyordu.

"İşin bitti," diye bağırdı Rife. "Cankurtaranda sıkışıp kaldın, pislik herif. Burada milyonlarca askerim var. Hepsini öldürecek misin?"

"Kılıçların cephanesi bitmez," diye bağırdı Hiro.

"Pekâlâ, ne istiyorsun?"

"Levhayı istiyorum. Bana levhayı ver, sonra gidebilirsin ve milyonlarca askerin beni öldürebilir. Bana levhayı vermezsen, bu şarjörü helikopterinin ön camına boşaltırım."

"Ön cam kurşungeçirmez!" dedi Rife.

"Hayır, geçirir," dedi Hiro, "Afganistan'daki isyancılar bunu çözmüştü."

"Doğru söylüyor," dedi pilot.

"Lanet olası Sovyet pisliği! Bütün çeliği gövdesine koyup ön camı *camdan* mı yapmışlar?"

"Bana levhayı ver," dedi Hiro, "yoksa ben alırım."

"Hayır, alamazsın," dedi Rife, "çünkü Tinkerbell elimde."

Son anda, Y.T. eğilip saklanmaya çalıştı. Hiro'nun onu görmesini istemiyordu, utanmıştı. Ama Hiro ona bakti ve Y.T. onun yüzüne yerleşen yenilgiyi gördü.

Hızla kapıya koştu, tam çıkarken Tony onu yakaladı ve içeri çekti. Onu yere fırlattı ve diziyle sırtına bastırdı. Bu sırada, motor tekrar çalışmaya başladı ve Y.T. açık kapıdan uçak gemisinin güvertesinin görüntüden kayboluşunu gördü.

Bunca zaman sonra, planı mahvetmişti. Hiro'ya bir geri ödeme yapması gerekiyordu.

Belki de gerekmiyordu.

Elini uzatıp levhayı olabildiğince hızlı itti. Levha yerde kaydı, kapının girişinde sendeledi ve helikopterden aşağı düştü.

Bir teslimat daha, bir memnun müşteri daha.

-61-

Helikopter yaklaşık bir dakika boyunca havada bekledi. Aşağıdaki insanlar, paketinden ayrılmış levhaya bakıyordu. Plastik ambalaj kenarlarından yırtılmıştı ve levhanın parçaları farklı yönlere saçılmıştı.

Hiro da levhaya bakıyordu, hâlâ helikopterin arkasında gizleniyordu. Levhaya bakakalmıştı, başka bir şeye bakamıyordu. Sonra iki kablokafa, arkasından gelip yüzünü helikopterin yanına vurdu. Hiro kaydı ve yere düştü. Silahı tuttuğu kolu hâlâ boştaydı ama birkaç kablokafa üstüne oturmuştu. Birkaç tanesi de bacaklarına. Hiç kıpırdayamıyordu. Uçuş güvertesinde duran kırık levhadan başka bir şey göremiyordu. Rife'ın helikopterinin sesi ve rüzgârı yavaş yavaş azaldı, tamamen yok olması uzun sürdü.

Kulağının arkasında bir karıncalanma hissetti.

Bu kablokafalar uzaktan denetimle çalışıyordu. Ng, düzenli bir Cankurtaran savunma sistemi olduğunu düşünüyor gibiydi. Belki de *Enterprise*'ın kontrol kulesinde oturan ve bu adamları bir hava trafik kontrolörü gibi hareket ettiren bir hacker, bir *en* vardı.

Her halükârda, doğaçlama sevmiyorlardı. Ne yapacaklarına karar vermeden önce birkaç dakika boyunca onun üstünde oturdular. Sonra, bir sürü el uzanıp onu el ve ayak bileklerinden, dirsek ve dizlerinden tuttu. Onu uçuş güvertesine omuzlarında, tabut taşıyan insanlar gibi yüzü yukarı bakar halde taşıdılar. Hiro kontrol kulesine baktı ve iki kişinin ona baktığını gördü. Bir tanesi – *en* – bir mikrofona konuşuyordu.

En sonunda, geminin iç kısımlarına inen büyük bir asansöre bindiler. Alt güvertelerden birinde, görünüşe göre uçakları sakladıkları bir hangar güvertesinde asansör durdu.

Hiro bir kadın sesi duydu, yavaşça ama anlaşılabilir bir biçimde bir şeyler söylüyordu: "me lu lu mu al nu um me en ki me en me lu lu mu me al nu um me al nu ume me me mu lu e al nu um me dug ga mu me mu lu e al nu um me..."

Asansör güverteden bir metre yüksekteydi ve Hiro o mesafeyi serbest düşüşle kat etti, sırtının üstüne düştü ve kafasını çarptı. Etrafta kablokafaların düşüşünü duyabiliyor ve görebiliyordu.

Vücudunun hiçbir tarafını kıpırdatamıyordu. Gözlerini çok az

kontrol edebiliyordu. Bir yüz göründü, kim olduğunu görmekte zorluk çekiyordu, odaklanamıyordu ama duruşundan, saçı omzuna düştüğünde geri atışından onu tanıdı. Bu Juanita'ydı. Ve Juanita'nın kafatasından bir anten çıkıyordu.

Juanita dizlerinin üstüne çöktü, eğildi ve kulağına bir şey fısıldadı. Sıcak hava kulağını gıdıkladı, uzaklaşmaya çalıştı ama yapamadı. Bir dizi hece fısıldıyordu. Sonra doğruldu ve onu dürttü. Hiro geri çekildi.

"Kalk, tembel adam," dedi Juanita.

Hiro ayağa kalktı. İyiydi. Ama bütün kablokafalar yerde hareketsiz yatıyordu.

"Benim bulduğum bir tılsım," dedi. "İyi olacaklar."

"Selam," dedi Hiro.

"Selam. Seni görmek güzel, Hiro. Sana bir sarılayım – antene dikkat et."

Sarıldı. Hiro da ona sarıldı. Anten burnunun üstündeydi ama önemli değildi.

"Bu şeyi çıkarttığımızda, saçım tekrar uzayacak," diye fısıldadı. Sonunda onu bıraktı. "Bu sarılmaya çok ihtiyacım vardı. Burada çok yalnız kaldım. Yalnızdım ve korkmuştum."

Bu, Juanita için çelişkili bir davranıştı – bunun gibi bir zamanda duygusal olmak.

"Beni yanlış anlama," dedi Hiro, "ama sen şimdi kötü adamlardan biri değil misin?"

"Ah, anteni mi diyorsun?"

"Evet. Onlar için çalışmıyor musun?"

"Eğer öyleyse, çok iyi bir iş çıkarmıyorum." Yerde yatan kablokafaları göstererek güldü. "Hayır. Bu bende işe yaramıyor. Bir süre yaradı ama bununla savaşmanın yolları var."

"Neden? Neden sende işe yaramıyor?"

"Son birkaç yılımı Cizvitlerle takılarak geçirdim," dedi. "Bak, beyninin de vücudun gibi bir bağışıklık sistemi var. Ne kadar çok kullanırsan – ne kadar çok virüse maruz kalırsan – bağışıklık sistemin o kadar iyi hale gelir. Ve benim mükemmel bir bağışıklık sistemim var. Hatırla, bir süre ateisttim ve deneyimlerimden sonra tekrar dine döndüm."

"Neden sana Da5id'e yaptıkları gibi zarar vermediler?"

"Ben buraya isteyerek geldim."

"Inanna gibi."

"Evet."

"Neden biri buraya isteyerek gelir ki?"

"Hiro, anlamıyor musun? Burası, hem yepyeni hem de çok eski olan bir dinin kalbi. Burada olmak İsa ya da Muhammed'in peşinde olmak, yeni bir inancın doğuşunu izleme şansını yakalamak gibi."

"Ama bu korkunç. Rife sahte İsa."

"Tabii ki öyle. Ama yine de ilginç. Ve Rife'ın elde etmeye çalıştığı başka bir şey var: Eridu."

"Enki'nin şehri."

"Kesinlikle. Enki'nin yazdığı bütün levhalar onda. Din ve hackle ilgilenen bir kişi sadece burada olmak ister. O levhalar Arabistan'da olsaydı, bir kara çarşaf giyer, ehliyetimi yakar, oraya giderdim. Ama levhalar burada ve bu yüzden, bana kablo bağlamalarına izin verdim."

"Yani bunca zaman, senin amacın Enki'nin levhalarını incelemekti."

"*Me*'yi elde etmek, tıpkı Inanna gibi."

"Peki onları inceliyor musun?"

"Evet."

"Ve?"

Yerdeki kablokafaları gösterdi. "Ve şimdi yapabiliyorum. Ben bir ba'al shem'im. Beyin sapını hackleyebiliyorum."

"Tamam, bak. Senin adına sevindim, Juanita. Ama şu anda küçük bir problemimiz var. Etrafımız bizi öldürmek isteyen milyonlarca insanla sarılı. Onların hepsini durdurabilir misin?"

"Evet," dedi, "ama ölürler."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi Juanita?"

"Enki'nin tılsımını ortaya çıkarmamız ve Babil olayını yapmamız gerekiyor."

"Hadi gidip onu alalım."

"Her şey sırayla," dedi Juanita. "Kontrol kulesi."

"Tamam, sen levhayı almak için hazırlan. Ben de kontrol kulesini halledeceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın? İnsanları kılıçla keserek mi?"

"Evet. Kılıcın en iyi yaptığı şey bu."

"Tam tersini yapalım," dedi Juanita ve hangar güvertesinden

ayrıldı.

Enki'nin tılsımı, çivi yazısıyla kaplı bir balçık zarfa sarılmış bir levhaydı. Zarf ve levha paramparça olmuştu. Parçaların çoğu plastik ambalajın içinde kalmıştı ama bazıları uçuş güvertesinde yuvarlanarak etrafa dağılmıştı. Hiro onları topladı ve helikopter pistinin ortasına getirdi.

Plastik ambalajı kesip attığında, Juanita'nın kontrol kulesinin tepesindeki pencereden ona el salladığını gördü.

Zarfın parçası gibi görünen bütün parçaları aldı ve onları ayrı bir yere koydu. Sonra levhanın parçalarını bir araya getirdi. Düzgün bir şekilde birleştirmek henüz mümkün değildi ve yapbozlarla uğraşacak vakti de yoktu. O yüzden, ofisine bağlandı, bilgisayarıyla parçaların bir fotoğrafını çekti ve Kütüphaneciyi aradı.

"Evet, efendim?"

"Bu hypercardın içinde parçalanmış bir balçık levhanın resmi var. Parçaları bir araya getirebilecek bir yazılım biliyor musun?"

"Bir dakika, efendim," dedi Kütüphaneci. Sonra elinde bir hypercard belirdi. Kartı Hiro'ya verdi. İçinde levhanın bir resmi vardı. "Bunun gibi görünüyor, efendim."

"Sümerce okuyabilir misin?"

"Evet, efendim."

"Bu levhayı yüksek sesle okuyabilir misin?"

"Evet, efendim."

"Hazırlan. Ve bir saniye bekle."

Hiro kontrol kulesine doğru yürüdü. Merdivenlere çıkan bir kapı vardı. Demir Çağı ve ileri teknoloji karışımına benzeyen kontrol odasına çıktı. Juanita orada bekliyordu, uyuklayan kablokafalar etraftaydı. Kürsünün ucundaki haberleşme panelinden çıkan bir mikrofona dokundu – bu, *en*'in konuştuğu mikrofondu.

"Cankurtarana canlı yayın," dedi.

Hiro bilgisayarını hoparlör moduna çevirdi ve mikrofonun yanında durdu. "Kütüphaneci, oku," dedi. Ve hoparlörden bir dizi hece duyuldu.

Hiro, Juanita'ya baktı. Juanita odanın uzak bir köşesinde durmuş, elleriyle kulaklarını kapamıştı.

Merdivenlerin aşağısında bir kablokafa konuşmaya başladı. *Enterprise*'ın içinde daha fazla konuşma vardı. Ve hiçbir söz bir

anlam ifade etmiyordu. Sadece bir sürü saçma kelime vardı.

Kontrol kulesinin dış tarafında bir iskele vardı. Hiro oraya gitti ve Cankurtaranı dinledi. Her taraftan bir uğultu geliyordu. Bu, dalgaların ya da rüzgârın uğultusu değildi, zincirlerinden kurtulmuş milyonlarca insanın sesiydi.

Juanita da dinlemek için geldi. Hiro onun kulağının altında kırmızı bir damla gördü.

"Kanıyorsun," dedi.

"Biliyorum. Küçük, ilkel bir ameliyat," dedi. Sesi gergin ve rahatsızdı. "Bunun gibi durumlar için bir neşter taşıyordum."

"Ne yaptın?"

"Antenin alt kısmına soktum ve kafatasıma giren kabloyu kestim," dedi.

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Sen aşağıda, uçuş güvertesindeyken."

"Neden?"

"Neden sanıyorsun?" dedi. "Enki'nin tılsımından etkilenmemek için. Artık ben bir nörolinguistik hackerım, Hiro. Bu bilgiyi elde etmek için neler yaşadım. Bu artık benim bir parçam. Lobotomi yaptırmamı bekleme."

"Bütün bunlar bittiğinde, kız arkadaşım olacak mısın?"

"Doğal olarak," dedi. "Şimdi şunu bitirelim."

-62-

"Sadece işimi yapıyordum, dostum," dedi Y.T. "Şu Enki denen adam Hiro'ya bir mesaj iletmek istiyordu ve ben de ilettim."

"Kapa çeneni," dedi Rife. Bunu sinirli bir şekilde söylemedi. Sadece sessiz olmasını istiyordu. Çünkü bütün o kablokafalar Hiro'nun tepesinde toplandığı için Y.T.'nin yaptığı şey hiç önemli değildi.

Y.T. pencereden dışarı baktı. Pasifik Okyanusu'nun üzerinde ilerliyorlardı, o kadar alçaktan uçuyorlardı ki altlarındaki su dalgalanıyordu. Ne kadar hızlı gittiklerini bilmiyordu ama çok hızlı gibi görünüyordu. Her zaman okyanusun mavi olduğunu düşünmüştü ama aslında, gördüğü en sıkıcı gri renkteydi. Ve millerce genişlikteydi.

Birkaç dakika sonra, başka bir helikopter onlara yetişti ve yan yana uçmaya başladı. Bu, doktorlarla dolu olan RİDAP helikopteriydi.

Kabin penceresinden, koltuklardan birinde oturan Raven'ı görebiliyordu. İlk başta, hâlâ baygın olduğunu düşündü çünkü eğilmişti ve hareket etmiyordu.

Sonra başını kaldırdı ve Y.T. onun Metaevrene bağlı olduğunu gördü. Bir eliyle uzandı ve veri gözlüklerini alnına kaldırdı, gözlerini kısarak pencereden baktı ve Y.T.'yi gördü. Gözleri buluştu ve Y.T.'nin kalbi, plastik poşetteki bir tavşan gibi çırpınmaya başladı. Raven sırıttı ve el salladı.

Y.T. koltuğuna yaslandı ve gölgeliği kapattı.

-63-

Hiro'nun ön bahçesiyle L. Bob Rife'ın Bağlantı Kapısı 127'deki siyah küpünün arasında 32,768 kilometre vardı. En zor kısım, Şehir Merkezi'nden çıkmaktı. Motosikletiyle avatarların içinden geçebilirdi ama Sokak ayrıca araçlar, animasyon reklamlar, reklam afişleri, meydanlar ve yolunu engelleyen diğer yazılım parçalarıyla doluydu.

Ve tabii ki dikkat dağıtan şeyler de vardı. Sağ tarafında, Kara Güneş'ten bir kilometre ötede, Manhattan semalarında derin bir delik vardı. Bir mil genişliğinde, avatarların konserler, toplantılar ve festivaller için toplanabilecekleri türden bir meydandı. Büyük bir kısmı, yaklaşık bir milyon avatarın oturabileceği bir amfi-tiyatroyla kaplıydı. Alt tarafında kocaman, yuvarlak bir sahne vardı.

Normalde sahnede büyük rock grupları olurdu. Ama bu akşam, insan aklının icat edebileceği en dâhice ve en görkemli bilgisayar halüsinasyonları vardı. Üç boyutlu bir afiş, üst kısımda bu akşamki etkinliği duyuruyordu: hâlâ nedeni bilinmeyen bir hastalık yüzünden hastanede yatan Da5id Meier adına, yardım amacıyla düzenlenen bir grafik konseri. Amfi-tiyatronun yarısı doluydu – hackerlarla.

Hiro Şehir Merkezi'nden çıkar çıkmaz, motosikletin kolunu çevirdi ve kalan otuz iki bin küsur kilometreyi yaklaşık on dakikada kat etti. Yukarıda, hızlı trenler saatte on beş bin kilometre gibi metaforik bir hızla gidiyordu; sanki trenler yerinde duruyormuş gibi onları geçti. Bunu yapabilmişti çünkü tamamen düz bir çizgide gidiyordu. Motosiklet yazılımına kodlanmış bir program vardı, rotayla uğraşmaması için tek hatlı demiryolunu takip etmesini sağlıyordu.

Bu sırada, Gerçeklikte Juanita yanında duruyordu. Onda da veri gözlükleri vardı; Hiro'nun gördüklerinin aynısını o da görebiliyordu.

"Rife'ın şirket helikopterinde mobil bir uydu bağlantısı var, ticari uçaklarda olanlardan. Bu yüzden, havadayken Metaevrene bağlanabiliyor. Belki o bağlantıya bir şekilde girip engelleyebiliriz."

"O düşük seviye haberleşme aracında çözüm yolları çok fazla, uğraşamayız," dedi Hiro, motosikleti durdurdu. "Lanet olsun. Tam Y.T.'nin tarif ettiği gibi."

Bağlantı Kapısı 127'nin önündeydi. Rife'ın siyah küpü oradaydı, tıpkı Y.T.'nin tarif ettiği gibi. Kapısı yoktu.

Hiro, Sokaktan çıkıp küpe doğru yürümeye başladı. Işığı hiç

yansıtmıyordu, bu yüzden üç metre mi üç bin metre mi uzakta olduğunu anlayamıyordu. Sonra hayalet güvenlik programları görünmeye başladı. Yarım düzine program vardı, hepsi mavi üniformalı, yarı askeri-görünümlü ama rütbesiz, büyük, kuvvetli avatarlardı. Rütbeye ihtiyaçları yoktu çünkü hepsi aynı programı çalıştırıyordu. Hiro'nun etrafında bir yarım daire oluşturarak onun yolunu kestiler.

Hiro bir kelime mırıldandı ve gözden kayboldu – görünmez avatarına dönüştü. Burada durup bu hayalet güvenlik programlarının bununla nasıl başa çıkacağını görmek çok ilginç olurdu ama onlar bunu düzeltmeden önce gitmesi gerekiyordu.

Hiro iki güvenlik programının arasından küpün duvarına doğru koştu. Sonunda oraya varınca, duvara çarptı ve durdu. Programların hepsi arkasını döndü ve onu kovalamaya başladı. Onun nerede olduğunu anlayabilirlerdi – bilgisayar o kadarını söylüyordu – ama ona çok fazla bir şey yapamazlardı. Hiro'nun yazmaya yardım ettiği güvenlik programları gibi, insanları, avatar fiziğinin temel kurallarını uygulayarak itip kakıyorlardı. Hiro görünmez olduğunda, onların itip kakabileceği çok az şey oluyordu. Ama iyi yazılmışlarsa, onun işini bitirmek için daha zekice yöntemleri olabilirdi. Katanasını küpün yan tarafına soktu ve kılıç duvardan geçip diğer tarafından çıktı.

Bu bir hackti. Aslında çok eski bir hacke dayanıyordu, yıllar önce Metaevren yazılımına kılıç-dövüşü kurallarını eklemeye çalışırken bulduğu bir boşluktu. Kılıcının duvarda bir delik açma gücü yoktu – bu başka birinin binasının şeklini kalıcı olarak değiştirmek demekti – ama bir şeylerin içine girme gücü vardı. Avatarların böyle bir gücü yoktu. Metaevrendeki duvarların amacı da buydu; avatarların içlerine girmesine izin vermeyen yapılardı. Ama Metaevrendeki her şey gibi bu kural da sadece bir protokol, farklı bilgisayarların uymayı kabul ettiği bir anlaşmaydı. Teoride yok sayılamazdı. Ama pratikte, farklı bilgisayarların bilgileri eksiksiz bir şekilde, yüksek hızda ve doğru zamanlarda değiş tokuş etme becerisine bağlıydı. Ve sisteme bir uydu bağlantısıyla bağlıysanız, sinyallerde bir gecikme olurdu. Hızlı hareket ederseniz ve arkanıza bakmazsanız bu gecikmeden faydalanabilirdiniz. Hiro kılıcıyla birlikte duvardan geçti.

Rifeland, ana renklerle yapılmış basit şekillerle dolu, geniş, aydınlık bir yerdi. Üç yaşındaki bir çocuğa uzay geometrisi öğretmek için tasarlanmış bir eğitici oyuncağın içinde olmak gibiydi:

küpler, küreler, dörtyüzlüler, çokyüzlüler, silindirler, çizgiler, sarmallar. Sanki şu ana kadar yapılmış her Tinkertoy seti ve Lego parçaları, çoktan unutulmuş bir şemaya göre gelişigüzel yapılmıştı.

Hiro, bu şeyin parlak, sevimli görüntüsüne rağmen aslında bir ordugâh kadar basit ve kullanışlı olduğunu bilecek kadar Metaevrende takılmıştı. Bu bir sistem modeliydi. Büyük, karmaşık bir sistem. Şekiller muhtemelen bilgisayarları temsil ediyordu ya da Rife'ın dünya çapındaki ağındaki merkezi düğümleri ya da Cennet Kapıları bayiliklerini ya da Rife'ın işlettiği yerel ve bölgesel ofisleri. Bu yapıya tırmanarak ve o parlak şekillerin arasına girerek, Hiro muhtemelen Rife'ın ağını çalıştıran kodların bazılarını çözebilirdi. Belki de Juanita'nın tavsiye ettiği gibi hackleyebilirdi.

Ama anlamadığı bir şeyle uğraşmanın bir anlamı yoktu. Bir kodla saatlerce uğraşabilir ve sonunda onun Rife İncil Okulu'ndaki otomatik sifonları kontrol eden yazılım olduğunu öğrenebilirdi. Bu yüzden, ilerlemeye devam etti, şekillere bakarak bir düzen bulmaya çalıştı. Artık biliyordu, Metaevrenin kazan dairesindeydi. Ama ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu.

Bu sistemin, aynı alanda bir araya getirilmiş birkaç ayrı ağdan oluştuğunu fark etti. Binlerce küçük, kırmızı topun arasında bir sürü farklı yöne giden milyonlarca kırmızı çizgiden oluşan çok karmaşık bir düğümdü. Hiro bunun Rife'ın dünyanın her tarafına yayılmış sayısız yerel ofis ve düğümleri olan fiber optik ağını temsil edebileceğini düşündü. Başka renklerde, daha az karmaşık ağlar da vardı, bunlar da kablolu televizyon ya da telefonlarda kullanılan eşeksenli hatları temsil ediyor olabilirdi.

Ve tamamen mavi renkte yapılmış kocaman bir ağ vardı. Birkaç büyük mavi küpten oluşuyordu. Devasa mavi borularla sadece birbirlerine bağlılardı; borular şeffaftı ve Hiro içlerinde farklı renklerdeki daha küçük bağlantıları görebiliyordu. Hiro'nun bütün bunları görmesi biraz zaman aldı çünkü mavi küpler neredeyse görünmüyordu; hepsi küçük, kırmızı toplar ve diğer küçük düğümlerle çevrelenmişti, japonsarmaşığıyla boğulmuş ağaçlar gibi. İçinde ilkel türden kendi kanalları olan, diğerlerinden daha eski bir çeşit ağa benziyordu. Rife, kendi ileri teknoloji sistemleriyle onu geliştirmişti.

Hiro, etrafındaki çizgilerin arasında belli belirsiz görünen mavi küplerden birine daha yakından bakmak için ilerledi. Mavi küpün altı yüzünün her birinde büyük, beyaz bir yıldız vardı.

"Birleşik Devletler Hükümeti," dedi Juanita.

"Hackerların ölmek için gittiği yer," dedi Hiro. Dünyadaki en büyük ama en beceriksiz bilgisayar yazılımı üreticisi.

Hiro ve Y.T., L.A.'in farklı yerlerinde bir sürü abur cubur yemişti – çörek, burrito, pizza, suşi, aklınıza ne gelirse – ve Y.T.'nin tek anlattığı şey annesi ve Federallerle olan berbat işiydi. Sıkı disiplin. Yalan makinesi testleri. Yaptığı işlere rağmen, hükümetin gerçekten ne üzerinde çalıştığına dair hiçbir fikrinin olmaması.

Bu, Hiro için de bir muammaydı ama hükümet böyle bir şeydi. Özel girişimlerin uğraşmayacağı şeyleri yapmak için icat edilmişti; yani muhtemelen bir sebebi yoktu; ne yaptıklarını ve neden yaptıklarını asla bilemezdiniz. Hackerlar hükümetin kodlama fabrikalarına her zaman korkuyla bakmış ve bütün o boktan şeylerin var olduğunu unutmaya çalışmıştı.

Ama binlerce programcıları vardı. Günde on iki saat, sapkın bir bağlılıkla çalışan programcılar. Onların yazılım mühendisliği teknikleri kaba ve çirkin olmasına rağmen gelişmişti. Bir şeyler biliyor olmalıydılar.

"Juanita?"

"Evet?"

"Neden böyle düşündüğümü sorma. Ama sanırım hükümet L. Bob Rife için büyük bir yazılım geliştirme projesi yürütüyor."

"Mantıklı," dedi. "Programcılarıyla bir sevgi-nefret ilişkisi var – onlara ihtiyacı var ama onlara güvenmiyor. Önemli bir şey yazmak için güveneceği tek kurum hükümet. Ne olduğunu merak ediyorum?"

"Bekle," dedi Hiro. "Bekle."

Şimdi zemin seviyesinde duran büyük mavi küpe çok yakındı. Diğer bütün mavi küpler ona bağlanıyordu. Küpün yanına park edilmiş bir motosiklet vardı, renkli hale getirilmiş ama siyah-beyazdan çok az daha iyiydi: büyük pikseller ve sınırlı renk paleti. Motosikletin bir de sepeti vardı. Raven orada duruyordu.

Kollarında bir şey tutuyordu. Bu başka bir basit, geometrik yapıydı: yarım metre uzunluğunda, mavi bir elipsoit. Hiro, Raven'ın hareket etme şeklinden, yapıyı mavi küpten yeni çıkardığını anladı; elipsoidi motosikletine taşıdı ve sepete koydu.

"İşte bu çok kötü," dedi Hiro.

"Korktuğumuz şey tam da buydu," dedi Juanita. "Rife'ın intikamı."

"Amfi-tiyatroya gidecek. Bütün hackerların toplandığı yere. Rife hepsine bir kerede virüsü bulaştıracak. Onların zihinlerini yakacak."

-64-

Raven çoktan motosikletine binmişti. Hiro onu koşarak kovalarsa, Sokağa yetişmeden önce yakalayabilirdi.

Ama yakalayamayabilirdi de. O zaman, Raven saatte on binlerce hızla Şehir Merkezi'nde ilerliyor ve Hiro da hâlâ motosikletine ulaşmaya çalışıyor olurdu. O hızda Hiro, Raven'ı kaybederse, sonsuza kadar kaybetmiş anlamına gelirdi.

Raven motosikletini çalıştırdı, şekillerin arasından dikkatlice çıkmaya, çıkışa doğru gitmeye başladı. Hiro, görünmez bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koştu, duvara doğru ilerledi.

Birkaç saniye sonra duvardan geçti ve Sokağa koştu. Küçük, görünmez avatarı motosikleti çalıştıramadı, o yüzden normal görüntüsüne döndü ve motora atladı. Arkasına bakınca, Raven'ın Sokağa doğru gittiğini gördü, yazılım bombası, bir reaktördeki ağır su gibi mavi mavi parlıyordu. Raven henüz Hiro'yu görmemişti.

Şimdi tam zamanıydı. Katanasını çekti, motorunu Raven'a doğru saatte yüz kilometreyle sürdü. Çok hızlı yaklaşmanın bir anlamı yoktu; Raven'ın avatarını öldürmenin tek yolu, kafasını kesmekti. Motosikletle ezmek bir işe yaramayacaktı.

Bir hayalet güvenlik programı kollarını sallayarak Raven'a doğru koşuyordu. Raven kafasını kaldırdı, Hiro'nun ona doğru geldiğini gördü ve gaza bastı. Kılıç, Raven'ın kafasının arkasındaki havayı kesti.

Artık çok geçti. Raven çoktan gitmiş olmalıydı – ama arkasını dönünce Hiro onu Sokağın ortasında gördü. Tek hatlı demiryolu vagonlarından birine çarpmıştı – hızlı motosikletçiler için daimi bir rahatsızlık.

"Lanet olsun!" dedi ikisi de aynı anda.

Raven, Şehir Merkezi'ne doğru döndü ve Hiro da onun arkasında, aynı şeyi yaptı. Birkaç saniye içinde, ikisi de saatte seksen bin kilometreyle Şehir Merkezi'ne doğru gidiyordu. Hiro, Raven'ın bir metre gerisindeydi ama onu net bir şekilde görebiliyordu: sokak lambaları sarı bir ikiz çizgide birleşmişti ve Raven ortada, adi renkli ve büyük bir piksel fırtınası halinde parlıyordu.

"Onun kafasını kesebilirsem, işleri biter," dedi Hiro."

"Anlaşıldı," dedi Juanita. "Çünkü Raven'ı öldürürsen, sistemden atılır. Ve Mezarlık Programları avatarını dışarı çıkarana kadar tekrar bağlanamaz."

"Ve Mezarlık Programlarını ben kontrol ediyorum. Yani tek yapmam gereken şey, bu piç kurusunu hemen öldürmek."

"Helikopterleri karaya indiğinde, ağa daha kolay girebilecekler – başka birini Metaevrene gönderip onun yerini almasını sağlayabilirler," diye uyardı Juanita.

"Hayır. Çünkü Uncle Enzo ve Bay Lee karada onları bekliyor. Bir saat içinde yapmaları gerekiyor, yoksa asla yapamayacaklar."

-65-

Y.T. aniden uyandı. Uyuduğunu fark etmemişti. Pervanelerin sesi onu uyutmuş olmalıydı. Yorgunluktan ölüyor olmalıydı, aslında gerçek buydu.

"İletişim ağımda neler oluyor?" diye bağırdı L. Bob Rife.

"Kimse cevap vermiyor," dedi Rus pilot. "Cankurtaran, L.A., Khyooston, hiçbiri."

"Bana Los Angeles Havalimanı'nı bağla, o zaman," dedi Rife. "Jeti Houston'a götürmek istiyorum. Kampüsün üstünde dolaşıp neler olduğunu öğreneceğiz."

Pilot denetim paneliyle uğraştı. "Bir problem var," dedi.

"*Ne*?"

Pilot ümitsizce başını salladı. "Biri uydu telefonuyla oynuyor. Yayınımız bozuluyor," dedi.

"Bir hat bulabilirim belki," dedi Başkan. Rife ona *tabii, pislik herif* der gibi baktı.

"Bozukluğu olan var mı?" diye bağırdı Rife. Frank ve Tony şaşırmıştı. "Gördüğümüz ilk ankesörlü telefonun yanına ineceğiz ve lanet aramayı yapacağız." Güldü. "Buna inanabiliyor musunuz? Ben, *telefon* kullanıyorum?"

Bir saniye sonra, Y.T. pencereden baktı ve aşağıda bir kara ve ılık, kumlu bir sahile uzanan iki şeritli bir otoyol görünce çok şaşırdı. Burası California'ydı.

Helikopter yavaşladı, alçaldı, otoyolu takip etmeye başladı. Büyük bir kısmında plastik ve neon ışıkları yoktu ama çok geçmeden, sahilden biraz uzakta, yolun iki tarafına yapılmış bir bayilik bölgesine geldiler.

Helikopter bir Al-Git otoparkına indi. Neyse ki otopark boştu, birilerinin kafalarını uçurmadılar. İçeride iki genç, bilgisayar oyunu oynuyordu, helikopteri görmediler. Y.T. buna sevinmişti; bu sıkıcı moruklarla beraber görülmekten utanıyordu. Helikopter durdu, motor boşta çalışırken L. Bob Rife aşağı atladı ve ön duvardaki ankesörlü telefona doğru koştu.

Bu adamlar Y.T.'yi yangın söndürücünün yanındaki koltuğa oturtacak kadar salaktı. Bundan faydalanmamak için hiçbir sebep yoktu. Y.T. yangın söndürücüyü aldı, emniyet pimini çekti ve

Tony'nin yüzüne doğru tutarak tetiğe bastı.

Hiçbir şey olmadı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı ve yangın söndürücüyü ona fırlattı ya da daha doğrusu ona doğru itti. Tony eğildi, onun bileğini yakaladı. Yangın söndürücüyle yüzüne aldığı darbe onu büyük ölçüde yavaşlattı ve Y.T.'ye bacaklarını helikopterden sallandıracak kadar zaman kazandırdı.

Her şey çok kötü gidiyordu. Ceplerinden birinin fermuarı açıldı ve helikopterden yarı-inerken, yarı-yuvarlanırken yangın tüpünün hortumu cebine takıldı. Ondan kurtulduğunda, Tony ellerinin ve dizlerinin üstüne kalkmış, onun koluna uzanmaya çalışıyordu.

Bundan da kurtulmayı başardı. Otoparkta koşuyordu. Al-Git'i NeoAquarian Tapınağı'ndan ve Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u bayiliğinden ayıran uzun tel örgüler etrafını sarmıştı. Kaçmanın tek yolu yola çıkmaktı – helikopterin diğer tarafındaki yol. Ama pilot, Frank ve Tony çoktan helikopterden inmiş ve onun yola çıkmasını engelliyordu.

NeoAquarian Tapınağı ona yardım etmezdi. Yalvarırsa ve rica ederse, haftaya mantralarına onu da ekleyebilirlerdi. Ama Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u başka bir hikâyeydi. Tel örgülere doğru koştu ve tırmanmaya çalıştı. Tepesinde dikenli teller olan, iki buçuk metrelik bir tel örgüydü. Ama kıyafeti dikenli telleri durdurabilirdi. Çoğunlukla.

Yarısına kadar tırmandı. Sonra, kısa ama güçlü kollar belini yakaladı. Şansı yoktu. L. Bob Rife onu tel örgülerden kaldırdı, Y.T.'nin kolları ve bacakları havayı tekmeliyordu. Rife birkaç adım geriledi ve onu helikoptere geri taşımaya başladı.

Y.T. Hong Kong bayiliğine baktı. Çok yakındı.

Otoparkta biri vardı. Otoyoldan gelen bir Kurye.

"Hey!" diye bağırdı Y.T. uzandı ve yakasındaki düğmeye basıp üniformasını açık mavi ve turuncu renge dönüştürdü. "Hey! Ben bir Kuryeyim! İsmim Y.T.! Bu manyak pislik herifler beni kaçırdı!"

"Vay canına," dedi Kurye. "Ne kadar sıkıcı." Sonra bir şey sordu. Ama Y.T. helikopterin pervaneleri yüzünden onu duyamadı.

"Beni Los Angeles Havalimanı'na götürüyorlar!" dedi avazı çıktığı kadar bağırarak. Sonra Rife onu helikopterin içine yüzüstü attı. Helikopter havalandı, Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'unun çatısındaki antenler onu takip ediyordu.

Otoparkta, Kurye, helikopterin havalanışını izliyordu. İzlemesi çok güzeldi, helikopterin üzerinde bir sürü silah vardı.

Ama helikopterin içindeki o adamlar kızı fazla zorluyordu.

Kurye, cep telefonunu kılıfından çıkardı, RadiKS Merkezi Komuta'ya bağlandı ve büyük, kırmızı bir düğmeye bastı. Bir Kanun çağırdı.

İki yüz elli Kurye, L.A. Nehri'nin betonarme kıyısında toplanmıştı. Nehrin aşağısında, Vitaly Chernobyl and the Meltdowns yeni hit parçaları "Control Rod Jam"i çalıyordu. Birkaç Kurye bu şarkıyla nehir kenarında kayma şansını yakalamıştı; sadece Vitaly, dik bir nehir kıyısında saatte yüz otuz kilometreyle kaymalarını sağlayacak adrenalini onlara pompalayabiliyordu.

Ve sonra Meltdowns hayranlarının karanlık kalabalığı, iki yüz elli yeni yıldızın ortaya çıkmasıyla yuvarlak, turuncu-kırmızı bir galaksiye dönüştü. Dudak uçuklatan bir görüntüydü ve ilk başta, bunun Vitaly ve onun görüntü mühendislerinin yaptığı yeni bir görsel efekt olduğunu düşündüler. Sonra Kuryeler kemerlerine baktı ve telefonlarında kırmızı bir ışığın yanıp söndüğünü gördü. Görünüşe göre, zavallı bir kaykaycı bir Kanun çağırmıştı.

Phoenix civarlarındaki bir Bay Lee'nin Büyük Hong Kong'u bayiliğinde, Sçanit No: B-782 uyandı.

Fido uyanmıştı çünkü köpekler bu akşam havlıyordu.

Her zaman havlıyorlardı. Havlamanın çoğu çok uzaklardan geliyordu. Fido, çok uzaklardan gelen havlamaların, yakından gelen havlamalar kadar önemli olmadığını biliyordu, bu yüzden bunları önemsemez, uyurdu.

Ama bazen çok uzaklardan gelen bir havlamanın, Fido'yu heyecanlandıran özel bir sesi olurdu ve Fido mutlaka uyanırdı.

Şu anda o havlamalardan birini duyuyordu. Çok uzaklardan geliyordu ama önemliydi. Bir yerlerde, iyi bir köpek çok kızmıştı. O kadar kızmıştı ki havlaması sürüdeki diğer tüm köpeklere yayılmıştı.

Fido havlamayı dinledi. O da heyecanlandı. Birkaç kötü yabancı insan, iyi bir köpeğin bahçesine çok yaklaşmıştı. Uçan bir şeyin içindeydiler. Bir sürü silahları vardı.

Fido silahları pek sevmezdi. Silahlı bir yabancı bir kez onu vurmuştu ve çok canı yanmıştı. Sonra iyi kız gelmiş ve ona yardım

etmişti.

Bunlar çok kötü yabancılardı. Aklı başında her iyi köpek onların canını yakmak ve onları defetmek isterdi. Fido havlamayı dinlerken, bu yabancıların nasıl göründüğünü gördü ve seslerini duydu. Bu yabancılardan biri onun bahçesine gelirse, çok kızacaktı.

Sonra Fido, kötü yabancıların birini kovaladığını fark etti. Kızın sesinden ve hareketlerinden, onun canını yaktıklarını anlayabiliyordu.

Kötü yabancılar, onu seven iyi kızın canını yakıyordu!

Fido hiç olmadığı kadar sinirlendi, uzun zaman önce kötü bir adam onu vurduğunda bile bu kadar sinirlenmemişti.

Onun görevi kötü yabancıları bahçesinden uzak tutmaktı. Başka bir şey yapmazdı.

Ama onu seven iyi kızı korumak çok daha önemliydi. Bu her şeyden daha önemliydi. Ve onu hiçbir şey durduramazdı. Tel örgüler bile.

Tel örgüler çok uzundu. Ama çok uzun zaman önce, kendi boyundan büyük şeyler üzerinden zıpladığı zamanları hatırlayabiliyordu.

Fido köpek kulübesinden çıktı, uzun bacaklarını altına kıvırdı ve tel örgüden atladı.

Havlamalar çok uzaklardaki başka bir yere yayıldı. Bu çok uzak yerlerde yaşayan bütün iyi köpekler, kötü yabancılara dikkat etmek ve Fido'yu seven iyi kızı korumak konusunda uyarılıyordu çünkü o tarafa gidiyorlardı. Fido orayı zihninde gördü. Büyük, geniş, düz ve açık bir alandı. Bir sürü büyük, uçan şey vardı. Kenarlarda, iyi köpeklerin yaşadığı iki tane bahçe vardı.

Fido o iyi köpeklerin de havladığını duydu. Nerede olduklarını biliyordu. Çok uzaklarda. Ama sokaklardan oraya gidilebilirdi. Fido bir sürü farklı sokak biliyordu. Sokaklarda koştu, nerede olduğunu ve nereye gittiğini biliyordu.

İlk başta, B-782'nin yolda bıraktığı tek iz, dans eden kıvılcımlardı. Ama uzun, düz otoyola çıktığında, daha fazla iz bırakmaya başladı: yoldaki dört şeridin hepsinden paralel kanatlar halinde etrafa saçılan parçalanmış emniyet camları. Arabaların pencereleri ve ön camları çerçevelerinden ayrılıyor, havaya fışkırıyordu.

Bay Lee'nin iyi komşu politikası olarak, bütün Sçanitler, insanların yaşadığı bir alanda ses duvarını aşmamak üzere programlanmıştı. Ama Fido'nun, iyi komşu politikasını düşünemeyecek kadar acelesi vardı. Ses duvarını boş verip gürültü yapacaktı.

-66-

"Raven," dedi Hiro, "seni öldürmeden önce sana bir hikâye anlatayım."

"Dinlerim," dedi Raven. "Uzun bir yolculuk zaten."

Metaevrendeki bütün araçlarda telefon vardı. Hiro Kütüphaneciyi aramış ve Raven'ın numarasını öğrenmişti. Şu anda, hayali gezegenin siyah yüzeyinde yan yana gidiyorlardı.

"İkinci Dünya Savaşı'nda babam ordudaydı. Katılabilmek için yaşı hakkında yalan söylemişti. Onu Pasifik'e gönderdiler. Neyse, Japonlar tarafından esir alındı."

"Eee?"

"Sonra onu Japonya'ya götürüp esir kampına koydular. Orada bir sürü Amerikalı, birkaç İngiliz ve birkaç Çinli vardı. Ve nereli olduğunu anlamadıkları iki adam. Kızılderili'ye benziyorlardı. Biraz İngilizce konuşabiliyorlardı. Ama çok daha iyi Rusça konuşuyorlardı."

"Onlar Aleut'tu," dedi Raven. "Amerikan vatandaşları. Ama kimse onların adını duymamış. Çoğu insan, savaş sırasında Japonların, Amerikan topraklarını ele geçirdiğini bilmiyor – birkaç Aleut adasını. Benim halkımın yaşadığı yer. En önemli iki Aleut'u aldılar ve Japonya'daki esir kamplarına götürdüler. Biri Attu Adası'nın başkanıydı – en önemli sivil otorite. Diğeri bizim için daha da önemli biriydi. Aleut halkının baş zıpkıncısı."

"Başkan hastalandı ve öldü," dedi Hiro. "Bağışıklığı yoktu. Ama zıpkıncı, güçlü bir orospu çocuğuydu. Birkaç kez hastalandı ama ölmedi. Diğer esirlerle birlikte tarlalarda çalışmaya gitti, savaştayken yiyecek yetiştirdi. Mutfakta çalıştı, esirler ve askerler için yemek hazırladı. Çok içine kapanıktı. Herkes ondan kaçardı çünkü berbat kokardı. Yatağı kışlayı kokuturdu."

"Balina avlamak için, tarlalarda bulup kıyafetine sakladığı mantarlar ve diğer şeylerden kurtboğan zehri yapardı," dedi Raven.

"Ayrıca," diye devam etti Hiro, "ona çok kızmışlardı çünkü bir keresinde kışladaki bir pencere camını kırdı ve bütün kış içeriye soğuk hava girmesine sebep oldu. Neyse, bir gün, öğle yemeğinden sonra bütün askerler çok hasta oldu."

"Balık yahnisine balina zehri koymuştu," dedi Raven.

"Esirler o zaman tarlalardaydı ve askerler hastalanmaya başlayınca, esirleri kışlaya geri getirdiler çünkü mide kramplarıyla uğraşırken onlara göz kulak olamıyorlardı. Ve savaşın sonlarına doğru, takviye getirmek kolay değildi. Babam esir sırasında sondaydı. Ve bu Aleut adam onun tam önündeydi."

"Esirler bir sulama arkından geçerken, Aleut suya daldı ve gözden kayboldu," dedi Raven.

"Babam ne yapacağını bilmiyordu," dedi Hiro, "en arkadaki askerden bir inilti duyana dek. Arkasını döndü ve askerin vücuduna bambudan yapılmış bir mızrak saplandığını gördü. Nereden geldiğini hiç bilmiyordu. Ve hâlâ Aleut'u göremiyordu. Sonra başka bir asker, boğazı kesilerek yere düştü ve Aleut'u gördü, mızrağını kaldırdı, fırlattı ve başka bir askeri daha öldürdü."

"Daha önceden mızraklar yapmış ve kışladaki denizin altına saklamıştı," dedi Raven.

"Sonra babam ölüme mahkûm olduğunu anladı," dedi Hiro, "çünkü askerlere ne derse desin, kaçma teşebbüsünde bulunduğunu düşüneceklerdi ve bir kılıçla başını keseceklerdi. O yüzden, onlar onu haklamadan önce birkaç düşman öldürmenin iyi olacağını düşünerek vurulmuş askerin elinden silahını aldı, kışlaya girip, tahkik etmek için gelen iki askeri vurdu."

"Aleut sınıra koştu, derme çatma, bambudan yapılmış parmaklıklar vardı. Burada bir mayın tarlası olduğu söyleniyordu ama hiçbir sorun yaşamadan oradan geçti. Ya şanslıydı ya da mayınlar – varsa – az ve seyrekti."

"Katı çevre güvenliği sağlamakla uğraşmamışlardı," dedi Hiro, "çünkü Japonya bir ada – yani biri kaçsa bile, nereye gidebilirdi ki?"

"Ama bir Aleut bunu yapabildi," dedi Raven. "En yakın sahile gidip kendine bir kayak yaptı. Açık sulardan Japonya kıyısına gitti ve oradan da Aleut Adaları'na ulaşana kadar bir adadan diğerine sörf yaparak gitti."

"Evet," dedi Hiro, "hikâyenin anlamadığım kısmı da bu – seni açık sularda, kayağınla bir sürat teknesini geçerken görene kadar. Sonra parçaları bir araya getirdim. Baban deli değildi. Mükemmel bir planı vardı."

"Babam mayın tarlasından senin babanın bastığı yerlere ba-

sarak geçti. Artık özgürlerdi – Japonya'da. Senin baban aşağı, okyanusa doğru gitmeye başladı. Benim babam yukarı, dağlara doğru gitmek istedi çünkü savaş bitene kadar ıssız bir yerde yaşayabileceklerini düşünüyordu."

"Aptalca bir fikirdi," dedi Raven. "Japonya kalabalık bir yerdi. Fark edilmeden gidebilecekleri hiçbir yer yoktu."

"Babam, kayağın ne demek olduğunu bile bilmiyordu."

"Bilmemek ayıp değil," dedi Raven.

"Tartışmaları – şu an bizim tartışmamız gibi – sonları oldu. Japonlar, Nagasaki'nin hemen dışında onlara yetişti. Kelepçeleri bile yoktu, bu yüzden ellerini arkalarına ayakkabı bağlarıyla bağladılar ve yolun ortasında dizlerinin üstüne çöktürdüler. Yüz yüzeydiler. Sonra yüzbaşı kılıcını kınından çıkardı. Çok eski bir kılıçtı; yüzbaşı şerefli bir samuray ailesindendi ve bu sivil cephe müfrezesinde olmasının tek sebebi, savaşın başlarında bir bacağını neredeyse kaybetmesiydi. Kılıcını babamın başının üstüne kaldırdı."

"Kılıç havada bir çınlama sesi çıkardı," dedi Raven, "babamın kulaklarını acıttı."

"Ama kılıcı indirmedi."

"Babam babanın iskeletini önünde diz çökerken gördü. Son gördüğü şey buydu."

"Babam Nagasaki'ye arkasını döndü," dedi Hiro. "Işık yüzünden geçici bir körlük yaşadı; öne doğru eğildi ve gözlerini ışıktan korumak için yüzünü toprağa bastırdı. Sonra her şey normale döndü."

"Benim babam kördü," dedi Raven. "Sadece babanın yüzbaşıyla savaşmasını duyabildi."

"Katanası olan yarı-kör, tek-bacaklı bir samuraya karşı, kolları arkasında bağlanmış güçlü, sağlıklı bir adam," dedi Hiro. "Oldukça ilginç bir mücadele. Oldukça adil. Benim babam kazandı. Ve bu, savaşın sonuydu. İşgal birlikleri oraya iki hafta sonra geldi. Babam eve gitti, bir süre aylaklık etti ve sonunda yetmişlerde bir çocuğu oldu. Seninkinin de."

"Amchitka, 1972. Siz piç kuruları babamı iki kere bombaladınız."

"Duygularının derinliğini anlıyorum," dedi Hiro. "Ama yeteri kadar intikam almadın mı?"

"Yeteri kadar diye bir şey yoktur," dedi Raven.

Hiro gaza bastı ve katanasını sallayarak Raven'a yaklaştı. Ama Raven geri gitti – dikiz aynasından onu izliyordu – ve darbeyi engelledi. Elinde büyük, uzun bir bıçak taşıyordu. Sonra iyice yavaşladı ve iki vagonun arasına daldı. Hiro çok hızlı gittiği için onu kaçırdı, sonra yavaşladı ve tek hatlı demiryolunun diğer tarafından ona bağıran Raven'ı gördü. Hızlanıp başka bir aralığa girdiğinde, Raven çoktan zikzak çizerek diğer tarafa geçmişti.

Ve böyle devam etti. Sokak boyunca demiryolunun altında zikzak çizerek ilerlediler. Basit bir oyundu. Raven'ın yapması gereken tek şey, Hiro'nun bir vagona çarpmasını sağlamaktı. Hiro bir süreliğine duracaktı. O zaman da Raven görüş alanından kaybolacaktı ve Hiro'nun onun izini bulmasının bir yolu yoktu.

Bu oyun Raven için daha kolaydı. Ama böyle şeylerde Hiro daha iyiydi. Bu da maçı eşitliyordu. Saatte yüz ya da yüz bin kilometre hızla tek hatlı demiryolunun alt tarafında zikzak çizdiler; her taraflarında, karanlığın içine yayılmış alçak ticari oluşumlar, ileri teknoloji laboratuvarları ve lunaparklar vardı. Şehir Merkezi önlerindeydi, Bering Denizi'nin siyah sularından yükselen kutup ışıkları kadar muhteşem ve parlaktı.

-67-

Valley'ye doğru alçalırken, ilk MagnaZıpkın helikopterin gövdesine saplandı. Y.T. bunu duymadı ama hissetti; o tatlı etkiyi o kadar iyi biliyordu ki gezegenin öbür tarafındaki depremleri tespit eden aşırı hassas sismo-zımbırtıları gibi onu hissedebiliyordu. Sonra yarım düzine zıpkın daha saplandı ve eğilip pencereden bakmamak için kendini zorladı. Tabii ki. Helikopterin gövdesi, Sovyet çeliğinden yapılmış sağlam bir duvardı. Zıpkınları bir yapıştırıcı gibi tutacaktı. Zıpkınlanacak kadar alçaktan uçmaya devam ederlerse – ki helikopteri Mafya radarında tutmak için bunu yapmak zorundaydılar.

Y.T. radyonun cızırdadığını duyabiliyordu. "Biraz yüksel, Sasha, radyoda parazit var."

Pencereden dışarı baktı. Diğer küçük, alüminyum helikopter onların yanında uçuyordu, onlardan biraz daha yüksekteydi ve içerideki herkes pencereden dışarı bakıyor, altlarındaki kaldırımı izliyordu. Raven hariç. Raven hâlâ Metaevrene bağlıydı.

Lanet olsun. Pilot helikopteri daha yükseğe çıkarıyordu.

"Pekâlâ, Sasha. Onları kaybettin," dedi radyo. "Ama hâlâ sana zıpkın fırlatan iki kişi var, bu yüzden bir yere takılma. Kablolar çelikten daha sağlam."

Y.T.'nin ihtiyacı olan da buydu. Kapıyı açtı ve helikopterden atladı.

En azından helikopterin içindeki insanlara öyle göründü. Aslında atlarken tutacak bir yer buldu ve açık kapıdan sallanmaya başladı. Helikopterin gövdesine birkaç zıpkın yapışmıştı; on metre aşağıdaydı, tutma yerlerinin havada sallandığını, hava akımıyla dalgalandığını görebiliyordu. Açık kapıdan içeri baktığında, Rife'ı duyamıyor ama görebiliyordu; pilotun yanına oturmuş eliyle işaret ediyordu: İndir, aşağı indir!

Y.T.'nin anladığı buydu. Bu rehine olayı iki türlü işliyordu. Elinde ve tek parça halinde değilse, Rife'ın işine yaramazdı.

Helikopter tekrar alçalmaya başladı, altlarındaki caddenin sınırlarını çizen ikiz loglo çizgilerine doğru gidiyordu. Y.T. kapıda ileri geri sallandı ve sonunda ayağıyla zıpkın kablolarından birini yakaladı.

Bir sonraki kısımda canı çok acıyacaktı. Ama üniformasının sağlam kumaşı, tenini bir nebze koruyabilirdi. Üzerine doğru atılan ve onu yakasından tutmaya çalışan Tony'nin görüntüsü, çok fazla düşünmemesi gerektiğini gösterdi. Ellerinden birini helikopterin kapısından çekti, zıpkının kablosunu yakaladı, eldiveninin etrafına sardı; sonra diğer elini bıraktı.

Haklıydı. Canı çok acıdı. Tony'den kurtulmuş, helikopterin gövdesinin altında sallanırken, elinden bir çıtırtı sesi geldi – muhtemelen o küçük, önemsiz kemiklerden biriydi. Ama Raven'ın onunla gemiden inerken yaptığı gibi zıpkının kablosunu vücuduna sarabildi ve kontrollü bir şekilde uca kadar kaydı.

Yani tutma yerine kadar. Düşmemek için tutma yerini kemerine taktı ve kablodan kurtulana kadar debelendi, artık sadece belinden tutunmuş, kontrolsüzce helikopter ve sokak arasında dönüyordu. Sonra tutma yerini iki eliyle yakaladı ve kemerinden çıkardı, tekrar kollarıyla tutunmaya başladı; aslında egzersizin bütün amacı buydu. Döndüğünde, yan tarafındaki helikopteri, onu izleyen yüzleri gördü, bütün bu olanların radyo yayınıyla Rife'a iletildiğini biliyordu.

Beklenildiği gibi. Helikopter hızını azaltarak alçaldı.

Şimdi otoyolun üç ya da beş metre üzerinde, saatte belki yetmiş kilometreyle uçuyordu. Logo tabelaları iki yanından da göktaşları gibi geçiyordu. Bir Kurye kalabalığı hariç, trafik açıktı.

RİDAP helikopteri, tehlike yaratacak kadar yaklaştı. Y.T. bir an kafasını kaldırıp baktı ve pencereden Raven'ın ona baktığını gördü. Veri gözlüklerini alnına kaldırmıştı. Yüzünde bir ifade vardı ve Y.T. onun ona kızgın olmadığını fark etti. Raven onu seviyordu.

Tutma yerini bıraktı ve serbest düşüşe geçti.

Aynı zamanda, yakasındaki düğmeye bastı ve küçük gaz fişekleri vücudunun stratejik noktalarında patlarken Michelin'in lastik adamı moduna geçti. En büyüğü, ensesinde bir M-80 gibi patladı ve üniformanın yakasını, bütün kafasını kaplayan, silindir şeklinde bir gaz torbasına dönüştürdü. Diğer hava yastıkları, belkemiğine dikkat ederek gövdesinde ve kalçasında patladı. Eklemleri zaten zırh jeliyle korunuyordu.

Bu demek olmuyor ki indiğinde canı yanmadı. Kafasının etrafındaki hava yastığından dolayı hiçbir şey göremiyordu, tabii ki. Ama en az on kez yerden sektiğini hissetti. Beş yüz metre boyun-

ca savruldu ve görünüşe göre birkaç arabaya çarptı; lastiklerinden çıkan cırtlak sesi duyabiliyordu. Sonunda, birinin ön camına popo üstü düştü ve kendini ön koltukta buldu; bir Jersey bariyerine çarptılar. Her şey durduğunda, hava yastığı söndü ve Y.T. onu yüzünden çekti.

Kulakları çınlıyordu. Hiçbir şey duyamıyordu. Belki de hava yastıkları patladığında kulak zarları da patlamıştı.

Ama bir de gürültü yapma yeteneği olan büyük helikopter meselesi vardı. Sürünerek arabanın kaportasına çıktı, küçük emniyet camı parçalarının arabanın boyasında paralel çizikler oluşturduğunu hissedebiliyordu.

Rife'ın büyük Sovyet helikopteri oradaydı, caddenin altı metre üstünde dolaşıyordu. Helikoptere baktığında, bir sürü zıpkının daha ona yapıştığını gördü. Gözleri, kabloları sokak seviyesine kadar takip etti ve Kuryelerin kabloları tuttuğunu gördü; bu kez, bırakmıyorlardı.

Rife şüphelendi ve helikopter, Kuryeleri kaykaylarından yukarı çekerek tekrar yükseldi. Başka bir Kurye grubu gelip MagnaZıpkınlarını fırlattı ve en az yarısı ilk denemede zırh kaplamaya yapıştı. Bütün Kuryeler tekrar yere basana kadar helikopter aşağı doğru sallandı. Yirmi Kurye daha uçarak geldi ve ona yapıştı; yapışamayanlar başka birinin kablosunu tuttu ve ağırlıklarını kattı. Helikopter birkaç kez yükselmeyi denedi ama neredeyse asfalta değiyordu.

Alçalmaya başladı. Kuryeler helikopterden uzaklaştı ve helikopter, etrafa yayılmış zıpkın kablolarının ortasına indi.

Güvenlikçi adam Tony açık kapıdan indi, yavaşça hareket ederek kabloların oluşturduğu ağın arasından yüksek adımlarla geçti. Pervanelerin altından çıkana kadar yürüdü, sonra montunun altından bir makineli tüfek çıkardı ve havaya ateş etti.

"Helikopterden uzaklaşın!" diye bağırdı.

Kuryelerin çoğu uzaklaştı. Salak değillerdi. Ve Y.T. artık sağ salim kaldırımda yürüyordu. Görev tamamlanmıştı, artık bu adamlarla kavga etmek için bir sebep yoktu. Kuryeler zıpkınlarını helikopterin gövdesinden çekti ve kabloları sardı.

Tony etrafına baktı ve Y.T.'yi gördü. Doğrudan helikoptere doğru yürüyordu. Yaralanmış bedeni hantal bir şekilde hareket ediyordu.

"Helikoptere bin, seni şanslı sürtük!" dedi.

Y.T. makaraya geri sarılmamış bir zıpkının ucunu tuttu ve elektromıknatısı kapatan düğmeye bastı, zıpkının başı helikopterin zırhından yere düştü. Makara ve başı arasında yaklaşık bir buçuk metre boşluk kalana kadar geri sardı.

"Ahab diye bir adam hakkında bir şey okumuştum," dedi Y.T., zıpkını kafasının üstünde sallarken. "Zıpkın kablosunu, zıpkınlamaya çalıştığı şeyin etrafına sarmıştı. Büyük bir hataydı."

Zıpkını fırlattı. Pervanelerin üstünden geçti ve kopmayan kablo, bir balerinin boynuna dolanmış bir tel gibi, pervane dingilinin hassas parçalarının etrafına dolandı. Y.T. helikopterin ön camından Sasha'nın düğmelerle çılgınca oynadığını, kumanda kolunu çektiğini, Rusça küfürler eden ağzını görebiliyordu. Zıpkının tutma yeri elinden kaçtı ve helikopterin göbeğine girdi.

"Sanırım o da ne zaman bırakacağını bilmiyor, bazı insanlar gibi," dedi Y.T. Sonra arkasını döndü ve helikopterden uzaklaştı. Arkasında, büyük metal parçalarının yanlış yönlere gittiğini, hızla birbirine çarptığını duyabiliyordu.

Rife bunu çoktan anlamıştı. Elinde bir makineli tabancayla otoyolun ortasında koşmaya başlamıştı, el koyacak bir araba arıyordu. Yukarıda, RİDAP helikopteri havada bekliyor ve izliyordu; Rife helikoptere baktı ve eliyle ilerlemesini işaret etti, bağırıyordu, "Havalimanına git! Havalimanına git!"

Helikopter olay yerinin üstünde bir kez daha döndü, Sasha, bozulmuş helikopteri durdurmaya çalışırken öfkeli Kuryelerin Tony'yi, Frank'i ve Başkan'ı alt etmesini ve silahlarını ellerinden almasını izliyordu. Rife'ın sol şeridin ortasında durup bir Cosa-Nostra Pizza arabasını durdurarak şoförü dışarı atmasını izliyordu. Ama Raven bunların hiçbirini izlemiyordu. Pencereden Y.T.'ye bakıyordu. Ve helikopter sonunda gecenin karanlığına doğru hızlanırken, Raven Y.T.'ye gülümsedi ve baş parmağıyla ona çok iyi işareti yaptı. Y.T. alt dudağını ısırdı ve ona orta parmağını gösterdi. Bu hareketle, ilişkilerinin bittiğini umuyordu.

Y.T. dehşete düşmüş bir kaykaycının kaykayını ödünç aldı, en yakın Al-Git'e doğru gitmeye başladı ve onu eve götürmesi için annesini aramaya çalıştı.

-68-

Hiro Şehir Merkezi'nin birkaç kilometre dışında Raven'ı kaybetti ama bu noktada önemli değildi; doğrudan meydana gitti ve son hızda amfi-tiyatronun etrafında dönmeye başladı. Birkaç saniye sonra Raven yaklaştı. Hiro yörüngesinden çıktı ve ona doğru gitti, at üstündeki mızrak dövüşçüleri gibi çarpıştılar. Hiro sol kolunu, Raven ise bir bacağını kaybetti. Organlar yere düştü. Hiro katanasını bıraktı ve kalan kolunu, tek elle kullanılan kılıcını çekmek için kullandı – zaten Raven'ın uzun bıçağı için daha uygundu. Raven amfi-tiyatronun kenarına doğru giderken onun yolunu kesti ve yana çekilmesini sağladı; Raven'ın hızı onu yarım saniyede sekiz yüz metre öteye götürdü. Hiro birkaç mantıklı tahminde bulunarak onu kovaladı – bu bölgeyi, Raven'ın Aleut Adaları'ndaki akıntıları bildiği gibi biliyordu. Metaevrenin finans bölgesinin dar sokaklarında hızla giderken, birbirlerine uzun bıçaklar sallıyor, yollarına çıkan ince çizgili avatarları kesiyorlardı.

Ama birbirlerine vuramıyorlardı. Hızları çok yüksek, hedefleri çok küçüktü. Hiro'nun şansı şu ana kadar yaver gitmişti – Raven'ı bir rekabet geriliminin içine sokmuş, bir dövüş istemesini sağlamıştı. Ama Raven'ın buna ihtiyacı yoktu. Hiro'yu öldürmekle uğraşmadan da amfi-tiyatroya kolayca geri dönebilirdi.

Ve sonunda o da bunun farkına vardı. Bıçağını kınına koydu ve gökdelenlerin arasındaki yola girdi. Hiro onu takip etti ama o aynı yola girdiğinde, Raven gitmişti.

Hiro saatte birkaç yüz kilometre yaparak amfi-tiyatronun kenarına gitti ve çılgın gibi alkış tutan çeyrek milyon hackerın kafasının üstünden uçtu.

Hepsi Hiro'yu tanıyordu. O, kılıçlı adamdı. Da5id'in arkadaşıydı. Ve görünüşe göre, bu yardım konserine bizzat katkıda bulunmak için, motosikletli, iri yarı, korkunç-görünümlü bir hayalet programla bir kılıç dövüşü sahnelemeye karar vermişti. Muhteşem bir gösteri olacaktı.

Sahneye indi ve yerden sekerek motosikletinin yanına düştü. Motor hâlâ çalışıyordu ama burada bir işe yaramazdı. Raven on metre öteydi, sırıtıyordu.

"Şimdi bombalar," dedi. Tek eliyle motosikletinin sepetindeki parlak mavi dörtgeni çıkardı ve amfi-tiyatronun ortasına bıraktı. Bir yumurta kabuğu gibi kırılıp açıldı, içinden ışık çıkıyordu. Işık büyümeye ve şekil almaya başladı.

Kalabalık çıldırıyordu.

Hiro yumurtaya doğru koştu. Raven onun yolunu kesti. Raven artık yürüyemiyordu çünkü bir bacağını kaybetmişti. Ama hâlâ motosikleti kontrol edebiliyordu. Uzun bıçağını çıkarmıştı. İki kılıç yumurtanın üstünde çarpıştı, kör ve sağır edici bir ışık ve ses kasırgasının girdabı gibiydi. Onların hızlarının yanında küçük görünen renkli şekiller, yumurtanın ortasından çıkıyor ve üç boyutlu bir resim oluşturarak kafalarının üstüne yerleşiyordu.

Hackerlar çılgına dönmüştü. Hiro, Kara Güneş'teki Hacker Dairesinin şu anda boşaldığını biliyordu. Hepsi Sokaktan meydana doğru koşuyor, Hiro'nun ışık, ses, kılıç ve sihir gösterisini izlemeye geliyordu.

Raven, Hiro'yu geri itmeye çalıştı. Bu, Gerçeklikte işe yarardı çünkü Raven'ın yıkıcı bir gücü vardı. Ama doğru bir şekilde onları hacklemediyseniz, avatarlar eşit derecede güçlüydü. O yüzden, Raven hızla ittirdi ve sonra bıçağını geri çekti, böylece Hiro ondan uzaklaşırken onun boynunu kesebilecekti; ama Hiro ondan uzaklaşmadı. Ayrılmalarını bekledi ve sonra Raven'ın kılıç tutan elini kesti. Sonra, ne olur ne olmaz diye, Raven'ın diğer elini de kesti. Kalabalık sevinçle bağırıyordu.

"Bu şeyi nasıl durdururum?" dedi Hiro.

"O beni aşıyor. Ben sadece getirdim," dedi Raven.

"Ne yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Evet. Bütün hayatım boyunca istediğim şeyi gerçekleştirdim," dedi Raven, yüzüne yayılan sırıtışıyla. "Amerika'ya atom bombası attım."

Hiro onun kafasını kesti. Talihsiz hacker kalabalığı ayağa kalktı ve çığlık attı.

Sonra Hiro aniden gözden kaybolunca herkes sessizleşti. Hiro, küçük, görünmez avatarına dönmüştü. Şu anda yumurtanın parçalarının üstünde, havada duruyordu; yer çekimi onu doğrudan yumurtanın ortasına çekiyordu. Düşerken, kendi kendine "Kar-Tara" dedi. Bu, cankurtaran botunda zaman öldürürken yazdığı yazılımdı. Kar Çöküşü arayan yazılım.

Hiro Protagonist›in sahneden kaybolmasıyla, hackerlar dikkatlerini yumurtadan çıkan devasa yapıya verdi. Kılıç dövüşü saçmalığı sadece tuhaf bir giriş bölümü olmalıydı – Hiro'nun onların dikkatini çekmek için kullandığı sıra dışı bir yöntem. Esas program, bu ışık ve ses gösterisiydi. Her taraftan binlerce hacker geliyor, amfi-tiyatro hızla doluyordu: abartılı sözler fiber optik fısıltılarla ışık hızında yayılırken, hackerlar Kara Güneş›ten, büyük yazılım şirketlerinin genel merkezlerinden çıkıyor, Gerçekliğin bütün noktalarından Metaevrene bağlanıyordu.

Işık gösterisi, sanki geç gelenleri bekler gibi tasarlanmıştı. Pahalı bir havai fişek gösterisi gibi sahte doruk noktalarına ulaşıyordu ve her biri diğerinden daha iyiydi. O kadar büyük ve karmaşıktı ki kimse yüzde 10›undan fazlasını göremiyordu; bir yıl boyunca sürekli izleyebilir ve sürekli yeni şeyler görebilirdiniz.

Hareketli, birbirinin içine geçen iki ve üç boyutlu görüntülerden oluşan bir mil yüksekliğinde bir yapıydı. İçinde her şey vardı. Leni Riefenstahl filmleri. Michelangelo›nun heykelleri ve Da Vinci›nin kurgusal icatları görünüyordu. Ortadan İkinci Dünya Savaşı görüntüleri çıkıyor ve kalabalığın üstünde yön değiştiriyordu. Binlerce klasik filmden sahneler, tek bir büyük, karmaşık hikâyede birleşiyordu.

Ama bir süre sonra sadeleşmeye başladı ve daralıp tek bir ışık sütununa dönüştü. Bu noktada gösteriyi devam ettiren şey müzikti: herkese izlemeye devam etmelerini söyleyen yüksek bir bas sesi ve derinden gelen, tehditkâr bir ostinato[24]. Ve herkes izliyordu. Gözlerini ayırmadan.

Işık sütunu yukarı aşağı dalgalanmaya başladı ve bir insan suretine dönüştü. Aslında dört insan suretiydi: omuz omuza duran dört çıplak kadın. Her birinin elinde, uzun ve ince bir şey vardı: rulolar.

Bir milyon hackerın üçte biri, sahnenin üzerinde yükselen kadınlara bakıyordu. Ve kadınlar, kollarını başlarının üstüne kaldırdı, ruloları açtı ve her birini, futbol sahası büyüklüğündeki bir televizyon ekranına dönüştürdü. Amfi-tiyatronun koltuklarından bakıldığında, ekranlar gökyüzünü kaplıyordu; herkesin görebildiği tek şey onlardı.

24 Bir müzik eserinde parçanın bir kısmının tekrar eden bir şekilde çalınması

Ekranlar ilk başta boştu ama sonra dördünde birden, aynı anda, aynı görüntü oluştu. Kelimelerden oluşan bir görüntüydü; şöyle diyordu:

BU BİR VİRÜS OLSAYDI
ÇOKTAN ÖLMÜŞTÜNÜZ
NEYSE Kİ ÖYLE DEĞİL
METAEVREN TEHLİKELİ BİR YER;
GÜVENLİĞİNİZ NE DURUMDA?
ÜCRETSİZ ÖN BAŞVURU İÇİN
HIRO PROTAGONIST GÜVENLİK ORTAKLIĞI

-69-

"Vietnam'da denediğimizde asla işe yaramayan bir çeşit ileri teknoloji saçmalığı bu,» dedi Uncle Enzo.

"Demek istediğinizi anlıyorum. Ama o zamandan beri teknoloji çok gelişti," dedi Ky; Ng Güvenlik Endüstrisi›nden gelen bir gözetleme adamı. Ky, Uncle Enzo'yla bir telsiz kulaklığından konuşuyordu; elektronik aygıtlarla dolu arabası, Los Angeles Havalimanı'nın kargo deposunun yanında, karanlıkta gizleniyordu. "Şu anda bütün havalimanını ve yaklaşan şeyleri üç boyutlu Metaevren ekranından izliyorum. Mesela, boynunuza taktığınız asker künyelerinin kaybolduğunu biliyorum. Sol cebinizde bir Hong Kong doları ve seksen beş Hong Kong penisi taşıdığınızı biliyorum. Diğer cebinizde bir ustura olduğunu biliyorum. Görünüşe göre de kaliteli bir ustura.»

"Kişisel bakımın önemini asla küçümseme," dedi Uncle Enzo.

"Ama neden bir kaykay taşıdığınızı anlamadım."

"Y.T.'nin YOGHK›nin önünde kaybettiği kaykayının yerine aldım," dedi Uncle Enzo. "Uzun hikâye."

"Efendim, bayi konsolosluklarımızdan birinden bir haber geldi," dedi Mafya montu giymiş, elinde siyah bir telsiz olan genç bir yüzbaşı. Gerçekten bir yüzbaşı değildi; Mafya askeri rütbeler kullanmayı pek sevmezdi. Ama nedense, Uncle Enzo onun bir yüzbaşı olduğunu düşünüyordu. "İkinci helikopter, buradan yaklaşık on beş kilometre ötedeki bir alışveriş merkezinin otoparkına inmiş, pizza arabasıyla buluşmuş ve Rife'ı almış. Sonra da tekrar havalanmış. Şu anda buraya geliyorlar."

"Orada bırakılan pizza arabasını alması için birini gönder. Ve şoföre de bir gün izin ver," dedi Uncle Enzo.

Yüzbaşı, Uncle Enzo'nun bu kadar küçük bir ayrıntıyla ilgilenmesine şaşırmıştı. Bu, öğretim görevlilerinin otobandaki çöpleri toplaması gibiydi. Ama saygılı bir şekilde başını salladı, yeni bir şey öğrenmişti: ayrıntılar önemlidir. Arkasını döndü ve telsizine konuşmaya başladı.

Uncle Enzo'nun bu adam hakkında ciddi şüpheleri vardı. Ceket insanıydı, bir Nova Sicilya bayi konsolosluğunda küçük bürokrasi işlerini yürütmekte becerikliydi ama esneklikten mahrumdu, örneğin Y.T.›nin esnekliği. Bugünlerde Mafyanın klasik sorunu. Bu yüzbaşının burada olabilmesinin sebebi, durumla-

rın sürekli değişmesi ve tabii ki, *Kowloon*'da bütün iyi adamlarını kaybetmeleriydi.

Ky tekrar telsize konuştu. "Y.T. biraz önce annesiyle iletişime geçti ve gelip onu almasını istedi," dedi. "Konuşmalarını dinlemek ister misiniz?"

"Taktiksel bir önemi yoksa gerek yok," dedi Uncle Enzo. Bu, listesinde yanına tik koyması gereken bir şeydi; Y.T.'nin, annesiyle olan ilişkisi hakkında endişeleniyordu ve bunun hakkında onunla konuşmayı planlamıştı.

Rife'ın uçağı asfalt pistte duruyor, motoru boşta çalışıyor, pistte ilerlemek için bekliyordu. Kokpitte bir pilot ve bir yardımcı pilot vardı. Yarım saat öncesine kadar, onlar L. Bob Rife›ın sadık çalışanlarıydı. Sonra, helikopterin ön camından Rife›ın, hangarın etrafında bekleyen bir düzine güvenlik adamının kafalarının uçtuğunu, boğazlarının kesildiğini ya da sadece silahlarını atıp diz çökerek teslim olduğunu gördüler. Şimdi pilot ve yardımcı pilot, Uncle Enzo›nun şirketine ölene kadar bağlı kalacaklarına yemin etmişti. Uncle Enzo onları dışarı attırıp kendi pilotlarını gönderebilirdi ama bu şekilde daha iyiydi. Rife bir şekilde uçağa binebilirse, kendi pilotlarını görecek ve her şeyin yolunda olduğunu düşünecekti. Ve pilotların, bir Mafya gözetimi olmadan orada olmaları, Uncle Enzo›nun onlara ve ettikleri yemine güvendiğini gösterecekti. Onların görev duygularını güçlendirecekti. Yeminlerini bozarlarsa, Uncle Enzo›nun memnuniyetsizliği artacaktı. Uncle Enzo›nun pilotlar hakkında hiç şüphesi yoktu.

Çok aceleyle yapılan ayarlamalar yüzünden pek mutlu değildi. Sorun, her zamanki gibi, Y.T.›nin tahmin edilemezliğiydi. Hareket eden bir helikopterden atlamasını ve L. Bob Rife›ın elinden kurtulmasını beklemiyordu. Başka bir deyişle, Rife Y.T.›yi Houstan'daki genel merkeze götürdükten sonra bir rehine pazarlığı yapmayı bekliyordu.

Ama rehine durumu artık yoktu ve Uncle Enzo, Rife'ı Houstan'daki çöplüğüne geri dönmeden önce durdurmanın önemli olduğunu düşünüyordu. Mafya güçleriyle yaptığı planı tekrar düzenledi ve şu anda, düzinelerce helikopter ve taktik birlik aceleyle rotalarını yeniden çiziyor ve Los Angeles Havalimanı›nda buluşmaya çalışıyordu. Ama bu sırada Enzo, şahsi korumalarından birkaç tanesi ve Ng›nin şirketinden gelen teknik gözetleme adamıyla birlikte bekliyordu.

Havalimanını kapatmışlardı. Bu çok kolay olmuştu: başlan-

gıç olarak, bütün geçitlere Lincoln arabaları koymuşlardı, sonra kontrol kulesine gidip birkaç dakika içinde savaşa gireceklerini anons etmişlerdi. Şu anda Los Angeles Havalimanı yapıldığından beri muhtemelen ilk kez bu kadar sessizdi. Uncle Enzo, birkaç yüz metre ötede dalgaların kıyıya vurduğunu duyabiliyordu. Burası neredeyse keyifliydi. Sosis-kızartma havası vardı.

Uncle Enzo, Bay Lee ile işbirliği yapıyordu, bu aynı zamanda Ng ile çalışmak demekti ve Ng, çok yetenekli olmasına rağmen bir teknoloji yanlısıydı. Uncle Enzo buna güvenmiyordu. Cilalı ayakkabıları ve bir dokuz milimetreliği olan iyi bir askeri, Ng'nin zımbırtılarına ve taşınabilir radar ünitelerine tercih ederdi.

Buraya geldiklerinde, Rife'ı karşılayacağı geniş, boş bir alan bekliyordu. Ama her taraf doluydu. Apronda park edilmiş onlarca şirket uçağı ve helikopter vardı. Her birinin, özel arabaların ve hizmet araçlarının bulunduğu bir park alanı olan özel hangarlar vardı. Ve bunlar, havalimanının jet yakıtının depolandığı tank çiftliğine çok yakındı. Bu, bir sürü boru, pompa istasyonu ve hidrolik zamazingolar demekti. Yani aslında burası, bir çölden ziyade bir ormana benziyordu. Pist ve apron, bir sürü adamın saklanabileceği drenaj çukurlarına sahip olsa da tabii ki, çöl gibiydi. Bu yüzden, daha iyi bir benzetme, Vietnam sahilindeki savaştı: birdenbire ormana dönüşen geniş, açık bir alan. Uncle Enzo'nun en sevdiği yer değildi.

"Helikopter, havalimanının çevresine yaklaşıyor," dedi Ky.

Uncle Enzo yüzbaşıya döndü. "Herkes yerinde mi?"

"Evet, efendim."

"Nereden biliyorsun?"

"Birkaç dakika önce hepsi haber verdi."

"Bu hiçbir şey demek değil. Pizza arabası ne oldu?"

"Şey, onu sonra hallederim diye düşünmüştüm, efendim–"

"Bir seferde birden fazla iş yapabilmek zorundasın."

Yüzbaşı arkasını döndü, utanmış ve korkmuştu. "Ky," dedi Uncle Enzo, "senin olduğun yerde ilginç bir şeyler oluyor mu?"

"Hiçbir şey yok," dedi Ng.

"İlginç olmayan bir şeyler?"

"Bakım işleri yapan birkaç tamirci var, normal."

"Onların tamirci olduğunu, Rife'ın kılık değiştirmiş askerleri olmadığını nereden biliyorsun? Kimliklerine baktın mı?"

"Askerler silah taşır. Ya da en azından bıçak. Radara göre bu adamlarda bir şey yok. Kesin bilgi."

"Hâlâ bütün adamlarımızın haber vermesini bekliyoruz," dedi

yüzbaşı. "Sanırım telsizlerde bir sorun var."

Uncle Enzo bir kolunu yüzbaşının omzuna koydu. "Sana bir hikâye anlatayım, evlat. Seni gördüğüm andan beri, bana tanıdık geliyordun. Sonunda, bana tanıdığım birini hatırlattığını fark ettim: Vietnam'da bir süre benim birlik komutanım olan bir yüzbaşı."

Yüzbaşı sevinmişti. "Sahi mi?"

"Evet. O genç, zeki, hırslı ve eğitimliydi. Ve iyi niyetli. Ama bazı kusurları vardı. Oradaki durumumuzun esaslarını anlamamakta diretiyordu. Bu, onun emrinde olanların büyük bir gerilim yaşamasına sebep olan bir psikolojik engeldi. Bir süre ne yapılması gerektiği meçhuldü, evlat."

"Sonunda ne oldu, Uncle Enzo?"

"İyi sonuçlandı. Bir gün, kendime vazife edindim ve onu başının arkasından vurdum."

Yüzbaşının gözleri büyüdü ve donakaldı. Uncle Enzo onun haline üzülmüyordu: bu işi mahvederse, insanlar ölebilirdi.

Yüzbaşının kulaklığından sesler geldi. "Uncle Enzo?" dedi çok sessizce ve tereddütle.

"Evet?"

"Pizza arabasına ne olduğunu sormuştunuz?"

"Evet?"

"Orada değil."

"Orada değil mi?"

"Görünüşe göre, Rife'ı almak için indiklerinde, bir adam helikopterden inmiş, pizza arabasına binmiş ve gitmiş."

"Nereye gitmiş?"

"Bilmiyoruz, efendim, bölgede sadece bir gözcümüz vardı ve o da Rife'ı izliyordu."

"Kulaklıklarını çıkar," dedi Uncle Enzo. "Ve o telsizi kapat. Kulaklarına ihtiyacın var."

"Kulaklarım mı?"

Uncle Enzo eğildi ve iki küçük jetin arasına gelene kadar hızla yürüdü. Kaykayı sessizce yere koydu. Sonra ayakkabı bağcıklarını çözdü ve ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarını da çıkarıp ayakkabıların içine tıkıştırdı. Cebinden usturayı çıkardı, açtı ve pantolonunu kasıklarına kadar kesti. Diğer türlü, yürürken, kumaş onun kıllı bacaklarına sürtecek ve ses çıkaracaktı.

"Aman Tanrım!" dedi yüzbaşı, birkaç uçak öteden. "Al vuruldu! Aman Tanrım, ölmüş!"

-70-

Uncle Enzo şimdilik ceketini çıkarmadı, çünkü koyu renkliydi ve saten çizgileri olduğu için nispeten ses çıkarmıyordu. Sonra uçaklardan birinin kanadına tırmandı, böylece yere çömelen biri onun bacaklarını göremeyecekti. Kanadın ucuna doğru ilerleyip çömeldi, daha iyi duyabilmek için ağzını açtı ve dinledi.

İlk başta duyabildiği tek şey, daha önce duyulmayan düzensiz bir sıçrama sesiydi, yarı açık bir musluktan kaldırıma damlayan su sesine benziyordu. Ses, yakınlardaki bir uçaktan geliyor gibiydi. Uncle Enzo bunun, yere damlayan jet yakıtı olmasından korktu, havalimanının bu bölümünü tamamen havaya uçurmak ve düşmanları tek hamlede temizlemek için yapılmış bir planın parçası olabilirdi. Yavaşça yere indi, iki uçağın arasından dikkatlice geçti, dinlemek için birkaç adımda bir duruyordu. Sonunda onu gördü: askerlerinden biri, uzun, tahta bir sopayla bir Learjet'in alüminyum gövdesine geçirilmişti. Yarasından akan kan bacaklarından, ayakkabılarından asfalt piste damlıyordu.

Uncle Enzo, arka tarafında, hızlı hızlı soluk vermeye dönüşen kısa bir çığlık duydu. Bu sesi biliyordu. Bu, boğazı kesilmiş bir adam sesiydi. Ve hiç şüphesiz, yüzbaşıydı.

Serbestçe hareket etmek için birkaç saniyesi vardı. Neyle karşı karşıya olduğunu bile bilmiyordu ve bunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu yüzden, jetlerin arkasına saklanarak, eğilerek çığlığın geldiği tarafa doğru koştu.

Jetin diğer tarafında bir çift bacak gördü. Uncle Enzo jetin kanadının ucundaydı. İki elini kanadın üstüne koydu, bütün gücüyle aşağı doğru çekti ve sonra bıraktı.

İşe yaramıştı: jet sallandı. Suikastçı, Uncle Enzo'nun kanadın ucuna atladığını düşündü, bu yüzden diğer kanada tırmandı ve sırtını uçağın gövdesine vererek, Uncle Enzo'yu pusuya düşürmeyi bekliyordu.

Ama Enzo hâlâ yerdeydi. Uçağın gövdesine doğru sessizce yürüdü, altından geçti ve elinde usturayla diğer taraftan çıktı. Suikastçı – Raven – Enzo'nun tahmin ettiği yerdeydi.

Ama Raven çoktan şüphelenmeye başlamıştı; gövdenin üstüne bakmak için ayağa kalktı. O böyle yapınca, Enzo onun boğazı-

na yetişemedi. Sadece bacaklarını görebiliyordu.

Aşırıya kaçmayıp elde edebildiğini almak, büyük bir risk alıp işi mahvetmekten daha iyiydi. Bu yüzden, Uncle Enzo, Raven tepeden ona bakarken uzandı ve onun sol aşil tendonunu kesti.

Uncle Enzo kendini korumak için arkasını dönerken, göğsüne çok sert bir şey çarptı. Enzo aşağı baktı ve göğüs kafesinin sağ tarafından dışarı fırlayan şeffaf bir nesne gördü. Sonra kafasını kaldırdı ve kendininkinden sekiz santim yukarıda Raven'ın yüzünü gördü.

Uncle Enzo uçağın kanadından uzaklaştı. Raven onun üstüne düşmeyi planlıyordu ama yere yuvarlandı. Enzo usturasıyla tekrar ileri uzandı ama pistte oturan Raven çoktan ikinci bir bıçak çıkarmıştı. Raven, Uncle Enzo'nun kalçasına doğru bir hamle yaptı ve biraz zedeledi; Enzo yana kayarak hamleyi savuşturdu ve Raven'ın omzunda küçük ama derin bir kesik oluşturdu. Enzo gırtlağına saldıramadan önce Raven kolunu yana çekti.

Uncle Enzo yaralanmıştı, Raven yaralanmıştı. Ama Raven artık ondan kaçamazdı; bir durum değerlendirmesi yapmanın zamanı gelmişti. Enzo, vücudunun yan tarafında korkunç acılar hissetse de, kaçtı. Sırtına da sert bir şey çarpmıştı; bir böbreğinin üstünde şiddetli bir acı hissetti ama hemen geçti. Arkasını döndü ve kaldırımın üstünde paramparça olan kanlı bir cam parçası gördü. Raven bunu sırtına saplamış olmalıydı. Ama Raven'ın kol gücü olmadan, kurşungeçirmez kumaşı delememiş ve yere düşmüştü.

Cam bıçaklar. Ky'ın onu milimetrik dalgada neden göremediği anlaşılmıştı.

Başka bir uçağın arkasına saklandığında, işitme duyusu, bir helikopterin yaklaşmasıyla azaldı.

Bu, Rife'ın helikopteriydi, jetten birkaç metre ötede, piste iniyordu. Pervanelerin gürültüsü ve şiddetli rüzgâr Uncle Enzo'nun beyninin içine giriyor gibiydi. Rüzgâra karşı gözlerini kapattı ve dengesini tamamen kaybetti, kaldırıma düşene kadar nerede olduğuna dair bir fikri yoktu. Altındaki kaldırım kaygan ve sıcaktı, Uncle Enzo çok fazla kan kaybettiğini fark etti.

Piste baktığında, Raven'ın topallayarak uçağa doğru ilerlediğini gördü, bir bacağını gerçekten kullanamıyordu. Sonunda, bir bacağından umudu kesti ve sağlam bacağının üstünde zıplamaya başladı.

Rife helikopterden inmişti. Raven ve Rife konuşuyor, Raven eliyle Enzo'nun olduğu tarafı gösteriyordu. Sonra Rife onaylayarak başını salladı ve Raven arkasını döndü, beyaz ve parlak dişlerini gösterdi. Suratını ekşitmiyordu ama gülümsemiyordu da. Tek bacağının üstünde zıplayarak Uncle Enzo'ya doğru gelmeye başladı, ceketinden başka bir cam bıçak çıkardı. Piç kurusunda bu şeylerden milyonlarca vardı.

Enzo'nun peşindeydi ve Enzo yarı baygındı ve ayakta duramıyordu.

Enzo etrafına baktı, altı metre ötede bir kaykay, pahalı bir çift ayakkabı ve çoraplardan başka bir şey göremedi. Ayağa kalkamıyordu ama sürünebilirdi. Raven tek bacağının üstünde ona doğru gelirken, o da dirseklerinin üzerinde ilerlemeye çalıştı.

Yan yana duran iki jetin arasındaki boş bir geçitte karşı karşıya geldiler. Enzo göbeğinin üstündeydi, kaykayı altına almıştı. Raven ayakta duruyordu, bir eliyle jetin kanadına tutunuyor, diğer elinde cam bıçağı tutuyordu. Enzo artık dünyayı ucuz bir Metaevren terminali gibi siyah-beyaz görüyordu; Vietnam'daki arkadaşları, kan kaybından ölmeden önce böyle tarif etmişti.

"Umarım son duanı etmişsindir," dedi Raven, "çünkü rahip çağırmak için zaman yok."

"Rahibe gerek yok," dedi Uncle Enzo ve kaykayın üstündeki 'RadiKS Şok Dalgası Fırlatıcısı' düğmesine bastı.

Sarsıntı neredeyse kafasını uçuruyordu. Eğer hayatta kalırsa, Uncle Enzo bir daha asla iyi duyamayacaktı. Ama bu, onu biraz uyandırdı. Kafasını kaldırdı ve Raven'ı orada sersemlemiş bir halde dururken gördü, binlerce küçük kırık cam parçası ceketinden döküldü.

Uncle Enzo sırtının üstüne yuvarlandı ve usturasını havaya salladı. "Ben çelik tercih ediyorum," dedi. "Tıraş olmak ister misin?"

-71-

Rife her şeyi gördü ve yeteri kadar anladı. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek isterdi ama çok meşgul bir adamdı; Mafyanın geri kalanı, Ng, Bay Lee ve diğer bütün pislik herifler ısı güdümlü füzeleriyle onun peşinden gelmeden önce buradan gitmek istiyordu. Ve topal Raven'ın geri dönmesini bekleyecek zaman yoktu. Pilota işaret verdi ve özel jetinin merdivenlerinden çıkmaya başladı.

Gündüz vaktiydi. Bir mil ötedeki tank çiftliğinden turuncu alev dalgaları yükseliyordu. O kadar kontrolsüzce büyüyordu ki Rife merdivenlerin yarısında durup izledi.

Güçlü bir akım, alevlerin içinden geçti ve sis odasından çıkan kozmik bir ışın gibi aydınlıkta doğrusal bir iz bıraktı. Geçişinin gücüyle, arkasında, alevlerde açıkça görülebilen bir şok dalgası bıraktı. Uç noktası, karanlık kaynağından yüz kat daha geniş olan parlak, büyük bir koni: dört ayaklı siyah bir şeydi. O kadar küçük ve hızlıydı ki ona doğru gelmeseydi L. Bob Rife onu göremezdi.

Geniş ve karmaşık bir açık hava tesisatının – jetlere yakıt taşıyan borular – arasından ilerliyor, engellerin üstünden atlıyor, metal pençeleriyle dokunduğu kaldırımdan çıkan kıvılcımlarla engellerin içindeki şeyleri tutuşturuyordu. Dört bacağını da altına topladı, otuz metre ötedeki yanmış bir tankın tepesine zıpladı. Orayı bir fırlatma rampası gibi kullanarak yakıt tesisatını havalimanından ayıran tel örgülerin üstünden tekrar atladı. Sonra, uzun adımlarla koşmaya ve pistin geometrik yüzeyinde hızlanmaya başladı. Arkasında uzun bir ateş uzantısı vardı: Sçanit'in artçı şokları.

İçinden bir ses L. Bob Rife'a, yakıtla dolu jetten uzaklaşmasını söyledi. Döndü ve merdivenlerden yarı atladı, yarı düştü. Sakarca hareket ediyordu çünkü yere değil Sçanit'e bakıyordu.

Sçanit – yere yakın, küçük, koyu renkli bir şey – sadece alevlerdeki gölgesi ve pençelerinin kaldırıma değdiği yerlerdeki beyaz kıvılcımlar sayesinde görülebiliyordu.

Artık jete doğru gelmiyordu; Rife'a doğru geliyordu. Rife jetten inmekten vazgeçti ve merdivenleri üçer üçer çıktı.

Pilot bunun olacağını anlamıştı. Bu yüzden, merdiveni çekerken jeti çalıştırdı ve pistte ilerlemeye, Sçanit'in tersi yönünde git-

meye başladı. Gaz kolunu itti, çok hızlı döndüğü için jet neredeyse bir kanadının üstüne düşecekti. Ve pistte eksen çizgisini görür görmez motorların hızını maksimuma çıkardı. Artık sadece ön ve yan tarafları görebiliyordu.

Olanları görebilen tek kişi Y.T.'ydi. Kurye geçiş izniyle havalimanı güvenliğinden kolayca geçtikten sonra, yük terminalinin yanındaki apronda ilerledi. Buradan, pisti görebiliyordu. Y.T. olan biten her şeyi gördü: uçak pistte gürültüyle ilerliyor, giderken kapılarını kapatıyordu. Motor nozullarından soluk mavi alevler çıkartıyor, havalanmak için hız kazanmaya çalışıyordu. Fido, şişman bir postacının peşinden giden bir köpek gibi uçağa yetişti. Son bir kez havaya zıpladı, kendini bir Sidewinder füzeye dönüştürdü ve uçağın sol motorunun egzoz borusuna çarptı.

Jet; Fido, L. Bob Rife ve onun virüsünü alevlerinin içine alarak patladı.

Ne kadar tatlı!

Y.T. bir süre daha durdu ve sonrasında olanları izledi: Mafya helikopterleri geliyor, doktor çantaları, kan torbaları ve sedyelerle doktorlar iniyor, Mafya askerleri özel jetlerin arasında koşturuyor, belli ki birini arıyorlardı. Bir pizza arabası tekerleklerini gıcırdatarak park alanlarından birinden çıktı ve bir Mafya arabası sıcak bir takip için onun peşinden gitti.

Ama bir süre sonra, sıkıcı olmaya başladı. Bu yüzden, Y.T. kaykayına bindi, bir süre bir akaryakıt tankerine yapışarak, bir süre de kendi gücüyle ana terminale geri döndü.

Annesi onu o aptal, küçük arabasının içinde, telefonda konuştukları gibi bagaj teslim yerinde bekliyordu. Y.T. kapıyı açtı, kaykayını arka koltuğa attı ve arabaya bindi.

"Eve mi?" dedi annesi.

"Evet, eve gitmek iyi olabilir."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, ben ve sanatçı Tony Sheeder'ın katkılarıyla biçimlendi. Esas amaç, bilgisayar ürünü bir grafik roman basmaktı. Genel olarak, ben kelimeleri ele aldım, o da resimleri; ama bu kitap neredeyse tamamen kelimelerden oluşsa da, birçok bölümü Tony ile olan konuşmalarımdan kaynaklandı.

Bu romanı yazmak çok zordu ve ilk taslakları okuyan yardımcılarım Liz Darhansoff, Chuck Verrill ve Denise Stewart bana bir sürü iyi tavsiyede bulundu. İlk taslaklara maruz kalan diğer insanlar: Tony Sheeder; beyin ve bilgisayarlarla ilgili geniş kapsamlı ve net yorumlarda bulunan (ve okuduktan bir saat sonra bir virüs nedeniyle aniden hastalanan) Dr. Steve Horst; ve ilk başta benim Asherah'yla ilgilenmemi sağlayan ve ben Kongre Kütüphanesi'nde çaresizce çırpınırken bana yararlı makaleler ve alıntılar bulan kayın-biraderim Steve Wiggins.

Toksik atık meselesiyle ilgili neden ve nerede sorularım olduğunda Marco Kaltofen, Kütüphaneci gibi hızlı ve ansiklopedik bir şekilde çalıştı. L.A.'deki yardımcım Richard Green, bana oranın coğrafyasıyla ilgili yardım etti.

Bruck Pollock dizgiden çıkan dosyaları dikkatle ama çok hızlı bir şekilde okudu ve birçok faydalı öneride bulundu. BIOS'un benim kullandığım gibi (ve olması *gereken*) "Built-in Operating System" (Dâhili İşletim Sistemi) değil, "Basic Input/Output System" (Temel Giriş/Çıkış Sistemi) olduğuna dikkat çeken ilk kişiydi, son da olmadı. Ama ben beni tatmin edecek kelime oyunlarının peşindeyken, bütün diğer görüşleri ayaklar altına alma hakkına sahibim, o yüzden kitabın bu bölümü değiştirilmedi.

Metaevren gibi bir "sanal gerçeklik" fikri, bilgisayar grafiği çevresinde çoktan yaygınlaştı ve şu anda birçok farklı şekilde uygulanıyor. Metaevrenin bu romanda anlatılan ayrıntılı hali, ben ve Jaime Taaffe arasında geçen sıradan konuşmalardan çıktı – ama bu demek değil ki Metaevrenin gerçekdışı ya da bayağı olan herhangi bir yönü için benden başkası suçlanmalıdır. "Avatar" (burada kullanıldığı haliyle) ve Metaevren kelimeleri benim icatlarımdır; var olan kelimelerin ("sanal gerçeklik" gibi) yetersiz olduğuna karar verdiğim için bulduğum kelimelerdir.

Metaevrenin yapısının nasıl olabileceğini düşünürken, Macintosh'un arkasındaki felsefeyi açıklayan *Apple Human Interface Guidelines* adlı kitaptan etkilendim. Bunu, bahsi geçen kitabı derleyip toplayan insanların faydalı etkilerine teşekkür etmek için belirtiyorum; bu zavallı masumları sonuçlarıyla bağdaştırmak için değil.

Talihsiz ve çılgın grafik roman projesinin ilk başlarında, Macintosh'un çalışmalarıyla yakından alakadar olmaya başladım, Mac'in bizim ihtiyacımız olan şeyleri yapabilmesinin tek yolunun, bir sürü özel görüntü işleme yazılımı yazması olduğunu anladım. Bu eserin üretim sürecinde, kodlama için, yazmaktan daha fazla zaman harcadım ama sonunda orijinal grafik konseptinden çıktı ve yaptığım işlerin çoğunu işe yaramaz hale getirdi.

Belirtmem gerekir ki, Babil bölümünü yazarken, gerçekten araştırmaları yapan birçok tarihçi ve arkeoloğa yüklendim; Kütüphanecinin anlattığı şeylerin çoğu bu insanlardan çıktı ve iyi bir bilim adamı gibi yorumlarını kelimesi kelimesine açıklayarak Kütüphaneciye hak ettiğini vermeye çalıştım.

En sonunda, Snow Crash'in ilk baskısından sonra, "avatar" kelimesinin birkaç yıldır, F. Randall Farmer ve Chip Morningstar tarafından geliştirilen Habitat adındaki bir sanal gerçeklik sisteminin bir parçası olarak kullanıldığını öğrendim. Sistem, Commodore 64 bilgisayarlarında çalışıyor ve Amerika'da ortadan kalksa da, Japonya'da şu an hâlâ popüler. Avatarların yanında, Habitat, Metaevrenin bu kitapta anlatılan temel özelliklerini de içeriyor.

ELMAS ÇAĞI

ya da GENÇ BİR KADININ RESİMLİ OKUMA KİTABI

Neal Stephenson

6LTI:KI4KBE5>YAYIN

PHILIP K. DICK

UBIK

Distopya yazının pek çok varyantı mevcuttur. Basitçe, çok gelişmiş uzay toplumlarından, ortaçağı baştan kurgulayan bir listeyi gözünüzün önüne getirin. En korkutucu distopyalardan biri, açık ara farkla yakın gelecekle ilgili olanlar. Git gide yaklaşıyor ve yakınlaşıyor... Snow Crash (Parazit) bu noktada devreye giriyor işte. 90'ların tüm cyber kültürünün; ekonomik ve politik olarak 2000'li yıllarda nasıl motor güç konumunda yaşam şekline büründüğünü ve yaşadığımız şeyin tam olarak bu olduğunu önümüze seriyor. Stephenson'ın hayal ettiği toplum bugün buralarda bir yerlerde yaşıyor!

Stephenson 92 yılında şimdiki zamanların dijital kütüphanelerini ve gelecekte de evrilecekleri noktayı, kurulmadan evvel Google Earth ve işleyiş mekanizmasını, hackerların büyük şirketlerin çalışanları oluşu ve ötesinde cyber kültür yaratıcılarının çokuluslu şirketlerin yöneticisi konumuna yükselişlerini; bir zamanlar distopya denilen şimdiki zaman yaşanmışlığıyla ortaya koyarken kahinlik yapmıyor, bilimsel gerçekliğin gelecek zamandaki sınırlarıyla oynuyor. Ve bunu harika bir dil ile bu kült roman vasıtasıyla yapıyor.

34,00 TL

9 786059 878364